The New York Times Best Seller

SHERRYL WOODS

KAKTUSUN

EPHESUS

SHERRYL WOODS

Son iki oyunu üzücü bir şekilde başarısızlığa uğrayan yazar Bree O'Brien, Chicago'yu terk edip büyüdüğü yer olan Chesapeake Kıyılarına geri döner. Aniden karşısına çıkan bir fırsatı değerlendirerek, keyif aldığı çiçeklerle uğraşabilmek için yepyeni bir heyecanla Çiçekçi Dükkânı'nı açar. Ne var ki, boşanmış annesi ve burnundan soluyan eski aşkı etrafındayken Chesapeake Kıyıları düşündüğü kadar sakin ve huzurlu değildir...

Jake Collins'in, Bree'yi hayatından uzaklaştırmak için birçok nedeni vardır. Ancak bu yine de ondan uzak durması için yeterli değildir; çünkü hâlâ ona sırılsıklam âşıktır. Sevdiği kadının sonsuza dek yanında olacağını bilse, geçmişteki tüm kırgınlıkları unutmaya hazırdır.

Peki Bree sonsuza dek onunla kalacak mı?
Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardır; inadından vazgeçip, geleceğe doğru riskli bir adım atmak...

"Sherryl Woods, okurlarını her zaman mutlu etmeyi başarıyor! ben de onlardan birisiyim."
- Debbie Macomber

₺20

www.ephesusyayinlari.com

9 786055 358334

www.duyguserin.com
Kapak Uyarlama: Duygu Serin

BELONGS TO
ATLAS TEAM

SHERRYL WOODS

AŞK KOKAN ÇİÇEKLER

BELONGS TO CACTUS TEAM

AŞK KOKAN ÇİÇEKLER

Orijinal Adı: Flowers On Main
Yazarı: Sherryl Woods

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Merve Süzer
Düzelti: C. Yakup Şimşek
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2013
ISBN: 978-605-5358-33-4
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2009, Sherryl Woods
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı:
Deniz Ofset
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok
Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 51 97

Cilt:
Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: (0216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

BELONGS TO KAOS TEAM

SHERRYL WOODS

AŞK KOKAN ÇİÇEKLER

Çeviri
Selen Tekalp

EPHESUS
YAYINLARI

BELONGS TO KAOS TEAM

BELONGS TO
ATLAS TEAM

Sherryl Woods'un Romanlarına Övgüler

"Woods usta bir gönül çelen."
—*Publishers Weekly, Seaview Inn*

"Kesinlikle okunmalı. Woods'un romanı arkadaşlığın kurtarıcı gücünün evrensel hikâyesini anlatarak gündemdeki son konulardan rahatça sıyrılıp yükselmeyi başarmıştır."
—*Publishers Weekly, Mending Fences*

"Güneydeki küçük kasaba atmosferini anımsatan bu duygu yüklü hikâye birtakım ciddi mevzuları ele alır ve çeşitli düzeylerde okuyucuya iletir.
—*Library Journal, A Slice of Heaven*

"Sherryl Woods daima bir aşk hikâyesi anlatır. Hızlı, canlı...
—Jayne Ann Krentz

"Woods'un Sweet Magnolias serisine en son katkısı *(Stealing Home*'dan sonra) şüphesiz tutkunlarını memnun etmiş ve kanlı canlı karakterler, muhteşem diyalog ve can alıcı konularla yeni okurları cezbetmiştir."
—*Publishers Weekly, A Slice of Heaven*

"Sherryl Woods akıl, zekâ, cazibe ve olağanüstü bir içtenlikle yazıyor."
—Heather Graham

"Sherryl Woods karakterlerine derinlik, yoğunluk ve ölçülü bir mizah katmıştır."
—*Romantic Times BOOKreviews*

"Sherryl Woods eşsiz yeteneğiyle insan doğasının derinliklerini anlama yetisini her bir sayfaya işlemiştir."
—Carla Neggers

BELONGS TO SCANS TEAM

BELONGS TO
ATLAS TEAM

Sevgili arkadaşlar,

Chesapeake Kıyıları'na ve uzakta da olsalar birbirlerine sıkı sıkıya bağlı O'Brien ailesine yeniden hoş geldiniz. *Aşka Şans Ver*'i okuduysanız onları bir araya getirmenin ne kadar güç olacağından haberdarsınız demektir. Benimse dağılmış bir aileyi toparlamaya çalışmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktur.

Bu kez, Chicago'daki bir bölge tiyatrosunda oyun yazarı olarak kariyerine oldukça parlak bir başlangıç yapan ortanca kardeş Bree O'Brien'ı tanıyacaksınız. Fakat artık Chesapeake Kıyıları'na geri dönmüştür. Kalbi paramparça, ruhu yaralı. Umut ettiğinin aksine tekrar aile ve arkadaşlarının arasına karışmak kendisine huzur vermez çünkü bir gelecek inşa etmesi için geçmişiyle yüzleşmesi gerekir.

Eminim bütün kadınlar mesleği bahçe düzenleyiciliği olan Jake Colllins kadar çekici, dik başlı ve muhteşem bir geçmişe sahip olmak ister fakat çok azımız Bree ile onu ayıran türden engellerle başa çıkabilecek güçtedir.

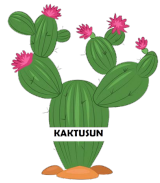
Dahası, birbirlerine geri dönmek için verdikleri mücadeleler yeterince zor değilmiş gibi bir de Bree'nin annesi Megan ve babası Mick O'Brien, ailedeki ve Chesapeake Kıyıları'ndaki herkesin gözü üzerlerindeyken bir hayli çekişmeli ilişkilerini yoluna koymakla meşguldürler.

Umarım bu mükemmel sahil kentinin sakinlerinden birkaçıyla daha tanışmaktan keyif duyacaksınız. Ziyaretinizin tadını çıkarın ve bir kez daha gelmeyi planlayın. Kapımız size her zaman açık olacaktır.

Sherryl Woods

BELONGS TO SAKIZ TEAM

BELONGS TO
ATLAS TEAM

1

Bree O'Brien, değerli, koyu renk kumlara parmaklarını daldırıp bir avuç dolusu aldı ve kokusunu içine çekti. Bu gerçekti, son altı yıldır isim yapabilmek adına içinde uğraş verdiği bu dünya gibi yüzeysel değildi. Bahçe işlerinden anlıyordu. Bitkiler, tiyatro eserlerine benzemeksizin, suyla, gübreyle, sevgi ve şefkatle kandırılabilirdi. Özenle vazoya yerleştirilmiş bir demet çiçek, her biri birer eleştirmen olan koca bir izleyiciyi değil, sadece alıcısını memnun etmek zorundaydı.

Kız kardeşi Abby onu şu anda Jess'e ait olan Kartal Tepe Oteli'nin açılışı için çağırdığında rahatlamıştı. Bu durum, son oyununun eleştirmenlerce saldırıya uğradığı ve gösterime girdiği ilk haftayı zorlukla geçirdiği Chicago'dan kaçması için müthiş bir bahane olmuştu. Altı yıl içinde bir bölge tiyatrosu başarısı, iki gişe hasılatı ve ciddi yıkımlar yaşamıştı.

Bazı oyun yazarlarını Broadway'den çok uzak da olsa bir tek büyük başarı heyecanlandırabilirdi fakat Bree daima daha fazlasını istemişti. Neil Simon'la, Noel Coward'la… Hatta Arthur Miller'la bile aynı kulvarlara gelmeyi hayal etmişti. Elbette bu kendini fazlasıyla önemli sandığı ilk başarısından sonra mümkün oldu. Simon'un komedideki zamanlama ustalığına, Coward'ın zekâsına ve Miller'ın karmaşık drama yeteneğine kendisinin de sahip olduğunu düşünüyordu. Hatta onunla aynı fikirde olan birkaç eleştirmen de yok değildi.

Bunun üzerine ikinci oyunu sadece kayıtsız bir övgü alıp bir aydan sonra gösterimden kalkınca durum daha da aşağılayıcı

bir hale geldi. Üçüncüsü de önceden onu göklere çıkaran eleştirmenlerin bizzat kendileri tarafından yere batırıldı. Bir anda ilk oyunu *şans eseri* olarak adlandırılmaya başladı. Birçok kişi onun daha yirmi yedi yaşında tükenmiş olduğunu ima etti.

Aileden hiç kimsenin ilk gösterim için Chicago'ya gelmemesi, böylece başarısızlığını veya ardından gelen eleştirileri görmemesi onu rahatlatmıştı. Onu teselli etmeye çalışmalarına dayanamazdı. Tiyatrodaki herkesin kariyerinin bu en aşağılayıcı anına şahit olması zaten yeterince berbattı. Yönetmen (inanılmaz ama sevgilisiydi) açılış gecesi partisinde ardı arkası kesilmeyen sert eleştirileri okuduktan sonra nihayet kâğıtları buruşturup çöp kutusuna attığından oyuncuların hiçbiri gözlerinin içine bakamıyordu.

Bir gün, cesaretini yeniden toplayıp bilgisayarın önüne oturarak bir kez daha deneyebileceğini sandı fakat şimdilik tanıdığı bir çevreye, Chesapeake Kıyıları'na dönmekten dolayı mutluydu. Etrafında, yıkıma uğramış olduğu için değil, yalnızca onu sevdikleri için üzerine titreyen bir ailesi vardı. Kız kardeşleriyle muhabbet etmeye, heyecanlı bir Amerikan futbolu oynamaya, devamlı olarak erkek kardeşi Connor ve arkadaşlarına takılmaya, Abby'nin ikiz kızlarıyla kucaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Yeniden evde, yalnızca günlükler, hikâyeler ve başkaları için değil, sadece kendisini tatmin etmek üzere oyunlar yazdığı bu eski odasında olmaya beklediğinden daha çok ihtiyacı olduğunu fark etti.

İhtiyacı olan bir diğer şey de, her ne kadar kabul etmese de, beğenilen bir oyun yazarı ve yönetmen, bir zamanlar Bree'nin akıl hocası ve uzun zamandır da sevgilisi olan Martin Demming'le arasına koyacağı mesafeydi. Fakat son zamanlarda ilişkileri yürümüyordu. Belki de onca korkunç eleştiriden sonra yara almıştı ve aşırı hassas davranıyordu fakat ona

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

öyle geliyordu ki Martin başarısızlığından neredeyse sinsi bir haz duyuyordu. Oysa buna hazırlıklı değildi.

Bu nedenle şimdi, Jess'in otelinin açılışından üç hafta sonra, yeniden buradaydı. Büyükannesinin bahçesinde dizleri üzerine çökmüş, yabani otları ayıklıyor ve bolca koruyucu krem sürdüğü çıplak omuzlarından güneşin geçip gitmesine izin veriyordu. Aylardır ilk kez, omuzlarında düğümlenen gerginlik nihayet yatışmıştı. Hissediyordu... Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ve sonra fark etti ki bu *huzur*du. Şu an içinde bulunduğu kargaşaya rağmen kendisinden, yaşamından hoşnuttu. En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlamıyordu.

Güneşin zararları hakkındaki uyarılara ve Marty'nin, İrlanda kreması kadar solgun tenini mahvettiğine dair yaptığı, bitmek bilmeyen, sinir bozucu nasihatlerini belli ki umursamadan yüzünü güneşe döndü ve geçmişine her baktığında duyduğu baş ağrısının yatıştığını hissetti.

Bu düşünceler aklına geldiğinde elleri hareketsizleşti, nefesi yavaş yavaş daralmaya başladı. Gerçekten hepsi geçmişte mi kalmıştı? Chicago? Tiyatro? Oyun yazmak? Marty? Onları sonsuza dek atlatmış mıydı? Sadece birkaç ay öncesinde onun için büyük önemi olan o dünyadan köklerini sökmeyi başarmış mıydı? Her zaman hayal ettiği o hayata dönmesi gerekirken şu anda burada, dizleri toz içinde, bunu mu yapmaya çalışıyordu? Pes mi ediyordu? Yoksa saklanıyor muydu? Ya da savaş meydanına geri dönmeden önce yalnızca yaralarını mı sarıyordu?

Bir savaş meydanı. Bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti Bree. Yönetmen, oyuncular, eleştirmenler ve halk. Eserlerinin durumu ya da nasıl olması gerektiğine dair her biri kendi fikrini ortaya koyan bir sürü potansiyel düşman. Bazı günler her şey mükemmel bir uyum içinde yürürken diğer zamanlarda en iyisini bildiklerini iddia edenler tarafından

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

paramparça edilen motivasyonu, sahneleri, özenle seçilmiş kelimeleri, hepsi oldukça ağır bir duygusal savaşa dönüyordu.

Arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Ah, bütün bu sorulara tek tek cevap bulabilmeyi ne kadar çok isterdi.

"Yazlık alev çiçeklerimin üç tanesini koparmışsın," dedi büyükannesi sesindeki hoşnutsuzluk belirtisiyle Bree'nin karanlık düşüncelerini bölerken. "Yıllardır ekip biçtiğim güzel bahçemi mahvetmeden önce aklından geçenleri bana anlatmak ister misin?"

Bree, elleri belinde, hasır bahçıvan şapkası, spor ayakkabıları ve parlak, pembe renkli, kısacık pantolonuyla uyumlu bluzunun içinde küçük ve cesur görünen büyükannesine baktı, ardından bir kenara attığı yabani otların arasında çoktan boynu bükülmüş uzun, koyu mor renkteki alev çiçeğine döndü. Çiçeklerin görüntüsü üzerine sızlandı. "Kökleri bende duruyor. Biraz daha su ve gübreyle onları yeniden toprağa ekeceğim. İyi olacaklar, büyükanne."

Büyükanne Bree'ye, aklında neler olduğunu çok iyi bildiğini ama konuyu kendisinin açmasını beklediğini belirten keskin bir bakış attı.

"Aynı şeyi kendin için de söyleyebilir misin?" diye sordu. "Sen de iyileşecek misin?"

Bree gözlerini kaçırdı ve dikkatini alev çiçeğini yeniden ekmeye verdi. "Aklımda bir sürü şey var," diye söylendi, daha fazla konuşursa büyükannenin şüphelerini doğrulayacağından korkarak. Ailedeki herkesin içinde görünüşe göre onu en çok büyükannesi anlıyor, Bree sessizken bile kalbinin içinde olup bitenleri görebiliyordu. Babasına ve dışadönük kardeşlerine göre o çoğu zaman bir bilmece gibiydi.

"Aklına takılan şey yeterince açık," diye kabul etti büyükanne. "İhtiyacın olan şey birazını paylaşarak yükünü azıcık

BELONGS TO SOUVIS TEAM

hafifletmek. Eğer aklındaki şeyi bana söylemek istemiyorsan otele gidip Jess'le bir öğle yemeği ye ya da Abby'yi ara. Eminim seni yemek için Baltimore'a götürmekten mutluluk duyacaktır. Sana yeni ofisini de gösterir. Güzelce dertleşebilirsiniz."

"Jess'in işleri başından aşkın. Benim yakınmalarımı ya da sızlanmalarımı dinleyecek vakti yok. Abby için de öyle. Artık Trace ile nişanlı olduğuna ve neredeyse her gün Baltimore'a gidip geldiğine göre zamanını benimle boşa harcamak yerine kendine ve ikizlerine ayıracaktır."

"Saçmalık bu! İkisi de sana zaman ayıracaktır çünkü onlar senin kardeşin," dedi büyükanne sabırsızlanarak. "O'Brien'lar için aile ilk sırada gelir. Ne olursa olsun birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız biz. Sana yıllar önce bunu öğretmemiş miydim?"

Bunu kesinlikle denemişti, Bree şimdi hatırlıyordu. Anneleri New York'a gittikten sonra babasının sürekli iş seyahatlerinden ve ailesini ihmal etmesinden bıkmışken onlar için öğrenmesi zor bir ders olmuştu. Büyükanne, geride kalanları bir arada tutmak için adeta bir tutkal görevi görmüştü. Megan evi her ziyaret ettiğinde onları barış yapmaları için dürtükleyen, annelerine karşı açık görüşlü olmaları için teşvik eden oydu. Ama hiçbiri bunu yapmadı. Henüz genç ve asiydiler. Ayrıca anne babalarının ilişkilerindeki karışıklıklar onları alıkoymuştu.

Bree son zamanlarda babasının onlarla bir araya gelmek için daha fazla çaba harcadığını fark etmişti. Her ne kadar açılışın ardından hemen dönmüş olsa da Mick, otelin açılışı için California'da büyük bir projeyi askıya almıştı. Annesi bile Jess'in büyük günü için gelmiş, böylece bu durum da kendi meselelerini beraberinde getirmişti. Fakat Bree kabul etmeliydi ki herkesi birkaç günlüğüne burada görmek güzeldi, en azından Kevin dışındaki herkesi. Kevin'in Irak turu onun kutlamalara katılmak üzere eve gelmesine engel olmuştu.

BELONGS TO SOLVES TEAM

O günler, Bree'ye yıllar önce Mick henüz ünlü bir kent mimarı ve imarcı olup dünyaya yayılmadan önce sahip oldukları aile saadetini hatırlatmıştı. Bree Chicago'dan ayrıldığında en çok ihtiyacı olan şey tam da bu türden bir ilişkiydi.

Neler olduğunu aile bireylerinden herhangi birine anlatabilirdi, onlar da Bree'ye moral vermek için ne gerekiyorsa yaparlardı. Bunu biliyordu. Ayrıca gösterebilecekleri bir acıma belirtisi ya da Mick veya Abby'den gelebilecek mantıklı, faydacı öneriler için o kadar da hazır değildi.

Kendine acımakla debelenmek ya da bütün sorunlarından kız kardeşlerini, büyükannesini veya başka birini sorumlu tutmak yerine en iyisinin olanları sindirmek, kendi kararlarını vermek ve sonra da hayatına devam etmek olacağını düşündü. Yolunu bulmak için ihtiyacı olan tek şey, her zaman olduğu gibi, huzur ve sükûnetti.

"Belki daha sonra Jess'i ya da Abby'yi ararım," diye kaçamak bir yanıt verdi sonunda. "En iyisi içeri gidip yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Burada, hatta sahilde bile yiyebiliriz." Birdenbire bir nostalji rüzgârı onu alıp uzaklara götürdü. "Biz çocukken yaptığımız piknikleri hatırlıyor musun? Kumların üzerine bir örtü serip bütün öğleden sonrayı sahilde geçirirdik."

Büyükanne neşeyle ona baktı. "Kumların yiyeceğine karışmasından ve güneşin çok sıcak olmasından şikâyet eden ilk kişinin sen olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım."

Bree kahkaha attı. "Sanırım bu kısmı unutmuştum. Peki, verandada yiyebiliriz. Verandada hiç kum yok ve harika bir esinti var."

"Aslına bakarsan bugün olmaz," dedi büyükanne özür dileyen bir ses tonuyla. "Kilisede randevum var." Endişeyle Bree'ye baktıktan sonra ekledi. "Ama burada kalıp seninle biraz daha konuşmamı istersen iptal edebilirim."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree içini dökmeye henüz hazır değildi. "Hayır, git lütfen. Ben iyiyim. Belki kasabaya doğru biraz yürür, alışveriş yapar, sonra da kafede yemek yerim."

Büyükanne başını salladı. "Öyle yapmaya karar verirsen Sally'ye selamlarımı ilet ve onun ahududulu çöreklerinden bir tane alıp getir. Yarın kahvaltıda yiyeceğim."

Bree şaşırmış gibi yaptı. "Sahiden başkasının pişirdiği bir şeyi mi yiyeceksin? Yoksa aynısından kendin yapabilmek için tarifini mi bulmaya çalışacaksın?"

"Eğer biri bir işte becerikliyse, işi kesinlikle ona bırakmayı yeğlerim. Sally'nin çörekleri ağızda eriyor. Niçin daha iyisini yapmaya kalkışayım ki?"

"Bu dediklerini ona söyleyeceğim," diye takıldı Bree. "Chesapeake Kıyıları'ndaki en iyi aşçının, çöreklerine hayran olduğunu bilmek onu memnun edecektir."

Büyükanne kızgın bir şekilde doğruldu. "Bunu ona söylemediğimi mi sanıyorsun, küçük hanım? Gerektiği yerde insanlara hakkını vermekten kaçınmam. Şimdi git, ne istiyorsan yap. Yüzünde bir gülümsemeyle geri gelmeye çalış. Seni böyle yitik görmek canımı sıkıyor."

Bree, büyükannesinin, bu hallerine alışkın olduğunu biliyordu fakat bu kadar uygun bir ifadenin aklına geleceğini tahmin etmemişti. Evet, yitikti. Hayatında onu anlayan, her zaman dinlemeye hazır olan, tavsiye ya da ihtiyacı olan her neyse onu veren bir insanın olması gözlerini davetsiz yaşlarla doldurdu. Kendini tutmasa şimdi şurada haykırmaya başlayacak, büyükannesi de öylece durup bütün hikâyesini ağzından alacaktı.

Onun yerine gülümsemeye çalıştı. "Sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

BELONGS TO SAVOS TEAM

Bu sözleri büyükannesi kadar kendisi için de sarf etmişti. Bu sevgi ve kabullenme hissi içinde debelenmek, ona sarınmak ve hayallerini tümüyle unutmak çok kolay olacaktı. Chesapeake Kıyıları pekâlâ güvenilir bir limandı.

Her şeye rağmen sonra yeniden bu hayallere ciddiyetle odaklanmanın ve hâlâ uygulanabilir olup olmadıklarını görmenin belki de tam zamanı diye düşünüyordu. Bree, O'Brien'ların inatçılığına fazlasıyla sahipti fakat bir kere olsun oluruna bırakmanın zararı olmazdı belki de. Hayatına devam etmek. Yeni hayaller kurmak.

Keşke bu yeni hayallerin neler olabileceğine dair en ufak bir fikri olsaydı.

Mick O'Brien, elinde cep telefonuyla New York'ta bir sokak köşesinde durmuş, neredeyse tüm gençliği boyunca tanıdığı kadını aramak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Tanrı aşkına, Megan onun eski eşiydi. Onu aramak, çalışmalarından birini veto etmeyi kafasına koyan koca bir tasarım ve imar komisyonunu alt etmekten daha zor olmamalıydı. Fakat bunu birçok kez kılını bile kıpırdatmadan yapmış olmasına karşın onu arama ihtimali bile avuçlarını terletmeye yetiyordu.

Sinirleri bozulan Mick telefonu üçüncü kez kapadı ve birden dönüp gitti. Şehrin yukarı doğu yakasında, Megan'ın dairesinden birkaç bina ötede bulunan kafelerden birinde buldu kendini. Korkaklığına ya da her şeyden önce bunca yılın ardından onu New York'a getiren karara lanet okuyordu.

Megan'ı Jess'in otelinin açılış gününde yeniden görmek içindeki bazı şeyleri uyandırmıştı. Birdenbire, onu sevmenin verdiği hissi hatırladı. Megan ona baktığında kendini nasıl da on kat uzun hissettiğini. Genç bir kız kadar kıvrak bedeni, rüzgârda dalgalanan kumral saçlarıyla onu sahilde kendisine

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

doğru yürürken gördüğünde, ayrılıklarından bu yana biriken büyük öfke ve dargınlık bir anda yok oluvermişti.

Hatta Jess'e otelinin açılışında verdiği kutlama hediyesine Megan'ı da dahil ettiğinde birkaç dakikalığına gerçek bir uyum yakalamışlardı. Küçük kızına, istediği bu son derece pahalı hediyeyi annesiyle ortak aldıklarını söyleyince aralarındaki soğuk gerilim bir derece azalmıştı. Anneyle kızı arasındaki mesafeyi azaltmak, ona yıllardır hissetmediği türden bir memnuniyet vermişti. En azından Megan'ın kendi payına düşen kısmı ödediği çeki postadan alana kadar. Bu durum sinirlerini iyice bozmuştu.

Megan'la birbirlerini Chesapeake Kıyıları'nda sadece birkaç kez görmeleri bile Mick'in aptal gururuna esir olmanın bedelini anlamasına yetmişti. Yıllar önce bu inatçı gurur devreye girmiş ve Megan'ı kalması için ikna etmesine engel olmuştu. Şimdi ise, ikinci bir şansları olabileceğini hissettiğinden, ona ulaşmasına hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyecekti.

Galiba korku hariç, diye kederle düşündü kahvesinden bir yudum alıp bu kalabalık ve gürültülü mahalle restoranında lekeli, ahşap görünümlü kâğıtla kaplı masada duran telefonuna bakarken.

Belki de gidip öylece kapısına dayanırsa her şey daha kolay olacaktı. Her ne kadar Megan için telefonu yüzüne kapatmak çok daha kolay olsa da asla kapıyı yüzüne çarpacak türden bir kadın değildi.

Taktik belirlemeye o kadar dalmıştı ki telefonu çaldığında korkak bir çocuk gibi sıçradı.

Hattın öbür ucundaki kimse kendini aptal gibi hissettiğinden muhtemelen habersiz olsa da, "Alo, merhaba," diye utançla mırıldandı.

"Hâlâ göremedin mi onu?" diye sordu annesi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Mick'in kaşları çatıldı. New York'a geldiğini ailesindeki herkesten saklamaya çabalarken nasıl oluyordu da Nell O'Brien daima ne iş karıştırdığını biliyordu? Megan ile aralarında neler olacağına dair hiçbir fikri yokken asılsız yorumlarda, aynı zamanda bir dizi itirazda bulunmanın bir anlamı olmadığını düşündü.

Seattle ve Minneapolis'teki iş toplantılarından dönerken New York'a sapmıştı. Kendini komik duruma düşürürse hiç kimsenin haberinin olmayacağını düşünüyordu. Şu anda ise sahip olduğu altıncı hisle oğlunun tam olarak ne planladığını tahmin eden annesi karşısındaydı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi kendini savunarak. Nell'in rasgele bir tahminde bulunmuş olmasını umuyordu.

"Megan'ı görmek için New York'a gittin, değil mi?" dedi emin bir şekilde.

"Nereden çıkardın bunu?" Konuşurken bile annesinin bu cevap karşısında gözlerini devirerek baktığını hayal edebiliyordu. Zaten ortada olan bir şeyi dile getirmekle vakit kaybetmekten hiç hoşlanmazdı.

"Ofisindekiler, Minnesota'daki toplantıların bittikten sonra bu sabah New York'a uçtuğunu söylediler. Megan taşındığından beri o şehre ayak basmadığını ve otelin açılışından sonra o gittiğinden beri etrafta dalgın dalgın dolaştığını düşününce bu sonuca vardım."

"Öyleyse matematiğin çok kötü," diye atıldı. "Onu görmedim."

Annesi kahkahayı bastırdı. "Bu bir tek anlama geliyor. Oraya gidince korkup kaçtın. Muhtemelen bir barda oturmuş, onu görmek için cesaretini toplamaya çalışıyorsun."

"Barda falan değilim," diye söylendi. Tanrı aşkına! Annesi onu her zaman bir kitap gibi okuyabiliyordu. "Ayrıca korkup

BELONGS TO SAVOY TEAM

kaçmadım. Beni huzursuz etmek için izimi mi sürüyorsun, yoksa aklında başka şeyler mi var?"

"Aklımda başka şeyler vardı, fakat şu an senin ne yapmaya çalıştığın hakkında bir fikrin olup olmadığını düşünüyorum. Sen ve Megan yıllar önce boşandınız. Seni terk etti çünkü onu ve bu aileyi ihmal ettin, senden değişmeni istediğinde onu dinlemedin. Seni sevdiğimi biliyorsun ama bunların hiçbirinin değiştiğini düşünmüyorum. Hâlâ zamanının çoğunu ailenin yanında değil, dışarıda geçiriyorsun."

"Belki farkında değilsin ama ailem tamamen dağıldı."

"Belki sen de farkında değilsin ama birer birer geri dönüyorlar," diye anında cevap verdi. "Sen ise hâlâ bir işten diğerine koşuyorsun."

"Yavaşlamaya hazırımdır belki," dedi bu fikre onun kadar kendisini de alıştırarak.

"Emekli olmak mı? Sen mi?" diye sordu kuşkulu bir ses tonuyla. "Bir an bile inanmam."

"Emekli olmaktan söz etmiyorum," dedi kızgın bir şekilde. "Tempomu düşürmeye hazır olabileceğimi söyledim."

"Hazır olabileceğin? Bir ihtimal? Bana öyle geliyor ki o kadının umutlarını yeniden canlandırıp sonra arkanı dönerek tekrar altüst etmeden önce böyle bir şeyden emin olman gerekiyor."

Üzücü olsa da annesinin haklı olduğunu kendi kendine itiraf etti. Yine de bunu yüksek sesle kabullenmekten kaçındı. "Bak anne, yapacak işlerim var. Bana sadece neden aradığını söyle."

Görünüşe göre sabrı iyice azalmıştı. Bunu fark eden Nell, geniş çaplı bir nutuk çekmek ya da kendi sorularını sormak yerine doğrudan cevap verdi.

"Aradım çünkü Bree hakkında endişeleniyorum," dedi.

"Bree mi?" diye sordu irkilerek. "Nesi var?"

BELONGS TO SAVOY TEAM

"Erkekler!" diye söylendi Nell, küçümseyen bir ifadeyle. "Mick, o senin kızın. Buraya geldiğinden beridir ne kadar suskun olduğunu fark etmedin mi? Hâlâ neden burada olduğunu da mı merak etmedin?"

"Bree eskiden beri suskundu," dedi annesinin bu gözlemine belli ki şaşırarak. Bir deste kâğıtla ya da bir kitapla odasına kapanmak onu en mutlu eden şeydi. Çocukları arasında en az anlayabildiği Bree'ydi. O asla kız kardeşleri gibi dışadönük değildi. Dolayısıyla hayatında normal bir ergenin yaşamış olduğu iniş ve çıkışlar yer almamış, olsa bile bunu ailedeki herkesten sakladığı yazılarına dökmüştü.

"Bu kez durum farklı," diye ısrar etti annesi. "Ayrıca Chicago'ya geri dönmekle ilgili tek kelime etmedi. Bir şeyler olmuş Mick, bundan eminim. Bir ara onunla konuşmaya çalıştım ama bana iyi olduğunu söyledi."

"Belki de iyidir."

"Hayır, değil. Geçmişle ilgili endişelerine son verip kızınla ilgilenmek için eve dönmen gerekiyor. Sana ihtiyacı var."

"Hayır," dedi bir solukta. "Bree'nin ihtiyacı olan biri varsa o da sensin. Sen onu her zaman benim anladığımdan daha iyi anladın. Hadi anne, haklı olduğumu biliyorsun. Eğer sen de onu konuşturamıyorsan bu demektir ki ben hayatta başaramam."

"Peki, sanırım bu sefer hepimize birden ihtiyacı var."

Nell'in hüzünlü ses tonu canını sıktı. "Anne, sence ona ne olmuş olabilir? Eğer o pislik bir şey yaptıysa..." deyip sustu. Martin Demming'ten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Birincisi, Bree için çok yaşlıydı, ayrıca kibirli budalanın tekiydi. Mick, ondan, Bree için sarf ettiği aşağılayıcı sözler duymuştu defalarca. Mick en son Chicago'ya gittiğinde adamı azarlamamak için kendini zor tutmuştu. Bree'den gelen hüzünlü bir bakış

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

sessiz kalmasına yetmişti. Hassas kızının hiç karşılık vermeden bu küçük düşürücü saçmalıkları dinlemesi içini acıtmıştı.

Nell, düşüncelerini böldü. "Bunun Martin Demming'le mi, yoksa işiyle mi alakalı olduğunu bilmiyorum. Bu benim görüşüm. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Ne zaman eve geliyorsun?"

"Belli değil," dedi, hâlâ Megan'ı görme ihtimalini düşünerek.

"Tanrı aşkına," dedi sabırsızca. "Ya telefonu kapattığın gibi Megan'ı ararsın ya da bir uçağa binip buraya gelirsin. Sana burada ihtiyacımız var."

"Yarın ilk iş orada olurum," diye söz verdi.

Kahretsin, işler yolunda gitseydi, belki Megan'ı yeniden Chesapeake Kıyıları'nı ziyaret etmesi için ikna edebilirdi. Eğer Bree'nin gerçekten bir sıkıntısı varsa, annesinin yanında olması onu kesinlikle incitmezdi. Hatta ihtiyacı olan şey tam da bu olabilirdi.

Bu kurnazca düşünceler aklından geçerken iç geçirdi. Kimi kandırıyordu? Megan'ı yeniden yanında isteyen kendisiydi. Bunu başından beri istemişti. Ortanca kızıyla ilgili bir kriz onu geri getirmek için iyi bir bahane olacaksa bile, bundan yararlanmak onun için gurur verici olmazdı. Şayet işe yaramazlarsa, bu yöntemlere başvurduğu için pişmanlık duyacağı zamanlar gelecekti...

Sally'nin restoranındaki arka bölümde daima "Rezerve" işareti bulunurdu. Her gün, tam öğle vaktinde Jake Collins, Mack Franklin ve Will Lincoln orada oturur ve günün yemeğinden sipariş ederlerdi. Jake masasına doğru giderken kasanın arkasındaki yazı tahtasına baktığında bugün patates salatası eşliğinde kruvasan üzerine domuz ve peynir olduğunu gördü. Oraya vardığında aniden durdu. Yerinin dolu olması

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

mı, yoksa menüye gömülmüş olan suratın Bree O'Brien'a ait olması mı onu en çok şaşırttı, karar veremedi.

Çıplak omuzlarının güneşten pembeleştiğini, Jake'in her zaman favorisi olan yazlık turkuvaz elbisesini giydiğini ve yorgun olduğunu gözlemlemesi uzun sürmedi.

Bunların hiçbirinin onu etkilemesine izin vermeden hızla döndü ve Mack'i karşısında buldu. Ardından hiç durmadan yanından geçip gitti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mack.

Mack'e soru sormayı bırakması için yalvaran bir bakış atmaya yetecek kadar durup kısa ve çabuk bir fısıltıyla, "Yemeğe Brady'nin restoranına gidelim," dedi

Mack, belli ki Jake'in vermek istediği işareti anlamayarak boş gözlerle ona baktı. "Neden?"

"Çünkü canım yengeç köfteli sandviç ve bira istedi," dedi hızlı bir şekilde, koridorda bekleyen üç kadını eliyle iterek.

Mack'in peşinden gelip gelmediğine bakmak için bile durmadı. Onun yerine, doğrudan geri gidip caddeye yöneldi, orada durup derin bir nefes aldı. Lanet olsun, bu kadın onu bu hale getiriyor olmamalıydı hem de altı yıldan sonra. Üstelik bunu bir kez olsun gözlerine bakmadan, ağzını bile açmadan başarmıştı. Bu acınılacak bir durumdu. Oysa acınacak haldeydi. Bree'nin bir haftadır uyumuyor gibi görünmesi onu neden ilgilendiriyordu ki?

"İkiniz de neden buradasınız, öğrenebilir miyim?" diye sordu Will cayır cayır temmuz sonu sıcağında kaldırımda duran iki arkadaşına rastladığında. Gelişigüzel ütülenmiş gömleğinin rengi solmuştu. Kravatıysa gevşetilmişti. Belli ki bir an önce içerideki klimalı ortama girmek istiyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye omuz silkti Mack. "Görünüşe göre Mack'in canı bir anda yengeçli sandviç çekti."

BELONGS TO SAVOY TEAM

Jake, Will'in bakışlarıyla karşılaştığında arkadaşının gözlerindeki bilmişliği ve zevki gördü. İlkokuldan beri aynı grupla vakit geçirmenin olumsuz bir yönüydü bu. Ne yazık ki hiç kimsenin bir diğerinden sakladığı sırrı olamamıştı. Psikolojide doktora yapmış olan Will, Jake'in bu ani gerginliğinin kaynağını tahmin edebiliyordu.

Will iç geçirdi. "Bree'nin kasabada olduğunu ne zaman öğreneceğini merak ediyordum doğrusu."

Mack bir an şaşırmış gibi göründü, sonra başını sallayarak, "Belli ki şimdi," dedi.

"Tahmin ettiğimden uzun sürdü," dedi Will.

Jake gözlerini dikip baktı. "Bree'nin burada olduğunu biliyordunuz ve beni uyarmadınız, öyle mi?"

"Ben duymuştum," diye kabul etti Will.

"Ben de," dedi Mack üzgün görünerek. "İkiniz karşılaşmadan önce gitmiş olacağını düşünmüştük."

"Nasıl görünüyordu?" diye sordu Will, Jake'ten çok Mack'e bakarak.

Mack, omuzlarını silkti. "Jake görüşümü engelliyordu."

"Pekâlâ. Neyse ki Jake sonunda onu görebilmiş," dedi Will düşünceli bir şekilde. "Er ya da geç bu olacaktı."

"Kesinlikle. Ailesi burada," diye ekledi Mack. "Sonsuza kadar uzakta kalacak değildi."

"Siz ikiniz sanki ben yokmuşum gibi konuşmayı kesin artık," diye söylendi Jake. "Konu Bree O'Brien değil. Sadece şu an canım yengeçli sandviç istiyor, o kadar."

"Hatırladığım kadarıyla en son Sally, düzgün sayılabilecek bir yengeçli sandviç yapmıştı," dedi Will besbelli yalanını ortaya çıkararak.

"Hem de burada birçok yerin yapamadığı türden," diye ona katıldı Mack.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Jake onunla böyle eğlenmelerinden sıkıldı. "Ah, bırakın artık peşini," diye söylendi. "Burada yemek isterseniz yeriz. Ben sadece farklı bir yer denemenin güzel olacağını düşündüm. Aynı yere çakılıp kaldık."

"Neden bunu beş yıl önce fark etmedin?" diye kuşkuyla sordu Will. "Beş yıldır aynı yerde çakılıyız."

"Altı," diye mırıldandı Jake. "Altı yıl oldu."

Bree, Chesapeake Kıyıları'ndan gittiğinden beri her gün üçü birlikte öğle yemeği yemeye başlamışlardı. Böylece Will ve Mack, Jake ile Bree arasında ne olduğundan tam olarak emin olmasalar da Jake'in moralini yükseltmek için gönülsüzce çaba gösteriyorlardı. Jake'in arkadaşlarının tek bildiği onlar ayrılmıştı ve Jake acı çekiyordu. O an için önemli olan sadece buydu.

Arkadaşları onun yardımına koşmuş, onunla vakit geçirip dikkatini başka yönlere çekerek ve kendisi gündeme getirmedikçe onu mutsuz eden konudan söz etmeden, erkeklerin bildiği yollarla destekleyici olmaya çalışıyorlardı. O ise konuyu hiç açmadı. Bugün ağzından Bree adının geçtiği nadir zamanlardan biriydi.

Onlar iyi arkadaş ve mutlu bekârlar olmanın yanı sıra Will ve Mack, Jake'i güzel zaman geçirmesi için devamlı olarak dışarı sürükleyip başka kadınlarla ilgilenmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Kendileri çoğu kez alımlı kızlarla tanışıp birlikte ayrılırken Jake evine, bomboş yatağına ve karamsar düşüncelerine geri dönüyordu. Bu hayat tarzına ve yalnızlığa alışmıştı. Acınacak halde olduğu doğruydu ancak sahip olduğu yaşantı buydu.

Bu, Bree tarafından terk edildiğinde hissettiği acıyla kıyaslanamazdı. Geri kalan günlerini, kız kardeşi onu sürekli olarak uyardığı halde, bir keşiş gibi geçirmeye başlamasına rağmen en azından böyle bir şeyi tekrar yaşamayacaktı.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Belki de bu iyiye işarettir," diye yorumda bulundu Will, düşünceli bir ifadeyle. "Kendini silkeleyecek sonunda."

"Olabilir," diye katıldı Mack.

İkisi birbirlerine baktı ve ardından aracını Will'in gösterişli, yabancı marka spor arabasından ve Jake'in Bahçe İşleri ve Peyzaj yazılı parlak yeşil kamyonetinden daha yakına park etmiş olan Mack'in SUV model arabasına doğru gittiler.

"Pekâlâ, Brady'nin yerine gidelim," dedi Mack bir kolunu teselli edercesine omuzlarına atarak. "Sonra da aklını başına getirelim."

BELONGS TO KAOS TEAM

2

Bree, insanların toplu bir şekilde oh çekmesine benzer bir şeyler duymuş ve sonra kafasını kaldırdığında bir oda dolusu müşterinin ilgi odağı olarak bulmuştu kendini. Sally de onaylamaz bir ifadeyle tuhaf tuhaf bakıyordu ona.

"Neler oluyor?" diye sordu Bree.

"Onu görmedin mi?" diye sordu Sally.

"Kimi?"

"Jake."

Bree, karnına sert bir darbe yemiş gibi hissetti. "Jake burada mıydı?"

"Yaklaşık iki saniyeliğine. Seni gördü ve en iyi müşterilerimden ikisini de yanında götürerek derhal kapıya koştu."

"Aman Tanrım, bilmiyordum. Ben düşünmüştüm ki..." Sesi birden kısıldı. Ne düşündüğü hakkında bir fikri yoktu. Altı yıl boyunca Jake ile ilgili en ufak bir düşüncenin aklına gelmesine izin vermemek için uğraşmıştı. Savunma mekanizması zayıfken ve en hassas hissettiği anlarda aklına geldiğinde, her ne kadar yanlış bir şey yapmamış olsa da kendini kaba ve suçlu hissetmesine neden olmuştu. Bu düşünce kafasından geçtiği gibi söylediği yalanla irkildi. Tamamen dürüst olması gerekirse bir sürü hata yapmıştı.

Sally'ye doğru bakarken bir yandan da soğukkanlılığını geri kazanmaya çalışarak "Ben... Ben..." diyebildi. Doğru düzgün düşünemiyordu. Vermeyi planladığı sipariş Sally'nin

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jake'ten bahsetmesiyle aklından uçup gitmişti. "Bana bir dakika daha verebilir misin? Sipariş edeceğim şeyi paket olarak alacağım, böylece bu masayı da işgal etmemiş olurum. Sadece birkaç dakika daha burada oturmam gerekiyor. Olur mu?"

Sally, daha anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Birazdan gelirim."

Sally gider gitmez Bree söz verdiği gibi menüye bakmak yerine yeniden Jake'i ve ilişkilerinin nasıl trajik bir şekilde sonlandığını düşündü.

Elbette yaşadıkları şeyin birçok örneği vardı. Bebeğini kaybetmesi, (hamile olduğunu Jake'ten başka kimseye söylememişti) onları birbirlerine daha çok yakınlaştırmalıydı. Birçok çift böyle üzücü bir olaydan sonra birleşmişti.

Onun yerine, Bree bu durumu birbirlerinin kaderi olmadıklarını gösteren bir işaret olarak yorumlamıştı. Düşük yapması, Chicago'ya kaçıp daha birkaç gün önce çok uzak gelen bir geleceğin peşinden gitmek için bahane oluşturmuştu.

Jake'in tepkisi ise tam tersi olmuştu. Bu beklenmedik hamilelik onu o kadar mutlu etmişti ki büyük umutlarla ve heyecanla düğünden, aile kurmaktan, gelecekten söz etmeye başlamıştı. Onu seviyor olmasına ve neticede aynı geleceği umut etmesine rağmen sevincini paylaşmaktan çok bir zavallı gibi, hatta çok daha kötüsü, kapana kısılmış gibi hissetmişti.

Ve ardından, hamile olduğu gerçeğiyle neredeyse yüzleşemeden bebek gitmişti ve Tanrı affetsin, kendini özgür hissetmişti. Jake'i sadece bebeğin değil, aynı zamanda onun ve kurmuş olduğu hayallerin yasını tutması için yapayalnız bırakarak arkasına bakmadan Chicago'ya, kendisini bekleyen iş hayatına doğru yola çıkmıştı.

Başlangıçta birbirleriyle irtibat halindeymiş gibi gözükmüşler, hatta zaman zaman gelecekle ilgili konuşmuşlardı fakat Bree

BELONGS TO SOLVES TEAM

ilişkinin bittiğini çabucak anlamıştı. Haftalarca, bunu Jake'e onu incitmeden nasıl söyleyeceğini düşünmekle uğraşmıştı.

Sonunda bir hafta sonu Jake Chicago'ya sürpriz yapmak için gittiğinde ona Marty ile küçük apartman dairesinde rastlamış ve olan biteni o anda anlamıştı. Ortada bir şey yoktu fakat görünüşe göre Jake, ünlü oyun yazarıyla aralarındaki çekimi hissetmişti. Ne gariptir ki daha önceden de Bree'nin bu çekici, karizmatik ve nispeten olgun adama âşık olduğunu kendi kendine itiraf ettiğini biliyordu.

Bu sebeple tartışmışlardı ve Jake bunu ayrılmak için bir bahane olarak öne sürmüştü. Yaşadığı bu ani ve acı veren suçluluk duygusuna rağmen ilişkiye son veren kişi kendisi olmadığından dolayı Bree yalnızca bir rahatlama hissetmişti. Hatta Jake'in ayrılmasına izin vermesinin ona son hediyesi olduğuna inandırmıştı kendini. İnsan doğası hakkında içgüdülerine güvenen bir kadın olarak bu konuda yanılmıştı. Yaptığı şey korkakçaydı.

Ona çok kötü davranmıştı. Bunu şimdi kabul edebiliyordu. Jake mükemmel, çekici, baş döndüren bir erkekti ve belki de bir şeyleri yoluna koyabilirlerdi ama bunu yapmak zorunda kalmaması onu rahatlatmıştı. Oyun yazarı olarak tutunup tutunamayacağını görmek için kendine bir şans vermeseydi eğer, bir gün onu muhakkak gücendireceğini içinde bir yerlerde sezinliyordu. Saygın bir bölge tiyatrosunda çalışmak, Martin Demming gibi birinden ders almak için bu şansa ihtiyacı vardı. Sahnede ilk kez bir oyun izlemesinden ve kendine ait kelimeleri, karakterleri kâğıda dökmesinden bu yana hayal ettiği tek şey buydu.

Sally, düşüncelerini bölerek geri geldi. "Karar veremedin mi?"

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Günün yemeği iyi," dedi Bree, yemeğin ne olduğuyla ilgili bir fikri olmasa da. İştahı çoktan kaçmıştı, bu yüzden o kadar da önemli değildi.

Sally not aldıktan sonra tereddütle, "Şey, belki de bir şey söylememeliyim, çünkü Jake'le aranızda ne geçtiğini bilmiyorum ama şunu bilmelisin ki Will ve Mack her gün öğle vaktinde buraya gelip bu masaya otururlar. Onlar devamlı müşterilerimizdir."

Kelimeler masumdu, fakat ses tonu imalarla yüklüydü. Çoğunlukla kibar davranan Sally'den gelen bir uyarı gibiydi.

"Ve sen de onları kaçırmamı istemiyorsun," diye tamamladı onu Bree. "Anlıyorum. Yollarından çekilmek için elimden geleni yapacağım. Zaten büyük ihtimalle yakında kasabadan gideceğim."

Fakat kelimeler ağzından çıkarken bile omuzlarındaki gerginlik yeniden düğümleniyordu. *Bunun bir anlamı var,* diye düşündü. Şüphesiz Jake'in arkadaşları olan ve muhtemelen kendisinden onun kadar nefret eden diğer müşterilerin bakışlarını fark ederek masadan kalktı. Kasada siparişini bekledi, Sally'ye ödeme yaptı ve kaçarcasına gitti.

Yemeğini, suyun kenarındaki parkta bir piknik masasının üzerine koydu. Balıkkartalı ve hatta rasgele oradan geçmekte olan kartal, üzerinde uçarken sandviçini eline aldı, sonra beklemekte olan martılar için ekmeği ufaladı.

Peki şimdi ne olacak? diye merak etti. Gitmesi mi, yoksa kalması mı gerektiği konusundaki fikir çatışması, içinde köpürerek midesini bulandırıyordu.

Sadece son zamanlarda aklına gelen kalma fikri bir sürü problemi de beraberinde getirecekti. Burası Chicago değildi, orada Jake ile yolları asla kesişmezdi. Ancak Chesapeake Kıyıları'nda birbirlerine mahkûmdular. Ona yaptıklarından

BELONGS TO SOLVES TEAM

sonra nasıl geri gelip hayatını altüst edebilirdi? Jake, yüzüne bile bakmadan kafeden ayrıldığına göre belli ki ondan hâlâ nefret ediyordu. Daha kötüsü Bree onu tam olarak suçlayamıyordu. Ona yaptığı zalimceydi.

Bütün bunları düşünürken suçluluk onu kahrediyordu. Onu yargılayacak tek kişinin Jake olmadığı bu kadar aşikârken burada kalması mümkün müydü? Kafedeki bütün o suçlayan gözler karşısında eğilip bükülmüş, Sally'nin hoşnutsuzluğunun şiddetini hissetmişti. Neyse ki yaşananların yarısını bile bilmiyorlardı fakat yine de taraflarını seçmişlerdi. Jake'in tarafını. Sonuçta terk edilen oydu. Kasabadakilerin üstüne basa basa söyledikleri gibi bir O'Brien olabilirdi ama giden kendisiydi. Artık onlardan biri değildi.

Sonra yeniden düşündü. Bunca zaman önce olan olayların huzuru bulmasına engel olmasına nasıl izin verebilirdi? Son üç haftadır tam da buraya ait olduğuna inanmaya başlamıştı. Detaylar şöyle dursun ne yapmak istediğini bile henüz belirlememişti ancak iş kalmaya gelince şimdilik onu bir süre oyalayan bir tür dinginlik hissediyordu.

"Temelli olarak eve dönmek istiyorum. Chesapeake Kıyıları'nda yaşamak istiyorum," dedi sesli bir şekilde, bekleyen martılar daha fazla artık umudu içinde ona vakur bir edayla bakarlarken. Kelimeler kulağa doğru, inandırıcı ve de şaşırtıcı geliyordu.

Kız kardeşi Abby ve erkek kardeşleri gibi Bree de babasının onca zamanına mal olan, sonra da bir mimar, imarcı ve şehir planlamacısı olarak kariyerinin doruklarına çıkararak onlardan uzaklaştıran bu kasabayı arkasında bırakamayacak kadar istekliydi. Şimdi ise, görünüşe göre, eve dönmeye hazırdı. Zar zor verilen bu karar, doğruymuş gibi geliyordu.

Jake üzerindeki etkisi hariç. Şayet kalmaya karar verdiyse, öncelikle kalbini kırdığı adamla geçinebilmenin yollarını

BELONGS TO SOUTH TEAM

bulmak zorundaydı. Maalesef, bugünkü karşılamaya bakılırsa, Jake işini zorlaştıracağa benziyordu.

"Belki de kolay olmamalı," diye söylendi bir yanda martıların sorgu dolu gözleri, diğer yanda hafta içi kasabayı ziyaret eden turistlerin meraklı bakışları altında.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. *Makyajsız görüntüm, deniz esintisinin saç tellerini başımın tepesindeki tokadan ayırması ve kendi kendime konuşmam dikkatleri üzerime çekiyor olmalı,* diye düşündü. Kendi oyunlarından birinde bir karakter olsaydı, bu manzaranın arkasında iyi bir hikâye gizleniyor olurdu.

Aslında iyi bir hikâyesi vardı. Gerçek hayattaki uyarlamasıyla ilgili olarak tahmin edemediği şey, mutlu sonla mı, yoksa trajediyle mi sonlanacağıydı.

Yengeç köfteli sandviç Jake'in midesine oturmuştu. Bir biradan sonra ikincisi gelmiş, ardından kendini çekip işe geri dönmüştü. Kendini fidanlığa kilitleyip tüm öğleden sonrayı birikmiş evrak işlerini tamamlamaya ayıracaktı. Peyzaj işinin bu yönünden nefret etse de en azından fazlaca yoğunlaşmayı gerektiriyordu ve bu da Will ile Mack'in havadan sudan konuşma çabalarına rağmen öğle yemeği boyunca yaptığı gibi Bree ile ilgili düşüncelere dalmayacağı anlamına geliyordu.

Orioles beyzbol takımı, Ravens'ların da olduğu gelecek futbol sezonu, hatta Mack'in genellikle dinlemesi eğlenceli olan flört maceraları da dahil her şeyden konuştular. Maalesef bu konu, lafı açılmayan Bree mevzusuna oldukça yaklaşmıştı, bu yüzden Jake günün geri kalanı için yoğun bir programdan bahsetmiş ve yemeği kısa kesmişti.

Masasına doğru giderken çöp kutusunu tekmeleyerek ofisin öbür ucuna fırlattı, ardından bir yığın tohum kataloğunu yere attı. Sandalyelerden biri tam duvara çarpmıştı ki kız kardeşi hızla odaya girdi.

BELONGS TO SCOTUS TEAM

"Tanrı aşkına, içine bir şey mi kaçtı senin?" diye sordu Connie, boş bir soda kutusu tam da ona doğru uçarken kapının arkasına sıvışarak.

"Eğer biraz olsun aklın varsa bu odadan dışarı çıkarsın," diye gürledi Jake, sonra sırtını döndü ve pencereden dışarı baktığında tam da o anda yaşlı bir çiftin en iyi satıcılarından birinin tavsiyesiyle bir dizi fidan ve ağacı incelediklerini gördü. Whitcomb'ları hemen tanıdı. Gençliğinde otları kestiği o günlerden beri onlar için çalışıyordu. Son zamanlarda bahçelerini doldurmak için mersin ağaçlarından soruyorlardı. Yaz sonunda çiçek açan bu ağaçlar şu anda rengârenk çeşitlerle gelmişti. Molly Whitcomb koyu mor olana göz koymuş, Walter ise daha klasik olan pembeyi beğenmişti. Jake ise boş boş durmuş, savaşı kimin kazanacağını merak ediyordu.

Ofisinin kapısının kapandığını duydu ve yalnız kaldığını umarak arkasını döndü fakat kız kardeşi masasının öte yanındaki sandalyede sabırlı bir yüz ifadesiyle sakin bir şekilde oturuyordu.

"Demek ki hiç aklın yok," dedi, morali bozuk olmasına rağmen durumdan keyif alarak.

"Öyle mi dersin? Benim meseleden kaçmadığım açık ama görünüşe göre sen kaçıyorsun."

Jake sinirlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sen ve Bree, Sally'nin orada neredeyse yüz yüzeyken arkanı dönüp gitmişsin. Tanıdık geliyor mu?"

Kaşlarını çatarak baktı. "Bunu nereden duydun?"

Gözlerini kaçırdı. "Ah, yapma, gerçekten de haberin beş dakika içinde bütün kasabaya yayılmayacağını mı düşündün? Bu da cep telefonlarının avantajı, küçük kardeşim. Fısıltı gazetesi bugünlerde son sürat çalışıyor."

"Ne yazık ki."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Pekâlâ, bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Omuzlarını silkti. "Başka ne var ne yok? Altı senedir Bree ile ilgili konuşmak istemiyorsun. Şimdi, bana kalırsa, onunla ilgili aslında ne düşündüğünü tüm dünyaya haykırarak anlatırsan onu aklından çok daha hızlı çıkarıp atarsın."

"Bree'yi aklımdan çıkarıp attım," diye ısrar etti. Onunla ilgili düşündükleri, sesli olarak dile getirilecek şeyler değildi. "Biz ayrıldık, hatırlarsan."

Connie, Jake'e bir şeyler kırmayı istetecek türden sevimli bir bakış attı.

"Kelimeler ağzından çıkmış olabilir, Jake ama o senin kalbini çok önceden kırmıştı. Sakın inkâr edeyim deme. Ben buradaydım. Chicago'ya gitmek için ayrıldığından senin ne hale geldiğini gözlerimle gördüm. Ve içimden bir ses diyor ki, bu işin arkasında senin kabullendiğinden çok daha fazlası vardı."

"Bunu tartışmak istemiyorum," diye hatırlattı sert bir şekilde. "Ciddiyim, Connie. Bree konusu kapandı. Eğer bir daha onun adını anarsan seni kovarım."

"Hayır, kovamazsın," dedi sakin bir şekilde. "Ama şimdilik kapatacağım. Ya da en azından bir sorumu cevaplarsan. Artık tamamen burada yaşamak için döndüyse ne yapacaksın?"

"Bree Chicago'da önemli bir oyun yazarı. Burada kalmaz, böylece bu da sorun olmaz." *Tanrım, lütfen beni haklı çıkar.*

"Sadece soruyorum, eğer..."

Jake sözünü kesti. "Bırak artık, Connie. Gerçekten."

Connie iç çekti. "Susuyorum ama şimdilik. Akşam yemeğe geliyor musun?"

Beş yıl önce boşandığından beri genellikle haftada iki üç kez Connie ve on yedi yaşındaki yeğeniyle yemek yerdi. Jake bunun iyi bir şey olduğunu kabul ediyordu çünkü kız

BELONGS TO SCANS TEAM

kardeşinin aşçılığı onunkinden çok daha iyiydi. Çoğu zaman arkadaşlıkları da öyleydi. Fakat Bree mevzusu hâlâ çok tazeyken bu gece uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu. Connie başının etini yiyerek onu konuşturmaya çalışacaksa da yeğeni daha kötüydü. Jenny Louise, aşk hayatının berbat olduğunu düşünüyor ve bunu ona düzenli olarak hatırlatmak kendi göreviymiş gibi davranıyordu. Sally de olanların haberini almış olsaydı, Jake onun dilinden asla kurtulamazdı.

"Hayır," dedi Connie'ye kesin bir şekilde.

"En sevdiğin şeyleri hazırlayacağım: rulo köfte ve patates püresi ile taze fasulye."

Jake onu geri çevirdiği için neredeyse pişman oldu. Sadece en sevdiği yemekleri yaptığı için değil, aynı zamanda kimse ondan daha iyi yapamadığı için. Annesinin eski rulo köfte tarifini kullanarak mantarlı sosla tamamlıyordu. Ne yazık ki şu anda bildiği bir şey daha vardı. O da bir kepçe kardeş tavsiyesiyle birlikte bir tutam da Jenny Louise müdahalesi olacağı.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi.

Connie uzun bir süre onu inceledi, ardından başını salladı. "Peki, o zaman sana biraz ayırıp yarın getireceğim," dedi sonunda. "Yarın akşam yemeğinde yiyebilirsin."

"Buna hayır diyemem." Masasının etrafından yürüyüp alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler kardeşim."

"İki kişilik getirebilirim," dedi masum bir ifadeyle. "Yani, birini davet etmek istersin diye."

Jake kaşlarını çattı. "Bree *hakkında* konuşmayacağım. Bree *ile* de konuşmayacağım. Bu yüzden onu yemeğe davet etmeyeceğimden de son derece eminim."

Connie hoşnut bir ifadeyle kıs kıs güldü. "Bree ile ilgili bir şey söyledim mi?" diye sordu ve sonra kendi sorusunu cevapladı. "Söylemedim. Hemen bu sonuca atlaman sadece ona olan

BELONGS TO SOUYA TEAM

saplantını göstermiyor, aynı zamanda hayatında başka bir kadının olmadığını da ele veriyor. "

Halinden memnun bir vaziyette süzülerek kapıdan çıktı. Jake ardından bir şeyler fırlatabilirdi fakat Connie bunu kesinlikle haklı olduğunun bir başka kanıtı olarak algılardı.

Kahretsin, yerden göğe kadar haklıydı.

Megan'ın dairesinin birkaç blok aşağısındaki caddenin köşesinde büyük, gürültülü bir salata dükkânı vardı. İşten eve dönerken, dairesindeki sükûnetin ona çekici gelmediği zamanlarda orada bir mola vermeyi tercih ederdi. Abby ile ikizleri de New York'ta birkaç bina ötede oturmak yerine şu anda Chesapeake Kıyıları'nda yaşadıklarına göre istediğinden çok daha sık yalnız kalıyordu.

Neredeyse dükkânın kapısına varmıştı ki pencereden içeri baktığında Mick'in bir masada oturup kahve yudumladığını fark etti. Şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. Kalbi, onu ilk gördüğünde olduğu gibi göğüs kafesinden fırladı. Bunca yılın ardından, özellikle de üzücü bir boşanma ve arkalarında bıraktıkları on beş yıllık bir ayrılıktan sonra nasıl oluyordu da aynı duygu selini hissedebiliyordu?

Birkaç hafta önce sancılı duygular yaşadığında (aslında bu sancıdan ve duygudan fazlasıydı) bunun bir iki günlüğüne de olsa Chesapeake Kıyıları'nda yeniden ailesiyle birlikte olmaktan kaynaklandığını düşünmüştü. Şüphesiz biraz hassas hissetmişti kendini. Bugün burada, kendine yeni bir yaşam kurduğu New York'ta duygu seli onu tamamen savunmasız yakalamıştı. Bir o kadar da endişe vericiydi. Mick'i sevdiğini asla inkâr etmeye çalışmamıştı. Ancak ona geri dönmeyi düşünmenin delilik olacağının da farkındaydı. Abby neye inanırsa inansın, Megan, Mick'in yeteri kadar değişmediğini biliyordu.

BELONGS TO SAKIZ TEAM

Gitmekle kalmak arasında kendiyle mücadele ederken Mick kafasını kaldırdı ve onu gördü. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve tam o anda Megan kendinden geçti. Hiç kimse ona Mick'in güneşin doğup batmasına benzeyen bakışlarıyla bakmamıştı.

Megan ona el salladıktan sonra içeri girdi. Derin, yatıştırıcı bir nefes alıp duygularının ve durumun kontrolünü kaybetmeden onunla yüzleşmeye hazırladı kendini. Akıllı ve yetenekli bir kadındı. Bu, onun için yeterince kolay olmalıydı.

Her zaman centilmen biri olan Mick, o yaklaşınca ayağa kalktı. Yanağına bir öpücük kondurdu fakat sonra, lavaboda öpücük çalarken yakalanan bir öğrenci gibi utanmış görünerek geri çekildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı karşısındaki sandalyeye doğru kayarken.

Megan ona keyifle baktı. "Sorun değil, Mick. Eski eşine yanaktan masum bir öpücük vermenin uygunsuz bir yanı yok. Şimdi söyle bakalım, New York'ta o kadar salata dükkânı varken, seni benim mahallemdekine getiren nedir?"

Masanın ortasında duran cep telefonunu işaret ederek, "Seni arayacaktım. Başka planın yoksa belki akşam yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm," dedi.

Yani beni görmeye gelmiş, diye düşündü Megan. Bundan memnun mu olduğunu, yoksa her zamankinden daha mı çok korktuğunu kestirememişti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra hâlâ cevap vermeyince Mick sabırsız bir ifadeyle ona baktı. "Planın mı var?"

İşi zorlaştırmaya kararlı olduğundan ya da belki de onunla daha fazla zaman geçirmenin mantıklı olup olmadığına karar vermeye çalıştığından başını iki yana salladı.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Mick'in kaşlarını çatmasına bakılırsa onun ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. "O zaman benimle yemeğe geleceksin?" diye sordu olağanüstü bir sabırla.

Megan nasıl olsa burada yemek yiyeceğini bildiğinden sonunda onaylarcasına başını salladı. "Elbette, burada yiyebiliriz."

Müşteri yoğunluğu, tıkırdayan çatal bıçak sesleri ve rahatsız edici garson ordusuyla mekâna bir göz gezdirdi. "Burada mı? Ben başka bir yere gideriz diye düşünmüştüm. Yani, bilirsin, daha şık bir yer."

"Ben sık sık burada yerim. Yemeği güzeldir. Hem zaten buradayız."

Eski kocasıyla olmak istediği en son yer, pahalı şarabı, daha maliyetli bir menüsü ve mum ışığı olan samimi, romantik bir restorandı. Böyle bir yer, bir adamın flört ettiği kadını götüreceği türdendi. Sıradan bir yer daha iyi, daha güvenliydi. Böylece uzun zamandır birbirini tanıyan iki kişinin tesadüfen karşılaşmasından başka bir şey olmamış gibi davranabilirdi.

Beş çocukları olan iki ahbap, diye düzeltti alaycı bir şekilde.

Mick en sonunda omuz silkti. "Nasıl istersen." Yaşlı bir adam olan garsona eliyle işaret etti, o da hızla Megan'a doğru geldi.

"Pazartesi seçiminizden mi, Bayan O'Brien?" diye sordu Megan'ın çalışanlardan beklediği bir içtenlikle. "Buzlu çay, konserve sığır eti ve maydanozlu patates?"

"Kulağa hoş geliyor, Joe. Karın nasıl?"

"Eski haline döndü. Teşekkürler sorduğun için."

"Ya Mary? Sınavını geçti mi?"

Adamın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "A+ aldı," dedi gururla.

Megan, büyük bir şaşkınlıkla aralarındaki diyaloğu dinleyen Mick'e döndü. "Joe'nun torunu Columbia'da doktorluk için hazırlanıyor."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Tebrikler!" dedi Mick. "Bu büyük bir başarı."

"Ailenin en zekisi odur," dedi Joe. "Peki, size ne getirebilirim?"

Mick menüyle oyalanmadı. "Bana da aynısından ve bir kahve daha."

Joe başını sallayıp uzaklaştı.

"Bu adam daha önce siparişimi sorduğunda benimle tek laf etmedi," dedi Mick. "Onu bir saksağan gibi öttürdün."

Megan kahkaha attı. "Buraya sıklıkla gelirim. Joe bana ailesinden biriymişim gibi davranıyor."

"Yani New York gibi büyük bir şehirde bile kendin için küçük bir kasaba atmosferi yarattın, öyle mi?"

"Buna çaba harcamam gerekti," diye itiraf etti. "İlk zamanlar, çalıştığım insanlar ve buraya taşındıktan sonra Abby dışında kimseyle konuşmayacak kadar çekingendim. Sonra anladım ki birkaç soru sorup insanlara ilgi gösterirsen aynen Chesapeake Kıyıları'nda olduğu gibi davranıyorlar."

Joe geri geldi, Mick'in önüne bir fincan kahve daha koydu. Megan'a büyük bir bardak buzlu çay verdi ve şu anda karşısında oturan adamla ilgili yarın onu sorguya çekeceğini belirten bir şekilde göz kırpıp tedbirlice ortadan kayboldu. Yıllardan beridir koruyucu bir baba gibi Megan'ın sosyal hayatının olmamasından dert yanmıştı.

Sadece Joe'nun sorgusuna hazırlanmak için değil, bazı cevaplara kendisinin de ihtiyacı olduğundan Mick'in gözlerinin içine baktı. "New York'ta ne yaptığını söylemedin. İş için mi geldin?"

Bunca başarısı ve özgüveni olan bir adam için şaşırtıcı derecede gergin görünerek başını iki yana salladı. "Geçen hafta Seattle'da, sonra da Minneapolis'te işlerim vardı. Eve giderken ekstra bir gezi yapmaya karar verdim."

BELONGS TO KAYOS TEAM

"New York'u hiç sevmezdin." Boşandıktan sonra burayı seçmesinin sebeplerinden biri de buydu. Hiçbir anının yaşanmadığı, Mick'in sıklıkla uğramasının mümkün olmadığı bir yerde olmak istemişti.

"Hâlâ öyle," diye itiraf etti. "Ama sen buradasın."

Gözlerindeki parıltıyı görünce yutkunmakta zorlandı. Basit bir söz kocaman anlamlar barındırıyordu. "Mick, yapma."

Bakışları kesişti. "Neyi yapma? Sana karşı dürüst olmayayım mı?"

"Böyle şeyler söyleme. Sen ve ben, şansımızı yitirdik. Böyle kalmak en iyisi."

Yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Tabii ki yapabilirsin. Yıllarca karşılaşmadık, çocuklar küçükken onları görmek için eve geldiğimde bile. Bunun değişmesi için bir sebep yok."

Yeniden gözlerinin içine baktı, bakışları cesur ve kaygılıydı. "Bence var. Kıvılcımlar hâlâ orada duruyor, Meggie. Benim aptalın teki olmam, söndükleri anlamına gelmiyor."

İstediğinden değil ama elleriyle bir şeyler yapması gerektiğinden bir paket tatlandırıcıya doğru uzandı. Açmaya çalışırken elinden kaydı, toz tatlandırıcı her yere yayıldı. Tam temizleyecekti ki Mick elleriyle onunkileri tuttu.

"Yapma," dedi. "Bırak." Sonra tekrar Joe'ya işaret etti, o da nemli bir bez ve kuşku dolu bakışlarla bir anda geldi.

Megan zoraki bir şekilde gülümsedi ona. "Teşekkürler. Bu gece, sakarlığım üstümde."

"Önemli değil," dedi Joe. Onlara doğru gelen başka bir garsona doğru baktı. "Yemekleriniz geliyor. Bir ihtiyacınız olursa bana haber verin."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Teşekkürler," dedi Mick. Joe ile diğer garson gittiğinde Mick tabağını kenara itti ve ona yöneldi. "Benim burada olmam seni gerçekten rahatsız ediyor mu?"

Megan bir süre düşündü, *gerçekten* düşündü. "Tam olarak öyle değil. Yani, benim mekânımdasın, bu yüzden rahat olmam gerekiyor ama sen durmadan dengemi bozan şeyler söylüyorsun. Ne istediğini bilmiyorum."

"İkinci bir şans," dedi Mick açıkça. Cevap vermek bir yana aralanan dudaklarını daha kapatamamıştı ki devam etti. "Şu anda değil ama yakında. Biraz zaman geçirmek gerek, değil mi? Burada yemek yemek gibi mesela. Sonra Chesapeake Kıyıları'nı tekrar ziyaret edersin. Ya da belki benimle Seattle'a gelmek istersin. Duruma göre hareket edebiliriz, nasıl iyi hissedersen öyle."

"Bilemiyorum Mick," dedi adamın cazibesine kapılmamaya çalışarak. "Kendi başıma yaşamaya alıştım. Burada bir hayatım var. Seninkiyse..." Durup düşündükten sonra omuzlarını silkti. "Seninki o anda nerede çalışıyorsan orada. Bu daha önce bizim açımızdan işe yaramamıştı. Birbirimizi bir kez daha incitmek için neden ikinci bir kez daha deneyelim?"

Mick, samimi bir ifadeyle gözlerine baktı. "Evliyken yaptığım bütün hataların farkına varmak on beş yılıma mal oldu, Meggie. Bunca vicdan muhasebesinin boşa gitmesine izin verme."

Kadın, Mick'in vicdan muhasebesi yapma fikrine gülümsedi. O, anı yakalayan bir adamdı, hayata cesurca ve içgüdüleriyle bakardı. "Vicdan muhasebesi, öyle mi?"

Bunun üzerine kıkır kıkır güldü. "Tanrı şahidim olsun."

Bu gülüşteki çekicilik, ona ilk tanıştıklarında aralarında olduğu gibi yanlış olduğunu bile bile Mick'in onu nasıl bir sürü küçük şeyi yapmaya ikna ettiğini hatırlattı. Neyse ki aldığı risklerin çoğunu isteyerek almıştı; çünkü, büyük ihtimalle,

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

cazibesini kullanarak onu hava dalışı yapması için ikna edebilir ve o da sonunda vücudundaki her bir kemiği kırabilirdi. Sonrasında, kırık bir kalbin iyileşmesi daha fazla zaman alırdı.

Etini yemeyi denedi ancak iştahı kaçmıştı. Sonradan Joe'nun bunu yüzüne vuracağını bilerek tabağını Mick'in yaptığı gibi kenara itti. Sosyal hayatından başka en çok üzerinde durduğu şey kuş kadar yemek yemesiydi.

"Buna ne dersin?" dedi sonunda. "Senin de dediğin gibi ara sıra görüşebiliriz fakat bunu ikinci bir şans ya da yeniden başlamak olarak adlandırmayalım. Bir araya gelip keyifli vakit geçiren iki eski arkadaş gibi olacağız."

Görünüşe göre bu cevabı bir zafer olarak algılamıştı adam. Halinden memnun bir ifadeyle geriye yaslandı. "Nasıl istersen öyle adlandırabilirsin," diye kabul etti. "Pekâlâ, yarın benimle eve gelmeye ne dersin? Annem Bree ile ilgili bir sorun olduğunu söylüyor. Desteğimize ihtiyaçları olabileceğini düşünüyor."

Megan, aklından geçeni tam olarak görüyordu. Bu adama bir adım gitsen o yüz adım atardı, hatta New York ve Chesapeake eyaletleri arasında gidip gelirdi. "Seninle eve gelmeyeceğim," dedi açıkça.

"Kızının sana ihtiyacı olsa bile mi?" diye sordu, hayal kırıklığını gizleme teşebbüsü bile göstermeyerek.

"Bunu doğrulamak için senden başkasıyla konuşmam gerekecek sadece," diye anında cevap verdi.

"Bana güvenmiyor musun?"

Bu içerleme karşısında kahkahayı bastırdı. "Hem de hiç."

Mahcup bir şekilde omuzlarını silkti. "Denemeye değerdi," dedi. "Ayrıca annem Bree hakkında endişeleniyor."

BELONGS TO SAVAS TEAM

"O halde ikisinden biri arayıp bana bilgi verebilir," dedi merhamet göstermeden. "Fakat Bree hiçbir zaman bana sırlarını açmamıştır."

"Bence sorunun bir kısmı da bu," dedi Mick düşünceli görünerek. "Bree hiç kimseye sırlarını açmaz."

Bu ses tonu ve şaşırtıcı sezgisi karşısında kaşlarını çattı. "Gerçekten ilgileniyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Annemi dinlemeyi öğrendim. Bir problem var diyorsa genellikle doğrudur."

"O zaman problemin ne olduğuyla ilgili bir fikrin olduğunda beni de arayıp haber verirsin. Bree'nin bana gerçekten ihtiyacı varsa elbette gelirim."

"Ona böyle dediğini söyleyeceğim," diye söz verdi. "Şimdi havaalanına gidip bu gece için hâlâ uçak bulabilir miyim, öğrensem iyi olacak."

Yemeğin yarıda kesilmesiyle hissettiği hayal kırıklığının keskinliği ona bir uyarıydı. Durumu kontrol ettiğini düşünebilirdi ama bu tamamen gerçek dışıydı. Mick O'Brien bir şeyi kafasına koymuşsa onu görmezden gelmek veya vazgeçirmek imkânsızdı. Özellikle de hâlâ ona karşı zaafı olan bir kadın için.

BELONGS TO SAVOS TEAM

3

Jake, üzerinde çalıştığı işin zor ve yorucu olmasından çok mutluydu. Bree'yi kıl payı atlatmasından ötürü geçen gece gözünü bile kırpmamıştı. Bree'nin Chesapeake Kıyıları'nda kalma ihtimaliyle ilgili Connie'nin, söylediklerinde haklı olabileceğinden korkuyordu. Dahası, tekrar gitme ihtimali de onu korkutuyordu. Hayatını mantığıyla yönettiğini hiç kimsenin iddia edemeyeceğini düşündü umursamazca.

Dağınık çalıların içinde bir başka kütüğü daha yonttu, böylece kullandığı alet onu kolayca kavrayıp yerden kaldırabilecekti. Geniş, esmerleşmiş omuzları terden parlamış, alnının etrafına bağladığı mendil nemlenmişti. Paçası kesik bir kotla iş botlarını giymişti. Birkaç dal daha kesmek için motorlu testeresiyle çalışırken koruyucu gözlükleri gözlerini gölgeliyordu. Gürültü, kulakları sağır edecek cinstendi. Son dal da kırılınca motoru durdurdu. Fakat sessizlik çöktüğünde bile etraf sanki titriyordu. Gözlüklerini çıkardı ve birkaç adım ötede, yüzünde belirsiz bir ifadeyle duran Bree'yi gördü. Bu sefer soluk yeşil renkte olan, en sevdiği yazlık elbiselerinden birinin içinde buz gibi görünüyordu.

Jake yorgundu. Üstü başı kirlenmişti. Ve onu buraya getiren her neyse, bunun için takati yoktu. Eğer her şey farklı olsaydı, Bree'nin onu buraya kadar takip etme cesaretine hayran kalabilirdi.

"Merhaba, Jake."

BELONGS TO SAVOY TEAM

"Meşgulüm," dedi gözlüklerini tekrar takıp testereyi çalıştırarak.

Elinde olsa onu bekletir, bütün dalları, hatta en incelerini bile kesip atardı. Onunla bu konuşmayı yapmazdı. Bir daha asla konuşmazdı. Onu yıllar önce Martin Demming'le sıcak ve samimi bir şekilde yakaladığında bu kararı vermişti. Gördükleri, bardağı taşıran son damla olmuş, ilişkilerini kurtarmak için kalan ümidini de yerle bir etmişti. Eve dönmesi ve belli ki hayatına girmek istercesine tam karşısında duruyor olması bu düşüncelerin hiçbirini değiştirmedi.

Onu görmezden gelerek dalları kesmeye devam etti. Ta ki en sona kalan fidanın kökünü neredeyse topraktan söküp çıkarana kadar. İşi bittiğinde, Bree'nin şerefine bir şeyler içme arzusuna teslim olmamanın mutluluğuyla başını kaldırdı ve onu yine aynı yerde beklerken buldu. Sabrı, daima Jake'in hızlı yaşam tarzıyla zıtlık oluşturuyordu fakat bugün her zamankinden daha da sinir bozucuydu.

"Git, Bree."

"Konuşana kadar buradayım," dedi çenesini inatçı bir şekilde sıkarak.

Etrafında dönerek kaşlarını çattı. "Şimdi mi? Şu anda mı konuşmak istiyorsun? Bu konuşma hevesi altı yıl önce neden yoktu? O zaman bana iki kelime söylemeye bile tenezzül etmedin. Öylece çıkıp gittin. Bazen telefonlarıma bile cevap vermedin, ben de Chicago'ya gelmek zorunda kaldım. Geldiğimde ne göreyim? Tabii ki Demming'le bir şişe şarabı paylaştığınızı."

"Arkadaşımla bir bardak şarap içmenin neresi kötü?" dedi yavaşça.

Suçlamaktan vazgeçip daha açık konuşmaya çalıştı. "Sorun şarap değildi, bunu ikimiz de biliyoruz. Sorun onun sana nasıl baktığıydı." Başını iki yana salladı. "Yok yok, senin ona

BELONGS TO SAVOS TEAM

nasıl baktığındı. Asıl sorun buydu. Gözleri iyi gören biri, senin ona abayı yaktığını rahatlıkla söyleyebilirdi. O zamanlar ne kadar süre ayrı kalmıştık? Hatırladığım kadarıyla üç ay."

Bree'nin gözlerindeki suçluluk belirtisi, o gece gördüklerini yanlış anlamadığını ele veriyordu. Aralarında olan biten her şeyi doğru algılamıştı. Ne yazık ki bu şimdi bile çok şey ifade ediyordu. Bree'nin onu, kaybettikleri bebeği ve yaptıkları planları unutabilmiş olması canını yakmaya devam ediyordu. Daha da kötüsü, bunu o kadar çabuk, o kadar kolay yapmıştı ki, sanki aralarındaki hiçbir şey onun için bir önem arz etmiyordu.

"Üzgünüm, Jake."

"Evet, tabii, ben de üzgünüm. Bunca zaman sonra geçmişi yeniden deşmek istemediğim için beni bağışlarsın umarım."

Amacı Bree'yi alt etmekti. Bu başka zaman işe yarardı fakat bugün geri adım atmıyordu. Jake derin bir nefes aldı. Bir konuda konuşmaya niyetliyse, ona izin vermek uzun vadede en kolayı olurdu. Buna karşın, onu dinlemek zorunda değildi. Duymazdan gelip başka şeyler düşünebilirdi. Hayal gücü onu yanılttı. Dikkatini Bree'nin ağzından çıkan sözlerden başka bir şeye odaklayamıyor, hiçbir şey düşünemiyordu.

Jake, "Pekâlâ, iki dakika," dedi kızgınca. "Ne istiyorsun?"

"Chesapeake Kıyıları'nda kalmayı planlıyorum," diye başladı.

Sözlerinin onu yerle bir etmesine izin vermek istemedi ama buna engel olamadı. *Artık hiçbir anlama gelmeyecek kadar geç verilmiş bir karar ve her gün kalbimi yerinden sökebileceği bir yol daha*, diye düşündü.

"Aferin sana," dedi bir cevap beklediğini anlayarak.

Bree o anda irkildi ancak geri çekilmedi. "En azından geçinebilmeye çalışmamızın senin açından bir mahzuru olup olmadığını bilmek istedim."

BELONGS TO SOLVIS TEAM

"Birbirimizden uzak durabiliriz," dedi. "Vaat edebileceğim en iyi şey bu. İster kabul et, ister etme. İster git, ister kal. Benim için fark etmez." Yalanını inandırıcı bir şekilde telaffuz ettiğini düşündü. En azından böyle umut etti. Ondan hâlâ etkilenebildiğini görmesine izin vermeyecekti. İçini okumayı yalnızca Mack, Will ve kız kardeşi becerebilirdi ancak Bree'nin bunu yapması oldukça dokunaklı olurdu.

Bree'nin gözlerinde ani bir acı belirdi fakat hemen sonra başıyla yavaşça onayladı. "Peki o zaman," dedi yumuşak bir şekilde. Sesinin titreyişi, ağlamak üzere olduğunu gösteriyordu. Aldırmamaya çalıştı. Onu incittiyse bile ne değişirdi? Çektiği acıların yanında onunki önemsiz kalırdı.

Birdenbire döndü ve ona arkadan kusursuz bir görüntü sunarak uzaklaştı. Arkasından bakmak bile olmaması gereken bir şekilde heyecanlandırdı onu. Sorun neydi? Budalanın teki miydi, yoksa zoru seven biri miydi? Şunu iyi biliyordu ki kendisine bir şans verilse onu derhal yatağa atardı. Ancak tekrar kalbine almak söz konusu olduğunda bunu asla yapmazdı. Peki ya seks? Şüphesiz evet.

Jake ile bu can sıkıcı, hatta berbat karşılaşmasından sonra Bree öndeki verandada, kucağında bir defter, sallanan sandalyesine oturup ayaklarını uzattı. Kendisinden çok Abby'yi andıracak şekilde bir liste yapıyordu. Burada kalırsa neler yapabileceğini gözden geçirmesi gerekiyordu çünkü aklında somut bir plan olmadan Chicago'daki korkunç hayatına yeniden sürüklenmesi çok kolay olurdu. Şu ana dek, belki de Jake'i ve ona nasıl baktığını düşünmekten kendini alıkoyamadığından, tek bir kelime bile yazmamıştı.

Ortada hiçbir sebep yokken onu tekrar mı incitmişti? Eğer aklına bir fikir gelmezse burada kalamazdı ve bütün o çirkin manzara da boşuna yaşanmış olurdu. Sesindeki öfkeyle kibri duymak, onun evinden ve hayatından çıkıp gittiği o gece

BELONGS TO SCANS TEAM

hissettiklerini yeniden canlandırmıştı. Tıpkı bugün olduğu gibi o zaman da bütün kötü sözleri duymayı hak ettiğini biliyordu. Neden başka türlüsünü umduğunu o da kestiremiyordu. Gerçekten de onun o bilinen sahte gülüşüyle kendisini karşılayıp sağlam ve güvenilir bir şekilde kucaklamasını mı bekliyordu? Bu saçma bir fikirdi. Erkekler öylece bağışlayıp unutmuyorlardı. Çoğu, intikamını almak istiyordu. Şayet amacı çektiği acıları ona da çektirmekse doğru yoldaydı.

Bağışlandığıma dair küçük bir ipucu ne güzel olurdu, diye kendi kendine itiraf etti Bree derin bir nefes alarak. Jake, onun altı yıl önce âşık olduğu adam değildi sadece. Aynı zamanda en iyi arkadaşıydı. Hayatındaki bu dönüm noktasından bahsedeceği tek kişiydi o. Şimdi ise, iki medeni insan gibi konuşamıyorlardı bile.

Cep telefonu çaldığında hevesle cevapladı. Dikkatini başka yöne çekecek herhangi bir şey şu an hissettiği apansız boşluktan daha iyiydi.

"Bree, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Jess telaşlı bir ses tonuyla. "Hemen otele uğrayabilir misin?"

"Elbette. Neler oluyor?"

"Üç saat sonra burada bir düğün yapılacak. Çiçekleri hazırlayacak olan çiçekçi hastanede. Yerine kimseyi de yollamadı, bu yüzden dağıtımcı kutularca çiçeği kapının önüne öylece atıp gitti. Onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Bana on dakika ver," dedi Bree bir anda. "Düzenlemeleri yapmak için vazo, tel, kurdele falan var mı?"

"Vazolarım var. O kadar."

"Peki, buketler yapılmış mı bari?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"O zaman yarım saat ver. Yoldan birkaç malzeme alacağım. Herhangi bir paniğe yol açmadan, gelinin annesini ya

BELONGS TO SAVOS TEAM

da nedimelerinden birini arayıp akıllarında nasıl bir fikir olduğunu öğrenebilir misin?"

"Denerim. Aslına bakarsan başnedime yukarıda. Lauren, Bayan Hilliard'dan çok daha sakin ve deneyimli. Ondan yarım saat içinde bizimle olmasını isteyeceğim."

"Harika."

Bree, Ethel'in Mağazası'nda istediği malzemelerin bulunmaması ihtimaline karşı oraya boşuna gitmiş olmak yerine büyükannesinin serasına ve dikiş odasına baskın yaptı. Çeşit çeşit renkteki kurdeleler, dantel parçaları ve ihtiyacı olabileceğini düşündüğü diğer her şeyi yanına alıp otele gitti.

Jess ile Abby'nin okuldan arkadaşı olan Lauren, içinde hepsi beyaz olan uzun saplı güller, aslanağızları, orkideler ve leylaklar bulunan açık kutularla çevrilmiş bir vaziyette onu bekliyorlardı. İçlerinden sadece bir kutu, sarmaşıklarla doluydu.

"Merhaba, Lauren," dedi bütün kutulara göz atarak. "Gelinin aklında bir şey var mı?"

"Basit. Gelin buketi beyaz orkide ve leylaklardan oluşacak. Ona üç kişi eşlik edecek ve bizim yapmamız gereken, beyaz bir gülü uzun beyaz kurdelelerle sarmak." Sonra Jess'e baktı. "Ayrıca yukarıda, papazın yanında güllerden ve aslanağızlarından oluşan bölümler, masaların üzerinde de küçük süslemeler olması gerekiyor. Bu çok kalabalık bir düğün değil, sadece aile ile birkaç arkadaş, dolayısıyla muhtemelen dört masa olacak. Doğru mu?"

Jess başını salladı. "Masadaki orta süslerden etrafa yayılan sarmaşıklardan bahsetmişti."

"Pekâlâ. Çalışmaya başlamam için bu kadarı yeterli. Damadın, sağdıçlarının ve yer görevlilerinin ceket yakalarında çiçekler olacak mı?"

Jess ve Lauren ona boş gözlerle baktı.

BELONGS TO KAVUS TEAM

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lauren. "Tom'u, yani damadı arayıp sorayım." Cep telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı. Damat telefonu açınca durumu ona anlattı ve çiçekleri sordu, ardından Bree'ye bakarak başını salladı. Sesini alçaltarak, "Telaşa gerek yok, Tom. Söz veriyorum. Şu anda yanımda biri var ve her şey kontrolümüz altında. Ne olursa olsun, Diana'ya bundan bahsetme. Yoksa çıldırır. Hoşça kal."

Telefonunu cebine geri koydu. "Her şey yolunda mı? Kalıp yardım etmem için bana ihtiyacın var mı?"

"Yok. Geri kalanını ben hallederim. Bir saat içinde birini aşağı gönderip buketleri aldırmak istersen önce onları yapacağım. Hazır olurlarsa düzenlemeler için zamanımız olur."

"Hayatımı kurtardın, Bree. Bundan Diana'ya kesinlikle bahsedeceğim." Sonra sırıttı. "Tabii ki törenden sonra."

Lauren ile Jess gittiğinde Bree çiçekleri sayıp işe koyuldu. Gelinin sadeliği arzu etmesi sayesinde buketlerin yapımı oldukça kolay oldu. Jess, tören yemeklerinin hazır olduğundan emin olmak için mutfağı kontrol edip döndüğünde onun da onayını almak adına buketleri ortaya koydu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kız kardeşine.

"Zarif ve şık," dedi hemen. "Sana hayranım."

"Şimdi bir de zor işlerde nasıl olduğumu görelim."

Masa süslerini tamamladığında onları beyaz örtüler, parlak kristaller, beyaz mumlar, som gümüşten servis takımları ve gümüş kenarlı porselenlerle kaplı dört masanın bulunduğu yemek odasına taşıdı. Daha alçak olan süslemeleri ortaya koyup bazı servis takımlarının arasını sarmaşıklarla doldurdu. Onları inceledikten sonra düzgün durmadıklarına karar verip serpmek için sarmaşıklarla birlikte fazladan gül yaprakları toplamaya gitti. Uzaktan tekrar baktı ve iyi göründükleri sonucuna vardı.

BELONGS TO SAVOS TEAM

Son süslemeyi yerleştirirken Jess içeri girdi. "Aman Tanrım," dedi mutluluk dolu bir sesle. "Bree, bunlar çok güzel. Profesonel biri bundan iyisini yapamazdı. Seni temin ederim ki eğer oyun yazarı olarak isim yapmakla uğraşmasaydın bu işi yapmanda ısrar ederdim."

Bree, ona şaşkınlıkla baktı. "Ciddi misin?"

"Çiçek işlerinde daima becerikliydin ama bugün burada, hem de baskı altındayken yaptıkların şahane. İnsanların burada sıklıkla yararlandıkları çiçekçiden bile çok daha iyi. Hilliard ailesi çok beğenecek. Gerçekten de günü kurtardın. Sana buna göre bir ödeme yapmalarını sağlayacağım."

"Ödeme yapmalarına gerek yok," dedi Bree. "Bu acil bir durumdu. Sana yardım etmek için yaptım. Ayrıca çok eğlenceliydi. Bu tür işler yapmayı her zaman sevmişimdir."

"Bu tür işler yapıyorsan paranı alırsın," diye ısrar etti Jess. "Hem süslemelerin fotoğrafını da çekeceğim."

Bree, boş gözlerle baktı. "Neden?"

"Kim bilir, belki günün birinde Chicago'dan sıkılır, çiçek tasarımlarına başlamak istersin," dedi şakayla. "Bunlar da portfolyonun ilk fotoğrafları olur. Otel için hemen bir tane çekip müşterilere geçmiş etkinliklerimizi göstermek adına kullanacağım."

Bree ona sıkıca sarıldı. "Canım kardeşim, sen çok zeki bir kadınsın. Fotoğrafları daha sonra eve getir, böylece büyükanneme de gösteririz. Bana verdiği çiçek süsleme derslerinin işe yaradığını görmek onu heyecanlandıracaktır."

Bree eve giderken, aslında oldukça stresli geçmesi beklenen o birkaç saatten aldığı hazzı düşündü. Yolun yarısına gelmişti ki aklında bir fikir belirmeye başladı. Hemen geri dönüp kasabaya doğru sürdü.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Ana cadde boyunca yavaşça gitti, sonra çarşıdaki tek boş dükkânın önüne çekti arabasını. Sally'nin yerinden iki dükkân uzakta olması Jake'le karşılaşma ihtimali açısından bir engel oluşturabilirdi, fakat aynı zamanda kasabadaki herkes, açılışından birkaç gün sonra yeni bir dükkânın varlığından haberdar olacaktı. Birçok kişi, sırf pazar ayinlerinden sonra bile olsa, haftada en az bir kez Sally'de kahvaltı veya öğle yemeği yiyordu. Orada otururken, kafasındaki belirsiz fikir gerçekçi bir plana dönüştü.

Henüz bir giyim mağazasıyken, oraya yıllar boyunca birkaç kez gitmişti. Buranın aklındaki fikre uygun olup olmayacağını hayal edebiliyordu. Vitrinin çiçek sepetleriyle süslendiğini, hatta hava onları solduracak kadar sıcak olmadığı zamanlarda öndeki kaldırımın satışa hazır, rengârenk buketlerle kaplı olduğunu canlandırdı gözünde. Dahası, birkaç çiçekle süslenmiş, gösterişli altın harflerle vitrine yazılmış ismi bile görebiliyordu: CADDE ÇİÇEKÇİLİK. Onun da altında, daha küçük boyutlarda, *İşletme sahibi Bree O'Brien* yazılacaktı. Sanki yıllardır aklının bir köşesinde duruyormuş da bugün onu buraya getirecek bir tesadüfü bekliyormuş gibi her şeyi net bir şekilde görebiliyordu.

Bazı yönlerden Abby gibi sabırlı ve dikkatliyken, kimi yönlerden de Jess gibi atılgandı. Çoğunlukla içgüdüleriyle hareket ederdi, bu da işe yarardı. Günlerdir seçeneklerini gözden geçiriyor olmasa ve burada kalma kararını çoktan vermemiş olsa şu anda bekleyip bu durumu her açıdan ele almak için kendine zaman tanırdı. Ancak şimdi, bunun işe yarayabileceğinden, başarılı olacağından ve keyif alacağından emindi.

Kararından caymadan önce cep telefonuna uzandı ve vitrinin alt köşesindeki küçük levhada yazılı olan yönetim şirketinin numarasını çevirdi. Numarayı ezbere biliyordu çünkü bu şirketi amcası açmıştı. Şu anda da kuzenlerinden biri işletiyordu.

BELONGS TO SAVAS TEAM

Susie telefonu açtığında Bree neredeyse bayılıyordu. Kuzeni, ailedeki herkesten önce kararını bilmeli miydi? Bu sorunun cevabını vermek zordu çünkü hâlâ O'Brien ailesinin çeşitli üyeleri arasında, temeli Chesapeake Kıyıları'nın kuruluşuna dayanan bir husumet vardı. Kuşkularını geçiştirdi.

"Susie, benim, kuzenin Bree."

"Ah, merhaba. Jess oteli açtığında kasabada olduğunu duymuştum ama partide seni yalnızca bir anlık görebildim."

Bree kahkaha attı. "Böyle büyük kutlamalar beni boğar. Aile birliği için şöyle bir görünürüm o kadar. Sonra da mutfakta saklanır, aşçıya yardım ederim."

"Şimdiye kadar Chicago'ya dönmüş olacağını sanıyordum."

"Biraz buralarda takılmaya karar verdim. Aslına bakarsan, seni bu yüzden arıyorum. Ana caddedeki dükkânı kiralamayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Susie şaşkınlığını gizleme gereği duymayarak. "Oyunlarının iyi gittiğini sanıyordum."

"Oldukça iyi gidiyordu," diyerek kaçamak bir cevap verdi. "Fakat farklı bir şeyler yapmak istiyorum. Şimdi uğrayıp evrakları imzalasam olur mu?"

"Kirası iki yıllık," diye hatırlattı Susie. "Çarşıdaki değişikliklerden hoşlanmıyoruz."

"Ben de değişikliğe çok meraklı değilim. İki yıl uygundur."

"Ne tür bir iş yapacağını sormamın sakıncası var mı?"

"Çiçek dükkânı," dedi Bree sesi heyecanla dolup taşarken. "Cadde Çiçekçilik."

"İsmi bile düşünmüşsün, öyle mi?"

Bree kahkaha attı. "Ve şu anda sahip olduğum tek şey o. Bir de kiralık dükkân, tabii ofise gelmemi beklersen."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Bekleyeceğim," diye söz verdi Susie. "Eve dönme kararınla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum."

Böylece duyduklarını diğer aile üyelerine anlatabileceğinden emindi Bree. Her halükârda dedikodu çok yakında yayılacaktı. Tek istediği, başkaları haberi onlara uçurmadan önce büyükanne, Mick, Abby ve Jess'in bunu kendisinden duymasıydı.

Ailesiyle konuşana dek elinde sadece kiralık bir yer ve kafasında kendini çiçekçi olarak yeniden keşfedebileceğine dair belirsiz bir fikirden çok daha fazlası olacaktı. Aksi takdirde, enine boyuna düşünmeden kendini bir şeylere kaptırdığına inanarak tıpkı Jess'i dert ettikleri gibi onun için de endişelenmeye başlayacaklardı.

Aslında yaptığı tam olarak buydu. Fakat aylardır ilk kez yüreğinin ta derinlerinde bir heyecan kıpırtısıyla birlikte özgüveninin yeniden canlandığını hissediyordu. Belki de çiçeklerle uğraşmak öteden beri kaderine yazılmıştı. Ya da yeni ortama alışana kadar bu sadece geçici bir önlemdi. Her neyse, şu anda ona iyi şeyler hissettiriyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Marty, Bree nihayet onu aramak için cesaretini toplayıp Chicago'ya dönmeyeceğini söylediğinde duyduklarına inanamayarak. "Ciddi olamazsın. Tiyatroyu bırakıp çiçekçi dükkânı açman için aklını ne çelmiş olabilir ki? Senin sinirlerin mi bozuk?"

Bu iğneleyici sözler Bree'nin kararını daha da güçlendirdi. Ona âşık olduğunu iddia eden bir adamın bu tonda bir soru sorabilmesi bile onun doğru bir karar verdiğini gösteriyordu. Chicago, onun için uygun bir yer değildi ve Marty de kesinlikle doğru adam değildi.

"Teşekkür ederim," dedi alaycı bir şekilde.

"Ne için?" diye sordu, belli ki kafası karışmıştı.

"Doğru şeyi yaptığımdan emin olmamı sağladığın için."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Neden bahsediyorsun sen? Tabii ki böyle bir şey söylemedim."

"Hayır, ama sinirlerimin bozuk olabileceğini söyledin."

"Evet, öyle değil mi? Aklı başında biri senin burada sahip olduğun imkânı bırakıp küçük bir taşra kasabasında çiçeklerle oyalanmayı seçmez."

"Sanırım ben, her defasında küçük düşürülmektense, senin de dediğin gibi, 'çiçeklerle oyalanmaya' daha uygunum."

"Seni ne zaman küçük düşürdüm?" diye sordu, suçlama karşısında gerçekten afallayarak. "Bütün yaptığım, çalışmalarını desteklemek ve yapıcı eleştiriler yöneltmekti."

"Aynı şey."

"Bu da ne anlama geliyor?"

"Senin yapıcı eleştiri dediğin şey, benim mantıklı bir düşünce ya da başarılı bir karakter oluşturabileceğime dair inancımı yok edene kadar beni aşağılamak. Ha, şunu da kabul edeyim, başlangıçta sana o kadar hayranlık duyuyordum ki söylediğin her kelime benim için altın öğüt değerindeydi, fakat şu an görüyorum ki eleştirilerini dinleyip, onayını almak için hikâyelerimin şeklini değiştirerek aslında kendimi kaybediyormuşum. İlk oyunumun getirdiği ses ikincisinde söndü, üçüncüde ise tamamen yok oldu."

"Üçüncü oyunun berbattı diye beni mi suçluyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır, tabii ki de değil," dedi çabucak. "Seni dinlediğim için kendimi suçluyorum. Beni yanlış anlama, Marty. İşin başında bana çok şey öğrettin. Çok iyi bir oyun yazarısın. Ama ben senin tıpatıp benzerin olamam. Benim kendim olmaya ihtiyacım vardı ve yol boyunca bu gerçeği unuttuğumu fark ettim."

Uzun süre sessiz kalınca Bree onun öfkesinden konuşamadığını düşündü. Fakat hemen sonra, "Belki de haklısın," dedi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree bu itiraf karşısında o kadar şaşırdı ki cevap veremedi.

Aynı düşünceli ses tonuyla devam etti. "Fakat artık bunu anladığına göre kuyruğunu kıstırıp kaçmak için yanlış bir zaman. Buraya gelip işinin başına dönmen gerekiyor. İstersen sana yine yardım ederim ya da seni rahat bırakırım." Her zamanki etkileyici tavrına geri döndü. "Bree, sen iyisin. Yazılan son eleştiriler dışında bunu göz ardı edemezsin. Ayrıca, seni özlüyorum. Yeniden yanımda olmana ihtiyacım var."

Bu sözler Bree'yi alıp götürdü. Marty, birine ihtiyacı olduğunu asla kabul etmezdi. Sonra ruh halinin ne kadar değişken olabileceğini hatırladı. Bugün ona ihtiyacı olsa da yarın egosu baskın çıkar, yanında kimseyi, hele de onu, istemezdi. Hem Chicago'yu terk etme nedeni, kısmen de olsa, ilişkilerinin tehlikeli olmaya başlamasıysa, o zaman bunu değiştirebilecek en ufak bir umudun olması bile dönmemesi için bir sebepti. Aralarındaki her şeyin nasıl da kötüye gittiğini unutturacak şekilde onu etkilemesine izin veremezdi.

Olmaz, diye kesin olarak karar verdi. Burada, Chesapeake Kıyıları'nda kalması gerekiyordu, en azından şimdilik. Yeni bir şeylerle uğraşmaya, temiz bir sayfa açmaya ihtiyacı vardı. Yazma işini her an, her yerde yapabilirdi. İlham gelirse eğer, bilgisayarı ve tiyatrodaki bağlantıları sayesinde bunu yapabilirdi. Burada kalmak, onun bir daha oyun yazmayacağı anlamına gelmiyordu. Üstelik yazarsa da bu birinci sahnenin ilk perdesinden son perdeye kadar tamamen onun eseri olacaktı.

"Artık çok geç, Marty. Geri dönmeyeceğim. Hiç değilse yakın gelecekte bu olmayacak."

"Ben oraya gelip fikrini değiştireceğim."

"Deneme bile, lütfen." Onu buraya getirtmek egosunu bir anlamda tatmin edebilirdi fakat daha endişe verici olan, onun ikna gücüne yenik düşme ihtimaliydi. Bir şeyi istediğinde onu almada ne kadar yetenekli olduğunu çok iyi biliyordu. "Eğer

BELONGS TO SOLVE TEAM

biraz olsun beni düşünüyorsan, bu değişikliği yapmama izin verirsin. Kararımı kabullen ve bana şans dile."

"Birkaç ay veriyorum," dedi apaçık isteksizlikle. "Çılgına dönüp beni arayacak, geri dönmek için yalvaracaksın."

"Belki de öyle olacak," diye kabul etti.

"Ama o zaman çok geç olmayacağına dair sana söz veremem," diye uyardı.

"Buna katlanabilirim."

"Bree, hayatım, çok korkunç bir hata yapıyorsun."

"Bu benim hatam."

"Ve fikrini değiştirmek..." Derin bir nefes alarak sözünü yarıda kesti. "Yok, senin İrlandalı inatçılığını tanıyorum. Şu anda fikrini değiştiremem, değil mi?"

"Hayır."

"Gelecek oyunun açılışı için bilet yollasam gelir misin?"

"Senin oyunun, değil mi?" dedi, tiyatronun Broadway öncesi gösterimi için oyunu kapınca ne kadar heyecanlandığını hatırlayarak. Kasabayı terk ettiğinde provalar henüz başlamıştı.

"Beş yıldan beri ilk olacak. Senin burada olmanı istiyorum. Her ne olursa olsun, oyunu yazarken sen benim ilham perim, tanrıçam oldun."

Bu övgüleri kasti olarak yaptığını biliyordu. Ayrıca, başka kadınlara da benzerlerini söylediğinin farkındaydı. Marty böyleydi, herkese şükranlarını bildiren küçük imalarda bulunur, böylece insanlar onun başarısında payları olduğunu düşünürlerdi.

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdi. Birkaç hafta içinde, eziklik hissetmeden, küçük bir ziyaret yapabilirdi. Orada Marty'nin dışında özleyebileceği arkadaşlar edinmişti. Onlarla arayı kapatmak için bir fırsat olabilirdi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Hem o zamana kadar işini de yoluna koymuş, temiz bir sayfa açıp yeni, heyecan verici bir başlangıç yapmış olurdu. Marty'nin baştan çıkaran cazibesi bununla kıyaslanamazdı.

"Arayacağım o halde," dedi.

Telefonu kapattıktan hemen sonra, bütün konuşma boyunca Marty'nin bir kere bile onun ilişkilerini bitirmesine dair bir şaşkınlık belirtisi göstermediğini fark etti. Altı yıldan sonra ayrılıklarıyla ilgili öfkesi hâlâ taptaze olan Jake'e benzemeksizin Marty azıcık sızlanmayla gitmesine izin vermişti. Onu özlediğine ve ona ihtiyacı olduğuna dair bütün iddialarına rağmen henüz olmadıysa bile en geç bir haftaya kadar unutup hayatına devam edeceğinden bir an bile tereddüt etmedi. Bir kadının hayranlığı olmadan uzun süre yaşayamayan erkeklerdendi.

Duyduğu hayranlıkla yörüngesine girdiği andan beri ilk kez onun için gerçekten üzüntü duydu. İronik bir şekilde aklına yeniden Jake geldi. Sesindeki öfkeyi duymak, gözlerindeki ateşi görmek, tutkulu, gerçek aşkın nasıl yaşanması gerektiğini gösteriyordu ona.

Ve onca güzel anıya rağmen, Marty ile ilişkilerinin gerçekte ne kadar sığ olduğunu da.

BELONGS TO KAOS TEAM

4

Bree babası, büyükannesi, Jess ve hatta Abby'nin oturmakta olduğu mutfak masasının başından sonuna şöyle bir baktı. Bu günlerde onları burada, özellikle de Mick ile bir arada görmek o kadar nadir bir durumdu ki masadakilere kuşkuyla baktı.

"Bu ne sürpriz," dedi temkinlice. "Jess, neden otelde değilsin?"

"Büyükanne ailece yemek yememizi istedi," diye cevap verdi Jess sıradan bir şekilde. Öte yandan, masumiyet rolünü açığa çıkaracağından Bree'nin gözlerine bakmaktan kaçındı.

Bree bu kez ablasına döndü. "Eğer öyleyse ikizler nerede Abby? Trace? O da artık neredeyse aileden sayılır."

"Meşgul," dedi Abby kısaca. Yanakları suçluluktan pespembe olunca Bree kuşkulanmakta haklı olduğunu hemen anladı. Ailesi bir şeyler karıştırıyordu ve bu onunla ilgiliydi.

"Hem kızlar kumsalda vakit geçirdikten sonra daima yorgun oluyorlar," diye ekledi çabucak. Gerginken meseleleri fazlasıyla uzatma alışkanlığı vardı ve şu anda da tam olarak bunu yapıyordu. "Ayrıca Carrie ile Caitlyn durmadan çene çalarken yetişkinlerin ciddi bir şekilde konuşmalarının ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Peki, söyle bakalım. Neden yetişkinlerin ciddi bir şekilde konuşmaları gerekiyormuş?" diye sordu Bree, dikkatini büyükannesine yönelterek.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Büyükanne, soruyu bilerek duymazdan geldi ve ağzına kadar patates püresi dolu olan kâseyi uzattı. "Mick, tavuğu servis eder misin?" diye buyurdu. "Yemekten sonra konuşalım."

"Ne hakkında?" diye ısrar etti Bree. "Bu masada benim dışımdaki herkes konunun ne olduğunu biliyor mu?"

Mick ona doğru uzandı ve elini hafifçe sıktı. "Canını sıkacak bir şey değil, kızım. Buradaki herkes ailenin bir parçası. Hepimiz seni önemsiyoruz."

Bree ona kelimeleri tek tek idrak edinceye kadar uzun baktıktan sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Öyle şiddetle titriyordu ki neredeyse dizlerinin bağı çözüldü ve meşe ağacından yapılmış eski masanın kenarına tutundu. Sorunlarını kendine saklayacak kadar içe kapanık biri olmasaydı bile şu anda olanlara fena derecede öfkelenirdi.

"O halde bu hiç de hoş bir aile yemeği değil," dedi oradaki herkese öfkeyle bakarak. "Tuhaf bir çeşit O'Brien müdahalesi mi? Pekâlâ, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sorularınıza ya da şefkatinize ihtiyacım yok."

Odadan koşarak çıktı ve gözlerinde biriken yaşları salıvermeden ön kapıya dek yol aldı. Merdivenlerden inip bahçenin karşısına geçerken önünü daha iyi görebilmek için sabırsızlıkla yaşları sildi. Tam çimenliğin kenarına ulaşmış, merdivenlerin başında sahile inmek üzereydi ki Abby ona yetişti.

"Bree, bekle!" diye yalvardı ablası. "Seni köşeye sıkıştırdığımız için çok üzgünüm. Sanırım bunu hem sen, hem de büyükanne için kabul ettik. Onu endişelendirmiştin."

"Meselelerimi kendim halledecek kadar büyüdüm," dedi burnunu çektikten sonra Abby'nin uzattığı mendili kabul ederek. Bree bunu hiç yapmasa da Abby, ikizlerin annesi olduğundan mıdır nedir, ceplerinde mutlaka birkaç tane bulundururdu.

"Elbette öyle," dedi Abby sahile doğru ona eşlik ederek.

BELONGS TO SAVOY TEAM

Her ne kadar etrafa gölgeler düşmeye başlamışsa da yolu net görebilmek için bolca ışık vardı. Bir iki saat içinde güneş arkalarındaki ufuktan batacak, suyu adeta ateşe verip kaybolacaktı. Fakat şu anda gökyüzü, gri-mavi alacakaranlığa karşı çoğunlukla beyaz kabartılar ve leylak rengi damlalarla kaplıydı.

Bree, ayaklarını suyun kenarındaki serin kumlara daldırıp nahif dalgaların onları yıkamasına izin verdi. Deniz havasını sertçe içine çekip bunun sakinleştirici etkisini göstermesini bekledi. Olanlar Abby'nin suçu değildi. Büyükannenin de değildi. Hatta ne Mick'in, ne de Jess'indi. Bir suçlu varsa o da meseleyi gizli tutmayı ve kimsenin yardımı ya da müdahalesi olmadan bir yolunu bulmayı düşündüğü için kendisiydi. Er ya da geç olayın buraya geleceğini bilmeliydi.

"Hepsinden daha ironik olan ne, duymak ister misin?" diye sordu Abby'ye.

"Neymiş o?"

"Bugün her şeyi kafamda tasarlamış, bundan sonra ne yapacağıma karar vermiştim. Bir saat önce haberi herkesle paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Çok heyecanlıydım." Derin bir nefes aldı. "Sonra mutfağa girdim ve hepiniz üzerime atlamaya hazır bir şekilde bekliyordunuz."

Abby, onu dirseğiyle hafifçe dürttü. "Bu kadar da dramatik olma, Sayın Oyun Yazarı. Kimse üzerine atlayacak değildi."

"Öyle mi?" diye alay etti. Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Ayrıca yanlış biliyorsun. Ben artık oyun yazarı değilim."

Abby rengini belli etmemeye çalışsa da sendeledi. Bree bu konuda ona hakkını vermeliydi. Eğer seçtiği kariyeri değiştirmeye karar verseydi iyi bir oyuncu olurdu. Üstelik belki de onu seçkin bir borsacı yapan, etrafında piyasalar darmadağın olurken soğukkanlılığını sürdürme yeteneğiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Abby sonunda.

BELONGS TO KAYOS TEAM

"Beni artık heyecanlandırmıyordu," dedi açıkça. "Ne iş, ne Chicago, ne de Marty ile ilişkimiz. Otelin açılışı için eve geldiğimde bir daha dönmeyeceğimi biliyordum. Her şeyi gözden geçirmem ve ne yapacağıma karar vermem sadece birkaç haftamı aldı. Sizleri endişelendirmemenin tek yolu sağlam bir planımın olmasıydı."

Abby, sarsılmış bir ifadeyle ona baktı. "Fakat Bree, oyun yazmak senin yapmayı en çok istediğin şeydi," diye karşı çıktı. "Sadece çıkmaza girdin diye ya da Marty ile ilişkin yürümedi diye vazgeçemezsin. Kendine biraz zaman tanı ve oturup etraflıca düşün, eğer ihtiyacın olan şey buysa. Fakat kariyerini bu şekilde bırakma. Babamın her birimiz için düzenlediği güven fonları sayesinde bankada paran da var. Sıradaki oyununu yazmak için istediğin kadar zaman harcayabilirsin. Bunun için Chicago'ya gitmek ya da Marty'ye dönmek zorunda değilsin. İstersen burada yap."

"Yapamam. Şu anda kendime hiç güvenmiyorum. Belki birkaç hafta ya da bir iki ay içinde güvenimi yeniden kazanırsam o zaman tekrar yazmaya başlarım. Fakat aynı zamanda yepyeni işlere yoğunlaşmam lazım. Bir yandan da eğlenceli olacak bir uğraş istiyorum."

"Mesela?" diye sordu Abby, böyle bir seçeneğin var olduğuna ve Bree'nin yazma dışında herhangi bir şeyle mutlu olacağına belli ki kuşkuyla bakarak.

"Jess geçen gün otele gittiğimden bahsetti mi?" diye sordu Bree.

Abby, bu ani konu değişikliğinden sonra kafası karışmış görünerek hayır anlamında başını salladı. "Senden hemen önce yemeğe gitmiştim. Henüz oturmuştum ki sen geldin."

"Neyse işte, otele gitmiştim. Çiçekçi düğün için çiçekleri yollayıp yanında onları düzenleyecek kimseyi göndermeyince Jess beni aradı. Gerçekten zor durumdaydı."

BELONGS TO SAVAS TEAM

Abby'nin aklı daha da karışmış görünüyordu. "Seni mi aradı? Niçin?"

Bree, çiçek işlerinden anlamıyormuş gibi algılanmasına sinirlendi. "Onca yıl evimiz için düzenlemeleri yaparken büyükanneme kim yardım etti sanıyorsun? Bildiği her şeyi bana öğretti. Benim doğal bir yeteneğim olduğunu söylerdi hep."

"Tek hatırladığım senin rasgele çiçekleri ve yabani otları bahçemizden koparıp atman ve sürekli azar işitmendi," dedi Abby umursamazca.

"İşte bu yüzden bana aradaki farkı ve bahçedeki her şeye değer vermeyi öğretmeye karar verdi," diye açıkladı Bree sabırla. "Her neyse, görünen o ki gelinle damadın evlilik törenini kurtardım," deyip ablasına döndü. "Ve bil bakalım ne oldu? Her saniyesinden zevk aldım. Bunca strese ve kısıtlı zamanıma rağmen uzun zamandır en çok keyif aldığım işti."

"Anladım," dedi Abby tedbirli ses tonunu sürdürerek. "Peki ya şimdi?"

"Çarşıda bir yer kiraladım. Çiçekçi dükkânı açıyorum, Cadde Çiçekçilik," diye ilan etti ve ardından kahkahayı bastırdı. "Hayal edebiliyor musun? Kendime ait bir işim olacak ve sürekli çiçeklerle ilgileneceğim."

"Hayır, hayal edemiyorum," dedi Bree'ye, onaylamadığını belirtir bir şekilde. "Neden bu konuda hiçbirimizle konuşmadan böyle bir karar verdin? Tanrı aşkına Bree, bunun üzerine bir iki saatten fazla düşünmüş olamazsın."

Bree kaşlarını çatarak baktı ona. "Yeterince düşündüm," dedi net bir şekilde. "Hem bu benim kararım. Sen kendin daha beş dakika önce başlangıç için paramın olduğundan söz etmedin mi?"

"Bree, tatlım," diye başladı Abby olağanüstü bir sabırla. "Çiçekleri sevdiğini biliyorum ve belli ki hayatında büyük

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

bir değişiklik yapmayı düşünüyorsun fakat bu yapacağın, ticaret. Bütün gün arka odada gizlenemezsin. Orada elinden geleni yapmak, talepleri ne kadar aptalca olursa olsun gelen herkese sıcak davranmak sorundasın. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Görünen o ki Abby onun sosyal yönünün zayıf olduğunu düşünüyordu. Hatta onu düpedüz aşağılıyordu fakat Bree bunu tam olarak inkâr edemezdi. "Bu benim daha fazla dışadönük olmamı sağlayacak," diye ısrar etti.

"Peki ya işletme? Çiçekçi dükkânını bir yana bırak, herhangi bir işletmenin nasıl yönetildiğini biliyor musun?"

Bree bütün bu şüphe dolu sorulardan sıkılmaya başlıyordu. "Jess oteli aldığında ne kadar biliyorduysa ben de o kadar biliyorum," dedi öfkeyle. "Bilmediklerimi de öğrenirim. Kitaplar okur, diğer dükkânları ziyaret eder, sorularımı sorarım. Geri zekâlı değilim herhalde."

"Tabii ki değilsin," dedi Abby bir anda geri çekilerek. "Demek istediğim, bunun senin için çok büyük bir değişiklik olacağı. Sen özel hayatına daima önem verirdin."

"Bu gece olanlardan sonra beni suçlayabilir misin?" diye çıkıştı Bree. "Sen, büyükannem, Mick ve Jess'in bir odada toplanması tam bir doğal afet olur. Hiç şansım yok. Herkese anlatmadığım için neredeyse seviniyorum. Eğer onlar da senin gibi tepki verecekse bunu duymak istemiyorum. Hiçbirinizin beni eleştirmesine izin vermeyeceğim. Zaten ömür boyu yetecek kadarını işittim."

Bunları söylemesiyle körfez boyunca koşarak uzaklaşmaya başladı. Fakat bu sefer Abby arkasından gitmedi.

Abby mutfağa yalnız başına dönünce Mick pastasından başını kaldırıp ona baktı. "Kardeşin nerede?"

BELONGS TO SOVOS TEAM

"Sahilde," dedi Abby. "Bana çok kızgın, hatta aynı sebepten hepimize."

"Ah tatlım, bu benim hatam," dedi büyükanne sarsılmış görünerek. "Tam da bundan çekiniyordum. Bu gece buraya gelmenizi istememeliydim. Biraz daha dayanıp meselenin özünü öğrenmeliydim."

"Sen yalnızca destek olmaya çalışıyordun," dedi Jess büyükannesinin narin ellerine uzanarak.

"Bu doğru anne," dedi Mick. "Endişelendiğin için kendini suçlama." Sonra Abby'ye döndü. "Bree'nin derdinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum ama onu anlatması için ikna ederseniz bence daha iyi olur. Boşboğazlık edersem beni suçlaması için bir sebep daha yaratmış olurum."

Mick'in Bree'nin ağzından laf almak için uğraşacak sabrı yoktu ama Abby'nin de haklı olduğunu biliyordu. Ablasının onlara bilgi vermesinden hoşlanmayacaktı. Tabağını kenara itip ayağa kalktı ve Nell'i alnından öpmek üzere eğildi. "Üzülmeyi bırak, anne. İşin aslını öğreneceğim. Sana söz veriyorum." Sonra kızlarına baktı. "Yemeğinizi bitirin. Bree dönene kadar dışarıda oturacağım."

Verandada, arkasına yaslanıp bu aralar nadiren içtiği piposunu yaktı ve beklemeye koyuldu. Tütün kokusu hâlâ İrlanda'daki uzak akraba ziyaretlerinden birinde babasının onu alıp bara götürdüğü zamanları anımsatıyordu. O gürültülü, kalabalık mahalle barlarında, İrlanda kanunları değişmeden önce, ağır duman kokusu havayı kaplıyor, bu da genellikle öksürmesine yol açıyordu. Fakat o daima babasının purosunun hafif tatlımsı kokusunu ayırt edebiliyordu. Bu gece aromasını tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Baba, sigara içmemen gerektiğini benden iyi biliyorsun, hele de pipo," dedi Bree merdivenleri tırmanıp yanındaki sallanan sandalyeye geçip otururken. "Sadece canın sıkkınken ya da eski anıları hatırlamaya çalışırken bunu yaparsın. Bu gece hangisi?"

Mick alaycı bir şekilde baktı. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Eğer kaçıp gittiğim için özür dilememi bekliyorsan, bunu yapmayacağım."

"Senden bunu beklemiyorum. Ama neler olduğunu anlatmanı isterdim. Ben senin babanım. Elimden gelirse yardımcı olmak isterim."

Bunun üzerine kahkahayı bastırdı. "Ne zaman yanımızda olup bize yardımcı oldun ki?" diye sordu ve ardından özür dilercesine baktı. "Üzgünüm, bu doğru değil. Biz küçükken buradaydın ama bu sargı bezi ve öpücükle iyileşen yaralı bir dize benzemez."

Mick bu sözlerin doğruluğu karşısında derin bir suçluluk duydu. Kendini garip ve rahatsız hissetti, ancak kısa bir süre önce sadece Megan'la değil, aynı zamanda bütün ailesiyle ilişkilerini onarmaya karar vermişti. Henüz kat edecek uzun bir yol olsa da Abby ve Jess'le adımlar atılmıştı. Şimdi de Bree ile arayı düzeltmek için en uygun zamandı.

Purosunu içine çekti ve gözlerine baktı. "Doğru söylüyorsun," dedi. "Fakat yanında olmadığım her anı telafi etmek, ikimizin yeni bir başlangıç yapmasını istiyorum. En azından dinleyebilirim. Tavsiyede bulunurum, tabii duymak istersen. Beğenmezsen uymayabilirsin. Bu, aile yapısına daha uygun olacaktır. O'Brien'lar önlerinden gidenlerin zekâsı nasıl işlerse işlesin, kendi yollarını çizmeye genetik olarak yatkın görünüyorlar. Ben de buna saygı duyuyorum."

BELONGS TO SAKURA TEAM

Bir cevap duymak için bekledi. Görünüşe göre Bree bu teklifi değerlendiriyor, belli ki kararına saygı duyacağına dair verdiği söze güvenmeye çalışıyordu.

Muhtemelen asla sabırlı bir adam olamadığından ya da onun kuşkularını sezebildiğini göstermek istediğinden nihayet sessizliği bozdu.

"Demming'i terk ettin, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun? Abby mi söyledi?"

"Abby sahilden döndükten sonra tek bir söz bile söylemeyi reddetti. Hem pek bir şey bildiğim de söylenemez. Sanırım sadece bunun böyle olmasını ümit ediyordum."

Bu ifade karşısında kaşlarını çattı. "Ondan hoşlanmıyor muydun?"

"Aslına bakarsan nefret ediyordum."

Bree irkilmiş gibiydi. "Ama hiçbir şey söylemedin."

"Sen olgun bir kadınsın. Bazı hataları kendin görmelisin."

"Marty'nin hata olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, hâlâ biraz afallamış bir halde. "Neden?"

"Seni aşağılıyordu," dedi açıkça. "Bir adamın seninle o şekilde konuşmaya hakkı yok. Hatta daha da sinir bozucu olanı, senin bunlara sonuna kadar tahammül etmendi."

Bu kibar azarlamanın üstüne derin bir nefes aldı. "Ona hayrandım," diye itiraf etti kısık, utanç dolu bir ses tonuyla. Bunun üzerine Mick onu kollarına alıp bin tane Martin Demming'ten daha değerli olduğunu söylemek istedi. "Hem her zaman öyle değildi. Bana çok şey öğretti, baba. Gerçekten. Etkileyici olmak istediğindeyse ben de dahil kimse ona karşı koyamazdı. Sanırım başlangıçta bana gösterdiği ilgiye kapılmıştım."

"Ama sonra nasıl biri olduğunu gördün. Aferin sana."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree, bu övgüden zevk alarak gülümsedi ve yine onun o küçük kızı oldu. Gözlerinin bu denli ışıldadığını görünce bunca zaman uzaklarda olup çocuklarının kendilerine olan güvenlerini yitirmelerine yol açarken ne düşündüğünü sordu kendi kendine. Dikkat bozukluğu olan Jess de dahil hepsi kendine has özellikleri olan zeki, güçlü ve yetenekli çocuklardı.

Maalesef Megan onları terk ettiğinde o da kendini işine vermişti. Çocuklarının kendilerine değer vermeyi aşılaması için sorumluluğu annesine bırakmıştı. Kuşkusuz biliyordu ki Nell O'Brien bildiği bütün yollarla bunu yapmaya çalışmış, fakat belli ki Bree'nin o hassas gençlik yıllarının henüz başında anne babası tarafından terk edilmekle başa çıkması için yeterli olmamıştı. Demming gibi bir adam için kolay lokmaydı.

"Yani seni bu kadar üzen şey Demming'le ayrılmanız mı?" diye sordu.

"Ben üzgün değilim," dedi bir anda, ani bir öfke belirtisiyle.

"Tamam, iş kelimelere gelince uzman olan sensin. Ruh halini anlatacak doğru kelimeyi söyle o zaman."

Soruyu düşünceli bir ifadeyle gözden geçirdi. "Yitik," dedi sonunda. "Bu kelimeyi birkaç gün önce büyükannem söyledi ve tam da üstüne bastı."

"Kendi seçtiği kariyerinde isim yapmak isteyen bir kadın neden yitik hissetsin ki?" diye sordu anlamaya çalışarak.

"Çünkü yapmakta olduğum isim artık eskisi kadar önemli değil," diye itiraf etti.

"İlk oyununla ilgili övgü dolu eleştiriler almıştın," diye hatırlattı Mick. "Hatta onu New York'a taşıma söylentileri bile vardı."

"Ama sonra ikinci oyun o kadar da başarılı olmadı ve üçüncüsü fiyaskoyla sonuçlandı," dedi duygudan yoksun bir ses tonuyla.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"O zaman sen de dördüncüyü yaz," dedi kendinden emin bir şekilde. "İlkinden daha iyi bir tane."

Bree başını iki yana salladı. "Şu anda değil. İçimden gelmiyor. Yeni bir başlangıç yapıp başka şeyler denemem lazım." Gözlerine baktı. "İşte bu yüzden Ana caddede bir yer kiraladım ve orada bir çiçekçi dükkânı açmayı planlıyorum."

Striptiz dansçılığına başlayacağını söylese Mick ancak bu kadar şaşkın ve dehşete kapılmış hissederdi. Çiçekçi dükkânına sahip olmanın ya da çok istekliyse, striptiz yapmanın kötü bir yanı olduğundan değil, sadece Bree'nin yeteneğinin başka alanlarda olduğunu düşünüyordu. Kendini şu anda yara almış hissetse bile, kalbi başka yerdeydi.

Fakat şunu da biliyordu ki adımlarını dikkatli atmalıydı. Her şeye rağmen tavsiyelerini belli bir ölçüde tutacağına ve kararlarını onaylayacağına söz vermişti.

"Bu kadar köklü bir değişiklik yapmak istediğinden emin misin?"

Hevesli bir ifadeyle başını salladı. "Gerçekten istiyorum." Babasının saklayamadığı kuşkulu bakışlarını fark etmiş olacak ki ekledi. "Ne düşündüğünü biliyorum fakat dizüstü bilgisayarımı arka odada bırakıp boş zaman buldukça yazı yazabilirim."

"Bree, tatlım, ana caddedeki dükkânların iki yıllığına kiralandığından haberim var. Bu, özgürlüğünü kısıtlamak için uzun bir zaman."

"Biraz daha istikrarlı bir hayatım olacağını düşünmeyi tercih ederim," diye karşı çıktı.

"Çiçekler," dedikten sonra başını iki yana salladı. "Çiçek buketleriyle oyalanarak mutlu olacağından eminsin yani?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Babasını iki büklüm edecek anlamlı bir bakış atarak, "Marty de tam olarak aynı şeyi sordu," dedi. "Cevabım şu ki, evet eminim. Kesin olarak öğrenmenin sadece bir yolu var."

"Peki, o zaman," dedi, şu anda eleştiriden çok desteğe ve pratik fikirlere ihtiyacı olduğuna karar vererek. "Güven fonundaki paranın ne kadarını bu işe yatıracaksın? Bütün birikimini kaybedişini izlemek istemiyorum."

Bree kaşlarını çattı. "Güvenoyun için teşekkür ederim, baba."

"Öyle demek istemedim."

"Evet, öyle söyledin. Önemli değil. Bu sadece seni haksız çıkarmak için daha çok çalışma isteği doğuruyor. Ayrıca sen her zaman bu paraları zamanı gelince ev almak ya da bir iş kurmak için harcayabileceğimizi söylemiştin. Ben de bunu yapıyorum."

"O zaman hiç dayanağım yok, öyle mi?" dedi yumuşayarak. "Sana yardım edebilmek için ne yapmam gerektiğini söyle. Eğer istersen yarın seninle oraya gelirim. Malzemeler için özel kabinler, resepsiyon, arkada bir çalışma tezgâhı gibi kurulumlar gerekliyse bunları belirlemende yardımcı olabilirim. İstediğin her şey sana hediyem olsun."

"Güven fonu fazlasıyla yetiyor," diye itiraz etti.

"Jess'e lüks bir fırın almıştım. Birkaç kabinle depolama yerleri senin için yapabileceğim küçük şeyler. Ya da çiçekleri muhafaza etmek için o büyük soğutuculardan almamı ister misin?"

Bir an duraksadıktan sonra sordu. "Kabinleri kendin mi yapacaksın?"

Aslında ne sormak istediğini anlamıştı. Yanında olup onunla birlikte vakit geçirerek bu çılgın projenin bir parçası olacak mıydı?

"Bu işte benden daha iyi olan elemanlarım var," dedi. Bree'nin aniden hüzünlenen ifadesini görünce gerçekte ne

BELONGS TO SAVOS TEAM

istediğini anlayarak ekledi. "Ama yapılacaklar ille de mükemmel olsun demiyorsan birkaç alet ve biraz ahşapla üstesinden gelebilirim sanırım."

Bree, küçükken babası iş gezilerinden döndüğünde yaptığı gibi havaya sıçradı ve kollarını boynuna doladı. "Senin yapmanı istiyorum," dedi yanağına coşkulu bir öpücük konduraraak. "O zaman, gelen herkese iç kısmın ünlü mimar Mick O'Brien'ın elinden çıkmış olduğunu söyleyebilirim. Sen bu işe girersen şahane olacağını biliyorum. Hatta önümüzdeki günlerde dükkânım Tarihi Yerler Ulusal Kayıtları'na bile geçebilir."

"Birkaç yüzyıl içinde demek istedin," diyerek karşılık verdi. "Ve tabii ikimiz de öldükten sonra insanlar dükkâna gelerek her şeyi dağıtıp sosisli sandviç satmaya başlamazsa."

Bree aniden bir kuş gibi özgür hissederek kahkaha attı. Mick, onun Chicago'da aldığı darbeleri unutmasının o kadar da kolay olmadığının farkındaydı, fakat çiçekçi dükkânı açması kısa süreliğine de olsa gözlerinde böyle bir kıvılcım yaratacaksa bunu sorgulayan kişi kendisi olmayacaktı.

Jake, Will ve Mack, Sally'nin yerinde öğle yemeği yerlerken Jake arkadaşlarının birbirlerine manidar bakışlar attıklarını fark etti. Bu, onların Bree ile ilgili bir şeyler söylemek istediklerini ve nasıl bir tepki göreceklerinden emin olmadıklarını gösteriyordu.

Sandviçini masaya bırakıp kaşlarını çattı. "Söyleyin hadi," dedi sertçe. "Bree hakkında benim bilmediğim ne duydunuz?"

"Kasabada kalıyormuş," dedi Will sevimli bir ifadeyle. "Üzgünüm, dostum. Senin için zor olacağını biliyorum."

Jake önemsemiyormuş gibi omuz silkti. "Evet, konuştuğumuzda böyle bir şeyden bahsetmişti."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Onunla konuştun mu?" dedi Mack kuşkuyla. "Bree O'Brien'la, kafandan asla atamadığın, rüyalarının kadınıyla gerçekten muhabbet ettin yani?"

"Ve bize bununla ilgili tek kelime etmedin, öyle mi?" diye ekledi Will içerlediğini göstererek. "En azından bahsetmeye değmez miydi sence?"

"Pek değil."

"Ne zaman oldu?" diye sordu Mack.

"Ne dedi?" diye öğrenmek istedi Will.

"Sen ona ne dedin?" diye sordu Mack.

Jake kafasını salladı. "Siz ikiniz haftalık yerel dergi için röportaj yapan amatör muhabirler gibisiniz. Abartılacak bir şey değil." Elbette bu bir yetişkin olarak söylediği en büyük yalandı.

Will, Mack'e dönerek, "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

"Bir an bile hayır. Ya hayal görüyor ya da bize rol yapıyor."

"Psikolog olanın Will olduğunu sanıyordum," dedi Mack'e kızgın bir şekilde. "Şimdi sen de mi oldun?"

"Altıncı hissin onunki kadar kuvvetlidir," diye cevap verdi Mack.

"Yani bu hiç kuvvetli olmadığı anlamına geliyor," diye tepki verdi Jake. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Bree ile sen bir anda yeniden samimi olduğunuza göre, neler planladığını biliyor musun?" diye sordu Will.

"Buralarda takılabileceğinden söz etti. Bütün konuşmanın özeti bu. İnan bana, onunla uzun, sıcak bir sohbete girmeye hiç meraklı değildim." Şu anda onu ilgilendiren, Bree'yi yatağa atmaktı, fakat şüphesiz şimdi bundan bahsetmek için en kötü zamandı.

"Belki ben bir şeyler biliyorumdur," diye itiraf etti Mack. "Geçen gece Susie ile birlikteydim."

BELONGS TO SCANS TEAM

Jake ile Will ona şaşkınlıkla baktı.

"Sen ve Susie O'Brien? Ne zamandan beri?" diye sordu Will.

"Büyütülecek bir şey yok," dedi Mack, her ne kadar hafifçe kızaran kulakları başka türlü söylese de. "Onunla karşılaştık. Bir şeyler içtik."

"Demek öyle," diye söze girdi Jake neşeyle. "Ve ikiniz bir şeyler gizleyenin ben olduğumu düşünüyordunuz. En son duyduğumda Susie O'Brien ancak dünya tersine dönerse senin gibi biriyle flört etmeyi kabul edeceğini söylemişti."

"İşte bu yüzden flört değildi," diye açıkladı Mack sabırla. "Bir iki içki içtik, o kadar."

"Kim ödedi?" diye sordu Will.

"Ben. Nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun ki?"

Jake bir kaşını yukarı kaldırdı fakat o anda Will sırıtıyordu.

"Bana flört gibi geliyor," dedi Will. Sonra Jake'e döndü. "Sence?"

"Bence de flört," diye katıldı ona. Dikkatin başka bir O'Brien kadınına çevrilmiş olmasından mutluluk duymuştu. Bu muhabbeti uzatmak için başkası ne derse desin onaylamaya hazırdı.

Mack ikisine de ters ters baktı. "Bree ile ilgili ne öğrendiğimi duymak istiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Jake bir solukta.

"Onu dinleme," diye emretti Will. "Anlat. Kabul etse de etmese de neler olduğunu bilmek istiyor."

"Bree buradan iki blok aşağıdaki boş yeri iki yıllığına kiralamış."

Jake zorlukla yutkundu ve yaşadığı ani panik duygusunu belli etmemeye çalıştı. İki yıllığına? Kiralık bir dükkân? Bu iyi bir şey olamazdı. Birkaç hafta ya da bir iki ay daha onunla karşılaşabilme ihtimaline hazırdı fakat onun er ya da

geç Chicago'ya ve erkek arkadaşına geri döneceğine inandırmıştı kendini. Daha erken olur diye düşünüyordu, geç olması kötüydü. Hem de çok kötü. İki yıl, dayanma gücünü yüksek tutması için çok uzun bir zamandı.

Yerinden kalktı. "İşe dönmem gerekiyor," dedi bir avuç dolusu banknotu masaya atarak. "Sonra görüşürüz."

Jake kaçarken, "Haberler hoşuna gitti sanırım," diye bağırdı Will.

Mack'in sesi ise daha net duyuluyordu. "Abartılacak bir şey yok demişti, değil mi?" Kahkahayla güldü. "Sana hayal gördüğünü söylemiştim."

Jake derin bir of çekti. Hayal görmüyordu. Altı yıldır olduğundan daha zor bir durumdaydı ve bunu atlatabilmek için aklına gelen tek yol, ölümüne seven bir adamın geri kalan aklını da başından almadan önce, o kızıl saçlı baş belasını kasabadan göndermekti.

BELONGS TO SAVOS TEAM

5

Megan, Mick gittikten sonra birkaç gün boyunca Bree hakkında endişelenmeye devam etti. Bu gayet normaldi çünkü Mick onu Chesapeake Kıyıları'na döndürme amacına ulaşamayınca kızlarının durumunu bahane olarak kullandığını unutmuştu. Megan, Mick'in kendisini rahatlatmak için harekete geçme konusunda ne kadar ihmalkâr olduğundan habersiz bir şekilde tekrar arayacağını ya da uygun olduğu bir zamanda yine New York'a geleceğini sanıyordu. Ya da şayet durumu önemsiyorsa, kendisinin arayacağını düşünmüş olabilirdi. Onu tanıyorsa, tıpkı bir tepki testi uygular gibi bunu yapmasını bekliyordu.

Megan, hangi taktiği kullandığını önemsemeden sinirli bir şekilde telefonunu alıp Maryland'deki evin bir zamanlar iyi bildiği numarasını çevirdi. Bir kez çaldıktan sonra Nell cevap verdi. Megan, önünde bir bardak sabah çayı ve fırından yeni çıkmış çörekle onu mutfakta hayal edebiliyordu.

New York'a kaçtığında bu çörekleri ve ikili sabah sohbetlerini nasıl da özlemişti. Daha önce Nell, Mick'in tasarladığı kendi küçük kulübesinde yaşarken, neredeyse her gün ikisi için fırından yeni çıkmış çöreklerden alıp evlerine uğrardı, saatlerce sohbet ederken onları yerlerdi.

Nell, onun için bir kayınvalideden çok daha fazlası olmuştu. Her ne kadar Megan, Mick'in giderek artan uzun seyahatlerine olan öfkesinden ona bahsetmiyor olsa da iyi bir

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

arkadaştı. Nell anlayışlıydı fakat Megan onu sorunlarının ortasına çekmenin doğru olmadığını hissediyordu.

Onun yerine, Nell'i çocuklara göz kulak olması için bırakmakla kalmıştı. Niyeti asla bu değildi ama bir çelişki olduğunu da şu an fark ediyordu.

"Megan!" dedi Nell, sesinde şaşkınlık olmasa da belli belirsiz bir tedbirlilikle. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Bildiğin gibi. Sanırım aradığın kişi..." Sesi kısıldı.

Megan, kafasının karışmasına içten içe güldü. "Tahmin etmesi zor, değil mi? Oradan hiç kimseyle önceden anlaşılacak şekilde iletişim kurmamış gibiyim."

"İşin doğrusu, başta Abby ile konuşmak için aradın zannettim, fakat onu pekâlâ cep telefonundan, yeni evinden veya ofisinden arayabilirdin. Mick'i mi aradın yoksa?"

"Aslında seninle konuşmak istiyordum," dedi Megan, ayağına gelen bu fırsatı değerlendirmeye karar vererek. Ona karşı daima pek kibar olan bu kadına kendini affettirmek istiyordu. Zamanı çoktan gelmişti. "Otelin açılışına geldiğimde fazla yalnız kalamadık. Geldiğime sevinmedin, değil mi?"

"Başta evet," diye itiraf etti Nell her zamanki gibi açık konuşarak. "Fakat ziyaretin sorunsuz geçti. Çaba harcadığını gördüm."

"Çabaladım evet. Çocuklarımla ve seninle bir başlangıç olsun istedim. Mick'ten boşanıp kasabayı terk ettiğimde bana öfkelendiğini biliyorum."

"Öfkelenmek değil," diye iddia etti Nell. "Hayal kırıklığına uğramak. Üstelik bu benimle ya da oğlumla değil, çocuklarla ilgiliydi. Senin neden Mick'i terk ettiğini ben de herkes kadar biliyordum. İşin bu noktaya gelmesi beni üzdü ama seni de suçlayamadım."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Çocukların yanında olduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?"

"Annelerinin yanlarında olması gerekiyordu," dedi şiddetle.

Söylenenler canını acıtsa da Megan ona hak verdi. "Evet, öyle gerekiyordu. Ben de onları yanımda istedim, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi adeta yalvaran bir ses tonuyla. Nell O'Brien onun için önemliydi ve ailedeki herkesle iletişimi kaybettiği, özellikle de yaşlı kadının dostluğunu yitirdiği için daima pişmanlık duymuştu.

"Bana öyle geldi ki gösterdiğin gönülsüz bir çabaydı," dedi bir an bile ödün vermeden.

"Dışarıdan öyle göründüğünü inkâr edemem. Çocukların sizin yanınızda iyi durumda olduklarına Mick'in beni bir şekilde inandırmasına izin verdim," diye açıkladı Megan. "Onunla mücadele etmedim ama etmeliydim. Yerleşir yerleşmez en azından ortak velayet için savaşmalıydım. Şimdi bunların farkındayım ama ne kadar sık gelmiş ve ne kadar çok denemiş olursam olayım oradaki ziyaretlerim o kadar kötü geçti ki en iyisi onları mutlu oldukları yerde bırakmak diye düşündüm."

"Çocuklar çoğu zaman ne düşündüğümüzü bilmezler. Sadece ne yaptığımızı anlarlar," diye hatırlattı Nell.

"İnan bana, bunu biliyorum. Onlara verdiğim izlenim, hiçbirini umursamadığımdı. Oysa bu hakikattenten katbekat uzaktı."

Şu anda kutu açıldığına göre, Megan o zaman hissettiklerini ortaya dökebilirdi. "Onları o kadar seviyordum ki, burada alışık oldukları hayattan koparmayı kendime yedirememedim. Beni New York'ta ziyaret etmek, onlara hayatımın bir parçası olduklarını hissettirir sandım, fakat o kadar kızgınlardı ki hiçbiri gelmek istemedi. Israr ettiğimdeyse surat astılar.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Mick, onlara zaman verirsek yanıma geleceklerinden oldukça emindi. Aksine bu, yaralarını daha çok açtı. Sonunda benden nefret eder oldular."

Oldukça kısa ve çok geç yapılmış bu açıklamayı sessizce dinledi. "Son pişmanlık fayda etmez," dedi en sonunda. "Abby ile sen bir çaresini buldunuz. Diğerleriyle de aynı şekilde uzlaşacaksın."

"Öyle umut ediyorum. Bu da aramamın bir diğer sebebi. Mick bana Bree ile ilgili bir sorun olduğunu söyledi. Bu konu hakkında bildiğin bir şey var mı?"

"Çok az ama kendisi şu an mutfağa girdi. Neden onunla konuşmuyorsun?" Nell'in sonraki sözcükleri duyulmadı ancak ardından, "Kendine iyi bak Megan, sevgiler. Yakında yine ziyarete gel. Burada ne zaman istersen kapımız sana açık," dedi.

İçtenlikle söylenmiş bu sözler karşısında Megan'ın gözleri yaşlarla doldu. "Sarf ettiğin bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Seni özlüyorum, Nell. Gerçekten öyle."

"O halde yakında ziyarete gelirsin. Şimdi Bree'yi veriyorum."

Bir anlık duraklamadan sonra Bree telefonu aldı ve sakin, kısık bir sesle, "Merhaba anne," dedi.

"Nasılsın?" diye sordu Megan, ihtiyatlı konuşarak. Doğrudan birtakım sorular sorarak konuya dalarsa Bree'nin çabucak telefonu kapatma ihtimali olduğunu biliyordu. Yıllardır hatır gönül sormaktan öteye gitmeyen birçok sohbetleri olmuştu.

"İyiyim," dedi Bree sert bir ses tonuyla.

"Chesapeake Kıyıları'nda güzel zaman geçiriyor musun?"

"Elbette. Evde olmak iyi hissettiriyor."

"Daha ne kadar kalacaksın orada?"

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Aslına bakarsan geri dönmemek üzere geldim. Bak anne, gerçekten yoğunum. Söyleyeceğin özel bir şey yoksa gitmem gerekiyor."

Bree'nin rahatça Chesapeake Kıyıları'nda kalacağını açıklaması aklına yüzlerce soru getirdi ancak kızı büyük ihtimalle bunların hiçbirini acele bir telefon görüşmesinde cevaplamazdı.

"Peki o zaman, seni tutmayayım," dedi Megan isteksizce. Sonra ekledi. "Bree, eğer hemen Chicago'ya dönmeyeceksen gelip New York'u ziyaret edebilirsin." Bu fikre ısındı. "Birlikte tiyatroya gidebiliriz. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Eğlenceli olur."

"Üzgünüm, şu anda zamanım yok," dedi Bree fikre sıcak bakmayarak. "Hoşça kal, anne."

Megan'ın onu ikna etmesine, hatta hoşça kal bile demesine fırsat vermeden telefonu kapattı. Bu kısa ve tatmin edici olmayan konuşma pek şaşırtıcı olmasa da hayal kırıklığı yaratmıştı.

Fakat bir şeye yaradı. Bree'nin ruh haliyle ilgili uzman olmasa da, bu aralar kızının bir sorunu olduğunu söyleyebilirdi ve bu sadece annesiyle sohbet etmeye isteksiz oluşundan kaynaklanmıyordu. Yani Mick ile Nell endişelenmekte haklıydılar. Tabii o da. Geçen zaman ve davranışları belki de bu hakkı elinden almıştı ama aynı hisler olduğu yerde duruyordu.

On beş senedir çalıştığı galerideki işine döndükten sonra önceliği hemen biraz boş zaman yaratmak oldu. Yeniden Chesapeake Kıyıları'nı ziyaret edecekti. Jess'in otel açılışı için orada bulunması, yakın zamanda gerçekleşecek ziyaretler için buzları erittiğinden bu olasılık onu geçen seferki kadar korkutmuyordu.

Ancak Mick'i görme olasılığı onu omurgalarına kadar ürpertiyordu. Korku mu? Yoksa öngörü mü? Cevap vermek gitgide zorlaşıyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree, annesiyle konuştuktan sonra ahizeyi özenle yerine koydu ve büyükannesi oturmasını emretmese doğrudan mutfaktan çıkıp gidecekti.

"Sana bir fincan çay doldurdum, fırının üstünde de portakallı ve yabanmersinli taze çöreklerden var," dedi büyükanne, masadaki sandalyelerden birini işaret ederek.

Bree duraksadı. Bir yandan sıvışmak istiyordu, fakat en çok da annesiyle ilgili bir tartışmadan kaçınmaktı niyeti. "Gerçekten de dükkâna gitmem gerekiyor. Yapılması gereken bir sürü plan var." Birkaç günlük araştırmadan sonra bilmediği ne kadar çok şey olduğunu öğrenince şimdiden biraz yılgınlık hissetti.

"Planların birkaç dakika daha bekleyebilir," dedi büyükanne. "Seni yapman gereken türden bir kahvaltı için ikna edemeyeceğimi biliyorum ama en azından benimle bir bardak çayı ve biraz sohbeti paylaşabilecek kadar kalabilirsin."

"Çay umurumda değil," diye yanıtladı Bree. "Sohbete gelince, hiç konuşmamayı tercih ederim."

"Bak şimdi, insan büyükannesine böyle söyler mi?" dedi, çoğunlukla Dublinli bir anne ve baba tarafından büyütülmenin verdiği İrlanda'ya özgü, inişli çıkışlı bir ses tonuyla. Büyükannenin kendisi ise burada, Maryland'de büyümüştü.

"Özür dilerim," dedi Bree. "Sadece annemle ilgili konuşmak istemiyorum."

"Az önce ona kaba davrandın," diye azarladı büyükanne.

"Ona başka nasıl davranılır, bilmiyorum. Bizi yıllar önce terk etti. Bunu unutmalı mıyım?"

"Elbette hayır, ama sizi defalarca hem kalmanız, hem de hiç değilse ziyaret etmeniz için New York'a götürmeye çalıştığını unutmuşa benziyorsun. Siz bunu reddettiniz ve babanız da buna ses çıkarmadı." Büyükanne ona keskin bir bakış

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

attı. "Biliyorsun ki siz çocuklardan en çok senin New York'a gitme şansını değerlendireceğini düşünmüştüm. Orası gelecek vaat eden bir oyun yazarının olması gereken ideal yer değil miydi? Fakat zamanı geldiğinde sen Chicago'yu seçtin. Annenin, bir yandan ülkenin en iyi oyun yazarlarıyla çalışırken diğer yandan onun yanında kalma teklifini kabul etmek yerine sen bölge tiyatrosuna yerleştin. Ona olan nefretin hayallerinden daha mı büyüktü?"

Bree cevap vermeden önce duraksadı. Annesinden hiçbir zaman nefret etmemişti, yani tam olarak. Ona diğerleri kadar kızgındı fakat gerçek şu ki Megan'ın yokluğu Bree'nin hayatında büyük bir etki bırakmamıştı. Hissettiği acıları ise yazıya dökmüştü. İyi bir yazar, bu tür yaşam tecrübelerinden hikâyeler örebilirdi.

"Chicago'da çalışmak için teklif almıştım," dedi sonunda, Marty'nin yanında stajyerlik yapmayı kabul etme kararını savunarak. "Elle tutulur bir iş."

"Yani aradığın güvenilir bir şeyler miydi?" diye sordu büyükannesi şüpheci bir ses tonuyla. "New York'a gitmek riskli mi olacaktı?"

"Onun gibi bir şey," dedi Bree. Ailedeki diğer herkes risk almayı arzularken o, sonunu görebileceği şeyleri tercih ediyordu.

"Pekâlâ," dedi büyükanne. "Son bir soru sormama izin ver, sonra konuyu kapatacağım. New York'a gitmemenin gerçek nedeni alacağın risk miydi? Yoksa Megan'a yakın olup kalbinin tekrar kırılacağını düşünmen mi?" Bakışları Bree'ninkilere kilitlendi. "Ya da onca yıl içinde biriktirdiğin öfkenin sonunda uçup gitmesine izin vermekten mi korkuyordun?"

Gözlerinde yaşlar birikti. Büyükannesi onu çok iyi, herkesten daha iyi tanıyordu. Bu durumda bile Bree'nin cevabını beklemedi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Öfkeni istediğin gibi inkâr edebilirsin, ama şunu unutma, keskin sirke küpüne zarar verir," dedi Nell. "Bu sağlıklı değil, çocuğum. Ya onu içinden söküp atarsın ya da seni diri diri yiyip hayatını mahveder. Megan'ın yıllar önce yaptığı şey yanlıştı. Bunun affedilemez olduğuna karar verip ondan nefret etmeye devam edersin ya da ona elini uzatıp verdiği zeytin dalını kabul edersin. İkincisini yaparsan uzun vadede daha mutlu olacağını düşünüyorum, fakat bu senin kararın. Sadece, onu hayatından tamamen çıkarmadan önce bunun getireceği sonuçlardan emin ol. Onun için değil, kendin için."

Bree, bu nasihat üzerine kaşlarını çattı. "Neden onun işini kolaylaştırayım ki?" diye sordu acıyla.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi yumuşak bir şekilde. "Ancak buralarda rüzgârın hangi yönden eseceğini görebiliyorum. Annenle baban arayı düzeltiyorlar. Çoktan Abby'nin hayatının bir parçası oldu bile. Jess'e, sana ve şimdi de Connor'a ulaşmaya çalışıyor. Onu inadına reddedersen, bir gün uyanıp kendini dışarıda bulabilirsin." Bree'nin ellerine dokundu. "Senin bunu yaşamanı istemiyorum. Bütün o dik kafalı O'Brien bağımsızlığına karşın ailene ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, hatta belki de hepimizden daha fazla."

Bree, büyükannesinin haklı olabileceğini kabul etmek istemiyordu. Görünen o ki diğer herkesin onu arkalarında bırakarak bir araya gelmeleri ihtimalini oldukça rahatsız edici buluyor ve bunu itiraf etmek istemiyordu.

"Dediklerini düşüneceğim," diye söz verdi en sonunda. Ayağı kalktıktan sonra eğilip büyükannesinin yanağını öptü. "Seni seviyorum."

Büyükannesi elini onunkine uzatıp sıktı. "Ben de seni. Bunu asla unutma."

Bree, aklında hiç uğraşmak istemediği can sıkıcı bir sürü düşünceyle mutfaktan ayrıldı. Fakat neyse ki upuzun bir

BELONGS TO SAVAS TEAM

yapılacaklar listesi vardı. Belki de bu sayede bütün o kara düşünceleri aklından çıkaracaktı.

"Yo, hayır, olamaz," diye söylendi Bree, telefonu kapattıktan birkaç saat sonra. Bu konuşmayı neden gidip çiçekçi dükkânını kiralamadan önce yapmamıştı ki? Şu anda anlaşmayı bozmasına imkân yoktu. Başarısızlığını bekleyen bir sürü insan için (kabul etmeli ki en çok da Abby için) bu bir fırsattı.

"Sorun nedir?" diye sordu Jess, endişeyle bakarak.

Mick ile boyacılar dükkânda çalışırken Bree otelde geçici bir ofis kurmuştu. Her ne kadar babasıyla daha fazla vakit geçirmek istese de oradaki gürültü seviyesi yapılması gereken telefon görüşmelerini imkânsız hale getiriyordu. Onları evde de yapabilirdi fakat burası daha uygundu. Günde birkaç saatini Jess'le geçirme fırsatını yakalamış ve etrafında işle ilgili fikirlerini tartışabileceği birinin olmasından hoşlandığını fark etmişti. Jess, yeni bir işe başlamakla ilgili birçok şey öğrenmiş, yol boyunca yapılabilecek bütün hataları fazlasıyla tüketmişti. Bree'nin de birkaç tane yapmasını yargılamazdı.

"Günüm gitgide daha güzel oluyor," diye mırıldandı. "Önce annemle uğraşmak zorunda kaldım."

Jess'in gözleri kocaman açıldı. "Annemizle mi konuştun?"

Bree başını salladı. "Evi aradı."

"Senin için mi, yoksa babam için mi?"

Bree duraksadı. "Sanırım benim için. En azından mutfağa girer girmez büyükannem telefonu bana uzattı." Büyükannesinin daha önce söylediklerini aklına getirerek kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı. "Sence babamla gerçekten arayı düzeltebilirler mi?"

"Eğer bunu birkaç ay önce sormuş olsaydın, önce dünyanın tersine dönmesi gerekir derdim, ama onları açılış partisi

BELONGS TO SAVAS TEAM

gecesinde beraber gördükten sonra bilemiyorum doğrusu. Her şey olabilir."

"Peki, bu konu hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu Bree.

Jess, düşünceli bir ifadeyle duraksadı. "Tuhaf hissediyorum sanırım."

"Ben de," diye itiraf etti Bree.

Jess'in tüyleri ürperdi. "Neyse, annemle babamın barışmasından söz etmeyelim. Az önce telefondaki kimdi ve seni üzecek ne söyledi?"

"Henüz fark ettim ki, dükkâna yeterince mal tedarik edecek kadar yakında büyük bir çiçek dağıtımcısı var," diye bilgi verdi kız kardeşine, sıkıntısını gizlemeye gerek duymayarak. Bu, hesapta olmayan ve hiç hoş karşılanmayan bir haberdi.

"Peki, sorun ne?" diye sordu Jess. "İyi oldukları sürece sen de memnun olursun. Buradaki tek satıcı oldukları için fiyatları daha yüksek tutacaklarından mı endişeleniyorsun?"

"Endişeleniyorum çünkü bu dağıtımcı Jake Collins," diye atıldı kızgınca. "Chesapeake Bahçe İşleri ve Peyzaj'ın şu anda onun tarafından işletildiğini neden bana söylemedin?"

Bu ses tonu karşısında Jess geri çekildi. "Hey, üstüme saldırma. Bildiğini sanıyordum. Uzun zamandır, hatta siz ikiniz çıktığınızdan beri orada çalışıyor."

"Orada çalışmasıyla oranın sahibi olması arasında çok fark var. Ayrıca, hatırladığım kadarıyla, o zamanlar dağıtımcı olarak iş yapmıyorlardı. Şimdi ise görünüşe göre buraların en büyük bitki üreticilerinden biri. Ne yapmaya çalışıyor, dönüm dönüm bütün çiçek bahçelerini ele mi geçiriyor?"

Jess omuz silkti. "Bunların neden önemli olduğunu anlamıyorum. Siz ayrılalı yıllar oldu. İkiniz de yetişkinsiniz. Bu bir iş meselesi. Şüphesiz iki medeni insan gibi davranabilirsiniz."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree bundan o kadar emin değildi. Son karşılaşmaları hiç de medeni olmamıştı. Birazcık öfkeye hazırdı ama Jake'ten dalga dalga yayılan hiddet buzları bile eritebilirdi.

"Bu çok garip olacak," dedi sonunda, şimdiye dek ağzından çıkan en derin imayla.

"O zaman onunla iş yapma," diye öneriden bulundu Jess, kayıtsızlığını sürdürerek. "Şu anda işi büyüttüğüne göre, onun emrinde çalışan bir sürü insan vardır. Onlardan biriyle çalış. Hem o genellikle dışarıdaki işlerle ilgileniyor. Onu her yerde görüyorum." Ardından sırıtarak, "Bu arada harika görünüyor," dedi.

Bree, onun ne kadar iyi göründüğünü çok iyi bilse de şu anda itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. Bu durum yeterince berbattı. Eğer Jess ya da ailedeki herhangi biri, bu ilişkinin henüz küllenmemiş olduğunu düşünürse, onu yeniden hayata döndürmek isteyebilirlerdi.

"Ondan kaçamam. Görünen o ki hesap açmak istiyorsam, doğrudan *Bay Collins*'le görüşmeliymişim. Bütün düzenlemeleri *Bay Collins* yapıyormuş. Chesapeake Bahçe İşleri'nin başka bir müşteriye mal sağlayıp sağlayamayacağına *Bay Collins* karar veriyormuş. Aksi halde, her ne kadar yüz kilometrelik mesafede bir diğer bitki üreticisi veya satıcısı olmasa da *Bay Collins*'in memnuniyetle başka bir alternatif önereceğinden eminmiş. Telefondan elimi uzatıp onun o kibirli, küçük boğazını sıkmak istedim."

Jess ona dik dik baktı. "Tanrı aşkına Bree, söylesene neler oluyor? Tüm bunların nedeni sadece Jake'le aranızda geçen bazı eski olaylar mı?"

Bree ona boş gözlerle baktı. "Elbette. Başka ne olabilir ki?"

"Emin değilim, ama gerçeği söylemek gerekirse, bir an azıcık kıskandın gibi geldi."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Kıskanmak mı? Bu saçmalık." Kaşlarını çattı. "Sadece telefondaki kadının sesi öyle geliyordu, yani hayranlık duyar gibi. Bu da biraz sinirlendirdi beni."

"Farkındayım," diye onayladı Jess. "Fakat sebebini anlayamadım. Terk eden kişinin sen olduğunu sanıyordum."

"Tam olarak öyle olmadı," dedi Bree.

Jess'in gözleri merakla alevlendi. "Peki ya nasıl oldu?"

Bree derin bir of çekti. "Boş ver. Senin de dediğin gibi, eski olaylar. İhtiyacım olan çiçekleri almak için Jake'le uzlaşmanın bir yolunu bulacağım."

Tabii, görünüşte onun koruyucu bekçisi olan kadını geçmeyi başarırsa, *Bay Collins* onu geri çevirmezdi.

Jake, iki gündür Bree'den aldığı beşinci mesajı da buruşturup çöp kutusuna fırlattı. Connie'nin onu yakaladığını fark edince sert sert baktı. Dilinin ucunda açıkça bekleyen nasihatlerle odasına girdi.

"Benimle uğraşma," diye uyardı.

"Onu aramalısın," dedi her zamanki aşırı sabırlı, anaç sesiyle.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi şiddetle.

"Al işte, tam da senin yaşındaki birinden beklenecek olgun bir hareket," diye yorumda bulundu. "Başka şekilde söyleyeyim. Burada çalışmaya devam etmemi istiyorsan onu araman gerekiyor, sevgili kardeşim. Bree'yi uzaklaştırmaya çalışmaktan bıktım. Üstüne üstlük onun kim olduğunu ve senin ondan neden kaçındığını bilmiyormuş gibi davranıyorum. Eğer sesimi tanırsa, cevabını vermek istemediğim bir sürü soru sormaya başlayacak. Sana Bree konusunda yardım etmem için yeterince ödeme yapmıyorsun."

"Kızını koleje yollamana yetecek kadar ödüyorum, bunu başka kimse yapmaz," diye karşılık verdi. "Doğru hatırlıyorsam

BELONGS TO SOLVES TEAM

gelecek sene başlayacak. O harç paraları nasıl birikiyor? Beni terk edebilir misin sen?"

Connie'nin yüzü asıldı. "Bazen neden annemin en çok seni sevdiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Sen iyi bir adam değilsin."

"Ama çok iyi bir kardeşim," diye alay etti. Bu yüzden iyi biliyordu ki devamlı tehditlerine rağmen onu asla kovmazdı. Aynı nedenden o da işi bırakmazdı. Connie'nin eski eşi iyi miktarda nafaka ve çocuk yardımı ödüyordu, ancak Jake, kız kardeşiyle Jenny'ye ihtiyaçları olan her şeyi temin etmekle yükümlü olduğunu düşünüyordu.

"Tam bir baş belasısın," diye karşılık verdi.

"Ama yine de beni seviyorsun," dedi Jake. Düşünceli bir ifade kapladı yüzünü. "Lütfen, Bree'yi benden uzak tut. Bunu özel görevinmiş gibi kabul et."

"Asistanlara özel görev verilmesi yasaktır," diye cevap verdi.

"Fakat kız kardeşlere izin verilir."

"Jake, sen onay vermeden yeni bir dağıtım müşterisi kabul etmeme konusunda kural koyan sensin. Halihazırda yeterince mal bulunduğunu, aşırıya kaçarak iyi müşterilerini hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söylemiştin. Doğru anlamış mıyım?"

Yüz ifadesi birden canlandı. "İşte bu. Onu geri ara ve konuştuğumuzu söyle. Maalesef, aşırı talep nedeniyle şu anda başka müşteri almıyoruz de."

"Ama Myrtle limanındaki çiçekçi daha yeni kapandı," diye hatırlattı. "Jensen's en büyük kaynaklarımızdan biriydi. Bree dersine iyi çalışmışsa bunları biliyor olacaktır."

"Dersine çalıştığını nereden çıkarıyorsun?" diye sordu bitkin bir halde. "En son gördüğümde oyun yazıyordu, herhangi bir işletmeyi yönetmiyordu."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Ben en son gördüğümdeyse tanıdığım en zeki kadındı. Kuşkusuz, bölgedeki en iyi satıcıları çevresine soracak kadar akıllıdır. Bahse girerim ki bizim adımızı da bu şekilde duymuştur. Muhtemelen, Ted Jensen kalp krizi geçirdikten sonra emekli olmaya karar verince bizi önermiştir."

Pekâlâ, bu mümkündü, fakat aşılmaz değildi. "Eğer bunu gündeme getirirse, yıllardan beri müşterimiz olduğu için Ted'e mal satmayı sürdürdüğümüzü söylersin."

Connie, endişeli gözlerle baktı. "Bunu iyice düşünmemiz lazım. Chesapeake Kıyıları'nda açılan yeni bir işletmeye, hem de bir O'Brien tarafından yönetilen bir yere satış yapmayı reddedersek nasıl karşılanır? Artık sonsuza kadar konuşur dururlar. Ticaret odası seni rahat bırakmaz. Ve ayrıldığınızda arkanızdan söylenenleri düşünürsen, çıkacak dedikoduların yanında bunlar önemsiz bile kalacaktır."

Konuyu tartışmaya devam ediyorlardı ki ofisin kapısı hızla açıldı ve Bree büyük adımlarla doğrudan içeri girdi. Bacaklarını upuzun gösteren bir şortla ağzının sulanmasına sebep olan boyundan bağlamalı bir bluz giymişti. Kumral rengi kıvırcık saç telleri, tepesinde yaptığı topuzdan aşağı sarkıyor ve arkasına aldığı güneşle birlikte yanıyormuş görüntüsü veriyordu. Yanakları rengârenkti. Mutlu bir kadın değildi. Jake, bu sıcaklık ve çekicilikle baş edip zarar görmeden oradan çıkmak için kendini zorladı.

"Dağ sana gelmezse..." Kız kardeşini fark edince sustu.

"Connie, merhaba," dedi Bree. Yüzüne belirgin bir rahatlama yayılırken yerini başka duygular aldı. "Aman Tanrım, bunca zamandır telefonda konuştuğum kişi sendin. Özür dilerim. Sesini tanımalıydım. Neden bir şey söylemedin?"

Connie, kurnazca güldü. "Açıkçası tanımamana sevindim. Bu kalın kafalı adamla senin aranda kalmayı hiç istemiyordum. Şimdi ikiniz meseleyi kendi aranızda halledebilirsiniz.

BELONGS TO SOLVE TEAM

Ben eve, yemek yapmaya gidiyorum." Kardeşine halinden memnun bir bakış attı. "Sana da bir tabak ayırayım mı, yoksa yemeğe başka plan mı yaparsın?" diye sorarken bir yandan da anlamlı gözlerle Bree'ye bakıyordu.

"Yemeğe planım var zaten," diye çabucak karşılık verdi. Son iki dakikadır, içmeye karar vermişti.

BELONGS TO EKOTOS TEAM

6

"Benden kaçıyordun," diye suçladı Bree, Jake'in karşısına oturarak şortunun yukarı çekilmesine izin vererek. Böyle açık bir kıyafeti kasıtlı olarak giymemişti, fakat Jake'in kendinden geçmiş bakışlarını görünce böyle giyindiğine sevindi. Bu noktada, sahip olduğu bütün avantajları kullanmaya niyetliydi. Belki bu bir kadın olarak onu yüceltmezdi ama başka çaresi yoktu. Bir hafta geçtikten sonra Bree, Jake'le karşı karşıya gelme konusunda ondan daha endişeli olduğunu görmüştü. İkisi de bu durumu sindirmek ve birlikte iş yapmanın bir yolunu bulmak zorundaydılar.

"Hayır," diye mırıldandı. "İşlerim vardı."

"Şu anda hiç de meşgul görünmüyorsun," dedi keyifle. "O halde anlaşmayı şimdi yapalım, sonra da yakanı bırakayım. Dağıtım kamyonetini kendin sürmediğin sürece benimle bir daha asla yüz yüze gelmezsin."

Çenesini sıktı. "Anlaşma falan olmayacak, Bree. İkimiz için bu mümkün değil."

Gözlerinin içine dimdik baktı. "Bu bir iş, Jake. Senden benimle çıkmanı, bana güvenmeni ya da bu anlaşmanın kâğıt üzerinde gerektirdiğinden fazla herhangi bir kişisel temasta bulunmanı istemiyorum. Çok basit. Ben bir çiçekçi dükkânı açıyorum. Sen de çiçek satıyorsun. Son derece sıradan."

"Bizimle ilgili hiçbir şey basit ya da sıradan değildi," dedi masasının etrafından yavaşça dolanıp kenarına ilişerek.

BELONGS TO KAOS TEAM

Dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Bree'ninkiler çıplak, onunkilerse solmuş bir kot pantolonun içindeydi. "Anlaşmamızın henüz mürekkebi kurumadan her şey daha karmaşık bir hale gelecek."

Bree zorlukla yutkundu fakat ses tonunu sabit tutmayı başardı. "Nasıl yani?"

Öne doğru yavaşça eğildi, ta ki dudaklarının yakınlığından nabzı çılgınca atana kadar. Dudaklarını onunkilere değdirdi. Nefesleri iç içe geçti. Bree bir anda gafil avlanarak içten içe onu öpmesini istedi. Geçmişteki yüzlerce sıcak, baştan çıkarıcı, yürek hoplatan öpücüğün anısı başına üşüşerek onu sersemletti. Nasıl olmuştu da bir an bile böyle bir cızırtının basitçe verilmiş bir kararla kaybolabileceğini düşünmüştü?

Jake, içindeki bu karmaşayı çözmüş gibi kendinden emin bir ifadeyle geri çekildi. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Evet, bunun üzerinde baştan aşağı *karmaşıklık* yazılıydı. Ama bir yandan da yoluna çıkmasına izin veremezdi. Vermeyecekti de. Cadde Çiçekçilik, onun için yeni bir başlangıç olacaktı. Başarılı olması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Jake görünüşe göre işinde başarıyı yakalamıştı. Fidanlığın büyüklüğü Bree'yi şaşırtmış, bölgedeki en iyi çiçek satıcısının kim olduğunu soruşturduğunda duydukları onda biraz da hayranlık uyandırmıştı. Bugün serasıyla, dışarıda sergilenen çeşit çeşit bitkileriyle ve çiçek açmış bir dizi fidan ve ağacıyla tam bir görsel şölendi. Bu gördüğü, eski küçük Chesapeake Fidanlığı değildi. Jake burayı onun hayal ettiğinin de ötesinde büyütmüştü. Başardıklarına bakılırsa, Bree'nin yeni işinin onun için neden bu kadar önemli olduğunu kesinlikle anlayabilirdi.

"O çiçeklere ihtiyacım var Jake," dedi açıkça.

"Başka birinden al. Bir sürü çiçek yetiştiricisi var."

BELONGS TO SOUVS TEAM

"Herkes senin en iyisi olduğunu söylüyor. Hem en yakını da sensin."

"Ama müsait değilim."

"Şu anda kişisel mi, yoksa profesyonel olarak mı konuşuyorsun?"

Küstahça espri yapmaya çalışmasına sinirlendi. "Yanlış anlaşılmalara mahal vermemek için her ikisi de."

"Tam da meydana gelmek üzere olan o öpüşme aksini söylüyordu."

"Gerçekleşmedi ama, değil mi?"

"Bütün bunlar senin güçlü bir iradeye sahip olduğunu gösteriyor. Fazlasıyla etkilendim. Hatta bu kadar iradeli bir erkek elbette birkaç günde bir ondan çiçek alıyorum diye ırzıma geçecek kadar baştan çıkmayacaktır. O yüzden benimle anlaşmaman için bir neden yok, öyle değil mi?"

"Peki ya istemiyorsam? Bunun için bir savunman var mı?"

"Çünkü korkuyorsun," diye suçladı onu.

"Senden mi? Saçmalama."

"Kanıtla o zaman."

Gözleri açıldı. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu, umursamaz bir şekilde omuz silkerek. "Benden uzak durmaya dayanabilecek misin, görelim Jake. Bir anlaşma yapalım. Çiçekleri kendin getir. Ellerini de benden uzak tut. Bu benim için yeterli. Ben sana sadece iş düşündüğümü ispat ederim ve sen de benim patronum olduğunu gösterirsin. Bu, kulağa çift taraflı bir kazanç gibi geliyor."

Jake'in, kendisiyle mücadele etmekte olduğunu gördü. Belli ki ona artık kendisi için bir anlam ifade etmediğini, iyi olduğunu ve onu tamamen unuttuğunu göstermek istiyordu. Fakat şunu da biliyordu ki sözünü tutma konusunda hiç şansı

BELONGS TO KAYOS TEAM

yoktu. Bir zamanlar aralarında olan şey, hâlâ yerli yerinde duruyordu. Neredeyse havada kokusu vardı.

Ve açıkça sürdürmekte olduğu iç mücadeleye bakılırsa, kalbini ikinci kez söküp alma gücünü hâlâ elinde bulunduruyordu. Ondan mümkün olabildiğince uzak durmayı istediği ortadaydı. Bree onu suçlayamazdı. O anda kendisi bile biraz sarsıntıdan çok daha fazlasını yaşamıştı. Marty ile ilişkisi bittikten sonra, Jake ile ilgili eski hislerini canlandırmak yerine yas tutuyor olmalıydı.

"Tamam," dedi sonunda. Masanın arkasına doğru yönelerek bir yığın katalogla evrakı kenara itti ve aralarından bir tane seçip kâğıdı ona uzattı. "Bu kredi başvuru formunu doldur. Sabah Connie'ye teslim et. İlk yıl yeni müşterilere uyguladığımız gibi dağıtım kontratında görünen borcu sileceğim. Ayda bir de fatura keseceğiz."

"Bana iyilik yapma," dedi.

"Yapmıyorum. Kredini kapatacağını biliyorum. Beni ilgilendiren tek şey bu. Açılış ne zaman?"

Şu anda sadece iş konuşuyordu. Bree ise buna sevinmesi gereken yerde azıcık öfkelenmeden edemedi. Onun sakin ses tonuna aynı şekilde karşılık vermek için kendini zorladı. "Eylül ayının ilk cumartesi günü, yani İşçi Bayramı'yla aynı gün; hafta sonu kalabalığında."

"Cuma sabahı saat dokuzdan önce ilk siparişini alacağından eminim. Öncesinde, pazartesi günü, neler istediğini bilmem gerekiyor. Hatta başka satıcılardan almamız gereken bir şeyler varsa daha erken bildirmen lazım. Connie her hafta elimizde olan malları içeren bir liste verecek. Bir haftadan daha sık sipariş istersen, programı ona göre ayarlayacağız. Ya da eksiklerini gidermek için ne gerekiyorsa kendin gelip alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

BELONGS TO KAVOS TEAM

"Senin de söylediğin gibi, bu bir iş. Başka anlamlar çıkarmaya çalışma. Çıkarken kapıyı kapat."

Kovulmasına sinirlendi ama bu karşılaşmayı uzatmaması gerektiğini biliyordu. Buraya gelirken hedeflediği amaca ulaşmıştı.

Hatta daha da fazlasına.

Bree sonunda ofisinden çıktığında Jake titreyen ellerine lanet okuyarak telefonuna uzandı. Yemekte içmeye karar verdiğinde çok ciddiydi fakat kendisine eşlik edecek birini istiyordu. Ayrıldıktan altı yıl sonra hâlâ eski sevgilisinden laf yiyen bir adam, yalnız başına içen bir sarhoşa dönmeden de yeterince acınacak haldeydi.

Hiçbir soru sormadan ya da istekte bulunmadan kendi rızasıyla yanına gelen kadınların cazibesine kapılan türden biri olmasa da bu gece böyle bir kadını arayacağa benziyordu. Ne yazık ki basit bir flörte hiçbir zaman anlam verememişti. Her zaman daha fazlasını istemişti. Bree ile yaşadıklarının aynısını istiyordu. Ya da yaşadığını sandığı, her neyse.

Bu yüzden Mack ve Will tek seçenekti. Mack de yoğun olunca Will ile baş başa kaldı.

"Temel kurallar geçerli," dedi Jake kısaca, Brady'nin restoranındaki barda buluştuklarında. "Soru sormak yok. Ruh analizimi yapmaya çalışmak da. Buraya içmeye geldik. Anlaştık mı?"

Will, manidar bir bakış attı. "Bugün Bree ile karşılaşmış olmalısın."

Jake kaşlarını çatarak baktı. "Soru sormak yok. Yeterince anlatamadım galiba."

Will sırıttı. "Anladım. Eğer İngilizce öğretmenimiz Bayan Davis burada olsaydı, az önce söylediğim cümlenin soru

BELONGS TO SAVAS TEAM

sormayan bir düz cümle olduğunu açıklardı. Tanıdığım kadarıyla, Bree O'Brien seni bu duruma sokabilecek tek kişi."

Jake yarım birasını masaya bıraktı. "Aferin, seni akıllı çocuk, sana ruh analizimi yapmaya çalışmamanı söyledim, değil mi? Oldukça net konuştum."

"Ama bu çok eğlenceli," diye karşılık verdi Will. "Senin aşk hayatın Orioles takımının şu anda yaptıkları gibi yeni bir yenilgiye uğradıklarını izlemekten daha ilgi çekici." Kederli bir ifadeyle barın üstündeki televizyonu işaret etti. "Her gece aynı şeyi nasıl yapabiliyorlar?"

"Çünkü kötü bir sezon geçiriyorlar," dedi Jake, bu konuyu daha güvenli bularak. "Top fırlatmada berbatlar. Yedek kulübesi desen, daha beter."

"Bu konuda sana hak veriyorum," diyerek katıldı onlara Mack.

Jake, gözlerini ona dikti. "Randevun olduğunu sanıyordum."

"Randevu değildi," dedi yüzünü ekşiterek.

"Yani bu, Susie O'Brien'la tekrar görüştüğü anlamına geliyor," dedi Will.

Mack bu yoruma sinirlendi, fakat Jake kıkırdıyordu. "Ona bakma. Will bizim hazin aşk hayatımızı çok iyi anladığını zannediyor. Tabii ki bu da onun neden kendine özgü bir aşk hayatının olmadığı sorusunu akla getiriyor."

"Daha geçen gece biriyle çıktım," dedi Will kızgınca. "Hem de gerçek biri, sizin gibi ne yaşadığı belirsiz olan kadınlarla değil."

Mack'in yüz ifadesi canlandı. "Sökül," dedi. "Bize parlak bir örnek ver de önümüze bakabilelim."

Will kaşlarını çattı. "İsterseniz alay edin ama bu seferki doğru kişi olabilir. İki haftadır dördüncü kez çıktık."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jake ile Mack birbirlerine baktılar. Will aynı kadınla genellikle iki defadan fazla çıkmazdı. Ya kendisi sıkılırdı ya da onları çözümlemeye kalkmasından yorulurlardı. Bir keresinde, aynı kadınla iki ay çıktıktan sonra kadının onu ücretsiz danışman olarak kullandığını fark etmişti. O olaydan sonra biriyle aylarca flört etmeyeceğine yemin etti.

Mack tam konuşacakken Will onu durdurdu. "Merak etme. Bu Jasmine'e benzemez. Aslında Laura da psikolog. Annapolis'te muayenehanesi var. Burada da hafta sonları için bir yer tuttu."

"Bunu neden şimdi duyuyoruz?" diye azarladı Jake. "Biz senin en iyi arkadaşların değil miyiz? Böyle ciddi bir şeyi bize de danışman gerekmez miydi?"

"Hayır," dedi Will kısa ve öz bir şekilde. "Siz benim en iyi arkadaşlarımsınız ama hayatıma giren kadınları veto etme hakkına sahip değilsiniz."

"Benim hayatıma giren kadınları bir dahaki sefere veto etmeye kalktığında bunu sana hatırlatacağım," diye söylendi Mack.

"Susie'yi asla veto etmem," dedi Will.

"Ben Susie'yle birlikte değilim," diye yineledi Mack.

Jake, Will'i dirseğiyle dürttü. "Çok fazla itiraz ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye onayladı Will, bira şişesini onunkiyle tokuşturarak.

Mack, bira şişesini ikisinden birinin kafasında patlatmak ister gibi duruyordu, fakat onun yerine kocaman bir yudum alıp Jake'e masumca baktı.

"Pekâlâ, niçin buradayız? Bunun Bree ile bir ilgisi var mı?"

"Sanırım, evet," dedi Will. "Ama Jake konuşmuyor."

"Çünkü konuşacak bir şey yok," diye ısrar etti Jake.

BELONGS TO SOLVE TEAM

Hayatlarına giren kadınlarla ilgili daha fazla tartışmaya imkân vermemek için sessiz kaldılar. Biralarını yudumlarken dikkatlerini oyuna çevirip tam o anda yedek top atıcının diğer takımın galibiyet koşusuna katıldığını gördüler.

"Orioles berbat bir takım," dedi Mack.

Will başıyla onayladı.

"Haklısın," dedi Jake ardından iç çekerek. Bu ifade, bütün gününün nasıl geçtiğini de çok iyi anlatıyordu.

Henüz yeni kesilmiş odun kokusu, yakında Cadde Çiçekçilik adını alacak olan dükkânı bütünüyle kaplamıştı. Bree geri çekilerek arka tarafta asıl çalışma yeri olarak işlev gören paslanmaz çelik kaplı tezgâha hayranlıkla baktı. Burada görkemli süslemeler yapması için ihtiyacı olabilecek her türlü ıvır zıvırın yanı sıra vazoları, kutuları, kurdeleleri, telleri, çiçekçi bantlarını ve diğer malzemeleri depolamak için çekmeceler bulunuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mack, arkasında durarak. "Aklındaki tam olarak bu muydu?"

Bree döndü ve kollarını boynuna doladı. "Bu harika, baba. Çok teşekkür ederim. Bütün bunları sana verdiğim taslaklardan yarattığına inanamıyorum."

Mick kahkahayı bastırdı. "İnan bana, sadece onlar değildi. İşlevsel olması için gereksinim duyabileceğin şeyleri tanımlaman yardımcı oldu. Bir sabah Ted Jensen'ın dükkânına uğramam da etkili oldu. Bunca yıllık iş deneyiminden sonra, ihtiyacın olabilecek şeyleri onun bildiğini düşündüm."

"Dükkânını kapatıyor olduğuna göre, belki de seni bunca sıkıntıya sokmak yerine onun mobilyalarını almalıydım."

"Elbette hayır," diye karşı çıktı Mick. "Sen yeni bir başlangıç yapıyorsun. Her şey birinci sınıf olmalı. Fakat soğutucuları

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

için bu teklifi yaptım. Sana danışmam gerektiğini söyledim ama iyi durumdalar. Hem bu başlangıç, parandan tasarruf etmeni de sağlayacak."

Bree, ona sormadan böyle bir şey yapmasına sinirlendi, ama sonra aptalca düşündüğünün farkına vardı. Sonuçta en son kararı ona bırakmıştı. Mick, ona kâr sağlayabilecek bir bağlantı kurmuşsa bunu gözden geçirmesi gerekiyordu. "Bugün akşama doğru gidip bir bakarım," diye söz verdi.

"Tamam, o halde. Şu yerleşim planına bir kere daha göz atalım. Sence kasa nerede olsun, gösterir misin?"

Henüz ön odaya geçmişlerdi ki kapı açıldı ve Megan içeri girdi. Bree, babasının mı, yoksa kendisinin mi daha fazla şaşırdığını kestiremedi.

"Megan!" dedi Mick, neşeli bir yüz ifadesiyle. "Seni beklemiyordum. Bree, tatlım, annenin geleceğinden haberin var mıydı?"

"Hayır," dedi kısaca, Mick'in odanın karşısına geçip annesinin yanağına öpücük kondurmasını seyrederken.

"Yeni bir işe atıldığını öğrendikten sonra nasıl uzak kalabilirdim, Bree?" dedi Megan, Mick'e Bree'nin pek de anlam veremediği manidar bir bakış atarken.

"Pekâlâ, burada kalıp sana etrafı gezdirirdim ancak senin de tahmin edebileceğin gibi görecek pek bir şey yok ve Myrtle limanına gitmem gerekiyor."

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Megan ona yetişti.

"Ben de seninle gelsem?" diye sordu, olumsuz bir cevabı kabul etmeyeceğini gösteren bir ifadeyle.

Bree dişlerini gıcırdattı. "Sen bilirsin," diyerek arabasına doğru gitti. "New York'tan buraya geldiğine göre hâlâ yerleşmek istemediğine emin misin? Yine otelde kalacaksın, değil mi?"

BELONGS TO SOVOS TEAM

"Evde kalmayı düşünüyorum ama önce bunu babanla konuşmam lazım," diye cevap verdi annesi. "Bir itirazın yok, değil mi?"

Bree umursamazca omuz salladı. "Benim evim değil ki."

"Senin evin," diye düzeltti annesi. "Ayrıca senin fikrin benim için önemli."

"O zaman, bence otelde kalmalısın, Jess'in boş odası varsa tabii. Otel çok dolu. Onu arayıp soracağım." Cebinden telefonunu çıkarıp açtı ve numarayı çevirdi.

Kız kardeşinin yanıtlamasını beklerken annesinin gözlerindeki kırgınlığı görmezden geldi. "Merhaba, Jess, ben Bree. Yanımda kimin olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Annem," dedi Jess. "Abby beni bir saat kadar önce arayıp geleceğini söyledi."

"Otelde boş odan var mı? Onu şimdi getirebilirim."

"Maalesef, tamamen doluyuz. Abby'ye de aynı şeyi söyledim. Annemin kendisiyle ve kızlarla birlikte kalabileceğini söyledi."

"Harika," dedi memnuniyetle. "Ona da söyleyeyim. Oraya ben götürebilirim."

"Şimdi değil. Trace birkaç günlüğüne New York'ta olacak, bu yüzden Abby işten dönene kadar annem eve gidemeyecek."

Bu da Bree'nin bütün öğleden sonrasını onunla geçireceği anlamına geliyordu. "Bekle, büyükannemde Abby'nin evinin yedek anahtarı yok mu?"

"Elbette var," dedi. "Abby'nin bunu neden düşünemediğini bilmiyorum."

"O halde eve uğrayıp alayım. Görüşürüz, Jess."

Telefonu kapattığında annesinin ona tatsız bir ifadeyle baktığını gördü.

BELONGS TO SAVAS TEAM

Bree arabasını park yerinden çıkarırken, "Şimdi de beni Abby'nin üzerine mi attın?" diye sordu annesi yavaşça.

"Öyle değil," dedi Bree, fakat durum aynen böyleydi ve ikisi de bunu biliyordu. "Öyle anlaşıldıysa özür dilerim, anne. Sadece orada kalman daha mantıklı göründü."

Kendini suçlu hissettiğinden dolayı doğrudan büyükannesinin yanına süreceğine Myrtle limanının olduğu yöne döndü. Birkaç saatliğine annesine kibar davranmak onu öldürmezdi.

"Abby dışında hiçbirinizle henüz barışmadığımız için böyle düşündün, değil mi?" dedi Megan. Bree'nin gözlerine baktı. "Birkaç hafta önce babanın New York'a beni görmeye geldiğini biliyor muydun?"

Bree zorlukla yutkundu ve başını iki yana salladı. "Haberim yoktu."

"O zaman onunla buraya dönmemi istedi."

"Neden?" diye söyleyiverdi Bree. Büyükannesi haklı mıydı? İkisi yeniden bir araya mı geliyordu? Bree bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Küçük kardeşlerinin aksine barışmalarını asla arzu etmemişti.

"Buraya senden dolayı gelmemi istedi."

"Ben mi? Fakat ben..." Sustu.

"Sen beni burada istemiyordun," diye tamamladı Megan. "Bunu görebiliyorum. Sen beni istesen de istemesen de, baban bana ihtiyacın olabileceğini düşünmüş olmalı. Geçen gün konuştuktan sonra ben de aynı şeyi hissettim."

"Anne, birdenbire ortaya çıkıp kızlarınla dertleşmen için biraz geç oldu. Hepimiz sensiz büyüdük. Büyükannem yerini çok iyi doldurdu."

"Bunu biliyorum. İnan bana, burada olduğu için ona herkesten daha çok minnet borçluyum. Ayrıca hiçbirinizin bana içini dökmesini beklemiyorum, ama sizden yaşça büyüğüm

BELONGS TO SAVAS TEAM

ve muhtemelen daha tecrübeliyim. Aynı zamanda, konuşmak isterseniz iyi bir dinleyiciyim. En önemlisi, sizi seviyorum ve asla yargılamıyorum. Bana her şeyi anlatabilirsiniz."

Bree, afallamış bir şekilde baktı. "Anlatacak ne olabilir ki?"

"Chicago'dan kaçmana biri mi sebep oldu?" diye sordu Megan sakin bir ses tonuyla. "Kalbini kıran biri?"

"Oradayken hayatımda biri vardı, fakat dönme sebebim o değil."

Annesi sabırlı bir ifadeyle sessizce baktı.

"En azından bütün sebep o değil," diye düzeltti Bree. "Hem ben ne Marty, ne de Chicago ile ilgili konuşmak istiyorum. Önümde uzanan yepyeni bir hayat var. Şu anda ona yoğunlaşmış durumdayım."

"Bense bunun için seni tebrik ediyorum. Fakat bazen geçmiş, yakana yapışmanın bir yolunu bulur."

"Bilmez miyim?" diye söylendi Bree, Martin Demming'den ziyade Jake'i düşünerek.

Megan'ın gözlerinde bir ışık yandı. "Şimdi, bu sözlerin arkasında kuşkusuz bir hikâye gizli."

"Lütfen unut gitsin, anne. Senin ilgine ne ihtiyacım var, ne de böyle bir şeyi istiyorum. Her şeyi kendim hallediyorum."

"Öyle diyorsan öyledir," dedi sessizce. "Ama merak ediyorum."

"Neden? Neden yalnızca bana inanıp bu konunun peşini bırakmıyorsun?"

"Çünkü randevunun Myrtle limanında olduğunu söylemene rağmen neredeyse Baltimore'a geldik."

Bree hızla geçerken levhalara baktı ve annesinin haklı olduğunu anladı. Çıkış yolunu yirmi mil kadar kaçırmıştı.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Arabasını ilk fırsatta döndürürken, "Bunu daha önce söyleyebilirdin," diye gürledi.

"Beni doğrudan Abby'nin kapısına atabilmen için ofisine götürmeye karar verdiğini düşündüm."

"Bu hiç komik değil, anne."

Megan kıs kıs güldü. "Komik olmaya çalışmıyordum, sadece seni sandığından daha iyi tanıdığımı kanıtlamaktı niyetim. Bu düşüncenin aklından geçmediğini söyleme bana."

"Yani Baltimore yolunu yarılayarak farkında olmadan bilinçaltımdakileri mi uyguladım sence?"

"Ya da belki de kabul etmek istediklerin yerine benim söylemek zorunda kaldıklarımla daha çok ilgilendiğini istemdışı kabul ettin."

"Bu oldukça karmaşık bir akıl yürütme," diye suçladı Bree ve ardından aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Karakterlerimden birinin seveceği türden bir mantık."

"Yani, yazmaya devam mı ediyorsun?" diye sordu.

Bree duraksadı. "Şu anda hayır ama yazmaya geri döneceğim."

"Dönmezsen gerçekten yazık olur. Bu işte çok başarılısın."

"Nereden biliyorsun? Abby sana eleştirileri mi yolladı?"

"Evet, yolladı ama bu yüzden değil, seni bizzat izledim."

Bree gözlerini kırpıştırdı. "Orada mıydın? Yani tiyatroda mı?"

"Bütün oyunlarında," diye doğruladı Megan.

"En kötüsünde de mi?"

"Nasıl böyle söylersin?" dedi kızarak. "O oyundaki konu ve karakterler yerli yerindeydi. New York'ta olduğumdan, birçok kaliteli tiyatro oyunu izledim, bu yüzden iyiyle kötüyü ayırt edebiliyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

Annesinin değerlendirmesine şaşırmış bir vaziyette daha fazlasını duymak için can atarken arabasını bir ucunda kahve dükkânı olan küçük bir alışveriş merkezinin otoparkına çekti. "Ben soda istiyorum, ya sen?"

"Ben de bir fincan kahve," dedi Megan.

"Şeftalili pasta?" diye sordu Bree, annesinin en çok bunu sevdiğini hatırlayarak.

Megan'ın yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Büyükannemin pişirip bizim de payımızı almak için üzerine kavga ettiğimiz tek şeydi. Sen bizi pasta almadan masadan uzaklaştırmak için daima bahaneler üretmeye çalışıyordun."

Annesi birdenbire suçluluk hissetti. "Ne yaptığımın farkında mıydın?"

"Elbette. Hepimiz farkındaydık. Bazen sana yardımcı olmak için bilerek yaramazlık yapıyorduk."

Kahvecide içeceklerini içip pastalarını yerken Bree başını kaldırıp ona baktı. "Son oyunumun başarısızlığının neden benden kaynaklanmadığını düşünüyorsun?"

Annesinin yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Benim için bir oyunu ya da başka bir deyişle tiyatro eserini iyi yapan şey karakterlerdir. Seyirci, onları birileriyle bağdaştırıyor mu? Hikâye sağlam mı? Ben senin yazdığın karakterleri sevdim. Onların başına gelenler ilgimi çekti."

"O zaman sorun neydi? Eleştirmenler neden oyunu beğenmedi?"

"Tamam, belki biraz önyargılı davranmış olacağım ama bence sorun performanslardı. Aynı oyuncuları senin öteki oyunlarında da izlediğim ve iyi bulduğum için bana öyle geliyor ki onları yanlış yönlendiren büyük ihtimalle yönetmendi."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree, annesinin sezgilerini hayretle karşılayarak geriye yaslandı. Marty her zaman yönetmenlik yapmıyordu. Üçüncü oyununda, tuttukları yönetmenle son anda anlaşmazlık yaşayınca Marty onun yerine geçmişti. Bree, onun biraz beceriksizce yönettiğinden şüphelenmişti, fakat henüz onun kararlarını sorgulayamayacak kadar acemiydi ve ona bir o kadar hayrandı. En ufak ayrıntılara kadar bütün incelikleri kaldırarak diyalogları yeniden düzenlediğinde onunla tartışmış, fakat sonunda onun bu konudaki bilgisine teslim olmuştu. Böyle deneyimli bir oyuncu kadrosu bile karşı çıkmazken o nasıl çıkabilirdi?

Annesinin tiyatrodan anlayan ve oyuncunun ağzından çıkan kelimelerle, yönetmenin sahnesinden çıkanlar arasındaki farkı bir şekilde görebilen birinin gözüyle eseri eleştirmesi onu aydınlatmıştı.

"Sahnede olanlara rağmen gerçekte ne yazdığımı anladın demek," dedi hayretle. "Neden başkaları da bunu göremedi?"

"Birincisi, eleştirmen sahnede sergileneni değerlendirir, başka türlü yapılsaydı nasıl olabilirdi diye fikir sunmaz. İkincisi ise, ben senin kalbini biliyorum. Yazdığın her şeye onu koyuyorsun. O oyunun, gerçekten karakterlerden anlayan biri tarafından yeniden sahnelenmesini çok isterim."

"Peki ya ikinci oyun?" diye sordu cidden öğrenmek isteyerek.

Megan yüzünü buruşturdu. "Aslına bakarsan en az beğendiğim o oldu."

Bree, üzülmek yerine sadece açıklama istedi. "Neden?"

"Sanki onu yazarken acele etmişsin gibi geldi. Karakterler bana hiç gerçekçi gelmedi."

"Haklısın. Başlarda tıkandım ve teslim tarihi yaklaşmaya başlayınca acele ettim. Marty iyi olduğunu söyledi ama ben buna asla inanmadım. O kadar başarılı olmasına da şaşırdım."

BELONGS TO SAVOS TEAM

Kafasını kaldırıp annesinin gözlerine baktı. "Keşke senin orada olduğunu bilseydim. Neden bana söylemedin?"

"Keyfini kaçırmak ya da seni üzmek istemedim. Onlar senin en önemli gecelerindi. İçinde pay sahibi olmak bile yeterliydi. Fakat seninle o kadar gurur duydum ki yerimde durmaya zor dayandım. Havaya sıçrayıp benim kızım olduğunu haykırmak istedim, özellikle de ilk oyundaki selamlamalarda seni sahneye çıkardıkları zaman.

"Dizlerim titriyordu," diye itiraf etti Bree.

Megan elini okşadı. "Farkındaydım, ama harika görünüyordun. Seni hiç bu kadar kendinden emin ve mutlu görmemiştim." Yüzünde hüzün belirdi. "O güveni nasıl kaybettin, Bree? Ne oldu?"

Son iki oyununa gelen tepkileri sebep gösterecekti ama daha fazlası olduğunu biliyordu. Anlamakta güçlük çektiği nedenlerden dolayı Marty her fırsatta onu baltalamaya başlamıştı. Fakat şu anda bu konuyu uzatmak istemiyordu.

Konuyu değiştirerek sordu. "Babamlar senin orada olduğunu biliyorlar mıydı? Gelebildikleri tek oyun o oldu."

"Hayır. Dediğim gibi, o senin gecendi. Dikkati üstüme çekmek istemedim. Oyundan hemen sonra da New York'a geri döndüm."

"Keşke haberim olsaydı."

"Bunu *şimdi* diliyorsun," dedi Megan önsezileriyle. "O zaman ya da birkaç saat önce bile böyle hissetmezdin. Ama olsun. Seninle ben ilerleme kaydediyoruz. En azından öyle olduğunu umuyorum."

"Belki de," diye itiraf etti Bree.

Megan gözlerine baktı. "Bu barışma mevzusu kolay ya da sorunsuz olmayacak. Tartışabiliriz. Başarısız olabiliriz.

BELONGS TO KAVOS TEAM

Önemli olan ikimizin de denemeye devam etmesi. Bunu yapabilir misin?"

Bree bu soruyu hakkıyla düşünüp ardından başını salladı. "İstiyorum."

"O halde başaracağız çünkü ben de bunu her şeyden çok istiyorum."

"Bütün bunlardan sonra belki de evde kalmalısın."

Megan başını iki yana sallayınca şaşırdı. "Hayır, Abby'ye gitmem en iyisi olacak. Öncelikle biraz mesafeye ihtiyacımız olacak. Aynı şekilde babanla benim de."

"Sence ikiniz..."

"Barışmak mı?" diye tamamladı Megan. "Bunu söylemek için çok erken. Dürüst olmam gerekirse bu seninle ve kardeşlerinle arayı düzeltmekten daha fazla çaba gerektirecek. Evde kalarak bunu kolaylaştırmak istemiyorum."

"Yani ne kadar zeki olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Ya öyle ya da itiraf edeyim, Carrie ile Caitlyn'i deliler gibi özledim ve onlarla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben yine de zekânla ilgili olana inanmayı tercih ederim. Yoksa neredeyse beş yaşındaki bir çift çocuğu kıskandığımı kabul etmek zorunda kalacağım."

Megan, onun ellerine uzandı. "Buna gerek yok. Kalbimde hepiniz için daima bir yer vardı."

On beş yıldır ilk kez Bree buna gerçekten inandı.

7

Mick, günün sonunda toparlanmış bir şekilde mutfağa girip eski karısını görme umuduyla etrafa bakındı. Megan, Bree'nin dükkânına geldiğinden beri Mick bu anı beklemiş, evlilikleri yıkılmadan önce daima yaptığı gibi onu burada kendisini beklerken bulmanın nasıl hissettireceğini merak etmişti. Ne yazık ki görünürlerde yoktu. Yalnızca somurtan yüz ifadesiyle annesi duruyordu.

"Megan nerede?" diye sordu Mick.

"Görmedim," dedi Nell belli belirsiz bir can sıkıntısıyla tabakları masaya sertçe koyarken. "Gerçi kasabada olduğunu da dedikodular sayesinde duydum."

Mick, sesindeki hırçınlığı görmezden gelerek başını salladı. "Bugün erkenden dükkâna geldi, sonra Bree'yle birlikte çıktılar. Bree'nin onu karşılama şeklini göz önüne alırsak şimdiye kadar Megan'ın büyük ihtimalle yalnız olarak buraya dönmüş olacağını sanıyordum."

"İyi, ama onları görmedim. Otelde olabilirler. Geçen seferki gibi orada mı kalacak?"

Mick omuz silkti. "Bilmiyorum. Duş aldıktan hemen sonra oraya doğru yürüyüp durumu kontrol edeceğim. Yemekten önce zaman var mı?"

"Kimse bana haber vermeye tenezzül etmediğinden sanırım ne zaman ortaya çıkarlarsa o zaman yiyeceğiz," dedi Nell açıkça sinirlenerek. "Sen de keyfine bakabilirsin."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Mick, annesinin içinde bulunduğu ruh halini görmezden gelmenin bir işe yaramadığını fark etti. Belli ki aklında bir şeyler vardı. Bir an onu dikkatle inceledikten sonra sordu. "Bir problem mi var, anne?"

"Problem mi? İnsanların en ufak bir kaygı bile duymadan gelip burada dolanmalarından başka bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Sorun Megan'ın habersizce çıkıp gelmesiyle mi ilgili?"

"Hayır, bu hepinizle ilgili. Bugünlerde bütün öğleden sonramı ne pişireceğime karar vermekle geçiriyorum ve bunu yaptıktan sonra da acaba yemeğe kaç kişi gelecek diye tahmin etmek zorunda kalıyorum. Sizi bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

Mick nihayet problemi idrak etti. Annesi takdir edilmediğini ve önemsenmediğini düşünüyordu. Onu suçladığını söyleyemezdi.

"Sen bizi daha düşünceli olalım diye yetiştirdin," diye hak verdi ona. "Ayrıca haklısın, bütün sorumluluğu sana yüklüyoruz. Özür dilerim. Bu bir daha olmayacak. Çaresine bakacağım."

"Sen mi?" dedi şüpheyle. "Senin de çocuklarından bir farkın yok."

"Tekrar özür dilerim," dedi. Bu ufak tefek kadının birkaç azarlayıcı sözle onu nasıl da beş yaşındaki bir çocuk gibi hissettirdiğine hâlâ şaşırıyordu.

Tam o anda sineklikli kapı açıldı ve Carrie ile Caitlyn mutfağa koşarken çarparak kapandı. "Büyükanne Megan nerede?" diye sordu Carrie.

"Bu herhalde günün sorusu," diye hoşnutsuz bir şekilde yanıtladı Nell, Abby kızlarının ardından mutfağa girerken.

BELONGS TO SOVOS TEAM

"Siz üçünüz yemeğe kalacak mısınız? Bundan haberim olsa iyi olmaz mıydı?"

Abby, büyükannesinin açıkça görülebilen bu huysuz tavrına nasıl tepki vereceğini kestiremeyince Mick içten içe güldü.

Abby sonunda kollarını boynuna dolayarak onu kucakladı. "Bizi beslemek zorunda değilsin. Yalnızca annemi alıp evimize götürmek için geldik."

"İyi o zaman, boşuna yoruldunuz," dedi büyükannesi. "Burada değil ve onu hiç görmedim, o yüzden kalabilirsiniz. Patates çorbasıyla etli güveç var."

Abby Mick'e meraklı gözlerle baktı. O da omuz silkti.

"Büyükanne, neden bir bardak çay alıp biraz dinlenmiyorsun," diye öneride bulundu Abby. "Burayla ben ilgilenebilirim. Sadece geriye yapılacak ne kaldığını söyle bana."

"Çorba ocakta ve güveç de fırında," diye karşılık verdi Nell. "Gelecek olanları beklemek dışında bir şey kalmadı."

Mick, Abby'nin neler olduğunu anladığını gördü. Abby ikizleri dışarıda oynamaya gönderdi ve büyükannesinin çayını alıp oturduğundan emin olmak istedi.

"Büyükanne, mutfağını istediğimiz zaman girebileceğimiz bir restoran gibi gördüğümüz için özür dilerim," dedi.

"Ona artık hepimizin daha düşünceli davranmaya başlayacağını söyledim," dedi Mick.

"Kesinlikle," diye katıldı Abby.

Nell'in yanakları duyduğu utançla pembeleşti. "Gereksiz yere ortalığı karıştırdığım için üzgünüm." Elini Abby'nin elinin üzerine koydu. "Burada kapımız size her zaman açık, bunu biliyorsun. Kızlarının etrafta olmasını seviyorum. Trace ile yeni evinize taşındığınızdan beri onları çok özlüyorum."

"Onları daha sık görmeni sağlayacağım," diye söz verdi Abby. "Ama ziyaretlerimizi önceden planlayacağım."

BELONGS TO SOLVES TEAM

Mick bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu, fakat annesi şimdi daha suçlu ve mahcup görünüyordu.

"Başka bir sorun mu var, anne?"

"Gerçeği söylemek gerekirse buraya gelen herkesten şikâyetçi olan yaşlı bir budala gibi hissediyorum. Bu sizin eviniz. İstediğiniz zaman gelmeye hakkınız var."

Birdenbire, anlık bir sezgiyle Mick onu gerçekte üzen şeyin ne olduğunu, bunun bu geceki yemekle ya da yemeğe her an beklenmedik birilerinin geleceği ihtimaliyle pek bir ilgisi olmadığını anladı. "Seni endişelendiren Megan'ın buraya geri dönüp yeniden her şeyi ele geçirmesi, değil mi?"

Bunu inkâr etmedi. "Hiçbir ev, iki kadının birden sorumluluk almasını kaldıramaz. Megan'la barışırsanız o zaman her şeyi dilediği gibi yönetme hakkı olacaktır. Benim bağ evim hâlâ duruyor. Oraya geri gidebilirim."

Annesinin sesindeki sahici kederle sarsılan Mick yanına oturdu. "Anne, Megan'la ben bir araya gelmekten çok uzağız. Eğer o günler gelirse, sen asla buradan gitmeyeceksin. Bunu biliyor olmalısın. Burası benim olduğu kadar senin de evin. Eğer bağ evine dönmek istersen bu senin kararın ama lütfen burada yerin yok diye düşünüp böyle bir şey yapma."

"Büyükanne, sen buraya aitsin," diye hemfikir oldu Abby. "Burası daima senin evin olacak."

"Ama Megan'ın kendine göre fikirleri olacak," diye karşı çıktı Nell.

Mick onun korkularını hafife almak istemiyordu ama görünüşe göre eski karısında Nell'i uzaklaştıran bir şeyler olduğunu biliyordu. "Anne, Megan bir evi çekip çevirmeye ancak benim kadar ilgi duyuyor. İnan bana, eğer istediğin buysa senin buranın başında kalmana sevinecektir." Annesine anlamlı bir bakış attı. "Fakat sen de çok aceleci davranıyorsun. Ben

BELONGS TO SAVOS TEAM

bile henüz o kadar uzağı göremiyorum. Üstelik bir şeyi aklıma koyduğumda ne kadar iyimser olabileceğimi biliyorsun."

Abby'nin onlara dik dik baktığını fark etti.

"Annemle flört mü ediyorsunuz? Yani, onunla görüştüğünü biliyorum ama iş ciddiye mi biniyor?"

Yüzünün kızardığını hissetti. "Tam olarak flört etmek demeyelim. Birkaç hafta önce onu görmek için New York'a uğradım. Beraber yemek yedik. Birbirimizin kafasında tabak kırmadık. O akşamla ilgili söyleyebileceğim en olumlu şey bu."

Abby'nin yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Şimdi de buraya beklenmedik bir ziyaret gerçekleştirdi. İlginç. Şu an nerede?"

"Bree ile birlikte," dedi Mick. "Şimdiye dek dönmüş olurlar sanıyordum. Kız kardeşini ara ve otele gidip gitmediklerini öğren."

Abby tam telefonuna uzandı ki Jess kapıda göründü, üstelik yalnızdı.

"Pekâlâ, belli ki otelde Jess'le birlikte değiller," dedi Mick.

"Annemle Bree mi?" diye sordu Jess. "Kayıplar mı?"

"Kayıp değiller," dedi Mick. "Sadece Myrtle limanından henüz dönmediler. Neden siz ikiniz masayı hazırlaması için büyükannenize yardım etmiyorsunuz? Yemeğe kalın. Ben de yukarı çıkıp hızlı bir duş alacağım."

Abby ona imalı bir bakış attı. "Böylece annem geldiğinde baştan aşağı mükemmel görüneceksin."

"Yani talaş ve ter kokmayacağım," diye sertçe yanıtladı.

Bir an durup annesi masayı hazırlarken kızlarının ona yardım edişini izledi. Bu ona yıllarca birlikte oturdukları aile sofralarını hatırlattı ve kaçırdıklarını. Bütün o didişmeler, gevezelikler, gülüşmeler o kadar tanıdıktı ki. Neden bunlar elindeyken yeterince kıymetini bilmemişti? Asıl önemli olan böyle

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

anları paylaşmakken neden işinin onu sık sık uzakta tutmasına izin vermişti?

Başlangıçta, iş için ülkenin dört bir yanına koşturup ailesine ihtiyaçları olabilecek her türlü şeyi sağlayarak onlara faydalı olduğuna inandırmıştı kendini. Sonraları, Megan onu paradan daha fazla önemsediğini açıkça belirttiğinde işin özünü hâlâ idrak edememişti. Bunu bir uyarı gibi algılayıp öfkelenmiş, sonra da gururuna yenik düşerek eşinin elinden kaymasına izin vermişti.

O zamandan sonra, etraftaki beş çocuğa rağmen ev boşmuş gibi hissediyordu ve bu berbat yalnızlık hissinden kaçınmak için uzakta durmuştu. Terk edilmiş hissetmek mi, yoksa uzlaşma sağlamaya çalışmadığı için boşanmanın kendi hatası olduğunu bildiğinden dolayı beraberinde gelen suçluluk duygusu mu daha kötüydü, karar veremiyordu. Tek bildiği, uzaktayken ve işe gömülüyken Megan'ı kaybetmenin acısını daha az hissettiğiydi. Annesinin orada olup çocuklara göz kulak olması vicdanını rahatlatmıştı.

Duş aldıktan sonra, özenle ütülenmiş bir pantolonla kolları katlanmış temiz gömleğini giyerken aklında hâlâ bu düşünceler vardı. Yüzüne tıraş losyonu sürüp aynadaki yansıması karşısında yüzünü ekşitti. Abby bu kokuyu alırsa çok eğlenecekti. Pekâlâ, büyük kızından gelecek iyi niyetli bir sataşmaya göz yumabileceğini düşündü. Megan'ın üzerinde iyi bir etki bırakması daha önemliydi.

Mutfağa döndüğünde onu yine göremeyince canı sıkıldı. Diğer herkes masada oturmuş, belli ki onu bekliyorlardı. Carrie ile Caitlyn sandalyelerinde sabırsızca sıçradılar.

"Büyükbaba Mick, hiç gelmeyeceksin sandık," dedi Carrie.

"Gerçekten çok açız," diye ekledi Caitlyn. "Büyükannemizin güvecini çok seviyoruz."

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Üzgünüm, melekler. Bensiz başlayabilirdiniz." Peçetesini dizine koydu ve fazladan servis açılmadığını fark edince kaşlarını çattı. "Bree'yle Megan hâlâ dönmediler mi?"

Bir tepki belirtisi görmek için onu dikkatle izlerken, "Bree telefon etti. Brady'nin yerinde öğle yemeği yemek için durmaya karar vermişler," dedi Abby.

"Aferin onlara," dedi. "Birlikte zaman geçirmeleri için iyi bir fırsat. Bree'nin annesini yanında hissetmesinin ona iyi geleceğini umut ediyorum."

"İyi denemeydi baba ama hayal kırıklığına uğradığını görebiliyorum," dedi Abby.

"Bu beni neden hayal kırıklığına uğratsın ki? Megan'ı, Bree'nin ona ihtiyacı olduğuna ikna etmek için New York'a giden ben değil miydim?"

Şimdi de Abby'nin daha önce yaptığı gibi tuhaf tuhaf bakan Jess'ti. "New York'a mı gittin?"

"Ve bunun Bree'yle pek ilgisi yoktu," diye yorumda bulundu büyükanne, ona acıyan gözlerle bakarak.

"Elbette Bree'yle ilgiliydi," diye ısrar etti.

"Gerçekten mi?" dedi annesi. "Ziyaretinden sonra da kızınızla ilgili olup bitenleri öğrensin diye mi temasta kaldın?"

Bir anda yüzü kızardı. "Hayır, tabii ki."

"Çünkü taktiğin işe yaramadı ve Megan seninle hemen buraya gelmedi diye sinirlendin," diyerek tahminde bulundu Nell.

"Sen ne dediğinin farkında değilsin anne," diye homurdandı. "Megan şu an burada, değil mi?"

"Çünkü Bree'yi arayıp onunla bizzat konuştu ve durumun ciddiyetini anladı."

"Buraya Bree için geldi," dedi Mick, kesin bir şekilde. "Benim de bütün istediğim buydu."

BELONGS TO ARTOS TEAM

"Ama bu gömleğinle tıraş losyonunu açıklamaya yetmiyor," diye alay etti Abby.

"Belki yemekten sonra planlarım vardır."

"Annemle mi?" diye sordu Jess, onu merakla inceleyerek. "İkiniz arasında neler olduğundan bir tek benim haberim yok sanırım."

"Ama babamın ne istediği konusunda hepimiz hemfikiriz diye düşünüyorum," dedi Abby. "Annem sonradan ortaya çıktı."

Mick kaşlarını çatarak baktı. "Konuyu kapatır mısın artık?" Saatine bakar gibi yaptı. "Geç kalıyorum. Müsaadenizle."

Oradaki üç kadının hepsi de ona dik dik baktı.

"Yemeğin ortasında kalkıp gidiyor musun?" diye sordu Nell. "Tabağına neredeyse dokunmamışsın."

"Üzgünüm. Korkarım gitmem gerekiyor," dedi yanağına bir öpücük kondurarak.

"Seninle gelebilir miyiz?" diye sordu Carrie.

"Evet, gelebilir miyiz?" diye ekledi Caitlyn. "Lütfen."

Nereye gittiği hakkında bir fikri olmadığı için Mick gelmemeleri için bir neden görmedi. Onları çarşıya götürüp dondurma alacaktı. Bir süre salıncaklarda oynayabilirlerdi. Bu en azından onu evden uzaklaştırmış olurdu. Üstelik dönüşte onları doğrudan Abby'nin evine götürürse orada Megan'la karşılaşma ihtimali vardı.

"Anneniz izin verirse," dedi Abby'ye dönerek. "Sakıncası var mı?"

"Elbette yok," dedi keyifli bir ifadeyle. "Çok geç kalmayın."

"Sekiz buçukta onları eve getiririm."

Kızının yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Bu bir planmış gibi geliyor. Annemin de o saate kadar evde olacağını düşünüyorum."

BELONGS TO SAVAS TEAM

Şaşırmış gibi yaptı. "Bree ile ne zaman döneceklerinden bahsetti mi?"

"Etmedi ama Bree'yi tanıyorsam bu akşam erken sona erecektir."

"Peki o zaman, anneni bir an olsun görmek bu gün için kesinlikle güzel bir kapanış olur," dedi sanki bunu özenle tasarlayıp işini sağlama almamış gibi. İki elini ikizlere uzattı. "Hadi kızlar, gidelim. Dondurmanın bizi çağırdığını duyabiliyorum."

"Büyükbaba, dondurma konuşamaz ki," dedi Caitlyn ciddiyetle.

Şaşırmış gibi yaptı. "Bundan emin misin?"

Kararlı bir ifadeyle başını salladı.

"O zaman bu duyduğum sıcak çikolata sosu olmalı."

"Büyükbaba, sen delisin," dedi Caitlyn kıkırdayarak.

Babası Abby'ye göz kırptı. "Bana öyle derler, ufaklık. Öyle derler."

Elli yaşlarındaki bir adamın gece sona ermeden eski karısını yeniden görme ihtimali karşısında bir delikanlı gibi uçarı davranması muhtemelen delilikti.

Bree, bütün öğleden sonrayı ve akşamın büyük bir kısmını annesiyle geçirmesinden ötürü şaşkındı. Daha da şaşırtıcı olan ise bundan zevk almış olmasıydı. Zorlu bir başlangıçtan sonra, özellikle de Megan'ın Bree'nin oyunlarını izlemek üzere üç kez Chicago'ya gittiğini itiraf etmesinin ardından aralarında neredeyse hiç gerginlik olmamıştı. Bree, annesinin bunu yapacak kadar onu önemsemiş olmasına hâlâ inanamıyordu. Bu, kalbindeki boşluğu doldurmakta uzun bir yol kat etmesini sağlamıştı. Öyle bir boşluk ki, başka kimseyi içine koymadığına ant içebilirdi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Arabasını Abby'ninkinin önünde durdurduğunda günün sona ermesine neredeyse üzülüyordu.

"Bugün çok eğlendim," dedi Megan'a.

"Ben de."

"Keşke evde kalma konusunu bir daha düşünseydin."

"Böylesi daha iyi," diye inandırmaya çalıştı Megan.

"Kasabada ne kadar kalacağın belli mi?"

"Sadece hafta sonu," dedi Megan. "Fakat eğer uygunsa yarın dükkâna uğramak istiyorum. Etrafı detaylıca incelemeyi ve neler planladığını duymayı çok isterim."

Bree başını salladı. "Sabah orada olurum."

"O zaman, görüşürüz."

Megan arabadan indiğinde iki küçük gövde kendilerini hızla üzerine attılar.

"Büyükanne Megan, ne zamandandır seni bekliyoruz!" diye bağırdı Carrie.

Megan kahkahayla güldü. "Öyle mi? Ben de sizi görmek için sabırsızlanıyordum."

"Büyükbaba Mick de burada," dedi Caitlyn heyecanla. "O da uzun zamandır bekliyor."

Bree, annesinin gözlerindeki şaşkınlık pırıltısını gördü. "O zaman onu bekletmeseniz iyi olur, anne. Yarın görüşürüz."

Megan aniden bir eliyle alnına vurdu. "Neden düşünemedim ki? Bir araba kiraladım. Hâlâ dükkânının orada duruyor ve valizim de arka bagajda. Aklıma bile gelmedi."

"Anahtarlarını bana ver," dedi Bree. "Valizini ben alırım. Sabah da biri seni dükkâna bırakır. Araba bu gece orada güvende olur."

"Ben de seninle gelmeliyim," diye söze başladı Megan ama ikizler koro halinde itirazlarla araya girdiler.

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Burada kal, anne. Oraya gitmek en fazla on beş dakikamı alır."

"Sorun olmayacağından emin misin?"

"Elbette."

Bree, çarşıya doğru sürerken tek bir günde ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Önceden olsa, annesi için yolunu değiştirmeye kesinlikle itiraz ederdi. Hatta ona en ufak bir nezaket göstermeye bile gerek olmadığını hissederdi. Şimdi ise annesinin birkaç gün kalacak olması onu adeta mutlu ediyordu.

Geçirdikleri birkaç saat boyunca, küçükken Megan'ın sadece ikisi için planladığı gezileri hatırladı. Bunu bütün çocukları için yapardı. Bree'yi kütüphaneye götürür, Abby'yi ise sahilde yürüyüşe çıkarırdı. Her ne kadar tek kelime dahi anlamadığını söylese de Connor'ı Baltimore Orioles takımının oyunlarına götürürdü. Üstelik Kevin'i eski kayıklarıyla balık tutmaya götürmek için solucanlardan hoşlanmadığını bile gizlerdi. Bree bir an durdu ve Megan'ın Jess'le ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Ardından en küçük kardeşiyle muhtemelen baş başa çok az gezi yaptıklarını fark etti. Boşandıkları zaman Jess henüz yedi yaşındaydı.

Arabasını annesinin kiralık arabasının (bu saatte dükkânın önünde duran tek araçtı) yanındaki park yerine çektiğinde başını yukarı kaldırdı ve o Myrtle limanındayken tabelacının gelmiş olduğunu fark etti. Ön vitrine CADDE ÇİÇEKÇİLİK yazılmış, renkli çiçeklerle de süslenmişti. Lacivert renkte yazılmış, kenarı altın rengiyle belirginleştirilmiş ismi de camekânın alt köşesinde yerini almıştı.

"Aman Tanrım," diye söylendi gözlerine yaşlar doluşurken. Tam da kafasında canlandırdığı gibi olmuştu. Birdenbire her şeyin gerçek olduğunu fark etti. Yavaş yavaş şekilleniyordu. Birkaç hafta içinde hizmete hazır hale gelecek, ardından hayatı tamamen yeni ve sürprizlerle dolu bir yola giriyor olacaktı.

BELONGS TO KAVOS TEAM

Geceleri ana caddenin büyüleyici ve modası geçmiş bir havası vardı. Etrafta turistler, ellerinde dondurma ya da buzlu içeceklerle yavaş yavaş vitrinlere bakarak geziniyorlardı. Bütün mağazalar kendine özgüydü ve hepsinin de ışıklı vitrinleri baştan çıkarıcı hediyelikler, süs eşyaları, renkli ve kaliteli mutfak aletleriyle doluydu. Bunlara bir de kendi dükkânı eklenecekti, her gün farklı farklı çiçeklerle süslenmiş göz alıcı bir vitrin. Babasının tasarlayıp sıfırdan yarattığı bu kasabaya kendi adını yazdırmak için sabırsızlanıyordu.

"Güzel görünüyor."

Jake'in sesi onu o kadar korkuttu ki yanlışlıkla kornaya bastı ve gecenin sessizliğinin bir anda kaybolmasına neden oldu. Suçlayan gözlerle ona doğru baktı. "Ödümü patlatmak üzereydin. Nereden geliyorsun?"

"Az önce Sally'den hamburger aldım ve burada oturduğunu görünce bir sorun olabileceğini düşündüm."

"Neden sorun olsun ki?"

"Çünkü insanlar çoğunlukla bu saatte arabalarını ana caddeye park edip binalara bakmazlar," dedi makul bir şekilde.

"Annemin kiralık arabasının bagajından valizini almak için geldim," dedi yanındaki arabayı işaret ederek.

Jake'in kaşları birden yukarı kalktı. "Megan kasabada mı?"

Bree başını salladı.

"Sen iyi misin peki?"

"Bu sabah biraz şüpheliydim ama aslına bakarsan işler yoluna giriyor."

"Onu kasabaya getiren ne? Otelin açılışı için geldiğini biliyorum ama boşanmalarının ardından geldiğinde hepiniz onu o şekilde dışladıktan sonra sık sık ziyaret edeceğini düşünmemiştim."

BELONGS TO KAVUS TEAM

Bree ona alaycı bir tavırla baktı. "Peki, çok şaşırmış olabilirsin ama görünüşe göre benim için endişelenmiş."

Jake arabanın kenarına yaslanarak dükkânı işaret etti. "Bu yüzden mi yani?"

Bu kadarını anladığına şaşırmadı. Birçok insanın, Chicago'daki sözde başarılı kariyerini bırakıp Chesapeake'e gelerek çiçekçi dükkânı açmasının ardında ne olduğunu anlamaya çalıştığının farkındaydı.

Başını salladı. "Bu yüzden."

"Ona ne söyledin?"

"Yeni bir başlangıç istediğimi."

"Bunun için tuhaf bir seçim olmuş. İnsanlar genelde yeni başlangıçlar yapmak için bazı kötü anıların geçtiği ortama döneceklerine farklı bir yere gitmezler mi?"

Bree kafasını kaldırarak ona baktı. "Buradaki bütün anılarım kötü değil. Hem kötü olanlar da..." Omuz silkti. "Sen onları arkanda bırakmayı başarmışsın. Ben neden yapamayayım?"

Gözlerine baktı. "Arkamda bırakmadım, Bree. Üstelik buraya döndüğüne göre onlarla her gün yüz yüze olacağım."

Ardından kendini arabadan hızla geri çekti. "Görüşürüz."

Sesindeki acı içine işledi. "Jake?"

Jake durdu ama arkasını dönmedi.

"Özür dilerim."

Uzunca bir süre sustuktan sonra, "Ben de," dedi.

Bree, onun gidişini kalbi sızlayarak seyretti. Bunca şeye rağmen, eve dönmesi belki de çok kötü bir fikirdi. Sonra tekrar vitrine baktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. *Hayır*, diye düşündü yenilenmiş bir bağlılık hissiyle. Yaptığı doğruydu. Öyle olduğuna inanıyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Ve bir gün, Jake'e çektirdiği acıları telafi etmenin her nasılsa yolunu bulacaktı. Bunu nasıl başarabileceğine dair en ufak bir fikir bile yeterdi ona.

Megan, torunlarının elini tutarak çimenliklerin öte yanına geçerken Mick'in ayakta beklediğini gördü. Her zaman böyle kibar olmuştu, ama şu an sanki gelip onu karşılamamak için kendine engel olmaya çalışıyormuş gibi, zorlukla dizginleyebildiği bir istek görüyordu onda.

"Büyükanne Megan geldi," diye haber verdi Carrie boş yere.

Mick, "Görüyorum," dedi gülerek.

"Bizimle kalacak," diye ekledi Caitlyn.

"Öyle mi?" Mick'in bakışları kuşkuyla ona döndü.

"Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm," dedi henüz sorulmamış o soruya cevap vererek. "Bree'nin biraz mesafeye ihtiyacı var."

Anlayışla başını salladı. "Nereye gitti öyle?"

"Onu valizim için gönderdim. Aptal gibi, hâlâ kiralık arabada duruyor olduğunu unutmuşum."

"Ben gidebilirdim."

"Sorun olmayacağını söyledi."

"Hadi büyükanne," diye acele etti Carrie. "Gelip odalarımızı görmelisin. Trace, kocaman kızlar olduğumuzu söylüyor, bu yüzden artık ikimizin odası ayrı."

Megan, mahcup bir ifadeyle Mick'e baktı. "Pekâlâ, çok şanslısınız," dedi Carrie'ye. "Gösterin hadi."

Mick'i verandada bırakarak içeri doğru kızları takip etti. Ancak eve girince nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Bunca yıl sonra nasıl onu bu kadar heyecanlandırabiliyordu? Tanrı

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

aşkına, yaklaşık yirmi yıl evli kalmışlardı ve beş çocukları vardı. Birbirleri hakkında bilmedikleri hiçbir şey yoktu.

Evli kalmayı başarmanın yolları dışında, diye hatırlattı kendine. Bir şeyleri yanlış yaptıkları kesindi.

Abby onları birkaç dakika sonra Caitlyn'in odasında bulduğunda annesine acıyarak baktı. "Dikkatli ol anne, yoksa raftaki bütün kitapları ve yeni oyuncak kutularındaki bütün oyuncakları göstermeye kalkarlar. Korkarım Trace onları çok şımartıyor."

"Ben de hepsini görmek isterim," dedi Megan.

"Ama uyumaları gerekiyor. Neden verandada babama katılmıyorsun?" diye sordu, Megan'a imalı bir şekilde göz kırparak. "Sanırım senin için de bir bardak şarap doldurdu. Ben de Trace'i içeri gelip sizi yalnız bırakması gerektiği konusunda ikna ettim."

Abby'nin, Mick'le aralarında bir şeyler olacağını anlamış gibi görünmesiyle telaşlanan Megan, dışarı çıkmaktan kurtulmak için bahane üretmeyi denedi. Özellikle de valizi burada yokken aklına hiçbir şey gelmedi. O olmadan doğrudan yatağa girmek istediğini bile iddia edemezdi.

Bir yandan kızlara iyi geceler dilemekle zaman harcarken, "Peḳâlâ, bunu yapacağım," dedi.

"Oyalanıyorsun anne," diye suçladı Abby, gözleri neşeyle doluydu. "Karanlıkta babamla verandada oturma fikri bazı nedenlerden dolayı korkutuyor mu seni yoksa?"

"Elbette hayır," dedi birden.

Abby onu salona kadar takip ettikten sonra elini sıktı. "Korkutmamalı, biliyorsun. İkiniz de aynı şeyi istiyorsunuz."

"Bundan emin misin? Bir şey söyledi mi gerçekten?"

"Yeteri kadar. Sadece acele etme ve olayları akışına bırak."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Aşk üzerine tavsiye vermesi gereken tek kişinin kendim oluğunu zannediyordum," diye söylendi Megan. "Bu annelerin işi değil midir?"

"Ama baştan çıkarılmaya çalışan sensin," dedi Abby sırıtarak. "Ben nişanlıyım. Bütün geleceğim planlandı."

Megan ona gülümsedi. "Senin için bundan daha mutlu olamazdım. Umarım bunun farkındasındır."

"Evet."

"Ayrıca düğününle ilgili konuşmaya başlasak iyi olur."

"Yarın," dedi Abby vurgulayarak. Diğer yandan onu merdivenlere yönlendirdi.

Megan yenilgiyi kabul ederek merdivenlerden aşağı indi. Verandaya çıkmadan önce son kez derin bir nefes aldı.

"İşte geldin," dedi Mick, sesinde bir rahatlamayla. "Uyumuş olabileceğini düşündüm."

"Uyuyacaktım," diye itiraf etti, "fakat Bree henüz valizimi getirmedi."

Mick'in bu sözlere sinirlendiğini görecek kadar ay ışığı vuruyordu.

"Benimle biraz zaman geçirmek seni korkutuyor mu, Meggie?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," dedi açıkça.

"Yeterince basit," dedi tanıdık bir sabırsızlık belirtisiyle. "Evet ya da hayır diyeceksin."

Keyfi bir anda kaçtı. "Bu senin sorunun, Mick O'Brien. Senin için her şey daima siyah ya da beyazdır. Hayatta gri alanların da olduğunu şimdiye kadar öğrenemedin mi?"

"Yani bu da başka bir yanlışım mı?" diye karşılık verdi. "Bütün listeyi sayacak mıyız?"

Ses tonuna sinirlendi. Her şey çabucak dağılıyordu ama dilinin ucuna gelen yanıta engel olamadı. "Belki de yapmalıyız."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Mick arkasına yaslanıp of çekti. "Ah, Meggie, lütfen bunu yapma. Özür dilerim."

"New York'tayken bana birçok kez vicdan muhasebesi yaptığını söyledin," dedi suçlayan bir ses tonuyla. "Hiç öyle görünmüyor."

"Ben kara vicdanlıyım. Bazen bütün yönleriyle görmek zor oluyor."

Bunun üzerine kahkahayı bastırdı. "Beni öfkelendirirken bile halen nasıl oluyor da güldürebiliyorsun?"

"Söylediklerime biraz olsun önem vermesen seni öfkelendiremezdim."

"Önem verdiğimi hiç inkâr etmedim, Mick. Sadece bunun getirdikleriyle –ihmal, uzaklık ve düşüncesizlik– daha fazla başa çıkamadım."

"Bu gece beni düşüncesizlikle suçlayan ikinci kişisin."

"Birimizi bile dinledin mi?"

"Böyle bir şeyi dünyada en çok değer verdiğin iki kadından duyunca dinlememek mümkün değil."

Megan gülümsedi. Nell daima onu Megan'ın yapamadığı şekilde dize getirmeyi başarmıştı. "Peki, Nell'i endişelendiren neymiş?"

"Kimsenin yemeğe geleceğini haber vermemesiyle başladı, sonunda da konu sana geldi."

"Bana mı? Ben ne yaptım ki?"

"Sorun senin yapabileceklerin. Eğer ikimiz bir şekilde yeniden bir araya gelirsek, ayakaltında olacağını düşünüyor."

"Umarım bunun asla olmayacağını ona söylemişsindir."

Mick'in, sesindeki bu öfkeye canı sıkıldı. "Annemin ayakaltında olması mı, yoksa bir araya gelmemiz mi?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Her ikisi de," dedi bir anda. Mick'in kaşları çatılınca elini ona uzattı. "Nell'i asla evden uzaklaştırmaya çalışmam. O evde benden daha çok hakkı var."

"Peki ya bir araya gelmemiz?"

Gözlerini ona çevirdi. "Bu, zamana kalmış," dedi yumuşak bir şekilde. Bu kelimeler karşısında gözlerinin ışıldaması ve parmaklarını etrafında gezdirmesi hoşuna gitti.

"En azından açık kapı bırakıyorsun," diye söylendi, halinden memnun görünerek. "Bu kadarını belki de hak etmiyorum."

Megan dayanamayıp ona döndü. "Öyle ama görünüşe bakılırsa kıvrak zekâsı ve ikna kabiliyeti olan adamlara karşı zaafım var."

"Güzel bir uyarı oldu. Seni geri kazanmak için ikisini de kullanmaya çaba göstereceğim."

Megan gözlerini kaçırdı. Bunu yapmasının ne kadar kolay olduğunu bilmek canını sıktı. Bunca yıl bu adamla evli kalmaktan tek bir ders bile almamış mıydı? Sevgisi olağanüstüydü ama bu, ilgisizliğinin ve verdiği hayal kırıklıklarının daha da dayanılmaz olmasına sebep oluyordu.

Oturduğu yerden telaşla kalktı. "Yorgunum. Uyuyacağım."

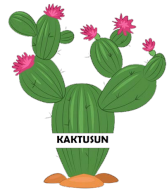
"Valizin kapının önünde. Sen yukarıda kızlarlayken Bree getirip bıraktı."

"Onun buraya gelmesini beklediğimi söylemiştim," dedi öfkeyle. "Ama sen yine de bundan bahsetmedin."

"Gitmene izin vermek istemedim," dedi açıkça. "İyi geceler, Meggie. Tatlı rüyalar."

Kapıyı arkasından çarparak içeri girerken içinden bir ses ona gözünü bile kırpmayacağını söylüyordu. İnatçı, aksi bir İrlandalının görüntüsü belli ki kafasına üşüşecekti. Kalbini de çalmadan bir an önce New York'a geri dönmeliydi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

8

Bree, bir tavşan deliğine düşmüş de kendini Chesapeake Kıyıları'nda ya da Şapkacı'nın Çay Partisi'nde bulmuş gibi hissediyordu. Dünyası altüst olmuştu sanki.

Sabah ilk iş olarak dükkâna gittiğinde, babasının çoktan varmış olduğunu gördü fakat ruh haline bakılırsa burada olmaktan memnun değildi ya da belki de genel olarak mutlu değildi.

Ruhunun derinliklerine inmeye kalkamadan annesi içeri girdi. Babası bir anda daha fazla keresteye ihtiyacı olduğunu mırıldanarak hızla kaçtı. Bu çok tuhaftı, çünkü kamyonetinin arkasında koca bir yığın kereste duruyordu. Annesi şaşkın bir ifadeyle arkasından ters ters bakmıştı. Dükkânı gezmiş, belli belirsiz birkaç övücü kelime mırıldanmış ve sonra da gitmesi gereken yerler olduğunu öne sürmüştü. Çıkarken detaylardan bahsetmeye gerek duymamıştı.

Bree kapı eşiğinde durup arkasından dik dik bakmış ve sonra babası bir anda yeniden ortaya çıkınca kaşlarını çatmıştı.

"Pekâlâ baba, dün gece annemle aranızda ne geçti?" diye sordu peşinden içeri girerken. "Ayrıca koşarak almaya gittiğin kereste nerede?"

Mick, kiremit gibi kızardı. Gürültüden sesi duyulmasın diye döner testeresini çalıştırarak, "Neden bahsettiğini anlamadım," diye homurdandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bree, hemen ardından cüretkâr bir bakışla elektrikli aletin kapama düğmesine bastı. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın. Sana bir soru sordum. Hatta iki soru sordum. İkisinin de cevabını istiyorum."

Mick ona kızgınca baktı. "Daha sonra hatırlatırsın."

Kasten verdiği bu kaçamak yanıt karşısında öfkelenmemek için büyük çaba harcadı. "Kolay olanla başlayalım. İhtiyacın olduğunu iddia ettiğin keresteler nerede?"

"Kamyonette," dedi hemen, cevabının hazır olmasına açıkça sevinerek.

"O keresteler zaten oradaydı. Daha fazla almak için gitmediğin gibi hiç getirmedin de. Bu da annemden kaçmak için neden böyle saçma bir bahane ürettiğini açıklıyor."

"Bu sabahki işin kereste bekçiliği mi?" diye gürledi.

Bree buna rağmen kıkır kıkır güldü. "Aslına bakarsan bu sorgulama işlerinde iyi olduğumu düşünüyorum. Şimdi, belki saymayı unutmuşsundur diye üçüncü kez tekrar soruyorum. Annemle aranızda ne geçti? O geldiği için buradan kaçmana sebep olacak bir şeyler olmuş olmalı."

"Ona neden benden uzak durduğunu sordun mu?"

Bree ona boş gözlerle baktı. "Uzak durmak mı? Senin burada olduğunu bile bile geldi."

"Ama benim olduğum yöne neredeyse bakmadı bile."

"Çünkü sana selam vermesine fırsat vermeden çıkıp gittin," diye sabırsızca karşılık verdi Bree. "Bana neler olduğunu söyle. Kavga mı ettiniz?"

"Kavga etmedik," dedi kısaca, testereyi açmak için düğmesine uzanarak.

Bree elini düğmeye attı. "Anlat."

Mick, ne dediğini anlayamamış gibi kafasını iki yana salladı. "Biliyorsun, böyle bir sorgulamayı Abby'den beklerdim.

BELONGS TO KAYOS TEAM

O başından beri Megan'la bir araya geleceğimize inanıyor ama sen öyle ya da böyle umursamadın. Şimdi birdenbire annenle olan ilişkimizin durumu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Çünkü ikiniz de tuhaf davranıyorsunuz. Bunu onunla konuşurdum ama o sıvıştı ve ben de seninle baş başa kaldım." Ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. "Hâlâ cevabını bekliyorum."

Mick tartışmak ya da belki de bu sabah ikinci kez çekip gitmek istiyormuş gibi görünüyordu, fakat Bree kararlı bakışlarını üzerine çevirmişti. En sonunda omuzlarını yukarı kaldırdı. "Bilmeyi çok istiyorsan, kendimi tam anlamıyla aptal yerine koydum."

Bu çok şaşırtıcıydı. Bree ona hayretle bakakaldı. "Nasıl?"

"Onu geri istediğimi ve benden o kadar kolay kaçamayacağını söyledim."

Bree, bu cümlede saklı olan anlam karşısında elleriyle başını sardı. "Teklifte mi bulundun?"

"Hayır," diye atıldı, sanki sözünü ettiği, akla en son gelecek mantıksal sonuçmuş gibi.

"Peki, annem ne yaptı?"

"Uyumaya gitti."

"Tek başına, herhalde"

Mick kaşlarını çatarak baktı ona. "Elbette tek başına. Gerçi, aksi olsaydı bile bu seni ilgilendirmezdi."

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi yavaşça, bütün bu karmaşıklığı çözmeye çalışarak. "Anneme teklif değil de bir çeşit itirafta bulunduğun anda kollarına atlamadığı için şu anda ona kızgınsın?"

"Kızgın değilim. Sadece kendimi aptal gibi hissediyorum. Sınırımı aştım ve böyle bir şeyi yapmayacağıma dair söz

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

vermiştim." Elini saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun ki bunu yapmayacak kadar yaşlıyım. Artık kuralları bilmiyorum."

Bree dayanamayıp öyle bir kahkaha attı ki gördüğü öfke karşısında derhal sustu. "Herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum, baba. Eğer olsaydı, sırf onlara uyarak her şeyi hatasız yapardık."

Sesinde onun bile farkında olmadığı bir şey sezmiş olmalıydı ki bir anda pişmanlık duydu. "Üzgünüm. Bu konuyu seninle daha fazla konuşmamalıyım. Senin, ilişkinle ilgili halletmen gereken kendi meselelerin var."

"Mesele falan yok," diye ikna etmeye çalıştı. "Marty ile ilgili olan her şey bitti, kapandı, sona erdi ve artık hiç önemi yok."

Mick kuşkuyla baktı. "Gerçekten mi? O halde neden bu sabah aradı?"

Bree, en az babası kadar şaşırdı. "Burayı mı aradı?"

"Aslında cep telefonunu aradı. Dün kasada unutmuştun. Aramayı sesli mesaja atmayı düşündüm. Hatta ilk beş aramasında aynen öyle yaptım. Altıncı seferde o tuhaf zil sesini duymaya daha fazla dayanamayıp cevap verdim."

"Ona bağırmadın, değil mi? Şu aşamada bunun pek de anlamı yok."

"Bağırsaydım hak ettiğini alırdı ama yapmadım. Bağırması gereken biri varsa o da sensin. Mesajı kasada duruyor, tabii bir de sesli mesaj olarak bıraktıkları. Onu geri aramanı istiyor." Bir elini kaldırdı. "Ya da düzelteyim. Onu geri aramanı *bekliyor*."

Bree, kâğıt parçasını alıp buruşturdu ve odanın bir ucundaki çöp kutusuna fırlattı. Atışı yaparken Mick sırıtıyordu.

"Yerini buldu," diye yorumda bulundu neşeli bir şekilde. "Şimdi yine annemle sana gelelim."

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Gelmeyelim. Hatta bir anlaşma yapalım. Ben senin aşk hayatından tamamen uzak durayım, sen de benimkini görmezden gel."

Bir an duraksadıktan sonra omuz silkti. Sonuçta uzman değildi. "Bunu yapabilirim. Görebildiğim kadarıyla senin zaten yok."

"Senin de öyle," diye karşılık verip içten içe güldü. "Şimdi, ikimiz de birbirimizin yalnızlığına sevinen zavallı bir çift değil miyiz?"

Bree onu yanağından öptü. "Sevinmiyorum, baba. Yemin ederim."

"Pekâlâ, eğer Marty senin için tek seçenekse, ben *seviniyorum*."

Marty'nin endişelenmesi gereken kişi olmadığını ona söylese ne diyeceğini merak ediyordu. Bütün duygularını altüst eden adam, altı yıl önce elinden kayıp gitmesine izin verdiği kişinin ta kendisiydi. İçinden bir ses, bunu babasına itiraf ederse duyduğu bütün pişmanlığı fark edeceğini söylüyordu. O da gitmesine izin vererek annesine aynı şeyi yapmamış mıydı?

Jake, Will ve Mack'le birlikte Sally'nin yerinden ayrılırken Bree de birkaç blok ötedeki dükkânından çıkıyordu. Yönünü tam onlara çevirmişti ki birden U dönüşü yaptı ve tanıdığını belli etmemeye çalışarak karşı istikamete doğru gitti.

Will ve Mack arkasından bakıp yavaşça Jake'e döndüler.

"Ona yeni işi için çiçek satacağını söylemiştin diye hatırlıyorum," dedi Mack.

"Evet, söyledim," diye kısaca yanıtladı Jake, o da arkasından bakmaktan kendini alamayarak. Yine omuzlarını ortaya çıkaran o yazlık turkuaz elbisesini giymişti. Döndüğünde eteği

BELONGS TO SCANS TEAM

de fırıl fırıl dönüp rüzgâra kapılmış, şekilli bacaklarını istemediği kadar göz önüne sermişti.

"Bir çeşit uzlaşmaya vardığınızı zannetmiştim," dedi Will, dikkatini onun arka görüntüsünden uzaklaştırarak.

"Öyle," dedi Jake ters bir şekilde.

"Az önce öyle görünmüyordu ama," diye gözlemde bulundu Will. "Yoksa bu, dışarıda birbirinizden uzak duracağınıza dair anlaşmanızın bir parçası mıydı? Dedikoduları kontrol altında tutmaksa niyetiniz, şunu söylemeliyim ki bu tür anlar tam tersi etkiyi yapar."

"Kasabadaki insanların ne söyleyeceğini pek de umursamadığımı bilmiyor musun?" diye sordu Jake. "Hatta siz ikiniz yaşlı kadınlar gibi her şeyi tekrar etmeseniz, hiçbir şeyden haberim olmaz."

Will bu atağı görmezden geldi. "Damarına mı bastım, dostum?"

"Bence öyle," diye araya girdi Mack, belli ki bu atışmadan keyif alarak.

"Sana soran kim?" diye gürledi Jake. "İşe dönmem gerekiyor. Bugün Bayan Finch'in peyzaj işini tamamlamalıyım. Leylak fidanları, arazisini kaplamaya başlamış. O da başımda durup onları mahvetmeyeyim diye, kırptığım her dalı izleyecek. Bir günde bundan daha fazla soruna tahammül edemem."

"İyi bir bahane," diye söylendi Will.

"Çok iyi," diye ekledi Mack.

Jake, çoğu söylentiye göre anatomik olarak pek mümkün olmayan bir iddiayla yanıtlamıştı onları. İkisinden uzaklaşıp kamyonetine binmiş, trafiğe atılarak ana caddeden Kıyı Yolu'na doğru dönüş yapmıştı. Tam köşeyi dönmüştü ki telefonu çaldı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bayan Finch'in evi diğer tarafta," diye bilgilendirdi Will zevkle. "Yoksa o yöne giderek Bree'ye yetişeceğini mi umuyordun?"

Jake cevap vermeden telefonu kapattı. Bunun ruh durumuna faydası olmadığı gibi henüz iki saniye geçmeden Bree'yi birkaç yıldır yol kenarında açılan kafelerden birinde dışarıda otururken gördü. Bir erkeğin ilgisini çekmek için adeta bas bas bağıran elbisesinin yanı sıra yüzünün yarısını kaplayan güneş gözlükleriyle açık tenini çillerden korumak için kenarı geniş hasır bir şapka takmıştı. Gizemli ve seksi görünüyordu. Bu görüntü karşısında nabzı deli gibi attı ve ayakları, arkasından çeşitli korna seslerinin yükselmesine neden olacak şekilde birden frene gitti.

Kendi budalalığına lanet ederek direksiyonu bulduğu ilk park yerine doğru çevirdi ve ızgara sandviçlerle salatalarda uzmanlaşmış Panini Bar'a geri yürüdü. Başında durup bir sandalyeyi gergince kavrayarak hızla çekti ve orada bulunma sebebini nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı. Aklına mantıklı bir şey gelmeyince saldırıya geçmeye karar verdi.

"Buna bir son ver!" dedi dikkatini görünürde tamamen yoğunlaştığı kitaptan geri çekmesini sağlayarak.

Bree şaşkınlıkla ona baktı. "Jake!"

"Çok ciddiyim Bree, buna bir son ver."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve gerçekten şaşkın görünmesine rağmen bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Neden bahsettiğini ben de öğrenebilir miyim?"

Neden bahsettiğini bildiğinden kendisi de emin değildi. Bildiği tek şey, onu her gördüğünde verdiği aşırı tepkiyle hazırlıksız yakalanması canını sıkmaya başlıyordu. Bunu kabul etmek istemediği için farklı bir yöntem uyguladı.

BELONGS TO SAKIZ TEAM

"Daha şimdi beni, Will'i ve Mack'i gördüğünde kasten yolunu değiştirdin."

"Pekâlâ," dedi yavaşça, belli ki anlamadan. "Birbirimizden uzak durmamızı istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. İstedim." Başını iki yana salladı. "Bu işe yaramıyor. Şüphe uyandırıyor. Özellikle de o ikisi, cevabını veremediğim sorular soruyor."

Sorgulayan gözlerle ona baktı. "Mesela?"

"Yolda bile birbirimizin yanından doğru düzgün geçemezken nasıl birlikte çalışabilirmişiz?"

"Yani orada senden kasten uzak durmaya çalışmamın tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette öyleydi."

"Jake, bir karar vermek zorundasın," dedi abartılı bir sabırla. "Hayatını zorlaştırmamak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım ana bana kuralları söylemen gerekiyor."

"Kural falan yok," diye söylendi bu sefer kendini tam bir aptal gibi hissederek. "Herkes özgür. İstediğin yere gelip gidebilirsin."

"Senin bulunduğun yerler dışında," diye tahminde bulundu. "Her sabah programını bana faks çekebilir misin? Ya da her ne kadar bu durumda sana birçok can sıkıcı soru sorma ihtimali olsa da bunu Connie'ye yaptırabilirsin."

Bu öneri karşısında neye uğradığını şaşırdı. "Saçmalama. Ayrıca kız kardeşimi bu konuya dahil etmeyi düşünme bile. Bu ikimizin arasında, başkasını ilgilendirmez."

O anda onu neyin etkilediğinden tam olarak emin değildi ama hatırladığı tek şey, hemen ardından onu sandalyesinden kaldırıp dudaklarını onunkilere yaklaştırarak öpmesiydi. Bu öpücük altı yıldır bastırdığı bütün gizli duyguları, her bir parça özlemi ve öfkesinin bütün izlerini içinde barındırıyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Ürkmüş bir şekilde hızla soluduktan sonra kollarını yavaşça boynuna dolamış ve kendini onun kollarına, dudaklarını saran dudaklarının yumuşaklığına ve ahengine bırakmıştı. Bu çekimin sımsıcak bir ateşe dönüşmesiyle gelen huzur onu öfkelendirmiş, Bree'yi sertçe kendinden uzaklaştırdıktan sonra arkasını dönüp gitmişti.

Yemek yiyen bir düzine şaşkın ve büyülenmiş insanın yanından geçip kaldırımdan aşağı doğru yürüyecekti ki arkasından seslendi.

"Jake?"

Arkasını döndüğünde yanakları pespembeydi, şapkası yana yatmış ve ruju etrafa bulaşmıştı. Daha fazla öpücük uğruna hemen ona koşmaması için daima sahip olduğu onuru ona engel oldu.

"Evet?" dedi kesin bir şekilde.

"Kafam karıştı," dedi gözlerini ondan ayırmadan.

"İyi o zaman, aramıza hoş geldin," dedi. Bu kez ardına bakmamak üzere uzaklaştı.

Bree Jake'le karşılaşmasından sonra dükkâna geri geldiğinde "Sana ne oldu böyle?" diye sordu Mick,.

Aklı başından gitmiş gibi şaşkınca baktı. "Hiçbir şey. Neden?"

"Eğer sen şu anda bir randevudan dönmüş olsaydın, gidip seni bu halde bırakan o adamın peşine düşerdim."

Utanmış bir şekilde çantasından pudra kutusunu çıkarıp az önce yağmalanmış gibi görünen darmadağın saçlarına, kızarmış yanaklarına ve dudaklarına çabucak göz attı. Gerçekten de öylelerdi. Jake'ten bunun için mi, yoksa çok çabuk durduğu için mi nefret etmesi gerektiğini kestiremedi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Hava rüzgârlıydı," dedi babasına. "Şapkam uçtuğu için saçım darmadağın oldu."

"Hı hı," dedi apaçık şüpheyle. "Bu kötü niyetli yaşlı rüzgâr rujunu da alıp götürmüş."

"Hayır, o öğle yemeğinden oldu," dedi. "Şimdilerde rujlar yemek boyunca fazla dayanmıyor."

"Öyle diyorsan."

"Neyse, benim otele gitmem gerekiyor. Bu öğleden sonra yapılacak bir sürü evrak işi var. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

Ona memnuniyetle baktı. "Ben bir kasaba yaptım," diye hatırlattı. "Bu tezgâhı sen olmadan da bitirebileceğimi düşünüyorum."

"Demek istemiştim ki..." Ne demek istediği hakkında bir fikri yoktu. Her ne kadar o gittikten sonra kafede yarım saat aralıksız oturup düşüncelerini toparlamaya çalıştıysa da Jake'le karşılaşmasından beri bir tek mantıklı şey düşünmemişti. Boğazından bile geçmeyen bir sandviç yemişti. Hâlâ bir o kadar sersemdi.

"Daha sonra evde görüşürüz," dedi Mick'e sonunda.

"Gitmeden son bir şey," dedi babası yanağına dokunarak. "Her ne olmuşsa, kasabaya döndüğünden beri ilk kez gözlerinde bir parıltı bırakmış. Bunu görmek güzel. Tekrar denemeyi düşünebilirsin."

Bree başını salladı çünkü buna başka türlü nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Görüşürüz," dedi kapıdan çıkarken.

Yani, Jake onun gözlerinde bir parıltı, kanında değişmez bir melodiyle cevaplardan çok sorular bırakmıştı. Mick ve Will'in yoluna çıkardığı cevapsız sorulara neden bu kadar kızdığını şimdi anlıyordu. Şu an kendisi de biraz öfkeliydi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Dahası korkmuştu, çünkü bu öğlen olanlar bir tek şeyi kanıtlıyordu, o da her ne kadar Jake'i biraz olsun mutlu etmese de onunla aralarında bir zamanlar nasıl bir tutku yaşanmışsa bu hepsinden daha güçlüydü...

Jake saat altıdan sonra fidanlığa döndüğünde yorgundu ve duygularından arınmıştı. Günü bu kadar geç bitirmesinin tek güzel yönü kız kardeşinin bu öğleden sonra dedikodulardan duyduklarını sorgulamak üzere etrafta olmayacağıydı. Kıyı Yolu'nda Bree'yle gösterdikleri performanstan yola çıkarak çok şey duymuş olduğunu düşündü.

Satış bölümünden geçerek görevdeki işçileri selamladı ve ardından mevcut bitkilerin hızlı bir zihinsel ölçümünü yapıp ofisine geçti. Mesajları gözden geçirmeye ve Connie'nin sıraya dizdiği yeni peyzaj işleri için takvimine bakmaya on dakikasını harcamayı planladı. Sonra da doğrudan eve gidip duş alacak ve soğuk bir bira içecekti.

Fakat aksine, kapıyı açtığında yeğenini ofisindeki koltukta, üzerinde serseri tipli bir çocukla sere serpe uzanmış buldu. Jake bir zamanlar kendisinin de hormonlarıyla hareket eden bir ergen olduğunu hatırlamaya çalıştı, fakat içine dolan kırmızı öfke bulutundan sıyrılıp düşünmesi zor oldu.

Jake çocuğu gömleğinin arkasından tuttu ve ayağa kaldırdı. Jenny telaşla bluzunun düğmelerini iliklemeye çalışarak yerinden sıçradı.

"Bütün gün olmayacağını sanıyordum," dedi yüzünde belirgin bir panik havasıyla kapıya doğru geri geri gitmeye çalışırken.

"Bu durum daha fazla işinize yarasın diye mi?" diye sorguladı Jake.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Tanımadığı bu çocuk ona mücadeleye hazır bir şekilde bakıyordu. "Ben gidiyorum," dedi Jake'in yanından geçmeye çalışarak.

"Otur!" diye kükredi Jake. "İkiniz de oturun."

Jenny çocuğun eline uzanıp onu yanına, koltuğa çekmeye çalıştı.

"Buraya değil," dedi Jake. "Oraya. Sandalyeye." Aralarında güven verici bir mesafe olması için iki sandalyeyi birbirinden uzaklaştırdı ve sonra iki gencin de oturmasını bekledi. Yeğeni utançtan ölecekmiş gibi görünüyordu. Çocuksa şu an nispeten daha az saldırgan duruyordu.

"Pekâlâ, burada ne yaptığınızı biriniz açıklayacak mı?" Kıvranmakta olan genç adama en korkutucu bakışını attı. "Senden başlayalım."

"Buraya gelmek benim fikrimdi, Jake Dayı," dedi Jenny fısıltıdan öteye gitmeyen bir sesle.

Korkusunu yatıştıracak türden bir bakış attı. "Sana geleceğim." Tekrar genç adama döndü. "Senin adın ne?"

"Dillon," dedi sesinde her şeyi açığa çıkaran bir titremeyle. "Dillon Johnson."

"Peki, Dillon Johnson, konuşmaya başla."

"Biz, şey, yalnız kalmak istedik, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bizim evde daima etrafta bir grup çocuk olur. Üç kız kardeşim daha var." Jake'e yalvaran gözlerle baktı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olmalısınız."

"Üzgünüm," dedi Jake. "Sadece bir ablam var, o yüzden pek yakınlık duymuyorum. Devam et."

Bu ses tonu karşısında Dillon'un beti benzi attı. "Pekâlâ, Jenny'nin annesi işten gelmişti. Ve ikimizin de arabası olmadığı için Jenny buraya gelebileceğimizi söyledi. Yalnız kalmak için. Bir şey olmayacaktı, yemin ederim."

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Hiçbir şey mi? Emin misin? İçeri girdiğimde yeğenimin bluzunu neredeyse tamamen çıkarmıştın. Bu bile bir şeydir."

"O... Ben..."

Jake ona sert bir şekilde baktı. "Güzel. Sınırı aştığın konusunda hemfikiriz."

Çocuk, sonunda uysal bir ifadeyle başını salladı.

"Şimdi de böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağı konusunda anlaşalım. Ne burada, ne senin evinde, ne yeğenimin evinde, ne de herhangi birinin arabasının arka koltuğunda. Anlaşıldı mı? İkimiz de anladık mı?"

Çocuk hızla gözlerini kırpıştırdı. "Evet, efendim."

"O halde artık gidebilirsin," dedi daha sakin bir şekilde. "Eve gidebileceğin bir aracın var mı?"

Dillon başını salladı. "Buraya bisikletlerimizle geldik." Kapıya doğru güçlükle ilerledi, Jenny'ye son kez mahcup bir şekilde baktı ve sonra çıkıp gitti.

"Nasıl yapabildin?" diye sordu Jenny, ağlamak üzereyken. "O sahip olduğum ilk gerçek sevgilim ve sen bunu mahvettin."

"Eğer sana gerçekten değer veriyorsa ben hiçbir şeyi mahvetmiş olmam. Kurallara uyacak."

"Ama herkes çıkıyor ve..." Öfkeyle kızardı. "Biliyorsun işte."

"Biliyorum, tatlım. Ayrıca bunun nereye varabileceğini de biliyorum." Doğrusu, bunu ancak büyük bir bedel ödemiş olan birinin anlayabileceği türden acı bir pişmanlıkla hatırlıyordu. "Annenle bu konuyu konuştuğunuzu biliyorum."

"Hadi ya. Elbette konuştuk."

"O zaman olası sonuçları tek tek saymama gerek yok, değil mi?"

"*O işi* yapmayacaktık," diye ısrar etti.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Tecrübesizce edilmiş bu laflar, hayatını değiştirecek bir şeyler yaşanmadan onun aklına girmenin ne kadar önemli olduğuyla ilgili gereken her şeyi anlatıyordu Jake'e.

"Ama yaptığın şey, bazen sen farkına bile varmadan *o işle* sonuçlanıyor."

Bu konuya en iyi ne şekilde yaklaşacağını düşünmeye çalışırken bir elini saçlarında gezdirdi. Jenny beklenti içinde onu izledi. Bir çocukla böyle bir konuşma yapmaya hazır değildi. Üstelik de tatlı, masum yeğeniyle. Jenny Louise'in uğraştığı tek şeyin oyuncak bebekleri ve omzuna binip gezmek olduğu zamanlar dün gibiydi.

Birden ayağa kalktı. "Hadi, buradan çıkalım."

Jenny kuşkuyla ona baktı. "Nereye gidiyoruz? Anneme bundan bahsedecek misin?"

"Evet," dedi katı bir şekilde. "Ama önce seninle pizza yemeğe gideceğiz."

Yüzü bir anda canlandı. "Gerçekten mi?"

Jake onun saçlarını dağıttı. "Gerçekten, aynı zamanda erkekler hakkında uzun uzun konuşacağız."

Jenny kaşlarını çattı. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"En son olanlara bakılırsa, öyle sanıyorum."

"Ama sana annemle bütün bu konuları konuştuğumuzu söyledim."

"Fakat görünüşe göre kafana girmemiş," dedi manidar bir şekilde. "Ayrıca, o bir erkeğin gözünden bakamaz. Ben bunu yapabilirim. İnan bana, tatlım, erkekler bu tür şeylere kızların baktığından tamamen farklı bir yönden bakıyorlar."

Jake bisikleti kamyonetine yüklerken Jenny cüretkâr bir bakış attı. "Yani bugün kafede o kadına kocaman bir öpücük kondururken ne düşündüğünü mü anlatacaksın?"

Jake'in yüzü kızardı. "Bunu nereden duydun?"

BELONGS TO KAYOS TEAM

"Arkadaşım Molly öğle arası okuldan çıkmış ve sizi görmüş. Çok ateşli olduğunu söyledi."

Jake'in midesine kramp girdi. "Lütfen söyle, arkadaşın Dillon'la ofisimi bir randevu yeri gibi kullanma fikrini buradan edinmedin, değil mi?"

"Aslında beni anlayabileceğini, annem gibi sıkıntı çıkarmayacağını düşündürdü." Pişmanlıkla baktı. "Sanırım yanıldım."

"Galiba öyle."

Ve Tanrı yardımcısı olsun, şu anda Bree'yle ayrıldıklarından beri oluşturmakta olduğu listeye ekleyecek yeni bir pişmanlığı daha vardı. Bu kesinlikle kötü bir hamleydi. Hem de çok kötü.

Ne yazık ki, bunun tekrar edilmeye mahkûm bir hata olduğunun hiç kuşkusuz farkındaydı. Sadece bir dahaki sefere bunu henüz on yedi yaşında olan duyarlı yeğenine açıklamak zorunda kalmayacağını ümit ediyordu.

BELONGS TO SAVOS TEAM

9

Jake, Jenny Louise'le pizza yemeğe gideceklerini söylemek için Connie'yi aradığında o çılgına dönmüş gibiydi.

"O seninle mi?" diye sordu Connie, belli ki şaşırarak. "Neden? Nasıl oldu? Onu bulmak için her yeri aradım. Bana bir not bile bırakmamış. O böyle biri değildi, Jake. Arkadaşlarıyla bir arabaya binip, her ne kadar buna izinli olmasa da, kaza yapmış olabileceklerinden korktum. Neredeyse hastaneleri arayacaktım."

"Endişelenmeyi bırak abla," dedi, yeğenine kaşlarını çatıp bakarak. "Onu eve getirdiğimde her şeyi anlatacağım. Sadece benimle beraber olduğunu bilmeni istedim. Bir sorun yok. İnan bana, konuşacağımız meselelerden biri de not bırakmadan evden çıkmamak olacak. Bu bir daha tekrarlanmayacak."

"Jake, sen ondan sorumlu değilsin. Ayrıca, yemeği hazırladım," diye karşı çıktı. "Hadi, onu eve getir. Senin için de bir tabak koyuyorum. Bir sürü yemek var."

"Bence ikinizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olabilir. Bana güven, sen görmeden önce Jenny ile halletmemiz gereken şeyler var."

"Nasıl şeyler? Jake Collins, kızımın başı dertte mi yoksa? Eğer öyleyse, şu anda söylemelisin. Benden bir şeyler saklamana izin vermem."

"Sana sonra anlatacağız, söz veriyorum. Bir saate kadar orada oluruz."

BELONGS TO KAVUS TEAM

Connie gecikmeye hiç sevinmemiş gibiydi, ama sonunda pes etti. "Bir saat sonra dönmezseniz arkanızdan pizzacıya gelip ikinizin de hoşuna gitmeyecek bir manzaraya yol açabilirim."

Bunu yapardı. Jake biliyordu. "Orada olacağız."

Telefonu kapattığında Jenny'nin alt dudağını ısırdığını gördü. Ona döndüğünde ürkmüş görünüyordu. "Bana kızgın mı?"

"Nerede olduğunu haber vermediğin için mi? Evet, çıldırmış. Ne düşünüyordun? En azından ona bir not bırakamaz mıydın?"

"Ne deseydim yani?" diye sordu daha cesur bir edayla. "Erkek arkadaşımla ofisine gittiğimi mi? Buna çok sevinirdi." Bilen gözlerle baktı. "Ya da Molly'lerde yemeğe gidiyorum deyip yalan mı söyleseydim?"

"Erkek arkadaşınla ofisime gitmesen nasıl olurdu?" diye öneride bulundu. "Bu kesinlikle benim ilk tercihim."

"Bir daha olmayacak," diye yemin etti. "Söz veriyorum."

"Tabii ki olmayacak," diye mırıldandı. Gün boyunca sahile gelenlere dilimle pizza satan bir dükkânın yakınlarına arabasını park etti. Akşamları daha çok kasabanın gençlerine ve yerli ailelere hizmet veriyordu.

Sonraki kırk dakika boyunca Jenny'ye genç bir erkeğin düşünce dünyası üzerine hızlandırılmış bir kurs vermeye çalıştı. Bitirdiğinde ise Jenny ona kuşkuyla baktı.

"Fakat dediğine göre onlar aslında hiç düşünmüyorlar, şey dışında..." Kıpkırmızı oldu. "Bilirsin işte."

"Aynen öyle."

Düşünceli bir halde baktı. "O zaman bunun aslında benimle hiç ilgisi yoktu. Yani ofisinde olanların. Bu sadece Dillon'un herhangi biriyle takılmayı arzulayan hormonlarıyla mı ilgiliydi?"

Parmağıyla çenesine dokunup yüzünü kendisine çevirdi. "Dillon'un seni sevmediğini söylemiyorum. Sana saygı

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

duymadığını da. Yalnızca demek istediğim, konu seks olunca o yaştaki bir erkek bütün diğer düşünceleri kafasından neredeyse tamamen atar. Yani bu durumda kendini korumak senin elinde. Sınırı nerede çizeceğini bilmek ve karşındaki insanın da bunu bilmesini sağlamak için kendine yeterince saygın olması gerekir. Önünde harika bir gelecek var, Jenny Louise. Diğer sene üniversiteye gideceksin. İstediğin herhangi bir mesleğe sahip olabilirsin. Bir erkek seni nasıl kontrol edeceğini bilmediğin bir duruma sokarsa yazık etmiş olursun."

"Hamile kalırım diye mi?" dedi, onun ve hiç şüphesiz annesinin söylediklerini hatırlatarak.

"Evet, hemen hemen dünyadaki bütün önlemlerle bile hamile kalabilirsin," dedi tecrübesinden yola çıkarak. Bree'yle o, korunmalı seks diye düşündükleri şeyi denemişlerdi. Hayatlarını değiştiren o hamileliği kesinlikle planlamamışlardı ve Jenny'den yaşça epey büyüktüler. Şu an bile bunun yol açtığı sonuçlarla uğraşıyorlardı. Aynı şeyleri yeğeninin de yaşamasını istemiyordu.

Jenny'nin endişe dolu gözlerine baktı. "Beni anlıyor musun?"

Başını salladı.

"İyi o zaman. Şimdi annen buraya gelip ikimize de bir çeşit ders vermeden, hatta daha da kötüsünü yapmadan eve gidelim."

"Daha kötüsü ne olabilir ki?" diye sordu Jenny.

"Aşırı derecede utanç verici bir manzara."

"Daha önce başıma geldi," diye itiraf etti iç çekerek. "Bu olmadan kesinlikle eve gitmeliyiz."

Jake arabasını ablasının evine sürüp garajın önüne çekti. İnmek üzere kapısını açtığında Jenny hiç kıpırdamadı. Başını kaldırınca yanaklarından düşen gözyaşları açığa çıktı.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Annemin ne yaptığını bilmesini gerçekten istemiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen, Jake dayı. Sadece Dillon yüzünden değil, ayrıca ofisine gizliden girdiğim için benimle ilgili hayal kırıklığına uğrayacak. Senin güvenini suistimal ettiğimi söyleyecek ve öyleydi de."

"Ofisime gizliden girmedin," diye düzeltti. "Anahtarın vardı."

"İşte, onu ilgilendiren de bu. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma yemin edersem ona söylemekten vazgeçer misin?"

Bir an duraksadı. Bütün yüzünü kaplayan çaresizliği gördü, ama ablasının böyle ciddi bir meseleyi bilmeye hakkı olduğuna inanıyordu.

"Bak ne diyeceğim?" dedi sonunda. "Ona söylemeyeceğim."

Jenny'nin yüz ifadesi canlandı. "Gerçekten mi?" dedi inanamayarak. "Teşekkürler, teşekkürler, çok teşekkürler."

Bir elini havaya kaldırdı. "Henüz bana teşekkür etme. Ona ben anlatmayacağım çünkü bunu senin yapmanı isteyeceğim."

Jenny sarsıldı. "Ben mi anlatacağım? Her şeyi mi?"

Doğrularcasına başını salladı. "Her şeyi."

"Sen de orada olacak mısın?"

"Evet, hiçbir şeyi atlamaman için."

"Vay canına! Güvenoyun için teşekkürler," dedi alaycı bir şekilde.

"Güven ancak kazanılır, tatlı bezelyem. Bu öğlen güvenimize çok büyük bir darbe vurdun, fakat annene hatanı itiraf etmen onu geri kazanmak için büyük bir adım olacak."

"Madem öyle diyorsun," diye mırıldandı mutsuzca.

"Öyle diyorum. Hadi şimdi içeri girip bu işi bitirelim."

Jenny, kaplumbağanın bile geçebileceği bir hızla peşine takıldı ve onu takip etti. İçeri girdiklerinde Connie'yi, dikkatinin

yarısı bir televizyon dizisinin tekrarına, diğer yarısı da duvardaki saate odaklanmış bir şekilde mutfak masasında otururken buldular.

"Bir dakika geç geldiniz," dedi, Jake buzdolabından bir şişe birayla bir soda alıp karşısına otururken. Elleri boşta kalmasın diye sodayı Jenny'ye uzattı.

Connie kızına odaklandı. "Bu öğlen neredeydin?"

"Hadi ama, bir an önce meseleye gel, ne duruyorsun?" Jenny önce saldırıp sonra geri çekildi. "Özür dilerim." Jake'e doğru baktı ve o da cesaret verir gibi başını salladı.

"Fidanlıkta," diye itiraf etti yavaşça.

Connie yüzünü astı. "Ne zaman? Seni görmedim."

"Senin çıkmanı bekledim, sonra da Jake dayının ofisine gittim." Zorlukla yutkunduktan sonra, "Dillon'la," dedi.

Connie boş gözlerle ona baktı. "Fakat neden oraya?" Jake'e bakınca sesi kısıldı. "*Hayır.*"

Jake tekrar başını salladı.

Connie, ufak tefek bir kadındı ama kendini bir anne tavuk gibi dikleştirince çok ürkütücü oluyordu. "Jennifer Louise, lütfen bana Jake'in ofisine Dillon'la kırıştırmak için girmediğini söyle."

"Anne, bu çok geri kafalıca. İnsanlar artık *kırıştırmıyor.*"

Connie ona küçümseyen gözlerle baktı. "Böyle söylemiyor olabilirler ama bunu hâlâ yaptıklarından adım gibi eminim. Burada asıl önemli olan mevzu, Dillon'la senin bunu dayının ofisinde yapmanız."

Jenny, yüzündeki utanç ve çaresizlikle kafasını salladı.

Connie tekrar Jake'e döndü. "Sen de onları yakaladın, öyle mi?"

BELONGS TO SOLVIS TEAM

"Ah, evet. Ama çok ileri gitmemişlerdi, bu yüzden Jenny ile ben bu gece erkeklerle ilgili uzun uzun, hoş bir muhabbet ettik. Böyle bir şeyin bir daha asla tekrarlanmayacağı konusunda anlaştık, en azından otuz yaşına gelene ya da evlenene kadar, artık hangisi önce olursa."

Jenny'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ona kesinlikle katılmıyorum."

"Pardon, benim hatam," dedi Jake. "Kırk yaşına gelene kadar."

Connie gözlerini kızına çevirip tekrar Jake'e döndü. "Bu, şaka yapılacak bir mesele değil."

"Haklısın," diye katıldı ona bir anda yüzü asılarak. "Jenny de bunun farkında, değil mi?"

Hevesle başını salladı. "Evet anne, gerçekten biliyorum."

"En azından gelecek ay boyunca imkânların kısıtlı olacak," dedi Connie, sert bakışları kızının üzerinde gezinirken. "Hiçbir e-posta, mesajlaşma ve okula gitmek dışında evden çıkma olmayacak."

Jenny, beyninden vurulmuşa döndü fakat sonra büyük bir hata yaparak saldırganlaştı. "Buna kimin gücü yetecek?" diye sordu.

"Benim," dedi Connie aynı şekilde. "Sabahları seni okula götürüp çıkışta da alacağım. Ben işimi bitirene kadar fidanlıkta yanımda kalabilirsin. Hatta dayının güvenini kırdığın için orada öylece oturmak yerine onun için çalışabilirsin."

Bu, Jenny'nin ilgisini uyandırıp yüzünde küçük bir kıvılcıma sebep oldu. "Ne kadar ücret alacağım?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Connie, ardından elini uzattı. "Hemen cep telefonunu ver."

"Ama..."

"Şu anda gerçekten benimle tartışmak istiyor musun?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jenny, telefonunu çantasından çıkarıp mutfak masasına koydu. Jake'e ters ters baktı. "Bu çok işe yaradı. Teşekkürler."

Sonra kaçarak mutfaktan çıktı.

Connie derin bir nefes aldı. "Buna inanmıyorum. Ofisinde kırıştırıyordu? Hem de açık açık?" Başını kollarının arasına aldı. "Yetişkin olana kadar bununla baş edebileceğimden emin değilim."

Jake elini onunkilere uzattı. "Üstesinden geleceksin. Ve o da hayatını mahvedecek büyük bir aptallık yapmadan büyüyecek. Buna gerçekten inanıyorum. O zeki bir kız, abla. Hem ben bugün ona erkekler hakkında iyi bir ders verdiğimi düşünüyorum. Umarım başka birinin bir daha ona el sürmesine izin vermeden bu söylediklerim iki ya da daha fazla kez düşünmesini sağlamaya yetecektir."

"Ne kadar ileri?"

"Çok değil," diye rahatlatmaya çalıştı. "Giysileri hâlâ üstlerindeydi." Jenny'nin bluzundan bahsetme gereği duymadı. "İyi misin?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Sence söylediklerinden gerçekten etkilendi mi?"

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde, sonra gülümsedi. "Ama yine de önümüzdeki on yıl boyunca onu sıkı gözetim altında tutmak iyi olacaktır."

Ablası, tam da umduğu gibi kahkahayı bastırdı. "Onu liseden almayı ve üniversiteye göndermemeyi düşünüyorum."

"Şimdilik liseye odaklanalım. Kendi tercihlerimiz ne yönde olursa olsun, üniversite mevzusu biraz gerçek dışı gelebilir."

"Önümüzdeki on yıl boyunca onu korumak isteyen sendin," diye hatırlattı.

BELONGS TO SOLVE TEAM

Jake önemsemedi. "Hey, ben daima ailenin hayalperestiydim." Ayağa kalktı ve alnına bir öpücük kondurdu. "O iyi olacak. Sen de öyle."

Kardeşine minnet dolu gözlerle baktı. "Onun ve bizim başımıza gelenleri önemsediğin için teşekkürler."

"Her zaman," diye söz verdi.

Bu en azından birkaç saattir düşüncelerini Bree'den ve o öpücükten uzaklaştırmıştı. Daha da güzeli, ablası bu konuyu hiç gündeme getirmemişti. Böyle dikkat dağıtan şeyler her türlü kızgınlığa değerdi.

Bree nihayet dükkânda ofisi olarak kullanacağı küçük kuytu köşesinde çalışabilecekti. İnşası tamamlanmış, soğutucular kurulmuş ve Mick her şeyi beyaz renkte vurgularla yoğun bir lacivert tonuna boyamayı neredeyse bitirmişti. Arada bir başını dışarı çıkarıp boya kokusundan kurtulması gerekiyordu, fakat açılış günü yaklaştıkça heyecanı daha da artıyordu. Yarın mallarının büyük bir kısmı varmış, boya da yeterince kurumuş olacağından onları paketlerinden çıkarıp önceden belirlenmiş köşelerine yerleştirebilecekti.

Arkasına yaslanıp dudağındaki gülümsemeyle her şeyin nasıl da yavaş yavaş yoluna girdiğini düşünürken ön kapı açıldı ve kız kardeşleri içeri girdi. Onların yüzündeki ifadeyi tanıyordu. Bir şeyler karıştırıyorlardı.

"Açılışa iki hafta var," diye haber verdi Jess, dikkatinden kaçmış olabileceğini düşünerek.

"Biliyorum," diye yanıtladı Bree.

"Pekâlâ, ne yapacaksın?" diye sordu Abby. "Herhangi bir plan yaptığını duymadım."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Kapıya bir tane 'Açık' levhası asıp müşterilerin akın etmesini bekleyeceğim," dedi, bu yorumun organizatör Abby'yi çıldırtacağını tahmin ederek.

Abby ona hayretle bakınca sırıttı. Jess bile biraz sarsılmış görünüyordu.

"En azından reklam yapmalısın," dedi Jess. "Hemen şimdi."

"Ayrıca bir etkinlik falan da olmalı," diye araya girdi Abby. "İnsanların ilgisini buraya çekecek bir şeyler."

"Kasabada bu dükkândan ve ne zaman açılacağından haberi olmayan tek bir kimse olduğundan şüpheliyim," diye karşılık verdi Bree. "Babam bu yerde çalışmaya başladığından beri çoğu kişi etrafta dolanıyor. Dedikodu gazetesinin, herhangi bir reklamın yapabileceğinden daha fazla etki yarattığından son derece eminim. Neden para harcayayım ki?"

"Çünkü biz O'Brien'ız," dedi Jess. "İnsanlar bizden büyük, gösterişli türden bir organizasyon bekliyorlar."

"Bütün kasabaya parti vermeyeceğim. Bu otel için mantıklıydı fakat çiçekçi dükkânı için öyle değil. Bir kere o kadar insan buraya sığamaz bile."

Abby'nin suratı düşünceli bir şekle büründü. "Peki, haklısın," dedi. "O zaman burayı gün boyunca herkese açık bir mekân haline getireceğiz. Bu, kalabalığın dağılmasını sağlayacaktır. Ayrıca servis olarak..."

Bree tekrar bir elini kaldırdı. "Yiyecek servisi falan yok. Burası restoran değil."

"En azından şampanya?" dedi Jess istekle.

"Herkes sarhoş olup yere yığılsın diye mi? Hiç sanmıyorum."

"Bir bardak şampanya ile insanlar kaldırıma çarpmazlar," dedi Abby. "Eğer buna gerçekten itirazın varsa meyveli kokteyle ne dersin? Bu, etkinlik havasına daha uygun olabilir. Ürün tezgâhını şırıl şırıl dökülen güzel bir pembe kokteyl

BELONGS TO SCANS TEAM

çeşmesiyle süsleyebiliriz. Sanırım evde eskilere ait koca bir kokteyl bardağı takımı var. Bu güzel olabilir."

"Peki, şırıl şırıl akan bir çeşme bütün tezgâhı kaplarken ben işimi nasıl yapacağım?"

"İlk gününde iş yapman gerekmiyor," dedi Jess. "O gün önemli olan insanları dükkânınla ilgili heyecanlandırman."

"O haklı," dedi Abby.

"Yani o gün çiçek satmayı beklememem mi gerekiyor?" diye sordu Bree şüpheyle. "Sipariş etmeyi planladığım çiçeklerle ne yapacağım peki? Teşhirde ve soğutucuda çiçek yoksa pek de çiçekçi dükkânı gibi gözükmeyecektir."

"İyi bir nokta daha yakaladın," dedi Jess.

Bree ona alaycı gözlerle baktı. "Ne yaptığımla ilgili en azından küçük bir fikrim olduğunu düşünmenize sevindim."

"Bu konuya tamamıyla yanlış bakıyorsun," dedi Abby. "Bu halkla ilişkilere girer. Kokteyl, çiçekler, sahip olacağın işletmenin beğenilmesi için gereken şeyler bunlar. Bu açılış partisi, henüz bir ilk, bir başlangıç. Asıl mevzu olan çiçek satışına daha sonra geçeceksin."

Bree kuşku duymaya devam etti. "Bir hafta sonu tatilinin büyük gününü kaçırmak istediğimden emin değilim."

"Cuma," dedi Jess birden. "Partiyi cuma öğlen ve akşam yapacağız. Böylece cumartesi sabahı resmi olarak kapılarını açar, binanın aşağısında kuyruk oluşturursun."

"Sanırım bu, işe yarar," diye kabul etti Bree.

"İlk çiçek siparişin ne zaman teslim edilecek?" diye sordu Abby.

"Jake'e cuma sabahı dedim."

"Bunu perşembe günü yap. Bu durumda perşembe bütün gün ve cuma sabahı burayı vitrine çevirmek için zamanımız olur. Açılışını da cuma öğleden sonra yaparsın, mesela

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

saat dörtten sekize kadar, böylece hafta sonu İşçi Bayramı için kasabaya gelenler, müziğin sesini duyup neler olduğuna bakmak için uğrarlar."

Bree ona dik dik baktı. "Müzik mi? Kendini fazla kaptırmadın mı?"

"Elbette hayır. Orkestra o gece suyun kenarındaki çardakta çalacağına, konseri buradaki yeşil alana taşıması konusunda babamı ikna ettim. Belediye başkanıyla konuştu bile. Buralarda sözü geçen bir babaya sahip olmanın avantajlarından biri de bu. İşler nasıl istiyorsak aynen öyle yürüyor. Bu yüzden konser konusu tamam. Ayrıca, saat sekiz yerine altıda başlayacaklar, bu da büsbütün mükemmel olacak, sence de öyle değil mi?"

"Mükemmel," dedi Bree baş dönmesiyle. Ablasına bakınca içinde şüphe uyandı. "Ne yani, ikiniz henüz buraya girmeden önce bütün bunları halletmiş miydiniz? Bütün bu konuşmalarla, beni önceden planladığınız şeylere uymam için ikna etmeye mi çalışıyordunuz?"

Suçlu görünen tek kişi varsa o da Jess'ti. Abby hiç umursamadı. "İstersen bunların senin fikrin olduğunu düşünebilirsin."

"Ama hiçbiri benim fikrim değildi."

"Fakat şimdi seni heyecanlandırdı, değil mi?" dedi Abby, kendinden emin bir tavırla. "Nasıl heyecanlandırmasın ki? Harika olacak."

"Üçkâğıtçılar," diye söylendi Bree alçak sesle.

"Ne dedin?" diye sordu Abby, dudaklarını büzerek.

"Sizin bir çift üçkâğıtçı olduğunuzu."

Jess, içten içe güldü. "Evet, ama seni seviyoruz. Bu yüzden bizi affedersin."

"Ve yeni işin ses getirdiğinde bize hakkıyla minnettar olursun," diye ekledi Abby.

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Bu küçük organizasyonunuz bana ne kadara mal olacak?" diye sordu Bree.

"Maliyeti yok. Bu, bizim sana hediyemiz, Jess'le benim. Annem de katılacak. Açılışla ilgili özel bir şeyler yapmak istediğini söyledi. O hafta sonu kasabada olacak. Hazırlıkları yaparken bize yardım edebilmesi için perşembe günü gelmesi gerektiğini ona bildireceğim."

Bree'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bunu ödemenize izin veremem. Jess hâlâ otel işlerini yoluna sokmaya çalışıyor ve..."

"Elbette yapacağız," diye araya girdi Jess. "Tanrı aşkına, Abby benim için otele servet harcadı ve her yeri halıyla doldurdu. En azından sana bir parti yapabiliriz."

Bree gözyaşlarını silip gülümsemeye çalıştı. "O halde tekrar şampanyayla mezelere dönelim."

Abby ona sarıldı. "Endişelenmene gerek yok. Hepsi ısmarlandı bile."

"Kabul edeceğimden o kadar emindiniz yani?"

"Hey, sen bir O'Brien'sın," dedi Abby. "Sevdiğimiz bir şey varsa, o da partilerdir."

Ben hariç, diye düşündü Bree, ama bunu kendine sakladı. Planları o kadar heyecanlandırmıştı ki onları, istemediği takdirde neredeyse onu ezip geçmeyi bile düşünmüşlerdi. O hiçbir zaman eğlence düşkünlerinden olmamış, daima merdivenlerin başında tek başına oturup seyirci kalmayı seçmişti.

Bu da neyin nesi? dedi kendi kendine. Belki de zaman değişmişti. Her şeyden önce bu yeni bir başlangıç olacaktı. Bütün yollara başvurabilirdi.

Jake, Connie'nin Bree'yle telefonda konuştuğunu duyduğunda ofisinde bulunuyordu. Masa takvimindeki tarihleri not alırken ilk çiçek dağıtımının tarihini değiştirmekten ve bir partiden

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

söz ediyordu sanki. Jake, neler olduğunu öğrenmek için telefonu kapatmasını bekleyebilirdi ama merakı ondan daha baskın çıktı. Daha sonra duyacağını bildiği halde bir elini havaya kaldırdı.

"Onunla konuşmama izin ver," dedi.

Connie inanamayarak gözlerini ona dikti. "Ciddi misin?"

"Hemen telefonu bana ver," diye emretti. "Ve gidip başka şeyler yap."

"Ne gibi?"

"Ne istersen. Seradaki çiçekleri sula ya da seni buradan uzak tutacak ne varsa onu yap."

Gözleri zevkten parladı. "Enteresan. Müşterilerinden biriyle iş konuşmak için yalnız kalmak istiyorsun. Bree'nin bu özel ilgiyi nasıl değerlendireceğini insanlar merak edebilirler."

Ayağa kalkıp ofisi terk edene kadar ona yalnızca sert sert baktı. Telefonu kulağına götürdüğünde Bree'yi soru sorarken buldu. "Connie, neler oluyor? Connie!"

"Benim."

"Jake," dedi sesindeki şaşkınlık ve belki biraz da korku belirtisiyle. "Connie nereye gitti?"

"Onu bir iş için gönderdim."

"Anlıyorum."

"Peki, neye ihtiyacın var? Connie'nin teslim tarihiyle ilgili bir değişiklikten ve bir partiden bahsettiğini duydum."

Bree, kız kardeşlerinin herkese açık bir davet vermesi konusunda onu ikna ettiklerinden söz etti. "Bu yüzden çiçekleri cuma yerine perşembe günü teslim almam gerekiyor."

Kısa bir süre kala haber verdiği için farklı bir günde teslimat yapamayacağını öne sürerek işleri zorlaştırmayı düşündü

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

fakat her ikisi de bunu yapabileceğinin farkındayken onu yalvartmanın ne anlamı olabilirdi ki?

"Sorun olur mu?" diye sordu Jake sessiz kalınca. "Connie problem olacağını düşünmüyor gibiydi."

"Çiçekleri zamanında alacaksın," diye yanıtladı kısaca.

"Sipariş formunu pazartesi günü teslim etme konusunda hâlâ hemfikir miyiz, yoksa daha erken mi göndermem gerekiyor?"

"Ne kadar erken gönderirsen, istediğin her şeyi alma şansın o kadar artar. Hatta bugün hazırlayabilirsen Will ve Mack'le Sally'nin yerinde buluşmadan uğrayıp alırım."

"Gerçekten mi? Buraya mı geleceksin?"

"Beni yolumdan alıkoyacak değil ki," dedi, görünürde bunu problem haline getirmesine kızarak. "Sally'nin dükkânı neredeyse hemen bitişiğinde."

"Tabii, on bir buçuğa kadar hazır olur. Onlarla öğle vakti buluşacaksın, değil mi?"

"Beni takip mi ediyorsun?" Birtakım saçma nedenlerden ötürü bu fikir onu memnun etti.

"Elbette hayır," dedi bir anda Bree. "Sally, sizi dükkândan kaçırmayayım diye öğle vakitlerinde ortalarda dolanmamamı tembihlerken bundan bahsetmişti."

"Ha, tamam," dedi üzülerek. "O halde, sonra görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz. Herhangi bir sebepten dışarı çıkmam gerekirse sipariş formunu bir zarfa koyar, kapıya yapıştırırım."

Onunla karşılaşma ortamını hazırlamış olmasına rağmen bir ihtimal onu etrafta bulamayabileceğini duymak Jake'i kızdırmıştı. "Orada olman gerekiyor."

"Neden?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Siparişi gözden geçirebilmemiz için," dedi mantıklıca. Gerçekten akla yatkın bir bahanesinin olması onu rahatlatmıştı. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum. İhtiyacın olabilecek miktarlarla ilgili senden daha iyi fikirlerim olabilir. Daha satamadan solan çiçeklere bir servet harcamak istemezsin, değil mi?"

"Peki, tamam," dedi bu kez kendisi hırçınlaşarak. "O halde, burada bulunmaya özen göstereceğim. Ve Jake, bana bir iyilik yaparsın, değil mi?"

Bir an duraksadıktan sonra sordu. "Neymiş?"

"Buraya geldiğinde daha iyi durumda olmaya çalış. Her görüşmemiz gerektiğinde bu kadar huysuz ve katlanılmaz olacaksan, sonunda başka bir dağıtımcı bulmak zorunda kalabilirim."

Buna bir cevap vermek için söyleyeceklerini toparlayamadan telefonu kapattığını duydu. Karşılığında sırtını yeniden sertçe koltuğa yasladı.

"Kahrolası kadın!" diye mırıldandı.

Connie derhal kafasını çıkarıp ofisine bakınca ona emrettiği kadar uzağa gitmediği anlaşıldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, masum bir yüz ifadesiyle.

"Sorun falan yok," dedi, sessizce yanından geçip arkasından hızla çarptığı kapıdan dışarı çıkarak.

Kamyonetine giderken kahkahalarını duyacağından oldukça emindi. Şimdi karşısında iki kadın vardı. Ve maalesef, ikisiyle de yüz yüze gelmekten kaçınmanın tek bir yolunu dahi bulamamıştı.

BELONGS TO SAKOS TEAM

10

Jake'i görme ihtimali Bree'yi o kadar telaşlandırmıştı ki neredeyse dükkâna gelip kendisine yardım etmeleri için Jess'i ya da babasını arayacaktı. Doğrusu, onunla yalnız kalma konusunda kendine güvenmiyordu. Bir anda hangi dürtüleri hissedebileceği belli olmuyordu. Ve geçen gün yol kenarındaki kafede olanlara bakılırsa, Jake'in ruh hali de tamamen dengesizdi.

O büsbütün beklenmedik ve baş döndürücü öpücükten sonra onu hiç görmemişti. O anı aklından hiç çıkaramasa da, hâlâ neden olduğu ya da ne anlama geldiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Telefondaki bir temkinli, bir kızgın ses tonuna bakılırsa en az onun kadar kafası karışmış olmalıydı. Ayrıca, çok büyük olasılıkla, pişman olmuş gibiydi. Kendisi de pişman olmak isterdi ama, bunun yerine, yaşadıkları anbean aklına kazınmış, şehvet duyguları daha fazlasını ister olmuştu.

Bu karşılaşma kaçınılmaz olduğundan ve kendini kaybetmeden Jake'le nasıl başa çıkacağını öğrenmesi gerektiğinden, Connie'nin daha önce fakslamış olduğu söz konusu sipariş formunu çekmecesinden bulup çıkardı ve ona odaklanmaya çalıştı. Jake haklıydı, sipariş edeceği şeylere ve doğru miktarı seçmeye karar vermek biraz göz korkutucuydu.

Sayfaya göz atarken bütün çiçekleri listelemek istedi, fakat sanatsal güdüleri ölçüyü kaçırmaması konusunda uyardı onu. Dükkânın sade, şık ve zarif görünmesi gerekiyordu. Cenaze evlerinin bayıltıcı çiçek kokularından olmasa da olurdu.

Ayrıca, egzotik veya ender rastlanan çiçekleri papatyalarla birleştirmek gibi sürpriz karışımlar yapma fikri de hoşuna gitti.

Kararını birkaç kez daha değiştirmekten korkarak formun sayfalarca kopyasını aldı ve biri üzerinde ilk tercihlerini işaretleyip miktarlarını belirledi. Süslemeler için birbirine yakışan renklerle daha ucuz ve canlı buketlere karıştırılabilecek çiçekleri seçti. Geriye yaslanıp parti için sergilemek istediği türden süslemeleri kafasında canlandırmak işine yaradı. Örneğin, cam bir vazoda koyu bitkilerle, pembe ve beyaz gül dallarıyla birlikte duran rengârenk ortanca otları. Ya da ayçiçekleriyle dolu uzun, çini mavisi bir vazo.

Düşüncelerini bir parça kâğıda karalarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Saat on bir buçukta ön kapı aniden açıldığında başını kaldırıp Jake'i kaşlarını çatmış bir vaziyette kapının iç tarafında tereddütle beklerken görünce şaşırdı.

Bree, "Anlaşılan moralin hâlâ bozuk," dedi ses tonunu neşeli göstermeye çalışarak.

Bu suçlama hiç hoşuna gitmese de kendini gülümsemek için zorladı. Bir zamanlar sevdiği o sakin, çarpık gülüşünden değildi ama en azından çaba göstermişti. Gülse de gülmese de, onun görüntüsü Bree'yi çabucak etkiliyor, beklentiler kanında dolup taşıyordu.

"Burası güzel görünüyor," dedi sonunda, bakışlarını üzerinden alıp dükkânı inceleyerek. "Baban iyi iş çıkarmış."

"Öyle," diyerek katıldı ona. "Onun adına bir levha hazırlatmayı düşünüyorum. Ünlü bir mimar tarafından tasarlanıp ortaya konan bir iç mekâna sahip olduğum için övünebilirim."

"Fena bir reklam taktiği değil," dedi söylediklerini ciddiye alarak. "Eminim elinin değdiği her şey internette liste halinde bulunuyor. O tür şeyleri takip edenler, alanında iyi olan isimlerin tasarımlarını görmek için her yere seyahat ederler."

BELONGS TO SOLVES TEAM

Bree kıkır kıkır güldü. "Aslına bakarsan şaka yapıyordum. Dükkânımın sadece turistlerin uğrak yeri olarak kalmasıyla ilgilenmiyorum ve sanırım babam özgeçmişinde kasabanın adının geçmesinden yeterince mutlu. Çiçekçi dükkânımın iç tasarımı fazla bir şey katmayacaktır." Sipariş formunu ona doğru salladı. "Bunun üzerinde çalışıyordum ve bir sürü not aldım, ama sen haklıydın. Tavsiyen gerçekten işime yarayabilir."

Başıyla onayladı ve masasının öte tarafındaki sandalyeyi kapıp etrafında sürükledikten sonra onunkinin yanına bıraktı. Bu sayede birbirlerine çok yakın bir şekilde, bacak bacağa durdular. Jake ona neredeyse isyan etmesine neden olan cüretkâr bir gülümsemeyle baktı. Bree yorum yapmaktan vazgeçince halinden oldukça memnun bir ifadeyle başı salladı.

"Bakalım burada neler var." Forma bakmadan önce masanın üzerinde dağınık duran taslaklara göz attı. Gözleri hayretle ışıldadı. "Bölgedeki birçok dükkâna girip çıkıyorum, bu yüzden neler satıldığını biliyorum. Bunlar iyi Bree, hem de çok iyi."

Övgüden memnun bir şekilde ona baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmesem söylemezdim. Kibar olmak adına küçük beyaz yalanlar söyleme evresini çoktan geçtik."

"Evet, sanırım öyle," dedi, nerede kaldıklarını tam olarak söyleyemese de. Çoğu zaman, tamamen iki yabancı gibi olduklarını hissediyordu.

Fakat şu anda, bacakları onunkilere değerken, sıcaklığı dosdoğru bedenine yayılıp bütün o saf ve tutkulu erkeksilikle sarmalanmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlatırken öyle değildi. Şimdi yapabildiği tek şey nefesini tutup bir şekilde sakinliğini korumaktı.

"Bree?"

"Efendim?" dedi bir şeyler kaçırdığını fark ederek.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jake ona kuşkuyla baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Aklım başka yere gitti, hepsi o kadar."

Manidar gözlerle baktı. "Evet, ben de bazen aynı sorunu yaşıyorum."

"Ne soruyordun?"

Sipariş formunu işaret etti. "Buraya birkaç şey karaladım. Bakalım sen ne düşünüyorsun."

Bree notlara şöyle bir göz atıp başını salladı. Kendini tamamen aptal durumuna düşürüp üzerine atlamadan acilen onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı. "Şahane görünüyor."

"Tamam o zaman. Bununla devam edelim. Haftaya her şey buraya ulaştığında, başka ihtiyaçların olduğuna karar verirsen eğer birlikte çalışıp belirleriz."

"Bu mekânın yakınına ayak basmaya niyetin olmadığını düşünüyordum," dedi, daha önce telefonda açmaya çalıştığı konuyu gündeme getirerek. "Bugünün bir çeşit istisna olduğunu sanıyorum."

Jake omuz silkti. "Hatırladığım kadarıyla benim hem buraya gelip hem de ellerime hâkim olmamı sen teşvik etmiştin."

İçinden lanet okudu. Bunu unutmuştu. "Evet. Elbette. Peki ya geçen günkü öpüşme? O neydi?"

"O bu çevrede olmadı. Yalnızca anlık dürtülerden biriydi."

Kuralları kendine göre uyarlama şekline kıkır kıkır gülmemek için güçlükle dayandı. Ciddiyetle başını salladı. "Bu çok mantıklı, eminim öyledir. En azından sana göre."

Aniden ayağa kalktı. "Öğle yemeği vakti. Sally'nin yerine gitmem gerekiyor."

Sıcaklığın ve temasın bir anda kesilmesiyle hayal kırıklığına uğrayıp başını salladı. "Elbette."

BELONGS TO SAVAS TEAM

Uzun bir süre, kendisiyle çatışıyormuş gibi ayakta bekledi. En sonunda kulağa, "Lanet olsun," gibi gelen bir şeyler mırıldandıktan sonra eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Ayağa kalktığında sırıtıyordu.

"Ellerimi kullanmadım," dedi göz kırparak.

Ardından, Bree'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmaya devam ederken, sipariş formunu kalçasını saran, rengi solmuş kot pantolonunun arka cebine tıkıştırarak oradan ayrıldı. O yürürken Bree'nin gözleri doğal olarak arkasına kilitlenmiş vaziyetteydi. Karaladığı notlardan birini alıp kendini yelpazeledi, fakat yarattığı esinti damarlarına hücum eden ateşle asla boy ölçüşemezdi.

Jake, Bree'nin dükkânının dışında, kaçmak için acele ederken neredeyse Mack'i yere serecekti.

"Bak, bak," diye homurdandı Mack, gözleri keyifle ışıldarken. "Baksana, düşmanıyla ilişki kurarken yakalanan biri varmış burada."

"Kimseyle ilişki kurduğum yok," diye iddia etti, dudağında bunu yalanlayacak bir ruj izinin kalmamış olmasını şiddetle umut ederek. "Ayrıca Bree düşmanım değil. Müşterim. Ondan sipariş alıyordum." Arka cebindeki kâğıdı çıkarıp Mack'in burnunun dibinde salladı. "Gördün mü? Kanıtı."

"Bana bir şeyleri ispat etme gereği duyman ilginç. Shakespeare'in çok fazla itiraz edenlerle ilgili sözünü hatırlıyor musun?"

Bu yorumu umursamayan Jake, Mack'i itip geçerek Sally'nin dükkânına girdi. "Hadi sipariş verelim," dedi her zamanki yerlerine oturur oturmaz. "Açlıktan ölüyorum."

Bu, Mack'in keyfini daha da artırdı. "Haklısın, kadınlarla yakın temasa girmek genellikle benim de iştahımı açar."

Jake, söze girecek bir konu yakaladı. "Susie ne yapıyor?"

BELONGS TO SAVAS TEAM

Mack kaşlarını çattı. "Susie'yi sormayı bırakır mısın lütfen? Onunla sevgili değiliz. Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Beni inandırana kadar," diye yanıtladı Jake zevkle. Meseleyi detaylarıyla düşünüyormuş gibi duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Yok. Şimdiye kadar pek de inandırıcı gelmedi."

Will masaya oturdu. "Konumuz Mack'le Susie mi? Onları geçenlerde gece yarısı Kıyı Yolu'nda yürürlerken gördüm."

Mack kıpkırmızı oldu. "Arabası bozulmuştu. Onu bırakmam için beni çağırdı."

Will bu yanıta şaşırdı. "O zaman, ne yapıyordun? Evine arabanla götürmeni istedikten sonra yürüyerek mi götürdün?"

Mack derin bir of çekti. "Çarşıdaydım. Arabam da yoktu. Bu yüzden evet. Arabasının arızalandığı yere kadar yürüyerek gittik, sonra çalıştırmak için uğraştım. İşe yaramayınca onu eve bıraktım. Ne yapmalıydım, onu yolda mı bıraksaydım, yoksa o saatte tek başına yürümesine izin mi verseydim?"

Jake abartılı bir anlayışla başını salladı. "Tam bir Güneyli centilmen gibi davranmışsın," diye katıldı ona. "Ama bir şeyi merak ediyorum. O geniş ailesinden birini aramak yerine Susie neden seni arasın ki?"

Sally, elinde sipariş kâğıdı ve yüzünde bezgin bir ifadeyle masalarında görününce Mack rahatlayarak başını kaldırdı.

"Pekâlâ beyler, bugünkü tercihiniz nedir?"

"Peynirli burger, patates cipsi ve bir soda," dedi Jake, Mack'e tekrar takılmak için sabırsızlanarak.

"Bana da aynısından," dedi Will.

Fakat Mack, menüyü daha önce hiç görmemiş biri gibi dikkatlice inceledi. "Bana da..." Sesi kısıldı.

Will içten içe güldü. "Bizi meraklandırma, dostum. Ne istiyorsun?"

BELONGS TO SOVOS TEAM

"Ben de öğrenmek istiyorum," dedi Sally, sabırsızlıkla ona bakarak. "Belki farkında değilsin ama insanlar mekânın etrafına doluştu. Eğer saat birden önce yemek istiyorsan, siparişini almam gerekiyor."

"Hamburger, patates cipsi ve buzlu çay," dedi Mack belli ki gönülsüzce. Sonra Jake ve Will'e sert sert baktı. "Yanında da biraz sessizlik ve huzur."

"Bunun için başka bir yere gitmen gerekecek," dedi Jake.

Mack, kurnazca baktı. "Benimle neden uğraştığını biliyorum. Yemekten hemen önce nerede olduğunu Will'e söylememi istemiyorsun."

"Nerede?" diye sordu Will, gözleri merakla dolarken.

"Çiçekçi dükkânında," diye sırrı açıkladı Mack, abartılı bir fısıltıyla.

"Hadi be," dedi Will, şaşkın bakışlarını Jake'e kaydırarak. "Mesele neydi?"

Jake ikisine de surat asıp yerinden kalktı. "Hey, Sally, benim siparişimi paket yapın. Aniden, gitmem gereken bir yer olduğunu hatırladım."

İkisi de kahkahayı bastı.

"Nereye?" diye sordu Mack.

"Buranın dışında bir yer olduğu apaçık ortada," dedi onlara, sonra da Sally'nin paket siparişi rekor zamanda hazırlamayı başardığı kasanın yolunu tuttu.

"Alıngan şey," diye eleştirdi Mack, duyabileceği kadar sesli bir tonla.

"Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye cevabı yapıştırdı Will. "Şimdi senle Susie'ye gelelim."

Mack öyle bir inledi ki, Jake dışarı çıkıp ana caddeye varana dek onu takip etti.

BELONGS TO SAKIZ TEAM

Megan'ın gardırobundaki bütün giysiler yatağına yayılmış duruyordu. Dağınıklığa bir göz attıktan sonra başını iki yana salladı. Denizaşırı seyahatlerinde bile daha az endişeyle hazırlıyordu valizini. Nedense Chesapeake Kıyıları'na yeniden yapacağı dört günlük gezi onu oldukça telaşlandırmıştı.

Aslında nedenini biliyordu: Mick. Hayallerinin erkeğiyle ilk kez buluşacak olan bir genç kız gibi onu etkilemek istiyordu. Daha doğrusu, onu baştan çıkarmak ve gitmesine izin verdiği güne lanet ettirmek istiyordu.

En son gittiğinde, Mick onu geri kazanma niyetini açıkça ortaya koyduğu zaman ölesiye korkmuştu. Peki, şimdi ne istiyordu? Onu görünce nefesi kesildi diye hemen bir nişan yüzüğü çıkarmasını mı? Büyük ihtimalle oracıkta düşüp bayılırdı.

Telefonu çaldığında, onu bu çılgın düşüncelerden kurtaracak herhangi bir şey duymayı umut ederek cevap verdi.

"Hey, Meggie," dedi Mick, kısık sesiyle onu baştan aşağı saran bir sıcaklık yayarak.

Zorlukla yutkundu. Muhtemelen onu kurtaracak en iyi alternatif bu değildi. Doğru düzgün düşünebilmekte güçlük çekiyordu.

"Meggie?"

"Merhaba. Aramanı beklemiyordum," dedi zoraki bir neşeyle. "Her şey yolunda mı?"

"Burada her şey çok iyi. Bree büyük açılışı için artık hazır. Yaptığı şeyin uzun vadede onun için doğru karar olup olmadığını bilmiyorum fakat bu günlerde gözlerinin içi parlıyor. Buna yol açan her neyse, ona karşı olmam mümkün değil."

"Bence de. Dün onunla konuştuğumda sesi çok heyecanlı geliyordu. Bu geleceği için en uygun çözüm olmayabilir ama şu anda buna ihtiyacı olduğu aşikâr."

"Ne zaman geliyorsun?"

BELONGS TO SOLVES TEAM

Dağılmış kıyafet yığınına baktı ve toparlanmada bir ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğini merak etti. "Perşembe sabahı erken bir seferle geliyorum."

"Seni havaalanından almama ne dersin?" diye öneride bulundu. "Garajda boşta duran arabalarım varken araç kiralayarak paranı boşa harcamana gerek yok."

"Klasik arabalarından birini sürmeme izin mi vereceksin?" diye sordu hayrete düşerek.

Mick kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Arabamı sürebilirsin. Ben de Mustang'ı kullanırım. Beni yeniden çocukluğuma döndürür. Kartlarını düzgün oynarsan, seni onunla gezintiye çıkarırım. Bu neredeyse direksiyonun arkasında olman gibi bir şey."

"Onu sürdüm, bilirsin işte," dedi, üstü açık bir şekilde alay ederek. Onun, o değerli arabalarıyla ilgili ne düşündüğünü biliyordu.

"Ne zaman?" diye sordu, gerçekten şaşırarak.

"Kasabayı terk ederek beni her kızdırdığında."

"Megan O'Brien, benim klasik arabalarımı mı sürdün?" diye gürledi. "Onların değerinin ne olduğundan haberin var mı? Sigortalarının miktarından?"

"Birkaç kez bahsettiğini sanıyorum." Yüzden fazla kez, özellikle de Connor ya da Kevin birini sürmek üzere izin almak için yalvardığında. Onların bu arabalarla yaptıkları kısa gezintileri bildiğinden şüpheliydi ve iş işten geçmişken ona söylemeye niyeti yoktu.

"Yani bana nispet olsun diye mi yaptın?" diye sordu Mick.

"Onun gibi bir şey."

Mick sessizleşti. "Sanırım onlardan birini çarpmadığın için şükretmeliyim."

"Evet, direksiyon başındaki ruh halim göz önüne alınırsa belki de öyle. En azından Mustang'ı tamponunda birkaç

BELONGS TO SAKIZ TEAM

büyük darbeyle garaja geri koymayı nasıl istediğimi tahmin edemezsin."

"Evliyken farkında olmadığım başka şeytani eğilimlerin var mı?"

Aniden temkinli bir hal alan ses tonuna kahkahayla güldü. "Belki bir ya da iki, ama sanırım bunların neler olabileceğine dair seni meraklandırmaya devam edeceğim. Hâlâ beni havaalanında karşılamak istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Öyle görünüyor ki seni sıkı bir gözetim altında tutmam gerekecek. Gerçi bunu zaten yapmayı planlıyordum."

Hissettiği üstünlük duygusu göz açıp kapayıncaya dek yok olmuştu. Bir adam böyle konuşursa ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Meggie?"

"Evet."

"Hafta sonunu iple çekiyorum."

"Ben de."

"Partide partnerim olur musun?"

"Bütün ailenin birlikte gideceğini sanıyordum," dedi kaçamak bir yanıt vererek.

"Büyük ihtimalle öyle," diye destekledi. "Bunu yalnızca ikimiz biliyor olsak da senin orada benimle olacağını netleştirmek istiyorum."

"Sonuca varmak için daima böyle yollara başvurulur," dedi soğuk bir şekilde.

"Senin bana ait olduğunu iddia etmiyorum," diye çıkıştı. "Benim flörtüm, partnerim olmanı istiyorum, eskiden olduğumuz gibi."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Yapma, Mick," diye fısıldadı, sesinde geçmişe özlem ve pişmanlık izleriyle. "Partner olmayı evliliğimiz henüz bitmeden çok önce bırakmıştık. Sen tek taraflı olarak hepimizi etkileyen kararlar verdin. Ben bunları sorguladığımda, yaptıklarının ailenin yararı için olduğunu söyledin. Kabul etmediğimdeyse sana hiç güvenim olmadığını söyledin."

Mick of çekti. "Hiçbirini inkâr edemem, ama ikimiz bir aradayken her şeyin ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. O günleri geri istiyorum, Meggie, özlüyorum."

"Geçmişi yeniden yakalamanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kendimize birtakım yeni kurallar koyar, ilişkimizi yepyeni temellere oturturuz. Ne dersin?"

"Senin bu iyimser yönünü abarttığını düşünüyorum," diye yanıtladı.

"Bunun iyi bir şey olduğunu söylerdin," diye hatırlattı ona.

"Öyleydi. Hâlâ öyle. Senin hissettiklerini ben de hissetmek istiyorum, Mick. Gerçekten. Sadece henüz o aşamaya gelmedim. Boşanmamızdan çok önce seni kaybetmek beni olumsuz etkiledi."

"O halde, istediğin kadar zaman tanırız," dedi kabullenerek, ama asla pes etmeden. "Perşembe günü görüşürüz. Pilota söyle iyi kullansın, yoksa bana hesap vermek zorunda kalır."

Megan buna kahkahayla güldü. "Önce bana hesap vermesi gerekir."

"Hoşça kal, Meggie."

"İyi geceler, Mick."

Kapattıktan çok sonra bile Megan telefonu sıkıca tutmuş, onun bütün bu cazibesine nasıl karşı koyacağını düşünüyordu. Otuz yıl önce bunu başaramamıştı. Dayanma gücünün yaşla birlikte artması ise mümkün değildi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Mick, Megan'la görüşmesinden sonra verandaya doğru yürüdü ve annesini oracıkta, endişeli olduğunda yaptığı gibi sallanırken buldu. Yanı başına oturdu.

"Aklında ne var, anne?"

"Megan," dedi, sallanan sandalyeyi ona sert bir bakış atacak kadar durdurdu. "Ne yaptığının farkında mısın, Mick?"

"Elbette farkındayım."

"Onu geri kazandığında ne olacak peki?"

"Öncelikle, onu geri kazanacağım kesin değil," diye söze başladı.

Annesi bu yorumu önemsemedi. "Beni kandırmak için ılımlı olmaya çalışma. İkimiz de biliyoruz ki sen aklına koyduğun şeyi genellikle yaparsın. Başarısızlık asla senin için bir seçenek olmamıştır. Bu kasabanın, kafanda canlandırdığın gibi inşa edilemeyeceğini sana kaç kişinin söylediğini hatırlıyor musun? Kendi hayal gücüne olan inancını bir an olsun kaybetmedin."

"İtimadın beni memnun etti ama Megan değişti. O artık evlendiğim yumuşak başlı, sevimli kadın değil."

"Hiçbir zaman yumuşak başlı ve sevimli değildi," diye düzeltti Nell. "Sadece seni çok sevdiği için her şeyi senin istediğin gibi yapmaya çalışıyordu. Bu bir süre işe yaradı çünkü sen ona hayrandın ve orta yolu bulmaya çalışıyordun. İlişkinizde denge vardı."

"Sonra ben işimin beni alıkoymasına izin verdim," dedi Mick. "Bunu daha önce de duydum, anne ve inkâr edemem." Yarım saatten az zamandır ikinci kez itirafta bulunmak zorunda kalmıştı. Ona doğru baktı. "Değiştiğimi söylediğimde hiçbirinizin bana inanmadığını biliyorum, ama bunu bir düşün. Son zamanlarda evde ne kadar vakit geçiriyorum?"

"Her zamankinden fazla," diye kabul etti.

BELONGS TO SAVOS TEAM

"İşimden uzaklaştım. Daha geçen hafta iki teklif daha aldım ve ikisini de geri çevirdim. Şu anda bütün ülkede yapım aşamalarında olan yarım düzine proje var ve her biriyle ilgilensinler diye insanları görevlendirdim. Bu tabii ki önemli toplantılara gitmek ya da etrafa bir göz atmak üzere seyahat etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Sonuçta bu oluşumların hepsi benim adımla anılıyor, fakat ben şirketin günlük çalışmalarından elimi eteğimi çekiyorum."

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Nell, apaçık şüpheyle. "Bir kriz olsa haftalarca olmayabilirsin. Bunun mantıksız olduğunu söylemiyorum ama değiştiğin varsayımını tamamen altüst edebilir."

"Megan'la ben, onun krizle yaşam biçimi arasındaki farkı anlayabileceği kadar uzun bir süre evli kaldık," diye iddiada bulundu, her ne kadar böyle bir şeyden emin olmasa da. Krizler geldi mi peş peşe gelirdi. Bildiği diğer bir şey de yeni düzenin eskisiyle tamamen aynı gözükebileceğiydi. Nell'in kuşku dolu ifadesine bakınca, bunu en az onun kadar iyi bildiğini söyleyebilirdi.

Mick, yalnız bir tek somut çözüm biliyordu. Emekli olup şirketi yetiştirdiği adamlara devretmek ve onun kadar iyi yöneteceklerine inanmak. Çocuklarından biri bile bu işle ilgilenseydi, emekliye ayrılmak daha kolay olabilirdi, ama öyle değildi. Onu üzmesine rağmen, hepsi bunu net bir şekilde dile getirmişti. En ihtimal dahilinde olan seçenekler, yani Kevin ve Connor çekiçle testereyi bile zar zor ayırt edebilirlerdi. Başka birini başa getirme fikrine gelince henüz bunu yapmaya hazır değildi ve başladığı işe bundan sonra karışmamayı becerebileceğinden bile emin değildi.

"Emekli olamayacak kadar gencim," dedi somurtkan bir şekilde. "Tamamen çıldırırım."

BELONGS TO SOUVS TEAM

Nell dudaklarını büzdü. "Büyük olasılıkla," diyerek onu destekledi. "Sen gayet atik ve enerjik bir insansın."

"Peki, önerin nedir?"

"Buna ben karar veremem," dedi birden, masum bir edayla.

"Ama eminim bir fikrin vardır." Bildiği kadarıyla, bilhassa aileleri ile ilgili konularda her zaman bir fikri vardı.

"Öncelikle, bu Megan'la görüşmen gereken bir mesele. Bütün kartlarını masaya koy, onunla ve işinle ilgili düşüncelerini söyle ve birlikte bir karara varın. En uygun çözümü belirlerken onun da fikrini alman önemli."

Onaylayarak başını salladı. "Sorun değil."

"Peki o zaman. İkinci olarak, enerjini bu çevrede yapabileceğin türden şeylere yöneltmelisin. Chesapeake Kıyıları olmasa da, yakınlarda bir yerde."

Gözündeki pırıltıdan bunu daha önce düşünmüş olduğunu görebiliyordu. "Mesela?"

"İnsanlık için Yaşam Alanı," dedi birden, yüzündeki ifade heyecanla doluyken. "Kabul etmek gerekir ki iki ömür yetecek kadar para biriktirdin. Bütün çocukların bundan yararlanıyor. Gelire ihtiyacın yok. Bütün o enerjini ve uzmanlığını, ihtiyacı olan kimselere gönüllü olarak evler inşa etmek için harca. Burada, evinde kalabilirsin. Programının kontrolü sende olur. Aynı zamanda da hayırlı bir iş yapmış olursun." Nell ona kurnazca baktı. "Böyle özverili işler yapan bir erkek, eski karısının güvenebileceği bir adam olabilir."

Annesi, şirketinden ve beraberinde gelen övgülerden uzaklaşmasını tavsiye ediyordu. Fakat onun yerine önerdiği şey de oldukça cazipti. Mick, hayatı boyunca yardım derneklerine çek yazmak dışında başkaları için çok az şey yapmıştı. Kuşkusuz bu konuda cömert davranmıştı fakat zamanını kullanma konusunda aynı şey söylenemezdi. Megan ve çocuklarla yaşadığı

BELONGS TO SAVOS TEAM

deneyimlerden zamanın en değerli hediye olduğunu öğrenememiş miydi?

Annesinin bugünlerde daha kırılgan olduğunun farkına vararak uzanıp eline dokundu. Bir yanı, yalnızca annesi önerdi diye, belli ki onun için önemli diye bu işe atılmayı istiyordu ama hesaba katması gereken birçok şey vardı.

"Pekâlâ," diyerek dürttü sabırsızca. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu ilginç bir fikir," diyerek destekledi onu.

Yüz ifadesi birden canlandı. "Yani düşüneceksin, öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bazı aramalar yapıp olasılıkları araştıracağım."

"Başlangıç için bende bir liste dolusu isim var," dedi, elini cebine atıp manav listelerinden birine benzeyen, üstünde düzgün bir el yazısıyla isimlerin ve telefon numaralarının olduğu bir şey çıkarıverdi.

"Eminim öyledir," dedi kahkaha atarak. " Anneciğim, ne kadar değerli bir hazine olduğunun farkında mısın?"

Bu soruya biraz şaşırmış görünse de memnuniyet duydu. "Sen bana böyle bakınca farkına varıyorum," dedi.

"Umarım seni gururlandırabilmişimdir."

"Yüzde doksan dokuz evet," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle. "Fakat yine de bunu yüze tamamlayacağız. İlk iş, kardeşlerinle barışman gerekiyor. Bu kasabayı inşa ederken üçünüzü birbirinizden ayıran kötü düşüncelerden kurtulmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Yaşadığınız fikir ayrılıkları, Jeff ya da Thomas'la aranıza mesafe koymanı gerektirmiyor, bilhassa bu kadar zaman geçtikten sonra. Onlar senin ailen, Mick. İstediğim zaman onları serbestçe görmek, kardeşmiş gibi davranmanızla aynı şey değil."

Annesinin haklı olduğunu biliyordu ama bu eski kini sürdüren bir tek o değildi. Aralarının açık olmasından kardeşleri

BELONGS TO SOUTH TEAM

de bir o kadar sorumluydu. "Şimdilik sadece İnsanlık İçin Yaşam Alanı projene odaklanalım," dedi kesin bir şekilde.

"Seninle birlikte bu aileyi yeniden bir araya getirmek çok daha önemli," diye düzeltti onu. "Bunun yanında bütün o insanlara yardım etmek de harika bir hediye olur."

Bunu yapmak istediğinden tamamen emin olmasa da, annesi böyle konuştuğunda ona hayır demek imkânsız hale geliyordu.

"Görüşmeleri yapacağım. Şimdilik yalnız bunun için söz verebilirim."

Gözleri ışıldayarak baktı. "Ve şimdilik bu yeterli."

Fakat ikisi de şunu biliyordu ki o bu fikri her açıdan ele almadığı sürece annesi onun peşini bırakmayacaktı. Sonuçta, söz konusu kardeşleriyle uzlaşması bile olsa, annesi büyük olasılıkla istediğini yaptıracaktı. Bütün şüphelerine rağmen Mick, bir uzlaşmanın ardından diğerinin gelebileceğini biliyordu. Tom ve Jess'le barışarak büyüklük yaptığını ve ilk adımı attığını göstermesi, Megan'la beyaz bir sayfa açması için zemin hazırlayabilirdi.

Ve bu onun için geçmişteki öfkelerinden, inşa edebileceği gösterişli çevrelerden ya da kazanabileceği ödüllerden çok daha önemliydi.

BELONGS TO KAYOS TEAM

11

Jake, Cadde Çiçekçilik'e siparişlerini beş dakika önceden göndermiş, Bree'yi etrafında koca bir çiçek yığınıyla baş başa bırakmıştı. Parlak mavi, tozpembe ve krem rengi ortanca otu dallarının yanı sıra selvi boylu sarı ayçiçekleri, uzun saplı güller ile hoş kokulu çay gülleri, sarı ve turuncudan kırmızı ve pembeye kadar çeşitli renk tonlarında papatyalar, çarpıcı güzellikte mis kokulu zambaklar, minik orkide filizleri ve narin süsen çiçeklerinden oluşan sepetler arasında Bree hayretler içinde duruyordu. Bütün bu renklerle çevriliyken birden derin bir nefes aldıktan sonra Abby'yi arka odadan getirtecek kadar gürültülü bir şekilde hapşırdı.

"Bu hiç hayra alamet değil," dedi ablası, gözleri haylazlıkla doluyken. "Çiçeklere alerjin olmadığını söyle lütfen."

"Olmamasını ümit edelim," dedi Bree.

"Sırada ne var?" diye sordu Abby. "Bu çiçeklerin hepsini soğutuculara yerleştirelim mi? Süslemelere başlayabilmen için birazını arka odaya götürmeyi ister misin?"

Bree, onları bekleyen işlerle aklı başından gitmiş bir vaziyette bir an için her şeyi kolayca kabul etti. Son dakikada toparladığı o düğünü şimdi çocuk oyuncağı olarak görüyordu. Nasıl olmuştu da bütün bunlarla başa çıkabileceğini düşünmüştü?

Abby arkasından yaklaşıp onu kucakladı. "Hey, her şey harika olacak," dedi, Bree'nin aklını okumuş gibi. "Elimde yapılması gerekenlerin listesi var."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Elinde liste var, çünkü sen planlı çalışıyorsun. Benimse bir liste yapmak aklımın ucundan bile geçmedi."

"Çünkü sen bu işin arkasındaki yaratıcı zekâsın," diye moral verdi Abby. "Dükkândaki diğer işler zamanla rayına oturacak."

Bree ona alaycı bir şekilde baktı. "Jess işleri berbat ederken bu kadar övgüde bulunmuyordun," diye hatırlattı.

"Çünkü Jess senden farklı. O dikkat eksikliği yüzünden ortalığı karıştırdı. İşlere odaklanmasını sağlamak için katı davranmak zorundaydım. Bir an, okulu ve ardından koleji bitirmesinde ona yardımcı olan bütün o teknikleri unutmuş gibi görünmüştü. Senin yalnızca hafif bir dürtmeye ihtiyacın var. Burası şahane bir yer olacak. Bu çiçeklerle hiçbir şey yapmasan bile insanlar buraya gelmekten keyif duyacaklar. Hem harika koktuğu, hem de renkler göz kamaştırıcı olduğu için."

"Sen öyle diyorsan," dedi kuşkuyla. "Peki, listende ilk sırada ne var?"

Abby, her şeyin olduğu yerde kalabileceğini ve bunun sorun olmayacağını iddia etmesine rağmen, doğal olarak sadece bir listeye sahip olmakla kalmayıp öncelikleri de belirlemişti.

"Çalışabilmen için bütün bu çiçekleri dükkânın ortasından kaldırmak," dedi hareketli bir şekilde. Soğutuculardan birinin kapısını açtıktan sonra ayçiçeklerinin olduğu sepeti almaya gitti. "Daha rahat görebilmen için en uzunları arkaya atıyorum."

"Mantıklı geliyor," dedi Bree, uzun saplı kırmızı güllerle pembe gül sepetini de yerden kaldırarak. Onları, soğutucunun kapısının hemen iç tarafında duran Abby'ye uzattı. Bütün çiçekler ortadan kalkana kadar seri bir şekilde çalıştılar.

Abby, soğutucunun cam kapısından görülen rengârenk çiçeklere baktı. "Bunlar gerçekten çok güzel, Bree."

BELONGS TO SOVOS TEAM

Bree kahkaha attı. "Öyle olabilirler ama teşhir için bazı süslemeler ve buketler yaptığım takdirde daha çok satılabileceklerini düşünüyorum."

"O zaman seni kendi işinle baş başa bırakıp tezgâhı büyükannemin İrlanda kumaşından masa örtüsüyle donatmaya ve meyve kokteyli için çeşmeyi hazırlamaya gidiyorum. Babam mezeler için daha sonra bir masa getirecek."

Bree çalışma yerinde yalnızken renkli ayçiçeklerini süslemeye niyetlenip çini mavisi vazoya uzanınca elleri titredi. Fakat çiçekleri eline alıp çalışmaya başladığı an, kasılan midesi rahatlamaya başladı, daha hızlı ve kendinden emin bir şekilde işine devam etti. Onca yıl büyükannesinin içgüdüsel yeteneğinden öğrendiği çiçek düzenlemelerinin son ürünü olarak ortaya deniz kıyısındaki evleri canlandıracak türden basit, dekoratif ve yazı hatırlatan bir sunum çıkmıştı.

"Bu mükemmel görünüyor!" dedi Abby, Bree onu vitrine taşıdığında.

Bree şüpheyle baktı. "Güvenimi yerine getirmek için, yaptığım her şeyi böyle göklere mi çıkaracaksın?"

"Elbette hayır," diye ısrar etti Abby. "Beni tanıyorsun. Bir kusur bulursam lafımı esirgemem. Şimdi söyle bakalım, bu süslemenin fiyatı nedir?"

Bree bu soruya önce şaşırdı, ardından vazonun, çiçeklerin ve palmiye yayların maliyetini hızlıca hesaplayıp bir rakam çıkardı.

"Yeterli değil," dedi Abby. "New York'ta insanlar bunun iki katını öderler."

"Biz New York'ta değiliz," diye karşı çıktı Bree.

"O halde, ortada buluşalım," diye öneride bulundu. "Eminim harcadığın zamanı bu fiyata ilave etmedin. Onun da bir değeri olmalı."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"İnsanlara şok yaşatmak istemiyorum," dedi endişeyle.

"Fakat fiyatları düşük tutup bir ay içinde bütün masraflarını karşılamak için yükseltmek zorunda kalırsan çok daha kötü olur. Buranın elit bir dükkân olduğunun ve ödedikleri ücretin karşılığını alacaklarının farkında olmalarını sağla. Bu parayı veremeyen insanlar için her zaman daha ucuz süslemeler yapabilirsin."

Bree karşılık veremeden telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna bakmadan cevap verdi ve Marty'nin sesini duyduğu anda bunu yaptığına pişman oldu.

"Hâlâ aklın başına gelmedi mi?" diye sordu, selam bile vermeden.

"Konuşacak vaktim yok, Marty," dedi hemen savunmaya geçerek. "Yarın davet vereceğim, cumartesi de büyük açılış var."

"O halde bu saçmalığı gerçekten devam ettiriyorsun?" Şüpheciliği ve sert alaycılığı oldukça rahatsız ediciydi. Bu şekilde konuştuğunda ona nasıl bu denli aldandığını anımsaması iki kat zorlaşıyordu.

"Bununla ilgili hiç şüphe yoktu zaten. Neyse, gitmem gerekiyor. Hoşça kal." Aramayı sonlandırdı, sonra da emin olmak için telefonu tamamen kapattı. Marty'yi tanıyorsa, telefonu yüzüne kapatmasından hoşlanmayacak, lafını söylemek için hemen geri arayacaktı. Ona şans dilemekte de kesinlikle bir sakınca görmezdi. Bir zamanlar övgü ve teşviklerinde aşırı cömert davranmış olsa da şimdi fark ediyordu ki bunların hepsi emirlerine uyduğu zamanlar içindi, ona karşı çıkmaya cüret ettiği zamanlar için değil.

Arkasını döndü ve Abby'yi endişeyle kendisine bakarken buldu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi katı bir şekilde.

BELONGS TO SOLVES TEAM

"İyi görünmüyorsun. Duyduğum kadarıyla arayan Marty'ydi."

Bree başını salladı. "Yaptığım her şeye çamur atmasından bıktım sadece. İlk tanıştığımızda böyle değildi. Gerçek bir yol göstericiydi. Baştan çıkarıcıydı, zaman ayırma konusunda cömertti." Abby'nin üzgün bakışlarını gördü. "Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirebildim?"

"Tatlım, sen görmek istediğini gördün. Hatırlarsan onunla ben de tanıştım. Hepimiz tanıştık. Seni göklere çıkarıyordu. Büyükanneme karşı da çok kibardı. Babama İrlanda'dan bahsedip onu zekâsıyla büyüledi."

"Ama babam ondan hiç hoşlanmadığını söyledi."

"Onun içini gördü. Marty'nin sadece seninle ilgili övgülerini değil, seninle nasıl konuştuğunu da duydu. Hoşlanmadığı da bu oldu."

"Bunun farkına varmalıydım," dedi kendini suçlayarak. "Hepiniz gördüğünüz halde ben neden göremedim?"

"Çünkü sen ona hayranlık besliyordun. O senin rehberindi. Akıllıydı, zekiydi, ayaklarını yerden kesecek şekilde davranıyordu."

"Sadece ayaklarımı değil," dedi Bree alaycı bir şekilde.

Abby kahkaha attı ve eliyle omzunu dürttü. "İşte bu iyiye işaret. Yaşadığın duruma gülebiliyorsun."

"Ama işlerin neden bu kadar kötüye gittiğini henüz anlamış değilim."

"Fikrimi sorarsan, senin ondan daha iyi bir oyun yazarı olduğunu fark ettiği için oldu," diye tahminde bulundu Abby.

"Ama öyle değilim."

Abby onun gözlerine baktı. "*Evet*," dedi kesin bir diller, "*Öylesin*. Bak canım, sen konuyu açana kadar bundan bahsetmemeyi düşünüyordum ama onun son oyununa gelen

BELONGS TO KAVUS TEAM

eleştiriler çok sertti, hatta senin üçüncü oyunun için söylenenlerden bile kötüydü."

Bree ona hayretle baktı. "Ne zaman gösterime gireceğini unutmuştum. Benden gitmemi istedi ama reddettim, sonra da tamamen aklımdan çıkmış."

"Görünüşe göre kötü gitmiş. Sırf merakımı gidermek için internetten yorumlara baktım."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Çünkü eserinle ilgili sana ne hissettirdiğini biliyorum. Senin ona hayranlık duymanı hak edecek kadar etkileyici olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim."

"Sadece birkaç kötü eleştiri aldı diye mi?" Bree, onu savunma ihtiyacı hissederek söze girdi.

"*Kötü* değil," diye düzeltti Abby. "Oyununun beklenmedik biçimde acemice ve artık popülerliğini yitirdiğinin adeta bir kanıtı gibi görerek tam bir fiyasko olduğunu söylemişler."

"Bana karşı daha kibar değillerdi," diye hatırlattı Bree.

"Ama o profesyonel. Yıllardır tiyatroda çalışıyor. Ödüller almış. Broadway dışında bile sahnelenmiş eserleri var. Sen ise henüz başlıyorsun."

Bree ona meraklı gözlerle baktı. "Peki, bu hikâyenin ana fikri ne? Güçlülerin bile tepetaklak olabileceği mi?"

"Ya da güçlülerin başkalarının öz güvenini sistemli olarak yok etmeye hakları olmadığı."

Bree of çekti. "Tamam, anladım."

"Yalnızca anladığını söyleme," diye azarladı Abby. "Bunu düşün ve bilgisayarını dolabından çıkarıp o tetikte duran kıskanç, kötü niyetli, ciğeri beş para etmez adam olmadan yeniden yazmaya başla."

"Belki farkında değilsin ama başka türlü şu an onunla nişanlı olacaktım."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Neyse ki her şey harika," dedi Abby elini silerek. "Bundan keyif alıyorsan, sonuna kadar arkandayım. Ama aklın hâlâ oyun yazmaktaysa onun için de zaman yaratman gerekecek. Bugün ya da bu hafta sonu olmasa da, kısa süre içinde." Gözlerini Bree'den ayırmadı. "Bana söz ver, tamam mı? Bence bu senin kaderin."

Bree ciddiyetle başını salladı. Aslında Chicago'yu hayal kırıklığı içerisinde terk ettiğinden beri ilk kez ta derinlerde küçük de olsa bir umut ışığı yanmıştı.

Ablasının az önce söylediği her şeyi düşündü ve yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Fiyasko, ha?"

Abby zevkle onayladı. "Görmek ister misin? Yorumların çıktısını aldım ve sorarsın diye çantamda sakladım."

Bree parmaklarını kıpırdattı. "Uzat bakalım."

Yorumları okudu. Her biri neşesine ayrı bir neşe kattı. Marty'nin başarısızlığından haz duyuyor değildi. Böyle olmadığına kendi kendine yemin etti. Sadece, kendisinden daha çok tanınan birinin de bu tür düşüşler yaşayabileceğini bilmek onu bir hayli rahatlattı. Belki de gerçekten tekrar denemeliydi. Annesinin, son oyunundaki başarısızlığın metinden veya karakterlerden değil de Marty'nin yönetmenliğinden kaynaklandığı konusundaki ısrarını hatırladı. Aynı zamanda bundan da cesaret aldı.

Ardından yorumları Abby'ye uzattı. "Bunları sakla, tamam mı?"

"Kendin saklamak istemez misin?" diye sorduktan sonra sırıttı. "Belki çerçeveletip masanın arkasındaki duvara asarsın."

Bree başını iki yana salladı. "Fakat bir ihtimal kendimi yeniden sorgulamaya başlarım diye onları hazır tut. Marty'nin o eleştiren sesini kafamdan atmak kolay olmayacak. Son

BELONGS TO SAVOS TEAM

zamanlarda, etrafımda değilken bile yazdığım her kelimeyi sansürlediğini duyabiliyordum."

Abby'nin yüzünde bir ışık belirdi. "Yeniden yazmaya başlayacaksın ama, değil mi?"

"Başlayacağıma söz verdim. Hemen olmayabilir çünkü bu işin başarıya ulaşmasını çok istiyorum, ama en azından denemek için hazırım. İkisiyle birden ilgilenemezsem burası için bir yardımcı tutarım."

"Yaşasın!" diye bağırdı Abby, onu kollarına alıp dans ettirerek. Bu arada Mick katlanır masayla kapıdan içeri girdiğinde onu neredeyse yere deviriyorlardı. Masayı yere bırakıp gözlerini onlara dikti.

"Siz ikiniz kutlamalara biraz erken başladınız galiba," dedi gözleri de onlarla birlikte dans ederek.

"Bir damla içki bile içmedik," diye inandırmaya çalıştı Abby.

"Pekâlâ, sizi bu keyifli duruma sokan şey her neyse umurumda bile değil."

"Umarım öyledir," dedi Bree birden.

Mick'in bir an için kafası karışmış gibiydi, ama sonra farkına vararak gülümsedi. "Umut güzel şeydir. Bugünlerde benim hayatımda da bir parça var."

Bree, bu konuyla ilgili onu sorgulamaya kalkışacakken Abby çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Neden beraber öğle yemeği yiyip umuda kadeh kaldırmıyoruz?"

"Sally'nin yerine gidelim," dedi Mick. "Yemekler benden."

Bree, Jake'in her zamanki programını ve Sally'ye verdiği sözü düşününce tereddüt etti ama sonra umursamadı. O taraftan da biraz umudu vardı. Jake'i test etmek, onu bir günde iki kereden fazla görmeye tahammülü olup olmadığını ya da

BELONGS TO SAVAS TEAM

yerini ilk işgal ettiğinde yaptığı gibi kaçıp kaçmayacağını görmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Jake, Sally'nin yerinde her zamanki masasında oturmuş Mick ve Will'in varmasını beklerken biraz fazla neşeli olduğu gözden kaçmayan tanıdık bir ses duydu. "Bak sen, kimler buradaymış?"

Başını kaldırdığında Abby O'Briens'in şeytanca parıldayan gözlerini gördü. Yanında Bree ile Mick'in olduğunu da fark edince midesinde bir çöküntü hissi duydu. Saygısızlık etmeden kibarca selam vermenin bir yolunu bulamadan Abby çoktan masaya oturmuştu bile.

"Sana katılmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu, itiraz etmesine zaman kalmadan. "Mekân hıncahınç dolu. Oturacak başka yer yok."

"Seni görmek güzel Jake," dedi Mick neşeyle, Abby'nin yanına sıvışıp Jake'in hemen yanını Bree'nin oturması için boş bırakarak.

Bree, boş kalan yere otururken mahcup bir ifadeyle ona baktı. "Buraları Mack ve Will için ayırdığını biliyorum," dedi, ablasına anlamlı bir şekilde bakarak. "Çok özür dilerim."

Tam o anda Sally göründü ve sinirli bir şekilde masada oturanları inceledi. Jake'in kuşatılarak bir yere kaçamayacağından memnun bir halde nihayet menüleri uzattı ve kendilerini beklemekte olan manzaradan habersiz henüz içeri girmekte olan Will ve Mack için masanın kenarına tıkıştıracağı bir çift sandalye getireceğine söz verip ayrıldı. Jake, tepkilerinin ne olacağını adı gibi biliyordu. Şu anda uslu olabilirlerdi fakat daha sonra, bu küçük O'Brien aile toplantısının tam ortasında oturmasıyla ilgili lafların ardı arkası kesilmeyecekti.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Onları ilk fark eden Will oldu. Her zamanki masasının insanlar tarafından işgal edildiğini görünce gösterdiği şaşkınlık, Bree'nin de aralarında olduğunu fark etmesiyle yerini saf bir mutluluğa bıraktı.

"Merhaba canım," dedi eğilip onu öperken. "Kasabaya döndüğünü duymuştum ama evine hoş geldin deme fırsatım olmamıştı."

Mack, Jake'e doğru endişeli bir bakış attı, sonra Bree'yi kendince içten bir şekilde selamlayıp Mick'le tokalaştı ve Abby'ye el salladı.

Bunun ardından, en yakın arkadaşları Sally'nin getirmiş olduğu sandalyelere oturdular. Beklenen gösterinin bir an önce başlaması için sabırsızlanıyorlarmış gibi görünüyordu. Her ne kadar bu tuhaf duruma onlar yol açmamış olsa da Jake ikisini de öldürmek istedi.

"Yarın yeni dükkânında büyük bir parti vereceğini duydum," dedi Will. "Davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

Bree'nin yanakları pespembe oldu.

"Davetiye göndermedik," diye çabucak açıkladı Abby. "Bugünün gazetesinde davetin kasabadaki herkese açık olduğu yazıyor. Hepiniz mutlaka uğrayıp mekânı görmelisiniz. Jake bu sabah çeşit çeşit, harika çiçekler getirdi ve Bree de bazı göz alıcı süslemeler yaptı. Alkolsüz şampanya kokteylimiz ve mezelerimiz olacak, o yüzden yarın dörtten sonra herhangi bir saatte lütfen gelip görün. Biz sekize kadar oralarda olacağız, ayrıca yeşil alanda müzik de yapılacak."

Abby sonra gözlerinde muzip bir pırıltıyla Mack'e döndü. "Senin sürekli müşterilerden biri olacağını sanıyorum."

Mack kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?

"Susie'yle çıkıyorsunuz, değil mi?"

BELONGS TO SAVAS TEAM

Jake, Mick'in gözlerinin merakla ışıldadığını fark etti. "Benim yeğenim olan Susie'den mi bahsediyorsun?"

Mack'in öfkesi daha da arttı. "Susie'yle çıkmıyoruz," diye açıkladı, bu iddianın en azından Will ve Jake için inandırıcılığını kaybettiğini biliyor olsa da.

Will anlamlı bir şekilde güldü. "Herkes bunu konuşuyor, dostum. Sanırım itirazların artık duymazdan geliniyor."

Jake, Bree'yi ani bir merakla Mack'i incelerken yakaladı.

"Senle Susie, ha?" diye söylendi, düşünceli bir ifadeyle. "Her ne kadar senin gibi bir oyuncuyla asla çıkmayacağına beni inandırmaya çalışsa da şimdi anlayabiliyorum. Gerçekten."

"İşte bu yüzden çıkmıyoruz," diye bir kez daha tekrarladı Mack.

"Hep aynı hikâye, sıradakini duyalım," diye yorumda bulundu Will.

Bütün dikkatler Mack'in üstündeyken Jake sonunda rahatlayabildi. Hatta Bree'nin az önceki sert duruşundaki gerginliğin de çözüldüğünü hissetti. Azıcık kıpırdadığında bacakları hafifçe onunkilere değdi. Jake, aralarındaki bu tanıdık sıcaklığın yayıldığını hissetti. Görünüşe göre o da hissetmişti ki ürpermiş bir ifadeyle ona döndü. Jake, bu kararı ona bırakarak ondan uzaklaşıp uzaklaşmayacağını merakla bekledi. Fakat o olduğu yerde kaldı ve bu hafif dokunuşun verdiği şeytani azap devam etti.

"Jake, yarın sen de geleceksin, değil mi?" diye sordu Mick. "Sonuçta Bree'nin sergileyeceği çiçekler senin. Fidanlık için iyi bir tanıtım olacaktır."

Gerçeğe bakılırsa, Bree'nin dükkânından olabildiğince uzakta durmak niyetindeydi, fakat Mick haklıydı. Açılış ona reklam yapma fırsatı verecekti. Tahmin ettiğinin yarısı kadar

BELONGS TO SAVOS TEAM

bile yetenekliyse bu işte başarılı olup dolayısıyla ona da fayda sağlayacaktı.

"Aslında Connie'yi göndermeyi düşünüyordum," dedi bir yandan kendisini uzakta tutacak, diğer yandan bu davetin yaratabileceği olumlu etkiyi oluşturacak bir çözüm bulmaya çabalarken. Düşüncesizce söylenmiş bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bir anda Bree'nin gözlerinde hayal kırıklığının, Mick'inkilerdeyse şaşkınlığın izlerini gördü.

"Daha önemli işlerin mi var?" diye sordu Mick, hoşnutsuzluğunu belli ederek.

"Evet, Jake, yarın için başka büyük planların mı var?" diye sordu hain Will, Jake'in altı yıldır cuma akşamları için büyük planlar yapmadığını bile bile. Yani Bree'yle ayrıldıklarından beri. Böylece cuma gecesi yemek yeme ve sinema geleneği sona ermiş, Will ve Mack ile sözde keyifli saatler geçirdiği kasvetli geceler başlamıştı.

"İş," diye geveledi Jake. "Büyük bir peyzaj işi yapıyorum ve geç saatlere kadar onunla uğraşacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Mack, kuşku dolu bir ifadeyle. "Geriye kaç saatlik gün ışığı kalırsa kalsın, saat altı gibi işi bırakma konusunda her zaman çok titiz davranmışsındır."

"Evet, genellikle öyle," diye katıldı Jake, sesinden o kendini savunan ifadeyi atamayarak. "Ama bu işi yakından takip ediyorum ve müşterim cumartesi öğleye kadar tamamlanmasını istiyor."

Will ona kötü kötü baktı. "Peki, Mack'le ben de sana katılıp işi cumartesi gününe yetiştirmen için yardım etmeyi teklif etsek nasıl olur? Böylece Bree'nin davetinde boy gösterebilirsin."

"Harika bir çözüm gibi görünüyor," dedi Mick, ona anlamlı bakışlarla bakarak.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jake, Mack ve Will'in yardımdan çok engel olacaklarını öne sürerdi ama durumun aciliyetini tamamen kafadan uydurduğu için bu meseleyi daha fazla deşmenin anlamı olmadığını düşündü.

"Sanırım bu işe yarar," dedi isteksizce.

Yanında oturan Bree'nin kaskatı kesildiğini hissetti. "Benim için hiçbir şey yapmayın," diye mırıldanıp aniden ayağa kalktı. Sonra daha sesli bir şekilde, "Hepinizden özür diliyorum. Geri dönmem gerekiyor. Daha yapılması gereken bir sürü iş var," dedi.

"Ama henüz sandviçlerimiz gelmedi," diye karşı çıktı Abby, diğer yandan Mick onu endişeyle incelerken.

Bree, belli ki zoraki bir şekilde gülümsedi. "Gelirken getirebilirsin. Yarım kalan işler için endişelenirken boğazımdan geçebileceğinden şüpheliyim."

"Fakat ben kutlama yapacağımızı sanıyordum," dedi Abby giderek tuhaflaşan bu anı daha da uzatarak. Görünüşe göre masada Jake ile Bree arasındaki gizli cereyandan bihaber olan yalnızca oydu.

"Neyi kutluyorsunuz?" diye sordu Mack.

Abby tam cevap verecekken kız kardeşinin keskin bakışlarıyla omuz silkti. "Önemli değil. Sally'ye sandviçini paketlemesini söyleyeceğim. Babamla ben de hemen geliriz."

Jake'i tamamen görmezden gelerek Abby'ye tamam işareti yaptıktan sonra eğilip Will ve Mack'e yanaktan hızlı bir öpücük kondurdu. "Yarın görüşürüz." Sonra Mack'e bakıp sırıttı. "Susie'yi de getir."

"Ah, zaten uğramayı planladığını zannediyorum," dedi.

"Her ne kadar bütün geceyi birlikte geçirecek olsalar da, bu kendini flört etmedikleri konusunda bir kere daha

BELONGS TO SOLVES TEAM

kandırmasını sağlayacak," diye yorumda bulundu Will, umursamaz bir alaycılıkla.

Mack ona ters ters baktı. "Bu kadar aç olmasaydım sanırım Bree'yle birlikte giderdim."

"Gerçekler acıdır, değil mi?" diye takıldı Jake, arkadaşının yeniden odak noktası olmasına sevinerek.

Eğer bunun, bir ona bir Bree'ye bakan Mick O'Brien'ın gözlerindeki kuşkuyu yok edeceğini umut ettiyse kesinlikle şansı yoktu. İçinden bir ses, Bree'nin babasının onu yalnız yakaladığı takdirde bir sürü manidar soru yönelteceğini söylüyordu.

Bu da yarın gece çiçekçi dükkânından uzak durmak istemesinin başka bir nedeniydi.

Jake ablasına Bree'nin dükkânının açılışına onun yerine katılmasını teklif ettiğinde Connie ona azarlayan gözlerle baktı. "Kesinlikle olmaz!" dedi, katı bir şekilde.

"Hadi, abla. Fidanlığı en az benim kadar iyi temsil edebilirsin. Hatta daha iyi. İnsanlarla ilişki kurmada çok başarılısın. Ayrıca, daha aktif bir sosyal yaşama gereksinimin var. Belki de biriyle tanışırsın."

Jake, her kelimesiyle kaşlarının biraz daha çatıldığını fark etti ama çenesine bir türlü hâkim olamadı.

"Birincisi," diye başladı buz gibi bir ses tonuyla, "Fidanlık için insanlarla ilişkiler kurmak senin işin, benim değil. İkincisi, şu anda herhangi biriyle tanışmak ilgimi çekmiyor. Ve üçüncüsü, her şeye rağmen bir çiçekçi dükkânının açılışının, en azından benimle ilgilenecek türden adamlarla dolu olacağını hiç zannetmiyorum." Ona şeytani bir şekilde gülümsedi. "Diğer taraftan, sen..."

Jake, onu bu iğnelemelerinden vazgeçirmek için zamanını boşa harcayamayacak kadar ümitsizdi. "Bu sıradan, küçük bir

BELONGS TO CACTUS TEAM

kasaba çiçekçisi değil," diye hatırlattı. "Bree, O'Brien soyadını taşıyor. Chesapeake Kıyıları'nda yaşayan herkes gelecektir. Bu, zorunlu bir şey gibi."

Suratına kızgın bir şekilde baktı. "İşte bu yüzden orada olman gerekiyor. Senin müşterilerin. Senin kişisel görünümün. Annem görev ve sorumluluklarımızı bize öğretmemiş miydi?"

"Patronunun söylediklerini yapmak da senin görev ve sorumluluğun değil mi?" diye sordu, durumu onun aleyhine çevirerek.

Belli ki hiç korkmadan öylece omuz silkti. "Başka bir patron olursa, belki," dedi. "Sen sayılmazsın."

Son çare olarak ona yalvardı. "Connie, hadi ama, bunun ne kadar tuhaf olacağını biliyorsun."

"Bildiğim şey, senin Bree'nin etrafında zaman geçirmekten korktuğun," diye karşılık verdi. "Tahminimce, bunun nedeni ona karşı hâlâ duyguların olması ve bugünlerde o duyguların bunca zamandır tutunduğun öfkeni gölgeleyeceğinden korkman."

Bingo, diye düşündü Jake, ama bunu itiraf etmedi. "Tamam, bütün bunları anladığına göre neden bana yardımcı olup bu açılışa gitmiyorsun? Sadık ve sevgi dolu bir kardeş bunu yapar."

Connie gözlerini devirerek baktı. "Hayır, sadık ve sevgi dolu bir kardeş o saçma gururundan kurtulup geçmişi silmeni ve seni mutlu eden kadının peşinden gitmeni söyler."

"Bree uzun süredir beni mutlu etmiyor," diye tersledi.

"Ama edebilir ve ikimiz de bunu biliyoruz." Duvardaki saate olağanüstü bir dikkatle baktı. "Aman! Gitme vakti. Jenny'yi okuldan almalıyım."

"Geri döndüğünde kaldığımız yerden devam edeceğiz," dedi Jake kaygıyla.

BELONGS TO SAVAS TEAM

Connie ona kocaman bir gülücük attı. "Aslına bakarsan etmeyeceğiz. Günün geri kalanını kendime ayırıyorum."

Jake ona dik dik baktı. "Benim bundan haberim var mıydı?"

"Yok. Henüz karar verdim. Bütün öğleden sonramı aynı şeyleri konuşarak harcamak istemiyorum. Nasılsa sonuç değişmeyecek. Onun yerine, kızımı sinemaya götüreceğim."

"O cezalı," diye hatırlattı.

"Evet, ama ben değilim. Hem onun yaşında biri için annesiyle sinemaya gitmek insafsızca ve sıradışı bir ceza sayılır. Her yönden işe yarar. Yarın görüşürüz."

Jake'in aklına, onun gitmesine engel olacak ya da partiyle ilgili fikrini değiştirmesini sağlayacak tek bir şey bile gelmedi, bu nedenle ağzını sıkıca kapatıp gitmesini izledi.

Ablasını içtenlikle sevse de, şu anda onun yerine bir ev dolusu erkek kardeşi olmasını dilemekten kendini alamadı. Fakat aklına gelmişken, Will ve Mack de erkekti, hatta en iyi arkadaşlarıydı ve ablasından bir nebze olsun daha yardımsever ya da daha anlayışlı değillerdi. Görünen o ki, her ne kadar bu onu çileden çıkarsa da, onun için en doğru olan şeyi bildiğini sanan insanlarla çevrili olmak kaderinde yazılıydı.

BELONGS TO KAYOS TEAM

12

Abby ile Mick yemekten döndüğünde, Bree çalışma masasının önüne yayılmış çeşit çeşit, rengârenk papatyalara rağmen gözlerini boşluğa dikmişti. Abby, hiç konuşmadan sandviçiyle sodasını bırakıp dükkânın önündeki işinin başına döndü. Mick ise daha tedbirliydi. Bir tabure çekip kaygıyla onu inceledi.

"Pekâlâ, Sally'nin orada bir şey mi kaçırdım?" diye sordu. "Neden öyle başını alıp gittin?"

Jake'le birlikte olduğu zamanlar Mick her zaman kasabada bulunmuyordu. Belli ki bir çeşit ilişki yaşandığından haberdardı ancak bunun ne kadar ciddi olduğu ve ayrılıklarının ne denli üzücü olduğu konusunda bir şey bilmediği aşikârdı. Bree ona özellikle bilgi vermekten kaçınıyordu. Bunca yıl sonra ne anlamı vardı? Hamile kaldığını babasına itiraf etmeyi kesinlikle istemiyordu. Mick dehşete kapılırdı. Babalık kaygılarının dışında, o geleneksel bir adamdı. Düzenin nasıl işlemesi gerektiğine ilişkin katı görüşleri vardı.

Hiçbir şey açıklamadan, "Burada yapacak işlerim vardı," dedi.

"Kızım, çoğu zaman budala bir adam olabilirim ama çocuklarımdan biri üzgünse bunu genellikle anlarım. Meselenin Jake'le bir ilgisi var mı? Uzun zaman önce sona erdiğini sanıyordum."

"Öyle."

"Kimin fikriydi?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Benim," diye itiraf etti. Her ne kadar Jake bunu terk etmek olarak adlandıran taraf olsa da kaçıp giden oydu.

Yavaşça başını salladı. "Tereddütlerin mi vardı?"

"Hayır," dedi bir anda, ardından of çekti. "Belki de. Karmaşık işler."

Bunun üzerine bitkin bir halde güldü. "İlişkiler genelde böyledir. Annenle bana bir bak. Birbirimize deliler gibi âşıktık. Evlendik, sizler oldunuz ve bunun ömrümüz boyunca böyle gideceğini düşündük."

Bree, kendi bunalımlarından sıyrılıp ilk kez babasının hüzün dolu gözlerine baktı. "Eğer ikinizin de istediği buysa neden öyle kalmadı?"

"Karmaşık işler," dedi gözlerine hafifçe doluşan tebessümle. "En büyük suçlu benim. Bunu bildiğinden eminim. Senin muazzam gözlem yeteneklerin var, Bree. Diğer insanların göremediği durumlarda sen bir şeyleri görebiliyorsun."

O dönemden hayatlarına dair neler hatırladığını düşündü. "Kendini tamamen işine kaptırmıştın," dedi onu haklı çıkararak. "Annem de yalnız ve huzursuzdu. Esasında, tek başına beş çocuk yetiştirmenin yükü altında ezilmişti." Merakla babasını inceledi. "Sana bunu söylemişti. Bir gece verandada ikinizi kavga ederken duydum."

"Söyledi," diye kabul etti.

"Neden dinlemedin?"

"Dinledim. Yapmadığım şey değişmekti, o yüzden önemli bir adım atması gerektiğine karar verdi."

Bree ona hayretle baktı. "Annemin bir ilişkisi mi vardı?"

"Bu şekilde adlandırmak doğru mu bilmiyorum. Chesapeake'i ziyarete gelen bir adamla birkaç akşam geçirmişti. Ondan işittiğim kadarıyla yemek ve sohbetten öteye gitmemişti fakat tabii ki ben bunu öğrendim. Sanırım aşağılanmak, yaptığı şeyden

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

daha kötüydü. Başarıyla üstesinden gelemediğimi söylememe gerek yok herhalde."

"Ve güvensizliğin, onun için bardağı taşıran son damla oldu, değil mi?"

Mick başını salladı. "Evet. Kararını değiştirmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Diken üstünde olmamıza rağmen, neden bir dakikasını bile tamamen yabancı biriyle geçirmeye razı olduğunu anlamak için daha çok çaba harcamalıydım."

"Neden yapmadın?"

"Gururdan, en çok. Aptallıktan. Hatta belki az miktarda kibir. Olan bitenlerden sonra bile, içinde benim olmadığım yepyeni bir hayatın peşinden koşmak için gerçekten çekip gidebileceğine ihtimal vermedim."

Bree ona acıyarak baktı. "Annemi aslında o kadar iyi tanımıyordun, değil mi?"

Sesinde bir miktar espri olsa da kahkahasını bastırdı. "Tanıdığımı sanıyordum. Bana olan aşkının, hissettiği huzursuzluğu, hatta başka birine duyduğu o küçük çekimi bile alt edeceğine güvendim. Önceden hesaplanmış bir risk aldım ama elime yüzüme bulaştırdım."

"Peki, gitmekte kararlı olduğunu anladığında onu durdurmak için neden bir şey yapmadın?"

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Bir erkeğin gururu iki yönlüdür. Onu bazı sıkıntılı zamanlardan kurtarabilir. Ama diğer yandan, hatalı olduğunda bunu kabul etmesine engel de olabilir. Sanırım bir an yaptığı şey karşısında o kadar şaşkın, üzgün ve öfkeliydim ki peşinden gitmeyi kendime yediremedim." Omuz silkti. "Ve sonra çok geç olmuştu. Yeni hayatına alıştı, sizlerden bahsettiğimiz ender konuşmalarda da New York'u ve sanat galerisindeki işini sevdiğinden bahsetti."

BELONGS TO SAVOS TEAM

Bree, manalı gözlerle baktı. "Eğer on beş yıl önce çok geç olduysa, bugün neden değil? Şimdi de peşinden gitmiyor musun?"

"Öyle. Belki Abby, Jess'in otel açılışında aramızdaki kapıları zorladığı için. Ya da belki de, onu geri kazanmak için hiç değilse bir çaba göstermezsem hepten budala olacağımı sonunda kabul edebildiğim için. Nihayetinde o hayatım boyunca âşık olduğum tek kadın."

"Onca yıl seyahat ettin, kısmen başka şehirlerde de yaşadın ve buna rağmen kimseyle tanışmadın, öyle mi?" diye sordu Bree, kuşkuyla.

"Annenin eline su dökebilecek hiç kimse diyelim."

"Mücadelen nasıl gidiyor?" diye sordu merakla.

Düşünceli gözlerle baktı. "Annen hiç kolaylık sağlamayacak, ama onu suçladığımı da söyleyemem. Bu bir kısa mesafe koşusu değil, maraton olacak, ama istediğim sonucu elde edene kadar peşini bırakmayacağım."

Bree, sesindeki kararlılığı duyunca biraz şaşırdı. "Bütün olanlardan sonra bile aşkın hâlâ orada durduğunu düşünüyor musun? Terk ettiği ve hepimizi bırakıp gittiği için onu tamamen affettin mi?"

"Evet." Ona dikkatle baktı. "Jake'le seni ayıran her neyse sonrasında aranızda hâlâ o duyguların olup olmadığını mı merak ediyorsun?"

Başını salladı.

"Bugün gördüğüm kadarıyla, cevabım evet. Hayatım boyunca birlikte çalıştığım adamların zihinlerini okumam ve onları neyin mutlu ettiğini algılamam gerekti. Âşık bir adamda bulunan bütün özellikler Jake Collins'te mevcut."

Bree derin bir nefes aldı. "Ama zannediyorum ki bundan bir nebze olsun mutluluk duymuyor."

BELONGS TO SCANS TEAM

Mick kıkırdayarak güldü. "Orası öyle." Masanın öte yanına uzanarak elini sıktı. "Güven bana, birçok erkek geri sayıma başlamadan önce bu şekilde hisseder."

"Bana çok kızgın," diye itiraf etti Bree. "Haklı olarak."

"Annenin başka bir adamla görüştüğünü öğrendiğimde olduğumdan daha mı kızgın?"

Bunu biraz düşündükten sonra Jake'in öfkesinin büyük olasılıkla daha derin olduğu kanısına vardı. Acısı ise şüphesiz daha büyüktü. "Olabilir," diyerek kabul etti.

"Onu bu kadar öfkelendiren şey her neyse üzerinde hiç konuştunuz mu?"

Başını hayır anlamında salladı. "Uygun bir fırsat olmadı."

"Zor bir konuşma için genellikle doğru zaman yoktur. Sana en çok uyan zamanı seçip bu konuda ısrarcı ol."

"Belki açılıştan sonra," dedi Bree. Çalışma alanını işaret ederek, "Bugün ve yarın yapacak bir sürü işim var," dedi.

"Fazla erteleme," diye uyardı. "Bu sadece seni üzer. Ayrıca bir konuda lafıma güven, bir yanlışı düzeltmek hiçbir zaman kolay olmaz."

Bree, bu nasihati dikkatle dinledi. Sonuçta, Jake'le eski yaralarını açmakla, umduğu şeyi gerçekleştiremeyebilirdi. Bunu yapmak, geçmişi silmek yerine aralarını daha fazla açarak iş için yaptıkları ateşkesin bile başarısız olmasına neden olabilirdi.

Fakat denemek zorundaydı, çünkü önünde profesyonel anlamda nasıl bir gelecek olursa olsun, eve geri döndüğünden beri Jake'in yeniden hayatının bir parçası olmasını hâlâ çok istediğini fark etmişti. Arkadaşlığından daha fazlasını istememeye razıydı, eğer bir tek buna izin veriyorsa, ama gerçeği itiraf etmesi gerekirse aşkını da geri istiyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Megan uçaktan inip hissetmekten çok uzak olduğu bir güven duygusuyla terminale doğru yürüdü. Mick'in kendisini beklediğini gördüğü anda, nabzı onu yıllar önce ilk gördüğü andaki gibi hızla attı. İlk görüşte doğru insan olduğunu anlamıştı. Bunca yıldan ve yol açtığı kalp ağrısından sonra bile belli ki hâlâ öyle düşünüyordu. Buna rağmen, bu küçük sırrı ona açmaktan kaçınıyordu. Hatta tamamen değiştiğini kanıtlamadığı sürece bu, mezara götüreceği bir sır olarak kalacaktı.

Gelen yolcu kalabalığı arasından tam da Mick'in kendisini seçtiği anı gördü. O ağır, kibar gülüşü yüzüne yayıldı ve bakışları üzerinde gezinirken mavi gözleri erkeklere özgü bir beğeniyle parladı. On beş yıl önce, ona böyle bakması için her şeyi verirdi. Belki de o zaman...

Düşünmeyi bıraktı. İş işten geçmişti. Sonuçta Mick onun başka bir adamın ilgisinden keyif aldığı ve dedikodu kocasına hemen ulaşsın diye bunu kasıtlı olarak Brady'nin yerinde, herkesin gözü önünde yaptığı o saçma iki geceden ötürü onu affetmişti. O zaman Megan kumar oynamış ve kaybetmişti. Şimdi ise, Mick geçmişe takılıp kalmamaya karar verdiyse, bunları düşünmesine gerek yoktu.

"Evlendiğimiz günkü gibisin," dedi arkasından küçük bir çiçek demeti çıkarıp ona uzatarak.

Megan, etkilenmiş bir şekilde çiçekleri elinden alıp pembe çay gülleri ve vadi zambaklarından oluşan bukete yüzünü daldırdı. Belli ki Mick bunları çok sevdiğini unutmamıştı. Yoksa unutmuş muydu? Bu daha çok Bree'nin işi gibi görünüyordu.

"Böyle güzel bir buket yaptığı için Bree'ye teşekkür etmeliyim," dedi.

Mick, alınmış gibiydi. "Ailede bir tek onun ruhunda mı romantizmin izleri var sanıyorsun? Bunları kendim topladım, hem de bizim bahçeden. Yani gülleri. Vadi zambaklarını ise Bree benim için sipariş etti."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Gerçekten mi?" dedi, sesindeki kuşkuyu atamayarak. "Bu güzel buketi de mi sen yaptın?"

"Evet, kızımızdan azıcık yardım alarak," diye direndi. "Bunu ben yapmazsam bana ait olduğunu iddia edemeyeceğimi söyledim, o da nasıl yapacağımı gösterdi."

Yanağına mahcup bir öpücük kondurdu. "O zaman hem özür dilerim, hem de düşüncen ve icraatın için sana teşekkür ederim. Çiçekler gerçekten çok hoş, Mick. En sevdiklerimden."

"Baharda vadi zambakları çiçek açtığında, ne zaman evin bahçe yolundan yürüsem aklıma gelir," dedi yatıştırıcı bir içtenlikle.

Megan onu şaşkınlıkla inceledi. "Başımı döndürmeye mi çalışıyorsun, Mick O'Brien?"

Valizini ondan alırken gülümsemesi daha da derinleşti. "Bunu bir süre önce açıkça belirttiğimi sanıyordum," dedi göz kırparak. "Başka bagaj var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bir tane."

Hayal kırıklığıyla baktı ona. "O halde, bu da kısa ziyaretlerinden biri mi?"

"Sadece hafta sonu," dedi, Mick'in açıkça kalmasını istemesine sevindiğini belli etmemeye çalışarak.

Bakışlarını ona çevirerek sabitledi. "Peki, seni temelli olarak buraya getirmek için ne yapmak gerekiyor, Meggie?"

Zorlukla yutkundu. "Gerçekten bilmiyorum."

"O zaman gitgide daha fazla ısrarcı ve ikna edici olmam gerekecek," diye sonuca vardı. "Bir şeylerle ilgili kararını nasıl değiştirebileceğimi önceden biliyordum."

"Şimdi daha katıyım," diye uyardı Megan.

"Ben de daha akıllıyım," diye karşılık verdi, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla. "Göreceksin, Meggie."

BELONGS TO SAVAS TEAM

Sesindeki inanç, bütün savunma mekanizmasını yok etti. Bir zamanlar onun cazibesini dayanılmaz bulduğu doğruydu. Şimdi de kendini buna karşı korumadığı ve asla yalnız kalmadıklarından emin olmadığı sürece aynı şeyi hissedebilirdi. Yine Abby'de kalacak olması iyiydi.

"Planlarda bir değişiklik oldu," dedi Mick, Chesapeake'e doğru yola çıkarlarken.

Ona dikkatlice baktı. "Öyle mi?"

"Bu gece seninle ben Brady'nin yerinde yemek yeriz diye düşünmüştüm," diye başladı.

"Ama ben dükkâna gidip yarın için Bree ve Abby'ye son dakika detaylarıyla ilgili yardım etmek istiyordum," diye itiraz etti Megan. O son derece büyüleyici eski kocasıyla romantik deniz kıyısı atmosferinde bir akşam geçirmeyi kesinlikle istemiyordu. Brady'nin yerinde beraber çok keyifli akşamlar paylaştıkları olmuştu, en azından burayı başka bir adamla yemek yemek için seçmeden önce ve Mick'in o sıcak anları yeniden yakalamak, burayı yeniden kendi mekânları olarak geri kazanmak için bile bile çabaladığının farkındaydı.

"Dükkânda her şey kontrol altında," diye inandırmaya çalıştı onu. "Bana güvenmiyorsan onları arayabilirsin." Cep telefonunu çıkardı. "Numara burada."

Aramanın zaman kaybı olacağının bilincindeydi. Görünüşe göre, Mick bu planı kızlarıyla birlikte netleştirmişti.

"Peki, başka ne tür planlar yaptın?" diye sordu terslikle.

Ona hızlı bir bakış atmak üzere döndü ve konuşmadan önce tekrar yola baktı. "Evde kalıyorsun," dedi, yumuşak bir ifadeyle.

"Hayır," dedi katı bir şekilde. "Abby beni bekliyor." Hiç değilse azıcık ısrar etmekte kararlıydı.

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Aslına bakarsan Connor Abby'lerde kalacak. Hafta sonu için hukuk fakültesinden bazı arkadaşlarını Baltimore'dan getirecek ve orada onlar için daha fazla yer olacak."

Açıklamayı tamamen algılayamadan gözlerini kısarak onu inceledi. Misafirler oğlunun mu, yoksa Mick'in fikri miydi? "Ne güzel," dedi soğuk bir şekilde, bir dolap çevrildiğinden şüphelenerek.

Yüzünde pek bir suçluluk belirtisi olmadan ona baktı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi neşeyle.

Megan yeniden koltuğuna yaslanıp kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Bu işe yaramayacak, biliyorsun."

"Ne?" diye sordu masum bir edayla.

"Beni tekrar çatının altında tutmak, yatağının yakınlarında bir yerde olacağım anlamına gelmiyor," dedi açıkça. Bu meseleyle ilgili akından geçebilecek düşünceleri öğrenmek istiyordu.

"*Bizim* yatağımız," diye kibarca düzeltti. "Evlendiğimizde onu sen seçmiştin."

"Bu yine de onu *bizim* yapmıyor," dedi sertçe. "Uzun zaman önce onu terk ettim." Meydan okurcasına baktı. "Eğer Connor arkadaşlarıyla Abby'lerde olacaksa ben de onun odasında ya da misafir süitinde kalırım. Önemli değil."

Mick, of çektikten sonra ona azarlar gibi baktı. "Gerçekten de yatağıma gelmeni beklediğimi mi düşünüyorsun? Bunu ümit ya da hayal bile etmiş olabilirim ama ben eşyalarımı çoktan misafir süitine taşıdım."

Megan bunu duyunca kendini aptal gibi hissetti. "Anlamadan yargıladığım için üzgünüm."

Mick umursamadı. "Çok büyük bir adım değildi. Bana kalsa, o yatağı eskiden olduğu gibi paylaşırdık ama bunun olması zaman alacak." Bakışları anlam yüklüydü. "İkimiz için de."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Megan zorlukla yutkundu. Onun kibriyle, hatta baştan çıkarıcı büyüsüyle bile başa çıkabilirdi ama bu Mick? Sevimli ve içgüdüsel halleri? Onu korkutuyordu çünkü cephaneliğinde buna dayanacak güçlü bir zırhı yoktu.

Jake, cuma gecesi kendini toplayıp Cadde Çiçekçilik'e doğru yürüdüğünde saat neredeyse yedi olmuştu. Parti hâlâ çok kalabalıktı ve mekân o kadar doluydu ki insanlar kaldırıma, hatta caddenin karşısında İrlandalı müzisyenlerden oluşan orkestranın geleneksel ve çağdaş müziği bir arada çaldığı yeşil alana doğru serpilmişti.

Geç gelip mekân henüz kalabalıkken şöyle bir görünerek Bree'yle baş başa birkaç dakikadan fazla geçirmeden girip çıkabileceğini düşünmüştü.

Onu tezgâhın arkasında gördüğünde yanakları pespembe, gözleri ışıl ışıldı. Saçının asi, kumral dalgaları tepede özensizce tutturduğu topuzdan sıyrılarak yüzünü çevrelemişti. Etrafına neşe saçıyordu, en azından onu fark edene kadar. Sonra yüz ifadesi durgunlaştı ve gözlerindeki ışığın bir kısmı yok oldu.

Jake tam geri dönüp köşesine çekilecekti ki tanıdık bir ses kulağına fısıldadı. "Korkup kaçıyor musun?" diye sordu ablası, keskin bir şekilde.

Arkasını dönüp Connie'ye baktı. "Sen! Burada ne yapıyorsun? Eğer geleceğini bilseydim, buraya asla ayak basmazdım."

"Ben de bu yüzden geleceğimi söylemedim. Benim burayı görmek için meraklanmayacağıma cidden inandın mı?"

"Sözüne güvendim," diye söylendi.

"Pekâlâ, şu anda buradasın. Oraya gidip Bree'yi tebrik et. Burada harika bir iş çıkarmış ve çiçek süslemeleri de hayranlık uyandırıyor. Senin çiçeklerini kesinlikle çok hoş bir hale

BELONGS TO SAVOS TEAM

getirmiş. Bu dükkân, hem işimize, hem de kasabaya büyük değer katacak."

Connie her zamanki gibi haklı olsa da etrafına bakındı. Bree'nin taslaklarını gördükten sonra onun renkleri ve dokuları harmanlayarak hem basit hem de gösterişli süslemeler elde etmede marifetli olduğunu sezinlemişti. Eğer hayatının geri kalanında bunu yapmak istiyorsa, ki o hâlâ şüpheliydi, başarılı olacağına hiç kuşku yoktu.

Connie onu hafif ama kararlı bir şekilde dürttü. "Git," diye emretti.

Jake birkaç adım attıktan sonra kapının tam dışında Mack'i fark edince rahatladı. Ona doğru yönünü değiştirdi ki sırtını deyim yerindeyse duvara çivilemiş, kaçmaya çalışır gibi duran Susie'ye yoğunlaşmış olduğunu gördü ve hızla odadan dışarı çıktı. Jake'in gördüğüne göre Susie biraz telaşlıydı, fakat aynı zamanda ortada başka şeyler de dönüyordu. O bile bunu fark edebiliyordu.

Susie O'Brien Mack'in çekimine kapılmamak için her bir hücresiyle mücadele ediyor olmalıydı ama kaybediyordu. Mack her ne hikâye uyduruyorsa onu kendinden geçmiş bir halde dinlerken dudaklarının aralanma şeklinden bu apaçık görülüyordu. Bir kadın Jake'e böyle baksaydı, görünüşe göre Mack'in alamadığı sinyali kendisi gözden kaçırmazdı. Onları öyle izlerken, böyle anları ancak Bree'yle birlikte olduğu zamanlarda yaşadığı için üzüntü duyarak iç çekti. Hem onda da telaşlı ve kendinden geçmiş olan taraf kendisiydi.

"Henüz ikisinin de farkında olduğunu sanmıyorum," diye yorum yaptı Bree, yanına gelip Susie ile Mack'e doğru bakarak.

"Ne?" diye sordu Jake, sadece izlenimlerinin onunkiyle aynı olup olmadığından emin olmak için.

"Birbirlerine deli oluyorlar."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Öyle görünüyorlar, değil mi? Ama bazen hiçbir şey göründüğü gibi olmayabilir."

Bree'nin gözleri kısıldı. "Hâlâ Mack ile Susie'den mi bahsediyoruz?"

İnce bir bakış attı. "Elbette."

Bree sustu ve Jake ne yaparsa yapsın bu apansız gerginliği ortadan kaldıracak bir şey gelmedi aklına. Bree dışında hiç kimseyle havadan sudan konuşamazdı ve şu anda onun karşısında bile dili tutulmuştu. En sonunda Connie'nin daha önceki gözlemlerini hatırladı.

"Dükkân şahane görünüyor," dedi. Bakışlarını karşıya dikmişti, yanındaki kadından başka her şeyi görüyordu.

"Teşekkürler."

"Bu geceki kalabalık, bir işaretse, çabucak başarıyı yakalayacaksın."

"Bedava yiyecek ve şampanya kokteyli, hem de sert olmayanından, daima büyük bir kalabalığı çeker," diye alaycı bir değerlendirmede bulundu. "Süslemelerim için deste deste para dökmenin zamanı gelince nasıl olduğunu göreceğiz. Kimseye söyleme ama bundan emin değilim."

O anda ona baktı ve gözlerinde hakiki bir endişe gördü. "Hadi ama Bree, ne kadar iyi olduğunun farkında olman gerekiyor. Yıllardır iş yapan dükkânlarda bulundum ama çiçekçilerde senin yarın kadar yetenek yok. Bunu sana geçenlerde taslaklarını ilk gördüğümde de söyledim."

"Eğer başarırsam, bu büyükannem sayesindedir."

"Sana bir iki şey öğretmiş olabilir ama sen neyin işe yarayacağını gerçekten anlıyorsun. Süslemelerinden birkaçını otelde ya da kasabadaki en iyi restoranlardan bazılarında sergile, arkalarına da kartvizitini yerleştir, o zaman onları gören müşterilerin kapında biteceğini garanti edebilirim."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Yüz ifadesi birden canlandı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?" diye sordu. Sesindeki engel olamadığı şiddet, aralarında yalan söyleyen olmuşsa bile bunun o olduğu izlenimini veriyordu.

Bu ani çıkışla irkildi. "Aramız hiç düzelmeyecek mi, Jake?" diye sordu.

Sesindeki hüzün ona da geçti. "Bu gerçekten umurunda mı?"

Gözleri birden hiddetle alevlendi. "Elbette umurumda! Sana âşıktım, Jake. Benim için önem taşıyordun."

"Sadece yeterli değildi," diye hatırlattı ve ardından başını iki yana salladı. "Bu tartışmaya girmeyeceğim."

"Bu kesinlikle doğru yer ve zaman değil," diye katıldı ona, besbelli pişmanlıkla.

"Hayır, hiç yapmayacağım demek istedim, nokta." Hayatlarının nasıl altüst olduğunu yeniden gündeme getirmenin ne yararı olacaktı? Kelimeler, olanları değiştiremezdi. İş işten geçmişti.

"Neden?" diye sordu, öfkesi nadir görülen bir O'Brien aleviyle yükselirken. "Yaşananların sorumluluğunu paylaşmayacak kadar inatçı ve dik başlı olduğun için mi? Hepsi benim hatam değildi, Jake."

Genellikle küçük bir parlamadan ileri gitmeyen öfkesi onunkiyle eşit seviyeye geldi. "Ben öyle hatırlamıyorum ama."

"Tabii ki hatırlamıyorsun çünkü bütün o haklı kızgınlığınla kasabada rahatça dolaşabilmek için mağduru oynayıp her şeyi üstüme yıkmak daha kolay," diye ters bir cevap vererek Jake'in onu daha önce hiç görmediği şekilde saldırısına devam etti.

Daha da uzatırdı ama Abby, yüzünü kaplayan dehşetle yanında belirdi. "Her şey yolunda mı? Trace'i buraya çağırmam gerekiyor mu?"

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Takviye birliği çağırmaya lüzum yok," dedi Jake acıyla. "Çıkmak üzereyim. Tebrikler ve iyi şanslar, Bree."

Ona sert bakışlarla karşılık verdi. "Vay canına! Ne kadar içtensin."

"İçtenlik istiyorsan, Chicago'daki o budala herife geri dön. *İçtenlik* bütün yüzüne yazılmıştı," diye karşılık verdi, ardından parmaklarını şakırdatarak. "Ha, doğru ya, o tiyatrocu. Onun gibiler için neyin gerçek neyin rol icabı olduğunu söylemek güç."

Bree'nin yüzünün rengi çekildi. Abby bile hayretler içindeydi fakat Bree'nin hak ettiği özrü dile getirmeyi kendine yediremedi.

Onun yerine, kasabanın yarısı küçücük bir mekâna doluşmuşken geçmek zor olsa da dışarı doğru yol aldı. Her biri dikkatini çekmeye kararlı görünüyordu ve sözlerini kazara duymuş olanlar ise kabalığına karşılık hoşnutsuzluklarını göstermek niyetindeydiler.

Arkasında, Abby'nin kız kardeşine iyi olup olmadığını sorarken duydu. "Jake, Marty'yle ilgili ne demek istedi acaba? İkisi tanıştılar mı?"

Jake, ne Bree'nin cevabını bekledi, ne de Will'in kendisini çağırdığını duyduğunda dönüp baktı. Mack yanında ona ayak uydururken bile zorlukla yavaşladı.

"Bir şey söyleme," diye fısıldadı arkadaşına. "Duymak istemiyorum."

"Neyi?"

"Az önce orada kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüğümü."

Mack dudaklarını büzüştürdü. "Az önce muhteşem bir farkındalık gösterdiğin için buna gerek yok. Will olsa gurur duyardı."

BELONGS TO SOLVIS TEAM

"Önümüzdeki günlerde özür dileyeceğim," dedi Jake, nihayet öfkesi yatışarak.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur," diye tavsiyede bulundu Mack.

"Öyle mi?"

"Bree sadece senin eski sevgilin değil," diye hatırlattı Mack. "Aynı zamanda, bu geceki partinin başarısından sonra çok büyük olasılıkla en büyük müşterin olmak üzere."

Jake, kasvetli bir şekilde iç çekti. "Evet, ne yazık ki."

Mack, bir elini onun omzuna attı. "Hey, daha kötüsü de olabilirdi."

"Başka nasıl olurdu bilmiyorum. Kasabanın yarısı onunla nasıl konuştuğumu duydu."

"Ama hepsi değil," dedi Mack. "Eğer Mick, Connor, hatta Trace bile oradaki atışmanıza kulak misafiri olsaydı, hiç de hoş olmayabilirdi."

Jake ürktü. Mack'in ima ettiği şeyin tamamıyla farkındaydı. Bree'nin babası, erkek kardeşi ya da müstakbel enişte-sinden biri tartışmalarına şahit olsaydı, Bree'nin Chesapeake Kıyıları'nda bir işletme sahibi olarak göz kamaştırıcı olması gereken bu açılışında böyle bir sahneye sebep olduğu için onu ele geçirip fena halde benzetirdi. O'Brien'ların koruyucu erkekleri, aralarından birine bulaşan olursa bunu hafife almazlardı. Jake biliyordu ki biri Connie'yi herkesin önünde bile bile incitirse buna seyirci kalmazdı. Hatta sırf bu nedenden onun eski kocasını sayısız kez aramıştı.

"Biri suratıma bir yumruk indirse büyük ihtimalle daha iyi hissederdim," diye itiraf etti. "Bunu hak ediyorum."

"Bazı şeylerin elinden kayıp gitmesine neden izin verdiğini sorardım ama o kadarını zaten anladım," dedi Mack.

"Sahi mi? Hiç ipucu vermediğim içindir."

BELONGS TO SCANS TEAM

"Ona hâlâ âşıksın," dedi Mack yavaşça, meseleyi idrak edemeyecek kadar genç ya da kalın kafalı biriyle konuşur gibi.

"Saçmalama," diye cevap verdi sertçe. Ablası günlerdir aynı şeyi ifade etse de konuyu kapatmaya çalışıyordu.

Mack, kuşku dolu bakışlarını ona çevirdi. "Will gibi bir ruh doktoru değilim ama havada aşk kokusu varsa bunu ben bile tanırım."

"Öyle mi? O zaman, Susie'yle aranızda ne olduğunu da biliyor musun?"

Mack ilk defa inkâr etmeye kalkışmadı. Onun yerine düşüncelere daldı. "Bunu ben de düşündüm," diye itiraf etti sonunda. "Kesinlikle bir şeyler var, en azından benden yana, ama o ikimizin asla olamayacağını..." Başını iki yana salladı. "Belki de haklıdır. Kadınlarla geçmişteki performansım pek iyi sayılmaz."

Jake, Mack'in çok mutsuz olduğunu görünce bu eksik ifade karşısında gülme isteğini bastırdı. Mack'in bu konudaki performansı efsaneviydi, ama olumsuz şekilde.

"Bu, doğru kadın için değişmeyeceğin anlamına gelmiyor," dedi arkadaşına.

Mack bir anda canlandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hey, uzman falan değilim ama bu mümkün gibi geliyor."

"Haklı olduğunu tüm kalbimle umut ediyorum," dedi Mack, hevesli bir şekilde, "çünkü şu anda adı flört olmayan bu şey gerçekten uzamaya başlıyor."

Bu kısmen Jake'in Bree'ye, onun için bir müşteriden fazlası değilmiş gibi davranmasına benziyordu. Bazen bir ilişkiyi güvence altına almak için ona isimler bulmak yeterli olmuyordu. Er ya da geç gerçekler etkisini gösteriyordu. İşte o zaman her şey bir oyuna dönüşüyordu. Öyle tahmin ediyordu ki kendi hayatı da aynen bu yönde gidiyordu.

BELONGS TO KAYOS TEAM

13

Bree, ayakkabılarını çıkarıp ağrıyan ayaklarını verandanın parmaklıklarına uzattı. Her ne kadar yüzünden gülücüğü eksik etmeyip yıllardır görmediği ya da hiç bilmediği insanlarla sohbete karışmanın yarısı kadar zor olmasa da, davet boyunca saatlerce ayakta durmak yorucu gelmişti. Oyunlarının açılış gecesinden sonrasında verilen partilerde de benzer şeyler yapmak zorunda olmasına rağmen, ayaküstü muhabbetlerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Buna günlük olarak nasıl tahammül edeceğini merak ediyordu.

Fakat aynı zamanda kutlama yapmak için sebebi vardı ve Jake'le karşılaşmasının dışında gece güzel geçmişti. Yanında duran Abby, bardaklara şarap doldurup Jess'le ona ikram etti.

"Kadehimi bu muhteşem açılışa kaldırıyorum," dedi Jess, her biri içkilerini aldıktan sonra. "Tebrikler, Bree!"

"Buna katılıyorum," dedi Abby, tam o sırada evin kapısı açılıp Megan içeri bakarken.

"Size katılmamda bir sakınca var mı?" diye sordu tereddüt ederek. "Bölmek istemem ama kutlamanıza iştirak etmekten mutluluk duyarım."

"Elbette, anne," dedi Bree, başarısını paylaşmak üzere annesinin orada bulunmasının onu ne kadar mutlu ettiğine şaşırarak. Boşanmanın ardından farklı yaşam tarzlarıyla ve kariyer seçimleriyle ayrışan kadınlar olmalarından çok, neredeyse yeniden gerçek bir aile olmuşlar gibi bu anın tadını kız

BELONGS TO KAOS TEAM

kardeşleri ve annesiyle birlikte çıkarmak iyi hissettiriyordu. Connor, açılıştan sonra arkadaşlarını da alıp gitmişti, ama zaten geleneksel bir kutlama partisine katılmak istemezdi. Bu, kadınların işiydi.

"Büyükannem nerede?" diye sordu Megan'a. "Onun da burada olması gerekiyor. Sonuçta bana çiçekler ve bahçe işleriyle ilgili her şeyi öğreten oydu."

"Yorgun olduğu için eve gelir gelmez yatağa girdi," diye cevapladı Megan, Abby'nin kendisine uzattığı şarabı alırken.

"Peki ya babam?" diye sordu Bree.

Annesinin belli belirsiz bir suçluluk duyması onu şaşırttı. "Ona bunun bir kız partisi olduğunu söyledim. Sakıncası var mı?"

"Bana uyar," dedi Bree. "Gerçi onun bu geceki başarıda büyük rolü var. Dükkândaki bütün özel bölmeleri kendisi yaptı. İnsanlar onlardan hayranlıkla söz ediyor."

"Gerçekten aramızda kendine bir yer bulmaya çalışıyor," dedi Abby. Manidar bir şekilde Jess'e baktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Galiba," dedi Jess isteksizce.

"Hadi ama," diye söylendi Abby. "Senin izin verdiğin ölçüde otele de katkı sağladı. Çaba gösterdi. En azından bunun için hakkını ver."

"Doğru," diye kabul etti gönülsüzce. "Ama sanırım tek amacı annemi etkilemek."

Bree derhal karşı çıktı. "Hiç sanmıyorum. Annem otelin açılışı için buraya gelmeden önce bile sana yardımcı oluyordu ve benim dükkânımdaki işlerle uğraşmaya başladığında da geleceğini bilmiyordu."

BELONGS TO SOYUS TEAM

"Bana kalırsa ailesini geri istiyor," diye fikrini belirtti Abby, sonra da Megan'a imalı bir şekilde bakarak. "Hepimizi. Buna ne diyorsun, anne? Ona ikinci bir şans verecek misin?"

Bree, verandadaki gölgelerin arasından bile annesinin yanaklarının rengârenk oluşunu görebiliyordu. Annesinin ne yaptığını, babasıyla aralarındaki ayrılığın, Mick'in yokluğundan fazlasını barındırdığını kardeşlerinin bilip bilmediğini merak ediyordu. Elbette Abby başka bir adamla olan flörten bahsetmemiş, böylece haberi yok gibi görünmüştü. Üstelik diğerlerini gerçeklerden ve hayal kırıklığına uğratmaktan sakınmaya çalışan ilk kişi olabilirdi.

"Bunu söylemek için çok erken," dedi Megan, ardından dikkatini kasten Bree'ye döndürerek. "Şimdi izninle saatlerdir aklımda olan soruyu sorayım. Tanrı aşkına Bree, seninle Jake ne için tartışıyordunuz?"

"Eski meseleler," dedi katı bir şekilde, konuyu hızla kapatmayı ümit ederek.

"Bana eski gibi gelmedi," dedi Megan, sözündeki imayı algılamayarak. "Öyle hararetli bir atışma akla tamamen başka şeyler getiriyor."

"Pekâlâ, Jake'in bu akşam yaptığı çok kabaydı," dedi Jess. "Geçmişi bir kenara bırak, sen artık bir müşterisin ve partinde olay çıkardı. Ben olsam bunu öyle kolay affetmezdim. Yaptığı saçma ve meslek ahlakına aykırıydı."

Bree iç geçirdi. "Benim de bağışlanmamı gerektiren çok şey var," diye itiraf etti, kendini Jake'i savunurken bulmasına şaşırarak. "Hiçbiriniz bunu bilmiyorsunuz. Onun bana hâlâ bu kadar kızgın olmasının bir sebebi var. Ve şimdi de benimle çalışması için onu köşeye sıkıştıran bendim. İkimiz de bunu nasıl daha kolay hale getirebileceğimizi henüz tam olarak anlamış değiliz."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Megan endişeli gözlerle baktı. "Ne olduğundan bahsetmek ister misin?"

Bree bunu biraz düşündü. Dünyadaki kimse onun için bu kadınlardan daha fazla destekleyici olamazdı fakat kendi duygularını anlamak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Gerçek şu ki, o zamanlar olan hiçbir şeyin üstesinden gelememişti aslında. Sahip olmayı planlamamış olsa da bebeğini kaybetmek, kendine itiraf ettiğinden bile çok daha büyük bir olaydı.

Altı yıl önce bu kaybın yasını tutmak için kendine izin vermemişti. Düşük yapmanın sunduğu fırsatı yakalayıp Jake'ten, anılarından, hiç hazır olmadığı bir sorumluluktan, hatta kendi acısından bile kaçmıştı. Belki Chicago'daki staj olanağı olmasa orada kalıp Jake'le olan meseleleriyle yüzleşirdi. Belki sadece bir çocuğu değil, aksi halde aralarında olabilecekleri de yitirmenin acısını duyarak onun hissettiklerini hissederdi.

"Bree?" diye dürttü annesi. "İyi misin?"

Başını iki yana salladı. "Pek değil," dedi ve ayağa kalktı. "Ama bunu konuşmak istemiyorum. Partiyi mahvettiğim için özür dilerim ama uyuyacağım. Yarın erken kalkıp elimden geldiğince geri kalan işleri yapmaya çalışacağım."

Annesi söze girecekken Abby ona doğru uzanıp eline dokundu, sonra başını hafifçe salladı. Bu hareket Bree'yi memnun etti. Abby, onun yalnızlıkta huzur bulduğunu ve meseleleri kendi başına halletmesi gerektiğini daima anlıyordu.

Eğilip ablasını sıkıca kucakladı. "Her şey için teşekkürler," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doluyken.

"Her zaman," dedi Abby.

"Trace'e de teşekkürlerimi ilet."

Abby şaşırmış gibiydi. "Ne yaptı ki?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Zamanını bana yardım ederek geçirebilmen için ikizlere baktı." Abby'ye pis pis güldü. "Tabii eğer onları son birkaç gündür dolaba kilitlemediysen."

Abby kahkahayı bastırdı. "Sanmıyorum. Neyse ki, bu hafta sonu babalarıyla New York'ta olacaklar, o yüzden dolaba kilitlememe gerek kalmadı. Yine de o ikisi her an çıkıp gelebilirdi. Bir şeyi akıllarına koyduklarında çok zeki oluyorlar."

"Ben olsam bununla övünmezdim," diye uyardı Megan. "Kendi sınırlarıyla birlikte senin sabrını test etmek için cesaret bulabilirler."

"İnan bana, o cesarete zaten sahipler," diye karşılık verdi Abby.

Bree, Jess'e hızla sarılıp annesini yanağından öptü. "Yarın görüşürüz. Bu gece hem orada olduğunuz, hem de şu an burada kutlamaya katkıda bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," dedi Megan, neredeyse Bree'nin duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

Annesinin sözleri üzerine bir zamanlar iyi bildiği o sıcaklığın içine işlediğini hissederek duraksadı. Bu sevgiyi doğal karşıladığı zamanlar olmuştu, ama artık farklıydı. Şimdi, aralarındaki bu bağın hâlâ yerinde duruyor olmasına büyük bir minnettarlık duydu. Çok zayıf olsa da günden güne güçleniyordu. "Ben de seni, anne."

Ardından, gözyaşları hıçkırıklara dönüşmeden koşarak sığınağı olarak gördüğü odasının alışıldık huzuruna sığındı.

Fakat aile fotoğraflarıyla çevrili duvara, en sevdiği kitaplarla dolu raflara ve büyük büyükannesinin elleriyle yapıp İrlanda'dan getirdiği yorgana rağmen bu gece huzur yoktu.

Aksine yalnızca Jake'in sert tepkisinin görüntüsü vardı. Sözleri canını yakmıştı ama onu asıl yaralayan gözlerindeki

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

acı olmuştu. Konuşarak bu acıyı yok edemeyecekti. Hatta bunu bir tek Chesapeake Kıyıları'nı terk ederek sona erdirebileceğini bile düşündü.

Ancak aklından bu düşünceler geçerken bile gitmeyeceğini biliyordu. Ailesi buradaydı. Yeni bir başlangıç yapacaktı. Ve bir şekilde Jake'e yaptığı yanlışı düzeltmenin bir yolunu bulacaktı.

Cumartesi sabahı Jake, Sally'nin yerinden iki fincan kahveyle frambuazlı kruvasan aldıktan sonra kamyonetinin direksiyonunun arkasına geçip Bree'nin dükkânına gelmesini bekledi. Bir özür pastası daha uygun olurdu ama Sally'nin menüsünde bu yoktu.

Sabahın köründe onu buraya getiren şey neydi, tam olarak bilmiyordu. Evet, Bree'ye bir özür borçlu olduğunun farkındaydı ama bu bir dahaki karşılaşmalarına dek bekleyebilirdi. Konu Mack'in Bree'nin müşteri olduğunu hatırlatması da değildi. Bu, endişe edeceği en son şeydi.

Burada oluşunun sebebinin geçen akşam gözlerinde gördüğü dehşet ve umutsuzluğun bütün gece içini kemirmesi olduğunu çok iyi biliyordu. İkisinin sorunları olabilirdi, hem de tonlarca, ama bunlar kişiseldi. Kasabanın yarısının önünde bu kadar imada bulunmaya hakkı yoktu.

Başka şehirde olsa, bu manzara yaşandıktan bir saat sonra unutulabilirdi ama az önce Sally'nin dükkânına girdiğinde etrafı kaplayan sessizlik, bunun burada kolayca unutulmayacağını gösteriyordu. Genellikle cana yakın davranan Sally bile bu sabah şaşırtıcı derecede iğneleyiciydi. Olaydan bahsetmese de öyle anlaşılıyordu ki haberi almış ve davranışını onaylamamıştı. Tanrı aşkına, neredeyse ondan özür dileyecekti. Bu da Bree'ye bir özür borçlu olduğunun en güzel kanıtıydı.

Kendinden iğrenmekle meşgulken Bree'nin geldiğini neredeyse görmedi. Onu fark ettiğinde dükkânın kilitli kapısını

BELONGS TO SAVOS TEAM

açıyordu. Bree de besbelli kendi düşüncelerine dalmışken yakalandı, çünkü Jake kamyonetinin kapısını çarpıp kaldırımın öte yanına geçerek onu içeri doğru takip ettiğinde Bree apaçık korkmuştu. Birdenbire kaşlarını çatıp ona baktı.

"Sen!" dedi, onu gördüğüne memnun olduğunu bilhassa belli etmeyerek.

Kruvasanla dolu poşeti yukarı kaldırıp ekstra büyüklükteki tek kullanımlık kahve fincanlarını tezgâha bıraktı. "Barış teklifiyle geldim," dedi.

Bree poşeti açıp göz ucuyla içine baktı, sonra kokusunu kuvvetle içine çekerek kaşlarını çattı. "Bundan daha fazlası gerekecek," dedi, hemen kruvasanlardan birini çıkarıp bir ısırık attıktan sonra ağzına tıkarak. Öyle bir kendinden geçti ki Jake o zamanlar onu mutlu eden diğer yöntemleri, hafifçe okşamasıyla tatlı bir memnuniyet iniltisi duyduğu zamanları şimdiki gibi hatırladı.

"Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunun farkındayım," dedi. "Mack diyeceğini dedi. Sally gerekli sinyali verdi. Kafedeki müşterilerin yarısı bana bir pislikmişim gibi bakıyorlardı. Eminim ki ablam bu sabah beni görseydi, senin adına yumruklardı."

"Orada bir yerlerde bir özür mü var?" diye sordu, onu hafif bir merakla inceleyerek.

"Özür dilerim," dedi ciddi bir şekilde. "Olay çıkardığım için gerçekten çok üzgünüm."

Görünüşe göre söylemek istediğini anlamaya çalışarak başını düşünceli bir şekilde yana yatırdı. "Dediklerin için değil yani?"

Yakayı ele verdiğini anlayınca geri çekildi. "Hepsini geri alamam."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Beklediğinin aksine Bree başını salladı. "İster inan, ister inanma ama bunu hakikaten anlıyorum. Seni kırdım, Jake. Bunu yapmak istemedim ama yaptım, biliyorum. Öç almak istemeni anlıyorum."

Bree ona, her zaman dizlerini titreten o kocaman mavi gözleriyle resmi bir şekilde baktı.

"Öyle değil," dedi Jake, kendini savunarak. İstediği intikam değildi. En azından öyle olmadığını düşünüyordu. Sadece bütün o anları hafızasından silip atmak istiyordu. Kalbi kırılmadan önce hayatı ne şekildeyse, onu aynen geri kazanmak istiyordu.

Bree kruvasandan bir ısırık daha aldı, dilinin ucuyla dudaklarındaki frambuaz sosunu yaladı ve sonra bakışlarını üzerine dikip kahvesini yudumladı. "O zaman ne istiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Doğruyu söylemek gerekirse son zamanlarda işler biraz karıştı."

"O halde ben ne istediğimi söyleyeyim," dedi, şaşırtıcı bir açık sözlülükle. "Seninle oturup eskiden olduğu gibi konuşmak istiyorum. Yeniden arkadaş olalım istiyorum."

Kelimeler ağzından çıkmadan önce Jake başını iki yana sallıyordu. "Bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum."

"Çünkü hâlâ öfkelisin. Ama eğer her şeyi bir tarafa bırakıp konuşursak, belki birbirimizin bakış açısını anlamaya çalışırsak sence de ilerleme kaydedip en azından arkadaşlığımızı geri kazanmış olmaz mıyız?"

Ona bir zamanlar istediğini sandığı bir başlangıç, bir şans teklif ediyordu ama şimdi bunun yeterli olmadığını fark etti. Ne kadar da çelişkiliydi. Henüz on saniye önce onu hayatında hiç istemediğinden söz ederken şimdi ise daha önce sahip oldukları her şeyi istediğini kendi kendine itiraf ediyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Aklını mı kaçırmıştı? İkinci kez aynı acıları yaşamayı göze almayı gerçekten istiyor muydu? Bree yeni işine ne kadar bağlı görünürse görünsün, onun burada devamlı olarak kalacağına hâlâ inanmıyordu. Yazmak onun kanına işlemişti. Bunu bile bile ikinci bir şans vermek için ancak aptal olmak gerekirdi.

"İşe gitmem gerekiyor," dedi kapıya doğru geri geri yürüyerek. "Dün gece için üzgün olduğumu bilmeni istedim. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Aslında Cadde Çiçekçilik'e dağıtımları artık başka birinin yapması konusunda karara varmıştı. Bree'nin cüretkâr sesi hâlâ kulaklarında çınlıyor olsa da, risk almamak en iyisiydi. Korkak olduğunu düşünse de olurdu. Daha derinlere çekilmesinden iyiydi.

Bree, sanki aklından geçenleri okumuş gibi bilen gözlerle baktı. "Görüşürüz," dedi sıradan bir şekilde. "Kruvasan ve kahve için teşekkür ederim."

"Bugün için bol şans. Connie işlerin nasıl gittiğini görmek için pazartesi seni arayacak."

"Connie mi?" diye sorguladı, bir kaşını kaldırarak. "Yani sen değil?"

"Ben değil," diye doğruladı. *Bundan ne çıkarırsa çıkarsın*, diye düşündü kapıyı arkasından kapatıp kamyonetine binerken. Park yerinden çıkınca çığlık atıp olabildiğince hızlı bir şekilde Bree'den uzaklara kaçmamak için yoğun bir çaba sarf etti.

Bu arada onun ayakta durduğunu ve üzgün bir ifadeyle önce elini kaldırıp yarım yamalak salladıktan sonra yanına bıraktığını fark edecek kadar zaman kazandı. Eğer kaçmak için bu kadar acele ediyor olmasaydı, kalbini yeniden paramparça ettiğini de fark edebilirdi.

Jake'le bu tamamen sinir bozucu karşılaşmadan sonra dükkânın açılışına hazırlanırken Bree'nin morali kötüydü.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Geçen gece Abby ile Jess partiden sonra ortalığı temizlemesine yardım etmişlerdi fakat daha bitirmesi gereken birkaç yeni süslemeyle dışarı koyulacak renkli buketlerle dolu sepetler vardı. Neyse ki eylülün başında hava yeterince serindi. Bu güzel çiçeklerin en çok satanlar arasında olacağını hissediyordu. Resmi bir süslemeden daha ucuz, fakat hafta sonu bir yazlığa renk katması için vazoya koyulmaya hazır.

Saat dokuza kadar her şey yerli yerindeydi, yazarkasayı kolayca çalıştırabilene dek üzerinde denemeler yaptı ve hatta püf noktasını öğrendiğinden emin olmak için kredi kartıyla örnek bir satın alma işlemi bile gerçekleştirdi. Jake'in aldığı kruvasanın son lokmasını yedi, kahvesini bitirdi, etrafa son bir kez baktı ve sonra kapıya açık levhasını astı.

İlk müşterisi, dokuzu bir geçe içeri girdi, elinde halihazırda kaldırımdaki teşhirden aldığı kucak dolusu bir buket taşıyordu.

"Bunlar şahane," dedi kredi kartını çıkarırken. "Geçen gece kasabaya gelirken dükkânını gördüğümde nasıl heyecanlandığımı anlatamam. Bu öğlen bir ev dolusu misafirim olacak ve bunlar yemek masasına tam anlamıyla gerçek bir şölen havası katacak."

"Çok memnun oldum," dedi Bree, satışı kasaya işlerken. "Sizi tekrar görmeyi umuyorum."

"Bundan emin olabilirsiniz. Bence taze çiçekler, uzakta kaldıktan sonra bir evi canlandırmanın dünyadaki en kolay yolu. Bu arada ben Liz Patrick. Eşimle iki yıl önce buradaki en şirin yazlığı almıştık. Kasabadaki kendine özgü evlerden biriydi. Şimdilik sadece hafta sonları geliyoruz ama birkaç yıl içinde emekli olup buraya yerleşmeyi planlıyoruz."

Bree kendini tanıttı.

Kadının gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir ışık belirdi. "Baban bu kasabayı tasarlayan mimardı, değil mi? Lütfen ona

BELONGS TO SAVOS TEAM

evimizi çok sevdiğimizi söyle. İçindeki en küçük detay bile büyüleyici. Herkes, deniz kenarındaki bir yazlığın aynen böyle olmasını hayal eder."

Bree başıyla onayladı. "Ona mutlaka ileteceğim. Buradaki her şeyi de o inşa etti."

"Güzel, onun çalışmalarının büyük hayranıyız," dedi Liz. "Evlerinden birinin piyasaya çıkması için üç yıl bekledik ve beklediğimize de çok mutluyuz. Şimdi, manavda insan kalabalığıyla karşılaşmamak için gitmem gerekiyor."

"Hoşça kalın. Sizinle tanışmak güzeldi."

O gittikten sonra Bree kredi kartı tutarına hayretle baktı. İlk satışıydı ve gayet iyiydi. Fakat daha gözünü bile kırpamadan ikinci ve ardından üçüncü geldi.

Öğleye kadar dışarıdaki çiçek sepetleri neredeyse boşalmıştı, hatta daha baştan savma yaptığı süslemelerin dört tanesi de satılmıştı. Mick ile Megan içeri girdiğinde makbuz defterinin sayfalarını çeviriyordu.

"İyi bir sabah mıydı?" diye sordu annesi.

"Harika bir sabahtı," diye bilgi verdi Bree. "Bundan daha iyi bir ilk gün isteyemezdim. Çiçeklerim neredeyse bitti ve henüz günün yarısına gelmedik." Babasına bakarak sırıttı. "Hemen hemen çiçeklere olduğu kadar dükkânın iç kısmına yönelik iltifatlar aldım. İnsanlar müteahhidimin adını vermemi istiyorlardı."

"Belki uygun bir ücret verirlerse..." diye şakalaştı Mick.

"Marangozluk, alıştığın şeyden sonra büyük bir gerileme olur," diye belirtti Megan.

Mick ona tuhaf bir bakış attı. "Bu işe böyle başladım," diye hatırlattı. "Marangozluğun kötü bir yanı yok."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Demek istediğim sadece, koca binalar inşa ettikten sonra sıradan dolaplar yapmanın seni asla tatmin etmeyeceğiydi," diye karşılık verdi Megan.

Mick bakışlarını ona yöneltti. "Bilemezsin."

Bree, babasının öncelikleri ve iş alışkanlıklarıyla ilgili kavgaya tutuşmadan önce araya girmeye karar verdi. "Benim için bütün bunları yapmandan dolayı sana minnettarım. Peki, siz ikiniz bugün için ne plan yaptınız?"

"Buradaki ilk ziyaretlerim çok kısa sürdüğü için Mick, ben gittikten sonra yapılan tüm değişiklikleri görmem için bana kasabayı gezdirdi," diye anlattı Megan. "Çarşı meydanı gözle görülür biçimde genişlemiş. Denemek için sabırsızlandığım birkaç yeni restoran var."

"Sözü gelmişken, sana öğle yemeği getirmemizi ister misin diye sormaya geldik," dedi Mick. "Kıyı Yolu'ndaki küçük Fransız mekânını denemeyi düşünüyoruz, kalabalık değilse eğer."

"Önceki gün yanından geçerken menülerini gördüm. Sezar salatayla bir dilim kişe* hayır demem," dedi hemen. Yemek için dışarı çıkamayacağım hiç aklıma gelmezdi. Bundan sonra yanımda bir şeyler getirmeliyim." Babasına bakıp güldü. "Yoksa bu hizmeti günlük olarak sağlayacak mısın?"

"Ah, yakın gelecekte buralardayım. Tek yapman gereken cep numaramı aramak, sonra ne istersen getiririm." Keskin bir bakış attı. "Ya da Sally'yi arayıp sipariş verir, kapatırken de yeterince uzun bekledikten sonra bir koşu gidip alırsın."

Bree derhal başını iki yana salladı. "Evden bir şeyler getirmem daha iyi olur."

Mick gözlerini kıstı ve Megan'a döndü. "Sana söylemiştim."

"Neyi söylemiştin?" diye sordu Bree.

"Geçen gün orada bir şeyler olduğunu."

* Fransız'lara ait, sebzeli veya etli seçenekleri olan bir tür tart.

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Önemli değil, baba. Ayrıca, mesai saatlerinde birkaç dakikalığına da olsa kapıyı çekip buradan uzaklaşma fikri hoşuma gitmiyor." Hedef şaşırtmak amacıyla mükemmel bir bahane bulduğu için kendisiyle gurur duydu. Konunun Jake'le ilgisi yoktu ve onun öyle olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Kasabadaki herkes işinin peşinde koşmak için dükkânını kapatıyor," diye karşı çıktı.

"Ve insanlar yıllardır bundan yakınıyor. Hiçbir şey, bir dükkândan bir şey almaya gitmek için hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra kapıda on beş dakika ya da yarım saat her neyse, kapalı olduklarını gösteren bir levha bulmak kadar sinir bozucu olamaz. O sürenin ne zaman başladığını ya da sona ereceğini kim bilebilir? Potansiyel müşterilerin çoğu gidip geri dönmezler. Zamanlarını etrafta boş boş bekleyerek geçirmezler."

"O haklı," diye onayladı Megan.

"Peki, sen kazandın," dedi Mick. "Alışveriş yapan sizsiniz, ben değil."

Bree, konuyu Sally'den ve hafta başında kafeden ani ayrılışından uzaklaştırmayı başardığı için rahatladı. Ne yazık ki babası bunu unutmuşa benzemiyordu.

"Sally'nin mekânından uzak durmanın sebebi Jake olmadığı sürece," dedi imalı bir şekilde.

"Elbette değil," dedi telaşla, annesinin bakışlarından kaçınarak.

"Jake'le ilgisi olduğunu neden düşündün?" diye sordu Megan, önce Mick'e ardından Bree'ye dönerek. "Yoksa bunun sebebi..."

Bree sözünü kesti. Annesinin geçen geceki manzaradan bahsetmesini istemiyordu. Şüphesiz Mick eninde sonunda öğrenecekti, ama bunun şu an burada olmasını istemiyordu. "Anne, gerçekten, önemli değil."

"Ama..."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Unut gitsin, lütfen," diye ricada bulundu, Megan'a yalvaran gözlerle bakarak nihayet gözle görünen bir isteksizlikle başını sallamasını ve susmasını sağlayıp.

"Hadi ama Meggie," dedi Mick, kapıdan içeri bir çift müşteri girerken. "Gidip şu yemeği alalım ve Bree açlıktan ölmeden önce bir şeyler getirelim."

"Bunun bir tehlikesi olduğunu sanmıyorum" dedi Bree. "Keyfinize bakın."

Gerçek şuydu ki, aç olmasına rağmen anne babasından biriyle tatsız bir konuşmaya daha tahammül edemezdi.

Mick, Fransız kafesindeki minik, dövme demir sandalyesine yerleşmeye çalışıyordu ama çabası boşaydı. Caddenin aşağısında bulunan, sandalyelerin daha normal ölçülerdeki insanlara göre olduğu pizza dükkânına gitmekte ısrar etmemesi, Megan'ı hoşnut etmeyi ne kadar istediğinin bir göstergesiydi.

Siparişlerini verdiler ve Mick de kıvranmayı bırakarak rahatsız olmaya razı olup Megan'ın gözlerine baktı. "Pekâlâ, Bree'nin neden o kadar telaşlı olup bizi bir an önce dükkândan göndermeye çalıştığını anlatmak ister misin?"

"Öyle miydi?" diye sordu Megan, yüzünde masumiyet ifadesi olsa da gözlerinde suçluluk duygusu vardı. "Sanırım müşterileri geldiği için."

"O insanlar daha eşikten adımını atmadan bile bir haziranböceği kadar gergindi. Geçen gece bir şeyler mi kaçırdım?"

"Partide olduğum sürece sen de oradaydın," diye yanıtladı. "Nasıl bir şeyler kaçırmış olabilirsin ki?"

"Gecenin büyük bir bölümünde dışarıdaydım. İçeride benim haberim olmayan birçok şey olmuş olabilir. Jake'le konuştular mı? Sonlara doğru geldiğinde onu gördüm. İçeride birkaç dakikadan fazla kalmamıştı ki caddenin aşağısına doğru çıkıp

BELONGS TO SOLVIS TEAM

gitti, Mack de ardından koşturuyordu." Kaşlarını çattı. "İkisi arasında bir şeyler olmuş. Yani Jake'le Bree'yi kastediyorum."

Megan umursamadı. "Ne konuştuklarını duymadım. "

"Ama tartıştıklarını biliyorsun," diye sonuca vardı. "İnkâr etmeye kalkışma bile. Gerçeği yüzünden okuyabiliyorum. Eğer Jake olay çıkarmış ya da onu üzmüşse benim bunu bilmem gerekiyor ve ben senden duymak istiyorum, başkalarından dedikodu olarak değil."

Megan elleriyle onun eline dokundu. "Unut gitsin, Mick. Bree yetişkin bir kız. Özel hayatını kendi başına idare edebilir."

"Hem de nasıl," diye mırıldandı. "Chicago'daki o budalanın ona nasıl davrandığını ve Bree'nin buna nasıl izin verdiğini görmedin mi hiç? Senin oraya gittiğini biliyorum."

Megan gözlerini kırıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Söz konusu sen olunca radarlarım var. İlk oyununun açılış gecesinde kalabalığın arasından bir an seni gördüm."

"Sahi mi?" dedi hayretle. "Karanlıkta durup sizden uzak kalmaya çok dikkat etmiştim."

Dudaklarını hafifçe büktü. "Biliyorum. Perde arasından sonra içeri doğru sıvışırken izledim seni. Işıklar sönene kadar bekledin."

"Görünüşe göre kendimi ele vermişim," dedi alaycı bir şekilde.

"Ne iyi ettin de geldin."

"Ben onun annesiyim," dedi kısaca. "Uzakta duramazdım. Şimdi söyle bakalım, Marty ile ilgili neyi kastettin?"

"Onu aşağıladı, eserlerini doğrudan karalamasa da ona patronluk tasladı. Buna neden tahammül ettiğini bilemem. Ama arkasında bıraktığını bilmek huzur veriyor. Öylece durup başka birinin ona aynı şekilde kötü davranmasına izin vermeyeceğim."

BELONGS TO SOLVES TEAM

Megan, Mick'in kendisinden duymayı umduğu gibi Jake'in Bree'ye kötü davranmadığını öne sürmek yerine sadece düşünceli bir ifadeye büründü.

"Peki, şu kadarını söyleyeyim. Dün gece konuşulanların bir kısmını duydum," dedi sonunda. "Bree, olanların üstesinden geldi. Belli ki aralarında bizim haberdar olmadığımız meseleler var." Gözlerine baktı. "Aralarında ne geçmiş olabilir? Ben kasabadan gittiğimde birbirleriyle henüz görüşmeye başlamışlardı. O zamanlar daha liseye başlıyorlardı."

Mick, suçluluk ifadesiyle başını iki yana salladı. "Annem birkaç kez durumun ciddiye gittiğinden bahsetmiş olabilir ama Jake bana daima aklı başında bir çocuk gibi geliyordu. Çok da çalışkandı. Kıyı Fidanlık'ın başında olan Henry Caulfield, Jake'in genç yaşında bile şimdiye dek çalıştırdığı en iyi işçisi olduğunu söylemişti. Yalnızca çimleri biçerek ve yorucu peyzaj işlerini yaparak tatmin olmaz, işin her yönünü bilmek isterdi. Henry emekli olmaya karar verdiğinde onun şirketi alması beni hiç şaşırtmamıştı. Şirketi daha da büyüttü."

Megan ona sabırsızca baktı. "Onun iş ahlakı hiç umurumda değil. Nell'in haklı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. İlişkileri bizim fark ettiğimizden daha mı ciddiydi?"

Mick, kızlarının hayatındaki ilişkileri çok fazla mercek altına almamak için her zaman elinden geleni yapmıştı. Ona kalsaydı, otuz yaşına gelinceye kadar hiçbiri flört edemezdi. Bu da mümkün olmadığına göre, burnunun dibinde bile olabilecek şeylere gözlerini kapatmıştı. Söz konusu erkekler olunca, üçüne de doğru ve yanlışı öğretmesi hususunda Nell'e, ondan önce de Megan'a güveniyordu. Kevin ve Connor'ın kadınlara saygı duyarak büyümelerini görmeye kararlı bir şekilde, onlara doğru yaşam ilkelerini uygulatmak için yeterince mücadele vermişti.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Megan'ın sorusuna karşılık omuz silkti. "Anneme sorman gerekiyor. Onlarla benim yaptığımdan daha fazla vakit geçirdi."

"Mick, senin arkanda bile gözlerin var," dedi apaçık abartıyla. "Yani, kızlarından biri başkasıyla yattığı zaman bunu tahmin edemediğini mi söylüyorsun?"

"İnkâr ediyorum," dedi kısaca, şu anda konuşmanın gittiği yönden rahatsız olsa da. Bree'yle Jake'in yatmış olma olasılığını tartışmaktansa havada on takla atmayı yeğlerdi. "Başka bir konu hakkında konuşsak olmaz mı?"

"Mesela?"

"Bizden," diye önerdi umutla. "Seni gelecek hafta da burada kalman konusunda ikna edebilir miyim?"

"Kalamam," dedi, biraz üzüldüğünü belli ederek. "Salı günü işimin başında olmam gerekiyor. Hafta sonu tatilinden önceki perşembe günü için de izin alarak şansımı zorladım zaten."

"İşten ayrılıp yeniden buraya yerleşebilirsin," dedi, bunun zor bir iş olduğunu bilmesine rağmen riski göze almaya değdiğine karar vererek. "Çalışmaya devam etmek istersen daha önce de belirttiğim gibi kendi sanat galerini açarsın. Turizmimizin nitelikli bir galeriyi destekleyebileceğini düşünüyorum."

"Olmaz," dedi kesin bir dille, bu fikri düşünmeye bile gerek duymadan.

"Ben burada, sen New York'tayken aramızdaki meseleleri nasıl çözeceğiz?" diye sordu öfkeyle.

"Zaman," diye belirtti sabırla. "Ayrıca, aramızdakileri çözebileceğimizden emin bile değilim."

Gözlerinin içine baktı ve orada gerçek bir karmaşa olduğunu gördü. Görünüşe göre, sorunların üstesinden gelebileceklerine dair ona güveni yoktu. "Zaman, ha?"

Başıyla doğruladı.

"Gitgide gençleşmiyoruz, Meggie. Geriye kalan zamanımızı boşa harcamayalım."

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Emin olmakla zaman harcamak aynı şeyler değil."

Buna karşı çıkamazdı, o yüzden sadece "Çarşamba günü New York'ta görüşürüz," diye ilan etti.

"Oraya dönüp bu işi başaramayacağımıza dair türlü sebepler bulmana izin vereceğimi mi sandın? Peşinden gelip nasıl yeni bir hayat kuracağımızı sana göstereceğim, bir gün bunu kanıtlamam gerekse de."

"Peki ya işin?"

Ona içten içe güldü. "Duymadın mı? Yeni bir sayfa açıyorum. Şirketimi benim kadar iyi yönetebilecek birkaç kadınla yarım düzine adamım var. Onlara bırakacağım."

O anda ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

Mick, parmağıyla çenesinden tuttu ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Konu sen olunca her zaman ciddi olduğumu hâlâ anlamadın mı?"

Güçlükle yutkunarak başını iki yana salladı. "Her zaman böyle değildi," diye hatırlattı.

"Çok doğru," dedi Mick, önceliklerinin her şeyi mahvettiği zamanlar için hakiki bir pişmanlık duyarak. "Fakat en başında öyleydi, bundan sonra da öyle olacak."

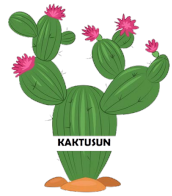
"Bir dahaki büyük işi alana kadar," dedi, sesinde yadsınamaz bir hoşnutsuzluk belirtisiyle.

Karşı çıkacaktı ama sonra bunu ona bir tek zamanla kanıtlayabileceğini fark etti. "Göreceksin," dedi yavaşça. "Her şey farklı olacak, Meggie. Sana söz veriyorum."

Düşüncesini kanıtlamak için güzel, sıkı bir öpücüğün uzun bir yol kat edebileceğini hissetse de, aralarındaki eski çekimi yeniden ortaya çıkarmanın uzun vadede kalbini kazanmak için doğru olmadığını biliyordu. Yavaş ve istikrarlı olmak, kilit noktaydı.

Fakat onun gibi tez canlı bir adam için bu kesinlikle sabrını denemek olacaktı.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

14

Ne pahasına olursa olsun Bree'den uzak duracağına kesin karar vermiş olmasına ve Sally'nin dükkânının Cadde Çiçekçilik'e yakınlığına rağmen Jake günlük öğle yemeği alışkanlığından vazgeçmedi. Başka bir yere gitmek, zayıflık belirtisi olacaktı ve Bree'nin onun korkup kaçtığını bilme hazzını yaşamasına izin vermeyecekti.

Buna rağmen, rüyalarını ve hatta uyanık kaldığı her anı büyük ölçüde işgal eden kadınla beklenmedik bir karşılaşma ihtimalini en aza indirgemek için arabasını caddenin karşısına, Sally'nin dükkânının en uzağındaki binanın önüne park etti.

Her ne kadar Jake'in bir gözü, olur da Bree uğramaya karar verir diye kapıda olsa da, Will ve Mack ile birlikte yemeğin tadını çıkarıyorlardı. Tam o anda Griffin Wilder kapıyı itekleyip birinin çiçekçi dükkânını soyduğunu haykırdı.

Sally'ye, "911'i ara!" diye bağırdıktan sonra tekrar çıktı.

Jake, Griffin'in sakat dizi ve topal yürüyüşüyle yaşlı adamın Bree'yi kurtarmak için oraya zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Anında masadan kalktı, Mack ile Will de onu takip etti.

"Gidip kahramanı oynamak istediğini tahmin edebiliyorum," diye yakındı Mack, binalardan aşağı hızla koşarken.

"Benim için sürpriz oldu," dedi Will. "Hâlâ konuşmadıklarını sanıyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız, lütfen. Bree yaralanabilir. Şu anda önemli olan tek şey bu." Ona el kaldıran bir soyguncunun düşüncesi bile ödünü patlatmaya yetti.

Cadde Çiçekçilik'e vardıklarında potansiyel katil, çiçekleri devirip neredeyse sendeleyerek ön kapıdan kaçtı. İyi bir üstünlüğe sahip olsa da Bree, muhtelemen bitkilere bağlamak için kullanılan ince bir sopayı sağa sola savurarak Jake, Will ve Mack'i hızla geçti. Jake ona bir bakış attıktan sonra sızlandı. Bir hırsızın onu alt etmesine izin vermeyeceğini bilmeliydi. Kendini öldürtmeden onu durdurmalıydı. Birkaç adım koştuktan sonra onu belinden yakaladı ve ardından Will ile Mack'e bakarak başını salladı.

"O budalayı yakala, tamam mı? Şimdiye kadar korkudan ölmüş olmalı."

"Biz hallederiz," dedi Mack. "Ama polise doğru yönü işaret etmen gerekebilir."

Mack konuşurken bile Bree kendini kurtarmak için çırpınıyordu. "Beni bırakır mısın?" dedi, onu kaval kemiğinden tekmelemeye çalışırken. "Kendim halledebilirdim. Yalnızca kolay para kazanacağını zanneden korkak bir çocuğun tekiydi. Silahı bile yoktu. Sadece varmış gibi rol yapıyordu."

"Peki, sen bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Jake, soyguncu adayının peşinden gitmesin diye bir eliyle belinden sıkıca tutmaya devam ederek.

Tam o sırada sokağın aşağısından silah sesi duyuldu ve Bree kendini onun kollarına bıraktı. *Varsayımı buraya kadarmış*, diye düşündü Jake, midesinin orta yerinde bir bulantı hissederek. Bu, yanılmış olmayı tercih ettiği anlardan biriydi. Sersemlemiş gözlerine bakarken yanağına hafifçe vurdu. "Hey, iyi misin?"

BELONGS TO SOYOS TEAM

Bree şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Silahı vardı, değil mi?"

"Görünüşe göre öyle," dedi Jake alaycı bir şekilde, ona biraz daha sıkı tutunarak.

"Vurulabilirdim," diye mırıldandı, gerçek sonunda kafasına dank edince ürpererek.

"Bana bunu hatırlatmak zorunda değilsin." Silah sesini duyduğunda kanının her damlasının beyninden çekildiğinden son derece emindi.

Gözleri korkuyla alevlendi. "Will ve Mack?"

Jake, arkadaşlarını düşünmediği için kendini tekmeleyebilirdi. Son birkaç dakikadır yalnızca Bree için endişelenmişti. Onun solgun yüzünden uzağa çevirdi gözlerini.

"Bu tarafa geliyorlar," diye rahatlattı onu. "Çocuğu ensesinden yakalamışlar. Mack silahı almış."

Nihayet siren sesi havayı böldü ve Chesapeake Kıyıları polis memurlarından biri etrafı dolaştıktan sonra çocuğu ellerinden yakalayıp kelepçeleyerek arabanın arkasına tıkıştırdı.

Bree memura ifade verip bir cep harçlığı bile çalamamış soyguncuyu resmen teşhis ederken Jake tam arkasında durdu. Olayın çok farklı sonuçlanabileceğini düşününce midesinin bulandığını hissetti. Bree bu olanlar sanki sabahını bölen küçük bir olaydan ibaretmiş gibi davranarak dükkânına dönmek için yola koyulduğunda Jake onu kıl payı kaçırdı. Will ve Mack'e Sally'nin dükkânını işaret edip bir dakika içinde onlara katılacağı sözünü verdi.

Dükkânın içine girdiğinde kapıyı kapatıp kilitledi ve kaşlarını çatarak Bree'ye baktı. "Otur," diye emretti.

"Neden? Ben iyiyim."

İnatçılığı karşısında gözlerini çevirerek baktı. "Yaklaşık iki saniye içinde bütün bunları idrak edecek ve o kadar da iyi

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

olmayacaksın. Ben de bu durumda seni yerden kaldırmak istemiyorum. Otur."

Önce somurtup ardından dediğini yaptı.

"Burada içecek bir şeyler saklıyor musun? Ya da yiyecek?"

Hayır, anlamında başını salladı. "Genellikle Sally'den paket sipariş ediyorum, siz kalktıktan sonra da gidip alıyorum."

Boş gözlerle ona baktı. "Neden?"

Alaycı bir bakış atarak, "Ah, lütfen, on ikiden bire kadar oranın size ait olduğunu bal gibi biliyorsun. Sally öyle buyuruyor."

Jake içinden lanet okudu. Bree'nin dönüşünden etkilenmemiş gibi görünme çabalarına rağmen belli ki kasabanın yarısı aksini düşünüyordu. Eğer adı aptala çıkacaksa hakkıyla öyle biri olmaya çalışabilirdi. Hâlâ korkudan titrerken onu sandalyesinden kaldırıp kollarına çekti. Ağzıyla dudaklarını kapatıp haftalar öncesinde ona göz diktiğinden beri yapmak istediği şekilde öptü. Dudaklarının bu ruhu yakan arzusunun yanında kafedeki o öpücük masum kalırdı.

Tutku bütün vücudunu sardı. Kendi kendine bunun iyi olmadığını söylese de uyarıyı dikkate almadı. Çok iyiydi. Fena halde iyiydi. Dudaklarının tadını, karşısında nasıl eridiğini, dokunuşuyla nasıl canlandığını, gırtlağından çıkan ve tam olarak doğru şeyi yaptığını gösteren o hafif iniltiyi özlemişti.

Onu bir kere kaybetmişti ve bugün de sonsuza dek kaybedebilirdi. Bunu bilmek onu ürküttü.

Kafası karışmış bir halde geri çekildi. Bu çaresizliği, açlığı, tutkuyu yeniden istiyor muydu? İlk seferde dersini almamış mıydı?

Görünüşe göre almamıştı, çünkü cevabı evetti. Onu istiyordu. Hepsini istiyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Kalp ağrısının dışında. O olmadan yapabilirdi. Bree terk ettiğinde neler yaşadığını hatırlayınca kapıya doğru döndü, dükkânı ve Sally'ninkini koşarak geçip kamyonetine atladı. Doğrudan kasabanın dışında, yalnız kalıp düşünebileceği bir yere, körfeze bakan bir tepeye sürdü. Orada bütün düşüncelerini Bree'ye yoğunlaştırarak geçirdiği otuz dakika boyunca onu kolayca baştan çıkaramadığının farkına vararak lanet okudu. Sonunda, kendinden memnun bir ifadeyle, Connie'nin kendisini beklediği fidanlığa geri gitti.

"Tek kelime istemiyorum," dedi, onu hızla geçip alışkanlık haline getirdiği üzere ofisinin kapısını sertçe kapattı.

"Sadece seni uyaracaktım," diye bağırdı arkasından.

Ancak uyarmak için çok geçti çünkü sırtını döndüğünde Bree masasının arkasında duruyordu. Onu öptükten sonra takındığı o şaşkın ifadenin aksine şu anda sevimli, şımarık ve hem kendine hem de duruma hâkim görünüyordu.

"Sanırım seninle yarım alan bir işimiz var," dedi Bree, Jake buna şaşırdığını göstermek için meydan okuyan bakışlarına gözünü bile kırpmadan karşılık vermek için döndüğünde gözü kara bir şekilde bakarken. "Kapıyı kilitle ve Connie'ye rahatsız edilmek istemediğimizi söyle."

Jake'in gözlerinde daha önce gördüğü paniğin yerine erkeklere özgü saf bir beklenti görmek onu memnun etti. Ayrıldıklarından bu yana neyin değiştiğini bilemiyordu ama belli ki bir şeyler değişmişti. Jake gözlerini ondan ayırmayarak kapıyı kilitledi, ardından da Connie'yi aradı.

"Pekâlâ, sırada ne var?" diye sordu dudaklarına işleyen gülümsemeyle başını eğerek. "Çözümü söyleyecek gibi duruyorsun." Bunu pek de umursamıyormuş gibi konuşuyordu.

"Konuşacağız. Olanları, benim nasıl hissettiğimi, senin nasıl hissettiğini, her şeyi masaya yatıracağız. Öfkenin, karşılıklı

BELONGS TO SOLVIS TEAM

ithamların ve bütün geri kalanların üstesinden geleceğiz. Sonra da sonsuza kadar arkamızda bırakacağız."

Bu teklif besbelli Jake'in umduğu şey değildi. Gözlerine karanlık çöktü.

"Hayır," dedi kesin bir dille. "İş işten geçti."

Bree başını iki yana salladı. "Hayır, geçmedi. O kadar derine gömülmüş ki ikimiz de içinde boğuluyoruz."

"Bunu neden yapmak istiyorsun?" diye sordu, şaşırmış görünerek.

"Beni öptün, Jake, nedeni bu. Hatta iki kere. Şimdiye dek hissettiklerimiz o öpücüklerde gizliydi ve ben bunu geri istiyorum. Geçmişe perde çekmezsek onu bir daha asla elde edemeyeceğiz."

"Ben geri istemiyorum ki," diye diretti. "Seni istemiyorum."

"Yalancı," dedi tek kelimeyle.

Jake'in gülmemek için kendini zorladığını fakat bunu başaramadığını görebiliyordu.

"Tamam, peki, ilk öpücük bir dürtüden ibaret olmuş olabilir ama bugünkünü ben bile kolay kolay unutamam. Aramızda hâlâ bitmemiş olan tutkunun boyutunu gözler önüne serdi, ama ben ondan daha güçlüyüm."

"Neden öyle olman gerekiyor ki? Niçin tekrar denemeyelim?"

"Çünkü istemiyorum," diye öne sürdü.

"Sen isteneyi *istemiyorsun*," dedi. "İkisi birbirinden farklı."

"Kafama koyduğum anda bitmiştir," diye yanıtladı.

Gülümsemesine engel olmaya bile kalkışmadı. "Fakat bununla mücadele etmek fazla enerji istiyor, Jake. Aramızdaki bu şey galip gelecek. İkimiz de biliyoruz. Yıllar önce başladığında da mücadele edemedik. Ortaokulda bile değildik ama

BELONGS TO KAYOS TEAM

yine de ne istediğimizin ve birbirimize ait olduğumuzun farkındaydık."

"Bu o zamandı," diye ısrar etti, inatçı bir şekilde.

"Değişmediğini sana ispatlayabileceğimi düşünüyorum."

Jake kaşlarını çattı. "Peki, diyelim ki haklısın. İkimiz arasındaki bu meseleye daha fazla girmeden bir şeyi öğrenmem gerekiyor. Chesapeake Kıyıları'na neden döndün? Benim için mi?"

Dürüst olması gerekirse öyle değildi, bu yüzden kafasını iki yana salladı. "Chicago artık beni etkilemiyordu. Buraya geri dönmenin doğru olacağını hissettim."

"Yani aslında sonradan akla gelen bir düşünceden ibaret olan, çok önemli olduğunu iddia ettiğin bu mesele belki de burada olduğun için güzel zaman geçirmenin bir yolu olabilir."

Bu sözcüklerin ardındaki sıcaklığı ve öfkeyi, hatta belki bir hüzün belirtisi gördü fakat hiç değilse kısmen haklı olduğunu inkâr edemezdi. Geri dönmesinin nedeni o değildi ama bir ihtimal kalmasının nedeni olabilirdi. Fakat *bir ihtimal* düşüncesi, yeterince güvenilir değildi.

"Sorun nedir, Bree? Dilini mi yuttun?"

"Sana yalan söylemek istemem."

"Neden? Bu ilk olmayacak."

Öfkeyle ona baktı. "Sana hiç yalan söylemedim, Jake. Asla!"

"Sanırım doğru," diye kabul etti. "Beni incelikle idare ettin. Dosdoğru, yalan söylemedin. Aslında hiçbir şey söylemedin. Sadece bizim bir geleceğimiz olduğuna beni inandırdın ve sonra gittin. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Önce bebeğimiz olacağı için evlenilecek kadar iyi biri, sonra da bebeği kaybedince tamamen önemsiz biri oldum gözünde. Artık bana ihtiyacın yoktu."

"Öyle değildi," dedi, tam olarak böyle olduğunu bilmesine rağmen. Gözlerinde utanç gözyaşları birikti. Bencilce ve

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

toyca davranmıştı, bu yüzden üzgündü. "Asla seni incitmek istemedim. Yalnızca ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum."

"Ve ben ikinci plandaydım, tıpkı buraya döndüğünde olduğu gibi. Bunu nasıl geçmişe gömmemi beklersin? Nasıl unutabilirim ki?"

"Belki unutamazsın," diye itiraf etti. "Peki ya affetmek, Jake? Sence beni affedebilir misin? Çok üzgünüm. Gerçekten."

Bakışlarını ona dikti ve ardından uzaklara baktı. "Belki, bir gün," dedi sessizce. "Ama bugün değil. Hâlâ senin için öncelikli olduğumu söyleyemezken. Ben bundan fazlasını hak ediyorum, Bree."

Bree, sesindeki kararlılığı duydu ve ayağa kalktı. Hatasını telafi edip onu geri kazanmak için ancak bu kadar başarılı olabilirdi. Onunla orta noktada buluşmaya hazır olana kadar, Bree, gerçekte duymaya ihtiyacı olan şeyi söyleyene kadar bir anlamı yoktu.

"Denemeye hazır olduğunda beni ara," dedi, ardından kapının kilidini açıp uzaklaşarak. Geçerken Connie'ye telaşlı bir şekilde el salladıktan sonra arabasına ulaşıp inzivaya çekilinceye kadar bir tek gözyaşının bile akmasına izin vermedi.

Sonra, yalnızca kendisine değil, hiç hak etmediği halde bir adama besbelli çektirmiş olduğu acılara ağladı. Jake'in tek yaptığı, onu karşılıksız bir şekilde sevmek, hamile olduğunu öğrendiğinde yanında olmaktı. Peki, o karşılığında ne vermişti? Hiçbir şey.

Ah, evet, ona kalbini vermişti, ama dikenleriyle birlikte teslim etmişti. Gitmesine izin vermek, neredeyse ülke çapında bir başarı sağlaması için onu serbest bırakmak ve beklemek zorunda kalmıştı. Ve bütün bunları hiçbir söz ve yükümlülük olmadan yapmıştı.

BELONGS TO SAVAS TEAM

Şartlarını bile kabul etmeye razı olduğundaysa Bree, onun yarısı kadar iyi kalpli, kibar ve sevgi dolu olmayan Marty'yle yatarak ona ihanet etmişti. Bu yaptığından sonra Jake'in ondan nefret etmemesi şaşılacak şeydi.

Fakat asıl şaşılacak şey, yaptıklarından sonra bile onu hâlâ sevmesiydi. Hiç kuşkusuz istemiyordu ama seviyordu.

Ve bir gün, kalbini kırmaz ve ona karşı sabırlı olursa, bunu öylece kabul edip ona ikinci bir şans verebilirdi.

Mick, içeriye akın eden güneş ışığıyla büyük, Amerikan tipi mutfağında otururken, morali kötüleşti. Cep telefonunu kapatıp Nell'in ona sert bir hoşnutsuzlukla bakmasına neden olan bir küfür mırıldandı.

"Özür dilerim, anne," dedi istemsiz olarak.

"Tam da burada, karşında otururken bu şekilde konuşmana sebep olacak kadar canını sıkan şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Seattle'daki proje çıkmaza girdi. Bugün oraya uçmam gerekiyor."

"Eskiden olsa acele edip sorunu çözmek için fırsatı kaçırmazdın," diye yorumda bulundu ona kuşkuyla bakarak. "Ne değişti?"

"Bu gece New York'ta Megan'la yemek planlarım var," dedi tatsız bir şekilde.

Annesi anlayışla başını salladı. "Anladım. Ve iptal edersen senin eski yapına geri dönüyor olduğunu düşünecek."

"Kim onu suçlayabilir ki?"

"Söylesene, Seattle'daki sorun bugünle yarın arasında halledilebilecek gibi mi?"

Soruyu düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

BELONGS TO SAKIZ TEAM

"O halde, bugün geç saatte Baltimore'dan gideceğine, yarın aynı kolaylıkla sabah ilk iş olarak New York'tan uçamaz mısın?"

Hayretle baktı ona. "Ben bunu neden düşünemedim ki?"

"Eski alışkanlıkları yıkmak zordur. Yıllar boyunca, burada ne olursa olsun kapıdan koşarak çıktın. Zannediyorum ki o krizlerin çoğu başka şekillerde çözülebilirdi ama sen sadece tek bir yol biliyorsun. Gidip sorunları kendin halletmelisin, ne kadar çabuk olursan o kadar iyi."

"O benim şirketim, benim sorumluluğum," dedi kendini savunarak.

"Fakat iyi bir adam olmanın bir yolu da hayatındaki öncelikleri dengelemektir. Bu senin ailen ve dolayısıyla en az işin kadar sorumluluğunu taşıyorsun. Connor'ı top oynarken ya da Jess'i okuldaki Noel gösterilerinde görmenin işteki herhangi bir krizle aynı şekilde önem arz ettiği zamanlar oldu."

"Haklısın," diye kabul etti gönülsüzce.

Gözlerinde bir memnuniyet pırıltısıyla geriye yaslandı. "Tabii ki haklıyım. Bu yaşıma gelene kadar herhalde bir iki şey öğrendim. Beni daha çok dinlesen iyi edersin."

Mick kıkır kıkır güldü. "Benim gibi yaşlı bir köpeğin birkaç yeni numara öğrenebileceğini düşünüyor musun hâlâ?"

"Bundan eminim," dedi Nell. "Sen bir O'Brien'sın, öyle değil mi? Bizim, kendimizi yeniden yaratmak için bitmez tükenmez bir kapasitemiz var. Abby'nin yaptıklarına bak sadece. Ya da Bree'nin. Son birkaç ayda bütün hayatlarını tersyüz ettiler."

Mick, bu değişiklikler karşısında görünüşte Nell'in hissettiği kadar rahat olmayı isterdi. "Sözü açılmışken, Bree'nin mutlu olduğunu düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu. Bu, son zamanlarda fazlasıyla canını sıkmıştı. Bree, yeni işinde başarıyı yakalıyordu, buna şüphe yoktu ama asıl istediği işi

BELONGS TO SOLVES TEAM

yapmaktan kaçınıp kaçınmadığını da merak etmeden duramıyordu.

"Yeterince mutlu sanırım," dedi Nell. Yüzü düşünceli bir hal aldı. "Ama tatmin oluyor mu? Bu başka bir konu."

"Sence hiç yazıyor mu?"

"Geç saatlere kadar odasının ışıklarının açık olduğunu görüyorum, bu yüzden olabilir. Fakat okuduğu bir kitapta kendini kaybediyor da olabilir rahatlıkla."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Mick. "Ve bunun için Demming'i suçluyorum."

"Bense tam da burnumuzun dibindeki adamdan endişeleniyorum," diye itiraf etti Nell. "Her gün Jake'le muhatap olmak zorunda kalması onun için kolay olmamalı. Jake için de kolay değil."

Mick kaşlarını çattı. "Onların arasında ne geçtiğini biliyor musun?"

Annesi başını iki yana salladı. "Kendime ait şüphelerim var ama gerçeği bilmiyorum."

"Pekâlâ, *sence* ne olmuş olabilir?"

"Yorum yapmayacağım. Bunlar Bree'ye sorman gereken sorular." Ona imalı bir şekilde baktı. "Eğer cevapları gerçekten duymak istiyorsan."

"Ne demek istiyorsun? Bilmek istemesem sana soruyor olmazdım. Onun için endişeleniyorum. Duygularını daima kontrol altında tutmuştur. Abby gibi aklından geçen her şeyi söylemez. Ya da Jess gibi çabucak küplere binmez. Bree'nin olayları ele alma biçimine alışmak zorunda kalmıştım ama bu seferki tavrında bir farklılık var." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken omzunu silkti. "Sanki ruhu yaralanmış gibi."

Nell'in yavaşça başını sallaması onu üzdü. İnkâr edeceğini ümit etmişti.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Onunla konuşamaz mısın?" diye yalvardı. "Ya da belki Abby konuşur."

"Sanırım şimdilik sadece onu kendi haline bırakmalıyız. Bunu isteyince halledecektir. Her zaman öyle olmuştur."

Mick buna ikna olmadı. "Peki ya bir yolunu bulamazsa?"

"O zaman yanında oluruz, her zaman olduğu gibi." Eline dokundu. "O bunun farkında, Mick. Bize güveniyor."

"Yanında olan sendin," diye düzeltti. "Ben değil."

"Şu an buradasın," dedi, geçmişten kurtulmasını sağlayarak.

"New York'a ve ardından Seattle'a gitmeden önce durumu halledebileceğimizden şüpheliyim," dedi alaycı bir şekilde.

"Haftalarca kalmayı mı düşünüyorsun?" diye karşılık verdi hemen.

"Hayır, en fazla birkaç gün."

"O zaman döndüğünde yeniden değerlendiririz. Ona göz kulak olacağım."

Buna gülümsedi. "Her zaman öyleydin. Özellikle Megan gittikten ve ben de kendimi işime gömmek için kaçtıktan sonra çocuklarımın yanından hiç ayrılmadığın için sana ne kadar minnettar olduğumu yeterince tekrar ediyor muyum?"

"Aileler bunun içindir," dedi kısaca. "Bir aksilik varsa müdahale eder, gerekeni yaparız."

Mick iç geçirdi. Ona öğrettiği derslerden nedense bu aklına girmemişti. Megan'ı, çocuklarını yüzüstü bırakmıştı. Fakat artık bunu yapmayacaktı. Şu andan itibaren hayatlarında önemli bir konuma sahip olacaktı. Gerçek bir baba olmanın ne demek olduğunu anlamadan önce çocuklarının birer yetişkin olup tamamen kendi düzenlerini kurmalarını beklemiş olmasındaki ironiyi gözden kaçırmadı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Jake'le nasıl geçti?" diye sordu Jess, Bree dükkâna döndüğünde.

"Nasıl olabilir? Hâlâ keçi gibi inatçı," dedi sertçe. "Buraya koşturup yerime baktığın için teşekkür ederim. Günün ortasında kapıya kapalı levhası koyarak emsal teşkil etmek istemedim. Sanırım bir an önce yarızamanlı yardımcı konusunu düşünmeliyim. Dükkânı tek başıma idare edebileceğimi düşündüm ama bunun imkânsız olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum."

"Peki, birini bulana kadar sana destek olabilirim. Bugüne gelince, bu kadar erken dönmen beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı. Bütün öğleden sonrayı burada takılarak geçirmem gerekeceğini umuyordum."

"Oteldeki sorunlardan kaçmayı mı umuyordun yoksa?"

Jess sırıttı. "Hayır, Jake'le bir yerlere gidip onu kötü emellerine alet edeceğini umuyordum."

"Keşke. Olayları akışına bıraksa belki aramızdaki engellerin bazılarını aşabiliriz," dedi Bree esefle. "Ama baştan çıkarılmaya o kadar kolay izin vermeyecek."

"O bir erkek. Eninde sonunda pes edecek," dedi Jess, biliyormuşçasına.

Bree başını iki yana salladı. "Belki de haklıdır. Belki de geriye dönemeyiz. Üstesinden gelmemiz gereken koca bir geçmiş var."

Jess ona dikkatle baktı. "Jake'i gerçekten geri istiyor musun, Bree? Marty'yle beraberliğinizin üzerinden henüz çok geçmedi. Belki Jake yalnızca bir tepkidir."

"Marty'yle hiç tanışmadan önce Jake'le ciddiydim," diye hatırlattı Bree. "Bence bu onu tepki olmaktan ayrı tutuyor."

"Tam olarak değil. Jake'in seni sevdiğini biliyorsun. Bunda güvenilir bir rahatlık olmalı. Ona geri dönmek, alışıldık ve güvenliydi."

BELONGS TO SAKURA TEAM

Bree derhal başıyla reddetti. "Jake'e geri dönmenin güvenilir bir yanı yok. Ortada büyük sorunlar var."

"Ne gibi?"

Bree'nin biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Abby ilk tercihi olabilirdi ama Jess buradaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra itiraf etti. "Chicago'ya gitmeden önce Jake'in bebeğini taşıyordum."

Jess ona dehşetle baktı ve hemen ardından umutsuzluğa kapıldı. "Bebeği..."

"Kürtaj mı? Hayır, düşük yaptım."

Jess'in yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Aman Tanrım! Ve hiçbirimizin bundan haberi yoktu? Büyükannemle Abby de mi?"

Bree, hayır anlamında başını salladı. "Yalnızca Jake'e söyledim. Benimle hemen evlenmek istedi. Çok mutluydu."

Ona düşük yaptığını söylediğinde yüzünün aldığı şekli hatırlayınca gözlerine yaşlar doldu. Harap olmuştu. Peki, o ne demişti? Bunun en iyisi olacağını, evlilik için hazır olmadıklarını, Chicago'ya taşınma planını hayata geçirmek istediğini. Bütün bunları, bebeklerini kaybettiklerini duyururken olduğu gibi bir solukta söylemişti. Şimdi bunu düşününce, keder ve pişmanlık hissetti. Kulağa ne kadar vurdumduymaz gelmişti kim bilir. Düpedüz bencilce!

Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından süzüldü ve sonrasında kendini hıçkırarak ağlarken buldu. Jess, tezgâhın etrafından hızla dolanıp onu kollarına almıştı.

"Tamam," diye mırıldandı. "İçindekileri dök, Bree. Bunca sene nasıl tuttuğunu anlamıyorum."

Onun yerine Bree geri çekildi ve nemli yanaklarını sabırsızlıkla sildi. "Nasıl bir ruh hali içinde olduğumu bilmiyorum. Bunu hiç düşünmüyorum, en azından kısa bir süre öncesine kadar öyleydi."

BELONGS TO SOYUS TEAM

Jess ona ciddi bir şekilde baktı. "Belki de düşünmelisin. Bir bebeği kaybetmek çok büyük bir olay."

Bree, başını iki yana salladı. "Bunun ne yararı olur? Artık bitti. Bildiğim en iyi şekilde üstesinden geldim."

"Peki ya Jake? O nasıl üstesinden geldi?"

İçinde taze bir acı uyandı. "O kadar da iyi değil," diye itiraf etti. "Ben öylece çıkıp gittim ve bu kayıpla tamamen yalnız baş etmesi için onu burada bıraktım. Ona, hamile olduğumu söylediğim andan beri bebek onun için bir gerçekti. Benim için bir problem, onun içinse neşe kaynağıydı. Ve ben onu kaybetmemizi biraz olsun umursamıyormuş gibi davrandım. Bazen onun bana bakmaya dayanabiliyor olmasına bile şaşırıyorum."

Jess ona şefkatle baktı. "Peki, yani Jake bu acıyla yüzleşirken tek başınaydı, ama sen de öyleydin. Senin üstesinden gelmene kim yardım etti?"

Bree içine kapandı. "Aslında üstesinden gelmedim. Hayatıma devam ettim. Bütün olanları, içimdeki küçük bir kutuya koyduktan sonra kapağını kapatıp kilitledim ve anahtarı fırlatıp attım. Buraya geri dönüp Jake'i tekrar görmeseydim, sanırım sonsuza dek kilitli kalacaktı. Bu her şeyi gün yüzüne çıkardı. Şimdi, bazı günler kaybettiğimiz bebeği, başka türlü olsaydı hayatımızın nasıl olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Daha önce söylediğimi tekrarlayacağım," dedi Jess. "Belki de ortaya çıkarmanın zamanı gelmiştir." Bree'nin ürkmüş ifadesini görünce hemen ekledi. "Bütün dünyaya veya ailene bile söylemeni kastetmiyorum. Bunu sağlıklı bir şekilde arkanda bırakmak için konuşmaya ihtiyacının olduğu herhangi birine anlat sadece."

"Psikoloğa mı?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Ya da Jake'e," diye önerdi yumuşak bir şekilde. "Bunu düşün, kardeşim. Senin ne hissettiğini muhtemelen herkesten daha iyi biliyordur."

"Jake'in bana yol göstermekle ilgileneceğinden şüpheliyim," diye yanıtladı Bree. "Havayı yumuşatmayı her teklif ettiğimde inatla direndi. Hem ben bile bebekle ilgili duygularımı açığa çıkarmam gerektiği konusunda haklı olduğundan emin değilim. İhtiyacım olan sadece onunla arayı düzeltmenin bir yolunu bulmak."

Jess, gözlerinin içine baktı. "Jake'i yeniden hayatına almanın tek yolu bunu beraber göğüslemenizdir. Uzun süreli ilişkilerle ilgili pek bir geçmişim olmayabilir ama gözünün önünde duran kocaman bir gerçeği görmezden geliyorsan işin zor demektir."

Bree iç geçirdi. Kız kardeşi haklıydı. Kim derdi ki çoğu kez aklı havada, bağımsız yaşayan Jess, yapılması gerekeni meydana çıkaracak diye. Fakat Jess'in, konuştuğu şeyin farkında olması Bree'yi tavsiyesine uyma konusunda ne daha mutlu, ne de daha istekli kılıyordu.

BELONGS TO SAVOS TEAM

15

Jake bütün öğleden sonrasını Bayan Finch'in leylaklarını onun gözetimi altında kuru otla örtmekle geçirdi. Bu görev, en iyi şartlar altında bile yeterince sıkıcı olurdu fakat onun ne istediğine dair belli fikirleri vardı. Sonlara doğru Jake, işi tamamladığını belirtmeden önce otların derinliğini bir cetvelle ölçmesi konusunda ısrar edeceğini sanmıştı birkaç kez.

Ofisine döndüğünde terlemiş, kirlenmiş, bezgin ve aç bir haldeydi. Ne yazık ki Connie onu huzursuz bir ifadeyle bekliyordu.

"Oturma," diye emretti. "Hemen geri gidip acil bir dağıtım yapman gerekiyor."

Ona kuşkuyla baktı. "Jimbo'yu bunun için çalıştırmıyor muyuz, dağıtımlarla ilgilenmesi için?"

"O çoktan yarım düzine dağıtımı yapmaya gitti, Henderson'ların bütün ormangülleri de dahil. Aggie'ye onları indirmede yardım edeceğine söz verdi. Ben de yapabileceğini söyledim. Birkaç saat gelmez."

Jake ablasının yüzüne dikkatle baktı. "Sorun değil. Ona ihtiyacımız olur diye cep telefonu var. Eğer bu acil bir durumsa onu geri çağır. Madem Agatha Henderson'a iyilik yapıyor, o bir saat daha bekleyebilir."

"Bu iyilik değil. Buna müşteriye iyi hizmet deniyor, sayemde senin ün yaptığın şey. Ayrıca, sen hazır buradayken

BELONGS TO SOLVE TEAM

ve bu dağıtımı yapabilecekken o bütün o yolu geri gelerek boşuna benzin harcamış olur."

Dağıtımlar için harcadıkları yakıt geçen yıldan bu yana arttığı için Jake karşı çıkamadı. "Pekâlâ, acil ihtiyaçlar nereye gidiyor ve ne götürüyorum?"

"Siparişleri topladım," dedi, dalından yeni koparılmış çiçeklerle dolu bir düzine sepetin kapıda dizildiği seranın yolunu tutarak.

Jake'in karın boşluğunda kötü bir his oluştu. "Dur tahmin edeyim," dedi. "Cadde Çiçekçilik'e gidecekler."

Connie keyifle başını salladı. "Yola çıktığını Bree'ye haber vereceğim."

Jake başıyla reddetti. "Onları kamyonete yükleyeceğim. Kendin götürebilirsin."

"Ben götüremem. Yemeğe gidiyorum."

"Ben de," diye karşı çıktı. "Temizlenir temizlenmez."

"Ama sen Sally'ye gidiyorsun, Bree'nin dükkânının neredeyse bitişiğine." Gülümsedi. "Bu işe yarar mı?"

Jake, itiraz etmeye devam ederse nefesini boşa harcamış olacağının farkındaydı. Besbelli Connie bunu önceden tasarlamıştı. Öne süreceği bütün bahanelere bir cevabı olacaktı. Art niyeti olup olmadığıysa o kadar açık değildi.

"Peki," diye mırıldandı, çiçek sepetlerinden ilk yığını alıp kamyonetinin arkasına yükleyerek. Connie, daha fazlasıyla ardından gitti. Hepsini taşımak, beş dakikalarını bile almadı.

"Bree gelecek hafta sipariş verdiğinde ona ilk seferde hata yapmaması gerektiğini söyle," dedi Connie'ye.

Kaşını kaldırdı. "Eğer birdenbire ve beklenmedik, büyük bir sipariş alan minnettar bir iş adamı gibi davranmak yerine bir budala gibi davranmayı gerçekten istiyorsan bunu ona kendin söylemelisin."

BELONGS TO SAVOY TEAM

Jake iç geçirdi. "Anlaşıldı." Mesele müşteri hizmetleri olunca Connie'nin hemen hemen her zaman haklı olması sinir bozucuydu. Fidanlığı devraldığından beri satışlarını artırmasında onun büyük bir rolü vardı. Kendisinin sahip olmadığı inceliğe ve ikna kabiliyetine sahipti.

Yarım saat sonra Cadde Çiçekçilik'in önünde durdu ve kaldırımdaki sepetlerin çoğunun genellikle ellerinde bulunan taze çiçeklerden yoksun olduğunu fark etti. Bree'nin acil sipariş istemesi boşuna değildi. Sonbahara girilen bu geç vakitte bile işleri iyi gidiyor olmalıydı. Pastırma yazı, ekime kadar turistleri kasabaya çekiyordu.

Onun başarısıyla ilgili ne hissettiğini bilemiyordu. Başarısız olsaydı belki de o çok sevdiğini bildiği kariyerine geri dönecekti. Belki kasabayı terk edecek ve hayatını çok daha az karmaşık bir hale getirecekti.

İlk çiçeklerle ön kapıdan girdiğinde hızla başını kaldırdı, gözlerinde beliren şaşkınlık hemen sonra yerini gözle görünen bir rahatlamaya bıraktı.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi hevesle. "Bu sabah neredeyse saat onda her şey tükenmişti. Görünen o ki hafta sonu ziyaretçileri yazlıklarında fazladan birkaç gün daha geçirmek için bu havadan yararlanıp kasabaya geliyorlar."

"Umarım bu seni hafta sonu idare etmeye yeter. Önümüzdeki haftaya kadar stokta yeni herhangi bir şey olmayacak."

"Elinde olanlar harika. Farkındayım, en başında daha fazla sipariş etmem gerekirdi ama hâlâ usulünü öğrenmeye çalışıyorum. Geçen cuma yağmur bekleniyordu ve hafta sonu için neredeyse hiç kimse gelmedi. Kalan bir grup çiçeğimden süslemeler yapıp hastaneye bağışladım."

"Neden öylece atmadın ki?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Aynı şekilde başkalarının da gününü aydınlatabileceklerken neden bunu yapayım?"

Tereddütsüz verilen bu yanıt, her şeyden önce ona neden âşık olduğunun sebeplerinden birini hatırlattı. Utangaç ve içine kapanık olabilirdi ama gönlünün zenginliği etrafındaki herkesi ısıtıyordu. Daha da etkileyici olansa, bu tür küçük zarafet dolu hareketlerin ne kadar ender rastlanır olduğundan bihaber görünmesiydi.

Bir dakika da olsa onun güzel yönlerini hatırlamaya zaman bulduğu için tekrar dışarı gidip bir yığın çiçek daha aldı. Onları soğutucuya yerleştirdikten sonra tezgâhın yanında durdu.

"Yani, en iyi müşterilerin tatilciler mi?" diye sordu. Soğuk kış aylarında bu kadar sık uğramayı bıraktıklarında nasıl geçineceğini merak ediyordu.

"Buketler için öyle. Yerliler daha çok cenaze ve özel organizasyonlar için sipariş veriyor. Yerli restoranlardan masaları için taze çiçek siparişleri alıyorum ama bütün istedikleri birkaç papatya dalı ya da dekora biraz renk katması için küçük vazolara yerleştirebilecekleri bir şeyler. Gelecek hafta, oteldeki bir düğün için çiçekler hazırlayacağım, o yüzden pazartesi günü bunun için büyük bir siparişim olacak."

Jake, sesinde duyduğu heyecana şaşırdı. "Bundan gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?" dedi.

"Bayılıyorum," diye itiraf etti. "Yorucu ama aynı zamanda tatmin edici." Bir sır saklıyormuş gibi ona doğru eğildi. "Ayrıca ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Günün sonunda makbuzları saymayı çok seviyorum."

Jake kendi kendine güldü. "Bu dediklerini yazı yazmak kadar seviyor musun? Seninle birlikteyken en çok istediğin

BELONGS TO SCANS TEAM

şey oydu. Oyun yazmanın senin için ne kadar önemli olduğunu unuttun mu?"

Başını iki yana salladı. "Elbette unutmadım. Sadece bir süreliğine uzaklaşmam gerekti. Fakat ilginçtir ki yazmaya başlayınca içimdeki bazı şeyleri özgür bıraktım sanki. Geçen hafta, Chicago'yu terk etmeden önce aylar boyu yazdığımdan daha fazla yazdım."

"Bu harika," dedi, uygun ölçüde heyecanlı görünmeye çalışarak. "Oyunu bitirdiğinde ne olacak? Chicago'ya geri mi döneceksin?"

"Oyun yazmıyorum," diye sırrını açıkladı, Chicago'ya yapılan atfı duymazdan gelerek. "Roman yazmaya çalışıyorum. Daha önce yaptığım şeyden çok farklı. Güzel olup olmayacağından tam olarak emin değilim ama benim için ilginç, değişik bir adım oldu."

Jake, bu haberin iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedi. Romanlar yazıp burada kalabilir miydi yani? İstediği bu muydu?

"Okumak isterim," dedi birdenbire. "Hazır olduğunda tabii. Üzerinde çalıştığın şeyden tatmin olmayana kadar başkalarına göstermekten hiç hoşlanmadığını biliyorum."

Bree ona düşünceli bir şekilde baktı. "Dışarıdan görüş alabilirim ama," dedi yavaşça. "Sen çok okursun. Yaptığım şeyin doğru olup olmadığı konusunda düşünceni söyleyebilirsin."

Devam etmekte olan bir çalışmasına göz atmasını istemesi onu hayrete düşürdü. "Sahi mi?"

"İstiyorsan tabii," dedi. "Yani kendini zorunlu gibi hissetme."

"Hayır, okumak isterim," dedi hemen, kendi hevesine de şaşırarak. "Senin çalışmalarını daima beğenmişimdir. Oyunların

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

harika. Sanki karakterlerinin her biriyle bizzat tanışacakmışım gibi hissetmiştim. Keşke sahnede izleme fırsatım olsaydı."

"Seni davet ettim," diye hatırlattı ona.

Gözlerinin içine baktı. "Neden gelemediğimi biliyorsun, Bree."

İç geçirdi. "Evet, biliyorum. O zamanlar aramızın daha farklı olmasını dilerdim."

"Pekâlâ, geçmişi değiştirmek mümkün değil." Hızla kamyonetine doğru gitti ve son çiçekleri de alıp aceleyle dükkâna bıraktı. "Gitmem gerekiyor. Görüşürüz, Bree."

Fırlayıp kaçarken yeniden iç çektiğini duydu. Ne yazık ki aralarına basitçe mesafe koyma olayı, duygularına sahip çıkmada gitgide daha az işe yarıyordu. Kalbinin etrafına ördüğü duvar ne kadar kalın olursa olsun, onu kendinden uzak tutma konusunda ne kadar kararlı davranırsa davransın, görünüşe göre hayatları yeniden altüst olmaya mahkûmdu.

Bree, Jake'in ardından bakarken ne yaptığının pek de farkında olmadan taze çiçek sepetlerinin birinden bir papatya alıp eski seviyor-sevmiyor usulüyle yapraklarını koparmaya başladı. Konuşmalarından ne çıkarması gerektiğini tam olarak bilmiyordu.

Yazdığı şeyi okumaya istekli oluşu onu şaşırtmıştı. Bir pazar sabahı, elinde okumakta olduğu bir kitap ya da gazete, Jake'te ise son oyununun sayfaları, yatakta yan yana oturdukları eski günleri hatırlattı ona. O zamanlar da kendi küçük apartman dairesinde yaşıyordu. Üniversiteden hemen sonra ailesiyle kalmaya devam etme imkânı varken o özgür olabileceği ve ikisinin baş başa kalabileceği bir yer istemişti. Bazen öğlene kadar öylece dururlar, sonra da Jake'in ailesiyle ya da büyükanneyle yemek yemeğe giderlerdi.

BELONGS TO SAVOS TEAM

Büyükanne, Bree'nin bazı cumartesi geceleri eve gelmemesini asla sorgulamazdı. Sonuçta o zamanlar yirmi bir yaşındaydı. Fakat gözlerindeki endişeyi de gizleyemiyordu. Ve aynen öyle de olmuştu. Onaylamıyor, endişe duyuyordu. Büyükanne, bütün eski yöntemlerine rağmen onların mutluluğunu herkesten fazla önemsiyor ve Bree'yle Jake'i bekleyen kalp ağrısını da açıkça görebiliyordu. Hatta bu konuyu bir kez gündeme getirmişti.

"Birkaç tiyatro stajı için başvuruda bulunduğunu biliyorum," demişti Bree'ye. "Bir gün buradan gideceksin. O zaman Jake ne olacak?"

"O benim gelecekle ilgili planlarıma anlayış gösteriyor," diye teselli etti onu kaygısızca. Bunu halletmenin bir yolunu bulacaklarına inanıyordu.

"Henüz gerçekleşmemiş bir plana karşı anlayış göstermek ve onunla yaşamak tamamen farklı şeyler," diye tembihledi büyükanne. "Eğer Jake'i seviyorsan, ki öyle olduğunu düşünüyorum, onun kalbini kırma."

Bree o zamanlar tam da böyle yaptığını zannetmişti fakat gerçekler farklı şekilde ortaya çıktı. Bunun için hamileliği ve ardından düşük yapmasını sorumlu tutuyordu ama şimdi, şartlar uygun olsa bile birbirinden uzakta bir ilişkiyi sürdürmenin ne kadar zor olduğunu tüm şeffaflığıyla görebiliyordu.

Anıları bir kenara iterek öğleden sonrasını cumartesi günü için süslemeler yaparak ve dağıtımı henüz yapılan, dalından yeni koparılmış çiçek demetlerinden birkaç tane daha satarak geçirdi. Tam günü kapatmak üzereydi ki kapının üzerindeki zil çaldı ve başını kaldırınca Connie'nin eşikten geçmek üzere olduğunu gördü. Bir zamanlar arkadaşlardı fakat Bree'nin dönüşünden sonra ilişkileri tuhaf bir hal almıştı.

Jake'in ablasına belli belirsiz gülümsedi. "Merhaba, seni buraya hangi rüzgâr attı?"

BELONGS TO SAVOY TEAM

"Birlikte bir şeyler içebiliriz diye umuyordum," dedi Connie. "Kasabaya geri geldiğinden beri seni neredeyse hiç görmedim."

"Bu benim hatam," dedi birdenbire, Connie'nin açılışı yapmasına sevinerek. "Jake'le aramızda olanlardan sonra seninle benim bir araya gelmemizin senin açından zor olup olmayacağını kestiremedim."

Connie kendi kendine güldü. "Bir taraf seçmem gerekirse, daima ondan yana olurum," diye itiraf etti. "Fakat burada gerçekten tek bir taraf olduğunu düşünüyorum ve o bunu kabul etmeyecek kadar inatçı." Bree'ye dikkatle bakmak için başını eğdi. "Bu konuda haklıyım, değil mi? Kardeşime karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

"Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onu özledim, buna hiç şüphe yok."

Connie, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Yani, ne diyorsun? Bir şeyler içmek için zamanın var mı? Jenny'nin cuma gecesi için sözde ders çalışma randevusu var, bu yüzden eve gidip gerçekten çalışıyorlar mı diye kontrol etmek zorunda kalmadan önce yalnız bir iki saatim var."

Bree şaşkına dönmüştü. Connie'nin kızını en son gördüğünde Jenny, ilkokulu bitirmek üzereydi. Bree, Connie'ye, kızı ve arkadaşları için doğum günü kutlamaları, pizza ve pijama partileri düzenlemede yardımcı oluyordu. "Jenny flört edecek kadar büyüdü mü? Nasıl olur?"

"Elbette o kadar büyümedi," dedi Connie soğuk bir şekilde. "Fakat bunun bir ergene mâni olduğu nerede görülmüş? Çocukları gözetmediğin zaman kendi kafalarına göre büyürler. Bunu bir gün sen de öğrenirsin. Fakat ona göz kulak olmaktan hoşlanıyorum da. Henüz kısa bir süre önce Jake onu ofisinde bir erkekle yakaladı."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne yaptı peki? Çocuğu fena halde dövdü mü?"

Connie kahkaha attı. "Sanırım çok sert bir konuşma geçmiş ve ardından Jenny'yle konuşmuş. Onu etkilediğine inanmak istiyorum ama diğer ihtimale karşı da bu çocukla evde uzun süre kalmasını istemiyorum."

Bree, gözlerinde gerçek bir kaygı gördü ve hemen karar verdi. "Neden içkilerimizi sizin evde içmiyoruz? Senin için uygun mu?"

Connie'nin yüzünü bir anda ferahlık kapladı. "Bu harika olur."

"On beş dakikaya kadar orada buluşuruz," diye söz verdi Bree. "Gidip bir pizza ya da içecek almamı ister misin?"

"İki pizza olsun," dedi Connie. Cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp Bree'ye vermeye kalkıştı. "Al bunu," diye ısrar etti. "Yemek yerlerse başka şeyler yapmazlar, ben de her dakika gidip onları kontrol edeceğime seninle otururum."

"Paranı kendine sakla. İçecekler senden. En azından pizzayı almama izin ver."

"Peki o zaman. Görüşürüz. Yeniden ailemin evine taşındığımı biliyorsun, değil mi? Ben boşanırken onlar henüz emekli olup Florida'ya yerleşiyorlardı. Jake'in zaten kendi evi vardı, ben de bu yüzden eve geri geldim. Fiyatı uygundu. İdareli olursam her ay aldığım nafaka ve çocuk desteğiyle geçinebiliyorum. Jake'in ödediği para doğrudan Jenny'nin okuluna gidiyor. Dört bir taraftan iyi bir gelirim oldu."

"Öyle görünüyor," diye katıldı Bree. "Geldiğimde geri kalan bütün hayatını anlatabilirsin. Her şeyi duymak istiyorum."

"Seni gözyaşlarına boğacağım," diye yanıtladı Connie. "Anlatacak hikâyeleri olan sensin. Birazdan görüşürüz."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Connie ayrılır ayrılmaz Bree pizza ve büyük boy salata sipariş etti, ardından onları almak için arabasıyla köşeyi döndü. Pizza salonu ağzına kadar doluydu, bu nedenle beklediğinden uzun sürdü. Yarım saat sonra Connie'nin evinin önünde durduğunda garajın önünde Jake'in kamyonetini fark etti. Bir an geri dönüp uzaklara sürmek istedi ama Connie çoktan eşikte durmuş, eliyle onu çağırıyordu.

"Jake mi burada?" diye sordu Bree, bahçeden yavaşça geçerken.

"Birkaç dakika önce çat kapı geldi. Yemin ederim bu gece geleceğinden haberim yoktu. Bazen yemek dilenmek için uğrar."

Bree açıklamayı tam olarak anlamadı ama üzerine düşmedi. "Benim geleceğimi biliyor mu?"

Connie'nin yüzüne belli belirsiz bir suçluluk ifadesi yerleşti. "Aslında az önce ona her an bir pizza siparişi beklediğimi söyledim."

Bree kaşlarını çattı. "Bu sürprize sevineceğini sanmıyorum. Onu uyarman gerekirdi."

"Kesinlikle kalmak isteyeceğini bilmeme rağmen, gitmek zorunda hissetsin diye mi? Öyle düşünmüyorum," dedi Connie, pizza kutularına uzanıp salataları taşıma işini Bree'ye bırakarak. "Bunları mutfağa götürelim."

Bree, bir zamanlar neredeyse kendisine aitmiş gibi tanıdık gelen oturma odasının önünden geçerken Jenny ve görünüşe göre erkek arkadaşı olan delikanlıyla birlikte Jake'in sesini duyabiliyordu. Döndüğünden beri ilk defa Jake'in kahkahasının tasasız sesini duyuyordu. Bu ses bir zamanlar ona bir hayli keyif veriyor ve bunu sık sık duyuyordu. Etrafındayken Jake'in kahkaha atmayı bıraktığını fark etmek onu üzdü. Mutfakta, salata kâsesini masanın üzerine bıraktı ve Connie'nin

BELONGS TO SAVAS TEAM

kendisine uzattığı kırmızı şarapla dolu bardağı aldı. Tam ilk yudumunu alıyordu ki Jake içeri girdi.

"Yemek kokusu alıyorum," dedi hevesle, ardından olduğu yerde kalarak. Ablasına suçlayan gözlerle baktı. "Misafir beklediğinden bahsetmedin."

"Bree misafir değil," dedi Connie, söyleyiş şeklinden ve soğuk ses tonundan yılmayıp istifini bozmadan. "Bir zamanlar ailemizden biri gibiydi."

"*Bir zamanlar* ve *gibi*, anahtar kelimeler," diye mırıldandı Jake.

Connie öfkeyle baktı ona. "Kabalaşma," diye azarladı. "Davetsiz gelen sensin. Pizza istiyorsan otur ve ye."

Jake dudaklarını büzdü. "Şimdi tıpkı annem gibi konuştun."

"Niyetim de oydu," diye karşılık verdi Connie.

Bree dayanamayıp atışmalarına gizliden gizliye güldü. "Aynı eski zamanlardaki gibi. Connie her zaman sana patronluk taslardı."

"Taslamaya kalkışırdı," diye düzeltti Jake. "Asla patronum olmadı." Ablasına imalı bir bakış attı. "Ayrıca şimdilerde ben onun patronuyum, bunu hatırlarsa iyi olur."

"Ah, sus," dedi Connie. "Beni korkutma."

Tuhaftır ki bu çekişme Bree'de rahatlatıcı bir etki yarattı. Nihayet bir sandalye çekip oturdu. Fakat Connie pizzalardan birini ve bir çift sodayı çocuklara götürmek üzere odadan çıktığında, Jake'e söyleyecek tek bir kelime bulamadı.

"Bu çok saçma," dedi sonunda. "Eskiden her türlü konu hakkında konuşabiliyorduk."

"Zaman değişiyor," dedi, birasından bir yudum alıp ona resmi bir şekilde bakarak. Sonra birasını işaret etti. "Sen de pahalı bir şarap yerine bunlardan içerdin. Marty, daha kaliteli bir yaşam için zevklerini geliştirmene yardım mı etti yoksa?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Saçmalama," diye sert bir yanıt verdi Bree, sözlerinin arkasında büyük bir öfke olmasa da. "Connie şarap doldurdu. Ben de kabul ettim. Bu, benim alkol tercihlerimle ilgili bir durum değil."

Jake geri çekildi. "Üzgünüm. Connie haklı. Kibarca davranamıyorsam belki de gitmem daha iyi olacak."

Bree bakışlarını onunkilere kilitledi. "Bunun için biraz çabalasan daha iyi olmaz mı? Bu sabah neredeyse uzun uzun sohbet etmeyi başardık. Lütfen, Jake. Sadece bu gece için. Ablanın hatırı için. İçimden bir ses bu akşamı onun organize ettiğini söylüyor. Onu hayal kırıklığına uğratmayalım. Niyeti kötü değil."

"Yani aracılık etmesine müsaade mi edelim?" diye fikrini belirtti dehşetle. "İstediğin bu mu?"

"Hayır, bizim için istediğim şey anlaşmamız. Seninle arkadaş olmayı özlüyorum. Bana inanman için bunu daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor?"

Jake öfkelendi. "Ben de seni sevmeyi özlüyorum. Fakat görünüşe göre bu pek bir şey ifade etmiyor, değil mi?"

"Elbette ediyor," dedi, kelimelerinin arkasındaki yakıcılıkla geri çekilerek. "Şimdi başlayıp sonsuza kadar üzgün olduğumu söyleyebilirim, eğer istediğin buysa. Bu mu peki? Özür dilediğimi duyman işe yarar mı?"

Gözlerini ona dikti ve ardından bakışlarını kaldırdı. "Hayır."

Harekete geçmeyince, Bree dayanamayıp sordu. "Kalacak mısın yani? Yalnızca bir iki saat, Jake. Abartılacak bir şey değil."

Ona alaycı bir şekilde baktı. "Seninleyken bir iki saat asla yetmezdi. Bir ömür geçirmek isterdim."

Sesindeki acı ve kırılganlık geri gelmişti. Tam o anda Jake'in bundan, *bunlardan* ne kadar korktuğunu fark etti. Onu

BELONGS TO KAYOS TEAM

bu konuyla ilgili konuşmaya zorlamak yerine pizza kutusunun kapağını kaldırıp sucuklu ve sosisli bir dilim aldı.

"Hadi ama," diye azarladı, aldığı dilimi burnunun dibinde sallayarak. "Tam da sevdiğin gibi. İstiyorsun işte."

Uzun süre duraksayınca Bree yine de reddedebileceğini düşündü ancak sonunda pürüzlü parmakları onunkilere sürtünerek dilime uzandı. Hissettiği cereyan etkisini onun da hissedip hissetmediğini merak etti ama bakışlarını kaçırdığı için bunu anlayamadı.

En azından gitme konusundaki tehdidini yerine getirmemişti. Bu gecelik yeterli olmalıydı.

Bree, cumartesi öğleden sonra bir ara verdiğinde Connie'lerde geçirdiği akşamın ne kadar güzel sonuçlandığını düşündü. Jake nihayet rahatlamış, hepsi beraber Jenny ve Dillon ile kart oynamışlardı. Hatta Jake, ona uzanmaktan kaçınır gibi elleri cebinde, arabasına kadar eşlik etmiş ve gecenin güzel geçtiğini söylemişti. Bree'ye göre bu normalden daha iyiydi. İlerleme kaydetmişlerdi.

Hâlâ o anın keyfini sürüyordu ki annesinin dükkânın kapısından içeri girdiğini görünce başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı.

"Anne, bu hafta sonu seni görmeyi beklemiyordum."

"Ben de burada olmayı ummuyordum ama baban dün gece arayıp bu sabah uçma konusunda beni ikna etti. Daha sonra bana bir sürprizi olacağını söyledi. Ne olduğu hakkında bir şey biliyor musun?"

Bree başını iki yana salladı. Herhangi bir sürprizden haberi yoktu. "Hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ, ne olursa olsun, umarım iyi bir şeydir. Beni eve bırakıp tekrar gitti. Abby'yi, onun ya da kızların öğle yemeğine katılmamı isteyip istemediklerini sormak için aradım

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

ama Trace kasabaya doğru çoktan yola çıktıklarını söyledi. Onları gördün mü?"

Bree, kapının üstündeki zilin sesiyle başını kaldırdı ve gülümsedi. "İşte oradalar," dedi, Carrie ile Caitlyn zıplayarak içeri girip sevinçten neredeyse bir yığın seramik saksıyı devirecekken.

"Yavaş ol," diye azarladı Abby, pek bir etki yaratmadan.

Kızlar çoktan tezgâhın arkasına geçmişlerdi. Carrie derhal iskemleye tırmandı ve kasanın üzerinde duran anahtarlara uzandı.

"Kasayla işlem yapabilir miyim, Bree Teyze?" diye yalvardı. "Nasıl yapılacağını biliyorum."

"Ben de biliyorum," dedi Caitlyn, kendini Carrie ile tezgâhın arasına sıkıştırmaya çalışarak.

Bree ikisinin arasına çömeldi. "Kuralları biliyorsunuz," diye hatırlattı. "Müşteri gelmesini beklemeliyiz."

"Ama orada çikolata saklıyorsun," dedi Carrie gözle görünür bir hayal kırıklığıyla. "Ondan hemen istiyorum"

Abby ona bakarak sırıttı. "Seni tanıdıklarını söyledim. Bütün gizli bölmelerini biliyorlar."

"Hey," dedi Megan, torunlarına abartılı bir kızgınlıkla bakarak. "Benim de burada olduğumu hiç fark ettiniz mi?"

Caitlyn'in yüzü sevinçle parladı. "Büyükanne Megan, seni beklemiyorduk, değil mi anne?"

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Abby, bir kolunu Megan'ın beline dolayarak. "Ama seni gördüğümüze çok sevindik."

"Hepinizi dondurma kupları yemeğe götürsem daha da sevinir misiniz?" diye sordu kızlara. "Büyükbabanız beni kandırıp kasabaya getirtti, sonra da terk etti. Bu yüzden sıcak çikolatalı kocaman bir kupa gömeceğim kendimi."

"Ben de! Ben de!" dedi Caitlyn istekle.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Carrie tabureden aşağı indi. "Ben de geliyorum!"

Megan, Abby'ye döndü. "Peki ya sen?"

"Üçünüz gitseniz nasıl olur?" diye öneride bulundu. "Biraz Bree'yle konuşmam gerekiyor."

Megan kızları alıp dışarı çıktıktan sonra Abby, Bree'ye döndü. "Pekâlâ, annem bu ziyaretiyle ilgili sana bir şey söyledi mi? Mick onu buraya getirtip sonra da çekip giderek ne yaptığını sanıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Bree. "Daha sonra yapacağı bir sürprizden bahsettiğini söyledi. Bundan haberin var mı?"

Abby hayır anlamında başını salladı. "Erkenden arayıp bu akşam müsait olup olmayacağımızı sordu. Saat altı gibi büyükannemlere uğramamızı istedi."

Bree biraz düşündü. "Benim de orada olabilmem için erkenden çıkmaya çalışmamı istedi. Sence de..."

"Bence ne?"

"Anneme bir kez daha evlenme mi teklif etmeyi planlıyor? Herkes oradayken ona pat diye böyle bir soru sormaz, değil mi? Bu, aşağılanmak için sağlam bir yol olur."

Abby'nin gözlerinde korku uyandı. "Sana katılıyorum. Annemin onunla yeniden evlenmeye hazır olduğunu hiç sanmıyorum. Ve açıkça söylemek gerekirse o zamanlar aralarında olanlardan sonra babamın bile böyle bir adım atmaya hazır olduğunu hayal edemiyorum."

Bree başını salladı. "Ben de öyle düşündüm ama başka ne gibi bir sürpriz olabilir?"

"Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

"Ve bu her neyse, kötü sonuçlar doğurmaması için babama şans dilememiz gerekecek," diye ekledi Bree dehşetle.

"Tanrı sesini duysun," dedi Abby ciddi bir şekilde, büyükannesinin yapacağı gibi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Her ihtimale karşı, belki de Mick'in peşine düşüp neler olduğunu öğrenmeye çalışmalısın," diye önerdi Bree.

"Yo, hayır. Araya girmeyeceğim."

"Hadi ama, bunun için O'Brien genlerini taşıyorsun," diye hatırlattı Bree.

"Olmaz. Yüzde yüz değiştim ben."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. İşgüzar her zaman işgüzardır. Ayrıca, sen en büyüğümüzsün. Olayları kontrol etmek, krizleri önlemek gibi şeyler senin görevin. Geri kalanımız bunun için sana güveniyoruz."

Abby kaşlarını çattı fakat cüzdanına uzanıp cep telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladıktan sonra kızgınlığı daha da arttı. "Doğrudan babamın sesli mesajlarına yönlendirildi," dedi.

Bunun üzerine Bree hayrete düştü. "Gerçekten mi? Babamın telefonuna ilk çalışta bakmadığını daha önce görmüş müydün?"

"Bu yeni bir sayfa açmak için verdiği sözün bir parçası olabilir," diye fikrini belirtti Abby. "Sonra tekrar deneyeceğim ama öncelikle gidip annemi kızlardan kurtarmam gerekiyor. O ikisi kim bilir onu nelere ikna etmeye kalkışırlar. Onların Ethel'in Mağazası'ndaki gösterişli bir su kaydırağına göz koyduklarını düşünüyorum. O, tam da annemi almaya ikna edebilecekleri bir şey."

Bree kıs kıs güldü. "Bu durumda, Trace'in hâlâ almamış olmasına şaşırdım."

"Onların her istediğini yerine getirmemeyi öğreniyor. Akşam evde görüşürüz."

Abby giderken Bree, Mick'in neler yapabileceğini anlamaya çalışmakla meşgul bir şekilde başını salladı. Her ne olursa olsun, Bree'nin içinde kötü bir his vardı.

BELONGS TO SAVAS TEAM

16

Mick'in sürprizi her neyse büyük ihtimalle büyükannenin de haberi vardı. Bree eve geldiğinde, Jess dışında bütün ailenin toplanmış olduğunu gördü. Verandanın öte ucundaki masalar salata kâseleriyle ve kızarmış tavuk tabaklarıyla doluydu, daha fazla masa ve sandalye ise çimenliklerde yerini almıştı.

"Bir ordu mu bekliyoruz?" diye sordu Bree, yiyeceklerin miktarına dikkatle bakarak.

"Hayır, sadece yorgun bir ordu doktoru," dedi erkek kardeşi Kevin, evin yan tarafından dolanırken. Üzerinde üniforması yoktu ama askeri duruşundan ve gözlerindeki yorgunluktan, aksini düşünmeye de imkân yoktu. Mick'inki gibi kıvrılmaya meyilli saçlarının asker tıraşından biraz daha kısa oluşu, yüzünün sıskalığını gözler önüne seriyordu.

"Aman Tanrım, evdesin!" diye bağırdı Bree, kollarına koşarak. Kevin onu havaya kaldırdı ve nefesi kesilene kadar etrafında döndürdü. Kendini onun ellerinden kurtaramıyor gibi görünüyordu. "Çok zayıflamışsın. Irak'ta sizi neyle besliyorlar?"

"Büyükanneninki gibi kızarmış tavuk ve patates salatasıyla olmadığı kesin."

"Sıra bende," dedi Abby, Bree'yi iterek yolundan çekip Kevin'i kollarına alarak. "Neden eve geleceğini bize söylemedin? Birkaç ay daha seni beklemiyorduk. Irak gezin tamamen sona mı erdi?"

Başını iki yana sallaması Bree'nin heyecanını söndürdü.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Henüz değil. Sadece birkaç haftalığına izinliyim."

"Basketbol sahasında ve birkaç poker oyununda seni alt etmeme yetecek kadar yani," dedi Connor, kardeşini kucaklamak üzere yaklaşırken. "Seni özledim, kardeşim."

"İkisi birbirine zıt şeyler," diye yanıtladı Kevin ve ardından etrafına bakındı. "Jess nerede? Ve müstakbel eniştem, Abby? İkiniz evlenmeden Trace'i karşıma alıp onunla konuşmam, bir O'Brien'la evlenmenin ne demek olduğunu anladığından emin olmam gerekiyor."

"Trace'i rahat bırak," diye talimat verdi Abby. Tam o anda nişanlısı yaklaştı ve Kevin'in sırtına kuvvetli bir şekilde vurdu.

"Seni gördüğüme sevindim, ahbap," dedi Trace. "Benimle ilgili endişen olmasın. Kız kardeşinle nasıl bir şeye kalkıştığımın fazlasıyla bilincinde olduğumu düşünüyorum. Beni daha çok yeğenlerin hakkında uyarman gerekirdi."

Abby onu dirseğiyle dürttü. "İkiniz de susun artık. Jess'e gelince, bu kutlamanın seni karşılamak için yapıldığını bilseydi, eminim bu sefer zamanında gelirdi."

Tam o anda Kevin belli ki Megan'ı fark etti ve gözleri koca man açıldı. "Anne?" dedi, hiç beklenmedik şekilde gözleri yaşlarla dolup sonra onları kararlı bir şekilde uzaklaştırarak. Verdiği ilk tepkinin derhal üstünü kapattı. "Seni burada görmeyi ummuyordum." Sesindeki öfke, elini çabuk tutup gizleyemediği duygu dolu yanıtıyla çelişiyordu.

"Ah, Kevin," diye fısıldadı Megan, bahçenin diğer ucuna geçerken gözlerinden yaşlar boşanarak. "Sağ salim eve dönmen içimi o kadar ferahlattı ki." Sonra, geride durup bu karşılaşmayı nemli gözlerle izleyen Mick'e döndü. "Bugün beni erkenden bırakıp gitmeni affettim. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sürpriz."

BELONGS TO SOLVIS TEAM

Megan'ın kendisini kucaklaması Kevin'i rahatsız etmiş görünüyordu, hemen ardından yakındaki soğutucudan bir bira almak üzere aceleyle uzaklaştı.

"Görünüşe göre, büyükannem de buna dahil," dedi Bree.

"Ona söylemek zorundaydım," dedi Mick. "Bu ziyafeti hazırlaması için birkaç güne ihtiyacı olacağını biliyordum."

Hepsi birden büyükanneye döndü. "Ve bunu bizden sakladın," dedi Abby hayretle. "Sır saklama yeteneğine yeni bir hayranlık duyuyorum."

Nell, ona içerlemiş bir şekilde baktı. "Ne kadar sır biriktirdiğimi tahmin bile edemezsin," diye cevap verdi. "Bu yüzden ailedeki herkes bana gelir, çünkü boşboğazlık etmeyeceğimi bilirler." Kolunu Kevin'inkine doladı ve ona imalı bir bakış attı. "Aslında bir tane daha biliyorum, hem de büyük bir sır."

Kevin, alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Tamam, tamam, söyleyeceğim. Jess'in gelmesini bekliyordum ve şu anda hızla caddeden yukarı geldiğini görüyorum."

Jess, herkesin toplandığını ve Kevin'in de aralarında olduğunu görünce birden frene bastı. Neredeyse motoru bile durdurmadan arabadan sıçrayıp ağabeyinin kollarına koştu ve yüzünü öpücüklere boğdu.

"Çirkin şey, eve geleceğini neden söylemedin?" diye sordu, onu tepeden tırnağa süzerek. "Sana kek yapardım."

Ailedeki herkes sızlandı.

"Pekâlâ, büyükanneme yaptırırdım," dedi Jess, ardından yemek dolu masalara bakarak. "Kevin'in en sevdiği çikolatalı kek nerede?"

"Hey," diye karşı çıktı Abby, büyükanne cevap bile veremeden. "Artık sırra gelelim. Jess de geldiğine göre anlat."

Kevin'in bakışları hemen evin ön kapısına doğru yönlendi. Başını sallamasıyla kapı açıldı ve üzerinde şort olan uzun

BELONGS TO SAVOS TEAM

bacaklı, kızıl saçlı bir kadın göründü. Bakışları onunkilere kilitlenmiş bir şekilde neredeyse süzülerek avlunun öte yanına geçti. Diğerlerinin de pürdikkat kesilmesine rağmen onların etraflarında olup biteni anlayamadıkları söylenebilirdi. Kevin onu kendine çekip uzun uzadıya öptü.

Nihayet öpmeyi bıraktığında yüz ifadesi zorlukla bastırılmış bir heyecanla doluydu ve onun kendisine dönük yüzüne hayranlıkla bakarken gözlerindeki bitkinlik uçup gitti.

"Herkes baksın, sizleri bu öğleden sonra saat iki itibariyle, karım olan Georgia O'Brien'la tanıştırmak istiyorum."

Bree ona şaşkınlıkla baktı. "Evlendin mi?"

"Benden önce mi?" diye şakalaştı Abby. "Sıradakinin ben olduğumu sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Trace, alaycı bir şekilde. Sonra Kevin'e göz kırptı. "Abby'yle düğün hazırlıkları yapabilmemiz için sırrını bana da açıklar mısın?"

Kevin kolunu Georgia'nın beline doladı. "Irak gibi bir yerdeysen motivasyonunu yüksek tutmaya yöneliyorsun."

Megan, Mick'e döndü. "Bundan haberin vardı, öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Birkaç gündür. Ben onun sağdıcıydım," diye doğruladı.

"Fakat neden bekleyip töreni burada yapmadınız?" diye sordu Jess, besbelli üzgün bir şekilde. "Hepimizin orada bulunmak isteyeceği aklına gelmedi mi?"

Kevin Georgia'nın elini sıkıca tuttu. O ise mahcubiyetle dolu bir ifadeyle arkasında duruyordu. "Korkarım bu benim hatam," dedi. "Sadece birkaç gün iznim vardı ve töreni babamın icra etmesini istedim. Kendisi Texas'ta bakandır, ancak önce oraya, ardından buraya uçmak için yeterli bağlantıları sağlayamadık. Annemle o gelip bizi Baltimore'da havaalanında karşılayabildiler ama hemen Beaumont'a geri dönmeleri

BELONGS TO SAVAS TEAM

gerekti. Sabaha işleri vardı. Bütün bunlar son saniyede gerçekleşti. Kevin'le ben, birkaç gün öncesine kadar aynı zamanda izin alabileceğimizden emin değildik."

"Havaalanında mı evlendiniz?" diye sordu Jess, kuşku dolu ve hoşnut olmaktan uzak bir ifadeyle.

Georgia başıyla onayladı. "Pek romantik sayılmaz ama işe yaradı. Hem Irak'a dönmem gerekmeden önce buraya gelip sizi görmek için zamanımız oldu. Kevin ailesinden çok bahseder, ben de sizinle tanışmak istedim."

"O halde bu sizin evlilik resepsiyonunuz," diye sonuca vardı Megan. "Mick, şampanya aldın mı?"

"Tabii ki aldım," dedi. "Şu anda mutfakta dinleniyor. Eğer onu önceden getirseydim, bir şeyler olduğunu tahmin edeceğinizi düşündüm."

Büyükanne Jess'e bakarak sırıttı. "Kek için de öyle. Özel bir çikolatalı düğün pastası pişirdim ama onu kilerde saklamak zorunda kaldım."

"O zaman parti başlasın," dedi Connor, az önceki hayal kırıklığından sıyrılıp kardeşinin sırtına bir şaplak atarak. "Şampanyayı ben getiririm." Eğilip yeni yengesine bir öpücük verdi. "Georgia, aileye hoş geldin."

Diğer herkes tebriklerini sunmak için etrafına toplanmaya başladı ancak Bree geride durdu. Jess ile Abby belli ki kendilerini dizginleyerek ona hoş geldin dedikten sonra Bree'ye katıldılar.

"Bundan korkuyordum," dedi Jess, kısık bir sesle. "Birbirlerini neredeyse tanımıyorlar bile."

"Fakat ne kadar mutlu olduklarına bir bak," dedi Abby, görünüşe göre kendi şüphelerini de susturarak. "Kevin, büyük ikramiyeyi kazanmış gibi duruyor. Kuşkularımızın bir önemi yok. Georgia'ya bir şans vermeyi ona borçluyuz."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Elbette öyle," dedi Jess. "Demek istediğim, her şeyin çok hızlı geliştiği."

Mick onlara doğru yaklaşırken belli ki yorumlara kulak misafiri olmuştu. "Yurtdışında olmak, insanın üzerinde muhtemelen hiçbirimizin anlayamayacağı bir baskı oluşturuyor. Kevin'in yanında besbelli onu çok seven birinin olması beni sadece memnun eder."

"Babam haklı," dedi Bree. "Bu onların günü. Bu günü onlar için özel hale getirmeliyiz."

"En azından Kevin, o gittikten sonra bir süre buralarda olacak," dedi Jess. "O zaman neler olduğunu öğrenebiliriz. Sizce hamile olamaz, değil mi?"

"Jess, kes şunu," diye emretti Abby. "Böyle tahminlerde bulunmanın zamanı değil. Ayrıca bebek bekleseydi, onu eve gönderirlerdi diye düşünüyorum. O kadar yer varken hamile bir askeri Bağdat'ta tutmazlardı."

Jess, pişmanlık duymuyormuş gibi görünüyordu. "Neden bu kadar acele ettikleri ortaya çıkmış olurdu. Motivasyonlarının yüksek olduğunu Kevin'in kendisi bile söyledi. Belki de onu kastetmiştir."

"Ben, evlenmelerinin nedeni olarak oyumu aşktan yana kullanacağım sanırım," dedi Bree. Kevin bu büyük haberi verdiğinden beri kardeşiyle Georgia'yı izliyordu. Gözlerini yeni eşinden alamıyordu neredeyse. "Baba, bir bardak şarap al ve herkesi kadeh kaldırmaya davet et. Bu da sağdıcın görevlerinden biri değil midir?"

Mick başını salladı. "İyi fikir."

Babası oradan ayrılınca Jess de ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra Mick şampanya kadehini kaldırdığında Jess görünürlerde yoktu.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Mick, Georgia'nın aileye katılmasının şerefine uzun uzun kaldırdığı kadehini bıraktığında Bree tekrar Jess'e bakındı ama o kayıptı. Abby'ye dönerek, "Jess nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama açıkça görülüyor ki bu durum onu üzdü. Kevin için mi endişeleniyor, yoksa ona önceden söylemediği için kalbi mi kırıldı bilemiyorum. Babam dışında hiç kimseye söylememiş olması onun için önemli değil. Kevin her zaman onun en sevdiğiydi. Yurtdışına çıktığından beri kendini ona adamıştı. Ona kurabiyeler, kitaplar, DVD'ler ve diğer askerlerle birlikte hoşlarına gidebileceğini düşündüğü her şeyi gönderiyordu. Korkarım Kevin farkında olmadan aralarındaki bu bağı kopardı."

"Katılıyorum," dedi Bree. "Umarım Kevin bunu hemen fark edip durumu düzeltir. Eğer bu aralarının açılmasına neden olursa çok kötü olur."

"Aslını öğreneceğim," dedi Abby, bahçenin öte yanına doğru çoktan harekete geçerek.

Fakat çok uzağa gidemeden Jess dışarı geldi ve elindeki şampanya bardağını kaldırdı. "Millet, kadehimi abimle gelinine kaldırıyorum. Georgia, her genç kız gibi bir düğün yapmamış olabilirsin ama sana söz veriyorum, balayınız daha geleneksel olacak. Oteldeki gelinlik, burada kalabildiğin sürece senin. Kevin'le sana hediyem. Birlikte geçireceğiniz uzun ve mutlu bir yaşam için iyi dileklerimle beraber."

Abby, Bree'ye doğru döndü. "Samimi olduğuna neredeyse inanacağım."

Bree kaşlarını çattı. "Ne demek *neredeyse*? Bence gayet inandırıcıydı."

"Hem de nasıl," dedi Abby. "Otele koşup yastıklara tıraş kremi sürmeyi ya da çarşafını dolamayı planlamıyorsa hiç şaşırmam."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree ona hayretle baktı. "Yapmaz," diye karşı çıktı ve ardından daha kuşkulu bir şekilde ekledi. "Yapar mı?"

"Kardeşimizin ne yapacağı belli olmaz, özellikle de üzgün olduğunda," diye hatırlattı Abby.

"Kevin'i uyarmalı mıyız, sence?"

Abby'nin yüzünde bir sırıtma belirdi. "Mümkün değil. Belki de kendimiz bazı kötü şakalar bulmalıyız."

"Çok fenasın," diye azarladı Bree. "Jess'ten bile daha fena."

"Kevin, düğünü hepimizden sakladığı için intikam almak istemediğini söyleme bana," diye suçladı Abby.

"Bunu yapmayacak kadar olgunum," dedi Bree ve ardından kıkır kıkır güldü. "Ama Jess'in onun için planladığı sürpriz her neyse bunu öğrendiği zaman orada olmayı isterim."

Abby aniden belli belirsiz bir suçluluk hissetti. "Fakat yine de Georgia'yı uyarmamız gerekiyordur belki de. Sonuçta aileye yeni girdi ve kadınlar birbirlerine kenetlenmelidir."

"Hey, körle yatan, şaşı kalkar," dedi Jess, tam zamanında yanlarına gelip kendisinden bahsettiklerini anlayarak.

"Çok kötüsün," diye çıkıştı Bree.

Jess, içten içe sırıttı. "Evet, öyleyim. Biz konuşurken Connor'ı hain planım için çoktan görevlendirmiştim. Sanırım o da Trace'i kendisine yardım etmesi için alıkoymuştu."

Kız kardeşleriyle birlikte kıkırdarken Bree'nin aklına Jake'in görüntüsü geldi. Altı yıl önce onunla apar topar evlenmiş olsalardı kardeşlerinin ne işler çevireceğini merak etmekten kendini alamadı. Kevin ailelerinden biri olduğu için muhtemelen ucuz kurtulacaktı. Jake bunu başaramayabilirdi. Sonra, ailedeki herkesin onu tanıdığını, hatta sevdiğini ve ona saygı duyduğunu düşündü, tıpkı Trace'e karşı oldukları gibi.

Birdenbire, olabileceklerin ve geri kazanmak istediklerinin özlemiyle tamamen kaybolup gitmişti.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bu düşünceler aklına yerleşince ardından gelecek soruları ve kuşkuları bekledi ama umduğu olmadı. Aksine, emin olduğunu hissediyordu. Jake'e yeniden sırılsıklam âşık olmuştu. Fakat ne yazık ki, onunla olma şansını sonsuza dek yok etmiş olma ihtimali yüksekti.

"Biraz yürüyüş yapacağım," dedi, ağlamaya başlayıp kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden uzaklaşmayı umarak. Düğünler birçok insanı ağlattığından akıllarına başka bir şey gelmeyebilirdi ama bunu göze almak istemedi.

Abby ona endişe dolu gözlerle bakmaya başlamıştı bile. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye cevap verdi Bree, gülümsemeye çalışarak. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Dışarıdayız zaten," dedi Jess, bu açıklamaya besbelli şaşırarak.

"Deniz havası alacağım," diye mırıldandı. "Orada."

"Bizden uzakta," diye ekledi Abby.

"Aynen öyle."

Fakat yürürken bile Abby ile Jess'in, onu bu karanlık ruh haline sokan şeyin ne olduğunu merak ederek arkasından baktıklarını biliyordu. Sorsalardı açıklayabilir miydi, emin değildi.

Jake, Kevin'in cumartesi sabahı kilisede evlendiğinin haberini almıştı. Kasabadaki herkes, kollarında yeni bir gelinle Kevin'in Irak'tan eve döndüğünü konuşuyordu. Çoğunluk, törenin hem apar topar gerçekleşmesi hem de havaalanında olmasıyla ilgili atıp tutuyordu. Bütün bu dedikodulardan sonra Jake ilk kez, Bree'yle çabucak evlenmeye mecbur kalmadıkları için her şeye rağmen şükretmesi gerektiğini fark etti. Hangi çift, bütün kasaba onlardan bahsederken yeni bir hayata başlamak isterdi? Kevin'in neler hissettiğini anladı.

BELONGS TO SOUTH TEAM

Pazar sabahı O'Brien'lara doğru gidiyor olmasını bununla açıkladı kendi kendine. Yıllarca o, Kevin ve Connor kardeş kadar yakın olmuşlardı. Mack ile Will de onlarla takılıyordu. Beraber top oynamış, körfezde balık avlayarak boş günlerini geçirmiş, sıcak yaz akşamlarında birlikte birkaç birayı devirmişlerdi. O'Brien kardeşler, Bree'den ötürü onu her şeye dahil etmişlerdi. Jake Kevin'e, kasabada hiç değilse birinin, mutlu olduğu sürece evlenme sebebine önem vermediğini göstermek istiyordu.

Aynen düşündüğü gibi Kevin, Trace ve Connor'ı ön bahçede futbol oynarken buldu. Kevin geldiğini fark etmeden Jake sıçrayıp arkadaşının pasını havada yakaladı.

"Hey, sen de nereden çıktın?" diye sordu Kevin, yüzüne bir gülümseme yayılarak. Jake'in sırtına hafifçe vurdu ve ardından topu Connor'a atıp Jake'i kenara çekti. "Seni görmek güzel."

"Dedikodular, kutlamaların sırada beklediğini söylüyor," dedi Jake, Connor ile Trace'den uzaklaşırlarken. Buraya, seninle evlenme talihsizliğini yaşayan kadına üzüntülerimi bildirmeye geldim. Nerede o?"

"Abby, Bree ve Jess'le birlikte aşağı sahilde," dedi Kevin. "Ona, benimle nasıl başa çıkacağının inceliklerini anlatıyorlar."

Jake, korkmuş gibi davrandı. "Sen de buna izin mi veriyorsun?"

Kevin, içten içe güldü ama yüz ifadesi düşünceliydi. "Kız kardeşimin kasabaya geri dönmesinden sonra aranız nasıl?"

"İdare ediyoruz," dedi Jake.

Kevin ona sert bir bakış attı. "İçimden bir ses bunun ifade etmeye çalıştığın kadar kolay olmadığını söylüyor."

"Sana yalan söyleyecek değilim. Bazen berbat gidiyor," diye doğruladı Jake. "Ama benim açımdan yeterli." Diğer iki adama doğru işaret etti ve onların da duyacağı kadar sesli

BELONGS TO SOLVES TEAM

bir şekilde, "Bence sahile inip muhabbetlerini bölmeliyiz. Ne dersiniz?" dedi.

"Evet derim," diye istekle onayladı Kevin.

"Görünüşe göre gelinini görmeden on dakikadan fazla geçiremiyor," dedi Connor, onlara katılırken.

Kevin bunu inkâr etmeye bile kalkmadı. "Yalnızca bekle, kardeşim. Bir gün karşına doğru kadın çıkar ve sen de başını hukuk kitaplarından yeterince kaldırıp geri sayıma başlarsın. Jake neden bahsettiğimi biliyor, öyle değil mi? Ya sen, Trace?"

Trace derin bir of çekti ve başını salladı. "Kesinlikle öyle."

"Bence de," diye katıldı Jake. Gerçek şu ki, kanına işleyen o kadın şu anda sahilde, Kevin'in yeni eşiyle birlikteydi. Ve bunu bilerek, içini kıpırdatmaya başlayan o küçük beklentiye engel olamıyor gibiydi.

Mick, yıllardır böyle bir ferahlık hissetmemişti. Şahane bir sonbahar günüydü, deniz esintisi serin, güneşse sıcaktı. En güzeli, bütün ailesi etrafındaydı. Megan'a döndü.

"Dünyada bundan daha güzel bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu, bakışları avluda hazırlıksız yapılan Amerikan futboluna çevriliyken. Carrie ile Caitlyn bile büyüklerle birlikte koşuşturuyorlardı. Hatta Carrie, onu havaya kaldırıp topla birlikte taşıyan Kevin dayısından aldığı bir iki pasla az önce bir gol atmıştı.

"Hiçbir şey," dedi Megan, gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldarken.

"Hey, Meggie, ağlıyor musun?" diye sordu Mick.

Başını salladı. "Sanırım ağlamak üzereyim," dedi kısık bir sesle. "Böyle bir günü bir daha yaşayacağımı sanmıyordum." Mick'e döndü. "Teşekkür ederim."

"Ben ne yaptım?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Buraya gelmem için ısrar ettin. Bütün bunları göremeyebilirdim. Ya inat edip Kevin ve geliniyle tanışma fırsatını kaçırsaydım?"

"Böyle bir şey asla olmazdı. Eğer ikna gücüm işe yaramasaydı, sürprizle ilgili gerçeği sana söyleyecektim. Kevin'in eve geleceğini öğrenince uzak kalamazdın."

"Keşke düğünde de olsaydım," dedi özlem dolu bir halde. "Keşke beni yanında isteseydi."

Mick onun eline uzandı ve hızlı bir şekilde sıktı. "Biliyorum ama bu düşünceyi ona açmaya korktum. İkiniz uzun zamandır konuşmuyordunuz."

Megan iç çekti. "Benim hatam, farkındayım."

"Olanlar onu hayal kırıklığına uğrattı, Meggie. Senin başka bir adamla görülmenle ilgili dedikodular onu olumsuz etkilediğinde yaşı küçük değildi. Sonra da çıkıp gittin."

"Ve o da senin yanında oldu. Bunun için onu suçlayamam. Belki meseleyi başka türlü çözseydim, ilişkide biraz daha ısrarcı olmayı deneseydim, yine de bir anne gibi davranmaya devam etseydim..."

Mick, sesindeki derin acıyı duyabiliyor, bunu yatıştırmak için bir şeyler yapabilmeyi diliyordu. Gerçek şuydu ki, her ikisi de olayların böyle sonuçlanmasının sorumluluğunu taşıyordu. Megan'ın, çocuklarıyla arasını düzeltmek için özel bir çaba sarf etmesi gerekebilirdi ancak Mick'in payına düşen, durumu kolaylaştırmaktı. Bir baba olarak fazlasıyla uzak kalmıştı ama yine de acı bir boşanmanın ardından çocuklarıyla arasında bir bağ oluşturmak için ondan daha fazla zamanı olmuştu. Megan'ın her ziyaretinden sonra annesi her şeyin ne kadar kötü gittiğini anlatmıştı. O zamanlar her ne kadar öfkeli olsa da, onun için neredeyse üzüldüğünü hissetmişti.

BELONGS TO SCANS TEAM

"Kevin'in seni affettiği açıkça ortada," dedi Mick. "Dün seninle karşılaştığında yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Şaşkındı, o kadar. Bugün mesafeyi nasıl koruduğunu fark ettin mi?"

"Bu zamanla düzelecek, Meggie. Geçmişi telafi etmek bir anda olmuyor."

Ona alaycı bir şekilde baktı. "Bunun farkında olmana sevindim."

"İkimizin de bağışlaması ve unutması gereken çok şey olduğunu biliyorum," diye kabul etti. "Fakat yine de ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Bir an tereddüt etti, ardından parmaklarını onunkilere doladı. "Öyle umuyorum, Mick."

"Hey, babalık, eğlenceyi kaçırıyorsun," diye bağırdı Connor. "Bu oyunu oynayamayacak kadar yaşlandın mı?"

Megan içten içe güldü. "Eyvah, doğru duyduysam bu bir meydan okumaydı."

Mick ayağa kalktı. "Genç bir züppenin bana yaşlı ve işe yaramazmışım gibi davranmasına müsaade etmem."

"Bir şey kırmamaya dikkat et," dedi, sempati kazanmak için basamaklardan mahsus topallar gibi inerken.

Mick, bahçedekilere katıldığında ısınma hareketleri yapmaya çalışarak büyük bir gösteri sergiledi. "Buraya gel, Caitlyn. Seninle bir takım olalım mı?"

Caitlyn gülümsedi. Saçının örgülerinden biri gevşemişti. Ötekinden de pembe bir fiyonk sarkıyordu ve yanakları da pespembeydi. Kollarını kaldırdı, Mick onu kucağına alıp kulağına fısıldadı. O da kıkırdadı.

"Tamam, büyükbaba Mick. Hadi yapalım," dedi büyük bir istekle.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Ellerini birbirine vurdular, sonra onu bıraktı. Topu pas alınca önce kavradı ve sonra torununa attı.

"Hadi kızım," dedi.

Caitlyn güçlükle ilerledikten sonra afallamış bir ifadeyle arkasını döndü. "Ne tarafa?"

Mick henüz cevap veremeden kız kardeşi ona yetişerek peşinden gitti. Sonrasında Carrie bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Kazandık! Kazandık!"

Mick ona abartılı bir kızgınlıkla baktı. "Kazandık da ne demek? Bu benim ilk oyunum değil miydi?"

"Ve kaybettin, büyükbaba Mick."

Etrafında dönüp diğerlerine baktı. "Şimdi bana tuzak mı kurdunuz, kendi babanıza?" diye sordu öfkeyle.

Connor sırtına hafifçe vurdu. "Aynen öyle. Hadi şimdi gidip birer bira içelim. Bu, kaybetmenin acısını unutturacaktır."

"Birazdan biftekleri kimin pişireceğini hepinizin bildiğini zannediyorum," diye alay etti. "Aşçıyı gerçekten kızdırmak istiyor musunuz?"

"Aslına bakarsan barbeküden ben sorumluyum," diyerek onu bilgilendirdi Connor. "En son yaklaşmana izin verdiğimizde bütün hamburgerleri yakmıştın. Korkunç bir şeydi."

"Bir adamla kendi evinde bu şekilde konuşmak..." diye söylendi ve verandadaki sallanan sandalyesine geri döndü. "Bu nankör heriflerin az önce bana nasıl davrandıklarını gördün mü?" diye sordu Megan'a.

"Sana hayranlık duyar gibi," dedi, yeniden sesindeki o özlem dolu ifadeyle. "Bana karşı hâlâ temkinli davranıyorlar, Abby dışında yani. Onların benimle de böyle şakalaşmaları için her şeyi verirdim."

BELONGS TO KAYOS TEAM

"Biraz zaman ver," dedikten sonra bir an Bree'nin diğerlerinden ayrıldığını fark etti. Megan'ı hafifçe dürttü. "Şunu görüyor musun?"

"Neyi?"

"Bree yalnız başına uzaklaştı."

"Benim gördüğüm, gözlerini Jake'ten alamadığı," diye karşılık verdi Megan.

Mick kaşlarını çattı. "Her neyse, burada ne arıyor?"

"Abby, Kevin'i kutlamak için geldiğini söylüyor, yani kalması için kesinlikle o ısrar etmiştir."

"Pekâlâ, burada olması Bree'nin canını sıkıyorsa ondan gitmesini isteyeceğim," dedi Mick sandalyesinden kalkarak.

"Hayır," dedi Megan birden. "Onlar yetişkin. Bunu kendi başlarına halledeceklerdir."

"Fakat burası Bree'nin evi. Neden kendi evinde rahatsız hissetmek zorunda kalsın ki?"

"Çünkü burası Kevin'in de evi ve o Jake'in kalmasını istiyor."

O konuşurken Mick, Jake'in bahçenin öte yanına, Bree'nin tarafına geçişini izledi. Yanındaki bir sandalyeye oturdu. Bree'nin yüzündeki ürkek ifade nihayet kayboldu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uzun bir muhabbetten sonra Jake elini tuttu ve diğerlerine katılmak üzere çekip götürdü.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Megan, memnun görünerek. "Üstesinden geleceklerini söylemiştim."

"Bir sorun olduğunu fark ettiği için hakkını vermeliyim," dedi Mick gönülsüzce.

Megan kahkahayı bastırdı. "İçimden bir ses, söz konusu Bree olunca Jake'in hemen hiçbir şeyi kaçırmadığını söylüyor."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Peki, ikisi birbirine bu kadar âşıksa neden bununla yetinmiyorlar?" diye sordu sabırsızca. "Yeterince olgunlar ve etrafımızda birkaç torun daha olsa hiç fena olmaz."

Megan bu soruya iç geçirdi. "Keşke bilseydim ama bence, sadece birkaç torunun daha olsun diye bir araya gelmelerini istediğini ikisinden birine söylemen iyi bir fikir değil."

"Sanırım bu konuda haklısın," diye kabullendi. Ona umut dolu bir bakış attı. "Üstü kapalı bir imada bulunmaya ne dersin?"

Ona azarlayan gözlerle baktı. "Bunu unut. O kadar usta değilsin."

"O halde sen yap," diye öneride bulundu.

"Hiçbirimiz bu işe karışmayacağız," dedi kesin bir dille. "Benim buna hakkım yok, seninse inceliğin."

"Saçmalık!"

"Ciddiyim, Mick. Bu meseleden uzak dur."

Mick onun haklı olduğunun farkındaydı ama mutluluk bu kadar yakın görünürken kızının üzgün olduğunu düşünmek canını yakıyordu.

BELONGS TO KAVUS TEAM

17

Bree, Jake'in Kevin'e hoş geldin demek ve evliliğini kutlamak için geleceğini tahmin etmemişti fakat ziyaret etmesiyle birlikte Kevin'in, kalması konusunda ısrar etmesi de onu şaşırtmamıştı. Jake'in, ailesine nasıl uyum sağladığını izlerken beraberinde birçok anıyı da hatırlamıştı. Her şey daha farklı olsaydı eğer, bu gördüklerine sahip olabilirlerdi. Jake, O'Brien ailesinin bir parçası olurdu. Bebekleri yaşasaydı, kız ya da erkek, Abby'nin ikizlerinden bile önce doğup ilk torunları olacaktı. Bree'nin geçen gün hissettiği bütün o özlem ve pişmanlık duygusu, adeta erişilmez görünen bir gelecek isteğiyle birlikte çoğalarak geri gelmişti.

Günün büyük bir bölümünde, ona neredeyse bir yabancı gibi davranmasının ailedeki kimse tarafından yadırganmayacağını bilerek mesafeyi dikkatle korumuştu. Onlara katılmak yerine gözlem yapması alışıldık bir durumdu. Fakat Bree, Jake'in bundan dolayı suçluluk hissedeceğini hesaba katmamıştı.

Bahçenin karşısına geçip ona doğru yöneldiğinde Bree kaçıp sahile gitme isteğine direndi. Her halükârda peşinden gidecekti.

"Burada yalnız başına ne yapıyorsun?" diye sordu, eğilip yanındaki sallanan sandalyeye oturarak. İki sandalye de her zamanki yerlerinden körfeze bakacak şekilde çevrilmişti. Jake'le Bree şu an onların üzerinde oturarak ailenin geri kalanını izleyebiliyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Anın tadını çıkarıyorum," dedi. "Kim bilir bir daha ne zaman böyle birlikte olma fırsatımız olur."

Jake kaşlarını çattı. "Kevin için mi endişeleniyorsun?"

"Elbette. Tehlikeli bir yerde tehlikeli bir iş yapıyor."

"Bunun eğitimini aldı," diye hatırlattı ona. "Hem artık düşünmesi gereken bir karısı olduğuna göre çok daha dikkatli olacaktır."

"Biliyorum ama bu endişelenmeme engel olmaya yetmiyor."

"O halde, burada oturmak yerine oraya gidip onunla zaman geçirmen gerekmiyor mu? Benden mi çekiniyorsun?"

"Hayır," dedi hemen, ardından gözlerine bakıp iç geçirdi. "Evet."

"Eğer istersen giderim," diye öneride bulundu.

"Sorun da bu," dedi. "Gideceğini biliyorum ama bunu istemiyorum. Burada olman çok hoşuma gidiyor, özellikle de aramızda olanları düşününce. Farklı kararlar verseydim her şey nasıl olurdu diye merak edip duruyorum."

"Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın," diye itiraf etti isteksizce. "Hiç kuşkusuz canım yandı ama benden sadece yeni maceranın bir parçası olmamı isteseydin belki de Chicago'ya gitmene izin verirdim. Aksine, oraya geldiğimde bir yabancı gibi hissettim." Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ve tabii Marty vardı."

Bree, Jake onu başka bir adamla bulduğu için büyük bir suçluluk hissediyordu. "Çok özür dilerim. O şekilde öğrenmeni hiç istemezdim. Yüzündeki ifadeyi görene kadar Marty'ye ne kadar âşık olduğumun farkına bile varmamıştım." Göz ucuyla Jake'e baktı. "Aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorsun. En azından o zamanlar."

Kuşkuyla baktı. "Göründüğü gibi değildi yani," dedi kısaca.

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Bir gün bunları geride bırakabilecek miyiz?" diye sordu, sesindeki özlemi saklamaya hiç kalkışmadan.

Jake sustu, soğuk bir yüz ifadesiyle. "Bunu ne zamandır düşünüyorum, özellikle de bugün," diye itiraf etti. "Haklı olabilirsin."

Bree şaşırmış gibiydi. "Ciddi misin?" dedi coşkulu bir şekilde. "Hangi konuda?"

"Çok tuhaf. Az önce hiç değilse arkadaş olmayı denememiz gerektiğini söyledim ve bunu yapmanın tek yolu tıpkı bugün yaptığımız gibi ara sıra beraber vakit geçirmek."

Bree buna gizlice güldü. "Bugün beraber vakit geçirmiyoruz. Aynı ortamda bulunuyoruz. Daha önce sahilde bana merhaba dediğinden beri bugün ilk kez tam anlamıyla konuştuk."

Ayağa kalktı ve elini tuttu. "O zaman gel ve benimle yemeğe otur. Hakiki bir sohbetle belki birkaç kahkahayı paylaşırız. Aynı eski günlerdeki gibi."

Bu teklif kahkaha atması için yetti. "Gerçekten ailem etrafımızdayken özel bir konuşma yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Eskiden öyle yapardık. Hatta çoğu pazar, öğleden sonralarını böyle geçirirdik."

"Ve o zamanlar ikimizi birlikte görmeyi doğal karşılarlardı çünkü her zaman birlikteydik. Bizi yalnız bırakırlardı. Bahse girerim bugün aynı şeyi denesek, bu partideki yetişkinlerin hepsi aramıza katılmak için bir bahane bulur."

"O halde kalabalığın bir parçası olur, fazla konuşmak zorunda kalmayız," diye karşılık verdi. "Hadi ama. Nasıl geçerse geçsin, bu bir başlangıç olacak."

Bree, çekincelerine rağmen ayağa kalktı ve elini eline bıraktı. Uzun zamandır yeni bir başlangıç istiyordu ve Jake sonunda

BELONGS TO SAVOS TEAM

ona bunu sunuyordu. Nasıl geri çevirebilirdi ki? "Peki, yapalım ama uyarmadı deme."

Bahçenin öte yanına geçmek üzereydiler ki Bree başını kaldırıp ona baktı ve sinsice sordu. "Aramızda neler olduğunu ilk merak edenin hangisi olacağına bahse girmek ister misin?"

İçten içe güldü. "Çok kolay. Şansımı babandan yana kullanıyorum."

"Mümkün değil," diye karşılık verdi. "Kesinlikle Abby olacak."

"Peki, bahis ne olacak?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktı. "Akşam yemeği," dedi duraksamadan. Bu, onun yaptığı başlangıcı devam ettirmek için iyi bir fırsattı ve Bree bu fırsatı değerlendiriyordu.

Jake, bu dakikadan sonrası için hiçbir şey planlamamış gibi derin bir nefes aldı. "Akşam yemeği?" diye tekrar etti. "Seninle ben?"

Başını salladı. "Var mısın?"

"Kazanan yeri ve zamanı belirler, kaybedense hesabı öder. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle."

Bir süre, gözlerini ona dikerek duraksadı. "Pekâlâ, o halde varım."

İki dakika sonra Abby onlara katıldığında, Bree Jake'e zafer dolu bir bakış attı. "Salı gecesi, Brady'nin yerinde," dedi bir solukta.

Jake biraz sarsılmış görünse de başını salladı. "Bu bir randevu o zaman," dedi. "Bir bira daha alacağım. Bir şey ister misin?"

"Diyet soda."

"Abby?" dedi Jake. "Sana da bir şeyler getireyim mi?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Yok, iyi böyle. Trace bana büyükannemin bugün için pişirdiği hindistancevizli kekten bir parça getirmeye gitti ama içimden bir ses, mutfakta kızlarla krema kâsesindeki kaşığı kimin yalayacağı üzerine kavga ettiklerini söylüyor."

Jale uzaklaştığı gibi Abby merakla Bree'ye baktı. "Pekâlâ, dökül bakalım. Neden Brady'nin yerinden bahsettiniz?"

"Konuşmayı duydun. Salı gecesi randevumuz var."

"Ama bana öyle geliyor ki bunun benim gelişimle bir ilgisi vardı."

Bree başıyla onaylayıp gülümsedi. "Ve sana da teşekkür etmek istiyorum."

"Neden?"

"İkimiz arasında neler olduğunu en çok hanginizin merak edip yanımıza geleceğine bahse girmiştik. O babamı seçti. Ben de seni."

Abby ona dik dik baktı ve sonra kahkahaya boğuldu. "Senin ancak emin olduğun bir şey için iddiaya gireceğini bilmiyor muydu?"

"Belli ki hayır. Hesabı ödeyeceğini anladığında yüzünü kaplayan telaşı gördün mü?"

Abby kahkaha attıktan sonra düşünceli bir şekilde durakladı. "Bir dakika, babam gelirse ödül ne olacaktı?"

"Aynı şey ama ben ödeyecektim."

Abby, kendinden memnun bir ifadeyle baktı. "O halde bana öyle geliyor ki sen her halükârda kazanacaktın ve Jake, tam olarak neyle karşılaşacağının farkındaydı. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Bree, bahsi bu açıdan değerlendirmemişti. Belki de aklı kız kardeşininki kadar sinsice çalışmıyordu. "Ne?" diye sordu.

"Sadece seninle çıkmanın bir yolunu arıyordu ama bunu sana sormak zorunda kalmayacağı bir bahane bulmalıydı."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree gözlerini ona dikti. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana kesinlikle öyle geliyor."

Bree geriye yaslandı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Abby ayağa kalktı. "İşte geliyor, ben de gideyim. Sanırım işler yoluna giriyor, tatlım. Kendini akışına bırakmak için kolları sıva."

Bree tam da bunu yapmak için fazlasıyla istekliydi. Sadece bu süreçte boğulmamayı ümit ediyordu.

Jake, Bree'yle Brady'nin yerinde buluşmayı planlamıştı. Bu sahil restoranının, Chesapeake Kıyıları'ndaki birçok yerden daha hoş bir havası vardı. Yerlilerin çoğunun olduğu gibi onların da romantik bir akşam yemeği için bir zamanlar en sevdikleri yerdi. Kasabanın en iyi yemeklerinin burada oluşundan mı yoksa hiç kuşkusuz canlandıracağı anılardan dolayı mı Bree'nin burayı seçtiğini merak etmeden duramıyordu.

Oraya vardığında, Bree masada oturuyordu. Gözlerinin rengini vurgulamakla kalmayıp kıvrımlarını da ortaya çıkaran açık mavi bir kaşmir kazak giymişti. Mum ışığındaki güzel görüntüsüne o kadar odaklanmıştı ki sandalyesini çekene kadar önünde duran kâğıt yığınını fark etmedi.

"Bunlar da ne?"

"Taslaklarım, yani şimdiye dek yazdıklarım. Okumak istediğini söylemiştin."

Sırıtmamak için kendini zor tuttu. "Ve sen bunları randevumuzun olduğu gün getirdin. Sohbetin yavaş ilerleyebileceğini mi düşünüyordun?"

O sırada dudakları büküldü. "Aklıma gelmedi ama bu tür şeylerin nasıl gideceğini asla bilemezsin. İlk randevular hileli olur."

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Bu ilk değil ki."

"Öyleymiş gibi hissediyorum."

Ne demek istediğini tam olarak biliyordu. Bütün gün bu geceyi düşünmekten gerilmişti. Zaman kazanmak için kâğıtları Bree'nin yanında getirdiği zarflara koydu ve yere bıraktı.

"Bence bir iki saat sohbet etmeyi başarabiliriz," dedi sonunda. "Kardeşinle başlayalım. Büyük sürpriz hakkında ne düşünüyorsun? Ve tabii Georgia hakkında?"

"Onu sevdim," dedi Bree. "Hem Kevin ona sırılsıklam âşık ve önemli olan da bu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Jake, bu ani düğünle ilgili kendi kuşkularını bile gizlemeye çalışmadan. Yıllar sonra bile bir insanı ilişkiyi sürdürecek kadar iyi tanımanın imkânsız olduğunu herkesten iyi biliyordu. "İkisi sadece birkaç aydan beri birbirini tanıyor."

"Fakat Irak'taki ortam gergin," diye karşı çıktı. "Her çeşit duygunun çoğaldığını ve anı yaşamaya gerçekten ihtiyaç duyulduğunu zannediyorum."

"O duyguların gerçek ve kalıcı olup olmadığını görmek için eve geri dönmeyi beklemekten başka çare yok."

Bree onu dikkate inceledi. "Bütün bunları aramızda olanlardan ötürü söylüyorsun, değil mi? Aşkın en iyi şartlarda bile kalıcı olduğuna inanmıyorsun."

"Evet, inanmıyorum," diye kabul etti.

Yüz ifadesi üzgün bir hale büründü. "Ah, Jake, hayatını böyle kötümser bir yaklaşımla sürdüremezsin. Mutluluğa açık olmazsan onu bir daha nasıl bulabilirsin?"

"Ben yeterince mutluyum," dedi kendini savunarak. "Şirketim büyümeye devam ediyor ve bol miktarda zaman ayırmayı gerektiriyor. Ailem, arkadaşlarım var. Daha neye ihtiyacım olur ki?"

BELONGS TO SOLVE TEAM

"Aşk," dedi sessizce.

"Daha önce yaptım. Sonucu pek iyi olmadı."

"O benim hatamdı, senin değil." Ona ciddiyetle baktı. "Birini suçlaman gerekiyorsa beni suçla ama bundan dünyadaki bütün kadınları sorumlu tutma. Geçtiğimiz altı yılda muhakkak harika kadınlarla tanışmışsındır."

"Aşk hayatımla ilgili beni sorgulamaya kalkma," dedi katı bir şekilde, o gittiğinden beri ne kadar zavallı bir halde olduğunu kabul etmek istemeyerek.

"Arkadaşlar böyle meseleleri birbirleriyle paylaşırlar," diye karşı çıktı.

Jake, nasıl bir tepki vereceğini görmek için Marty'den söz açarak onu konuşmaya dahil etmeyi düşündü. Bunu yapmamasının tek sebebi onun hakkında hiçbir şey duymak istememesiydi. Bir araya geleceklerse, Martin Demming'i arkada bırakmak bunun için büyük bir adım olacaktı.

Onun yerine, uyarı anlamına gelen sert bir bakış attı ve ardından menüyü eline aldı. "Yengeç yemeği almayı düşünüyorum. Sen hangisini beğendin?"

Bir an meseleyi uzatacağını düşündü ama Bree sonunda iç çekerek kendi menüsüne uzandı. "Izgarada kaya balığı genellikle güzel oluyor," dedi isteksizlikle.

"Şarap mı, bira mı?"

"Bira iyi."

"Salatanda küflü peynir ister misin?"

Ona tuhaf bir şekilde baktı. "İyi bir hafızan var."

"Bazı şeyler için geçerli," dedi, kendini bildiğinden beri bu restoranda çalışan garsonu el işaretiyle çağırarak.

"Ne arzu edersiniz?" diye sordu Kelly. "Sanırım tahmin edebilirim. Jake, senin için yengeç yemeği, Bree için de kaya balığı, küflü peynir soslu iki salatayla iki bira."

BELONGS TO SOLVES TEAM

Bree kahkaha attı. "Tahmin edilmemiz daima bu kadar kolay mıydı?"

Kelly başını salladı. "Değiştirdiğiniz tek şey garnitürlerdi. Bu gece hangilerinden olsun? Patates kızartması, fırında patates, patates salatası, lahana salatası ya da yeşil fasulye?"

"Fırında patates," dedi Jake.

"Ben de yeşil fasulye istiyorum," dedi Bree.

Kelly başıyla onayladı. "Hemen biralarınızı alıp geleceğim. İkinizi yeniden bir arada görmek güzel."

O uzaklaşırken Bree geri çekildi. "Bu iyi değil. Sabaha kalmaz kasabadaki herkes bu yemeğin ne anlama geldiğini konuşmaya başlar. Yeniden sevgili miyiz? Sadece iş yemeği mi? Yoksa bir araya gelen iki eski arkadaş mıyız? Buraya gelmeyi teklif etmeden önce bunu düşünmeliydim."

"Nerede yersek yiyelim yorum yapacaklardır. Chesapeake Kıyıları dedikoduyu sever."

"Bu canını sıkmıyor mu?"

"Senin için sorun değilse ben umursamam," dedi omuz silkerek. "Sen gittikten sonra bütün dedikoduları duymazdan gelme konusunda oldukça başarılıydım."

Bree, yüzünde rahatsız bir ifadeyle durgunlaştı. "Jake, şeyi bilen var mı? Bilirsin işte... Hiç dedikodu oldu mu, yani bebekle ilgili?"

Çocuk mevzusu açılınca Jake donup kaldı. "Hayır," dedi sert bir şekilde. "Biz de bundan bahsetmesek iyi olur."

"O zaman nasıl ilerleme kaydedeceğiz?" diye sordu makul bir şekilde.

"Belki o noktaya gelmeyiz. Belki de bu yüzden yemek kötü bir fikirdi. Geçmişi gündeme getirmeden yarım saatimiz bile geçmedi."

BELONGS TO KAVOS TEAM

"Çünkü olanlar önemli. Onları görmezden gelmek işe yaramıyor."

Jake öfkelendi. "O zamanlar senin için önemli olmadığı bir gerçek. Hatta hamileliğin sona erdiğinde tamamen rahatlamış görünüyordun. İlk uçakla Chicago'ya gitmek için sabırsızlanıyordun."

"Dışarıdan öyle göründüğünün farkındayım."

"Aynen öyle görünüyordu, Bree," dedi hiddetle. "Öyleydi de."

Tam karşılık verecekken Jake onu durdurdu. "Şimdi insanları gerçekten konuşturacak bir tartışmaya girmeden bu konuyu kapatalım."

"Açıklamam için bana bir şans vermeyecek misin?" diye yalvardı.

"Açıklanacak bir şey yok. Sen bebeğimizi kaybettin ve çabucak yoluna devam ettin. Bunun pek yanlış anlaşılacak yanı yok."

Bree'nin aniden ayağa kalkması onu şaşırttı. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan konuşacak bir şeyimiz yok demektir. Benim için yalnızca bir şey yapmanı istiyorum. Şimdiye kadar yazdıklarımı okumanı. Belki o zaman olayların benim tarafımdan nasıl göründüğü hakkında bir fikrin olur."

Jake paniğe kapılarak yerdeki pakete baktı. "Bunun bir kurgu olduğunu söylemiştin. Bizimle ve olanlarla mı ilgili?"

"Evet, kurgu," diye cevap verdi. "Ama o duyguları yaşadım, Jake. Buna inanmayabilirsin ama yaşadım. Aksi halde bu kadar etkili bir şekilde yazabileceğimi zannetmiyorum. Ayrıca onları daha önce kâğıda dökebilir miydim, bilemiyorum. Hâlâ çok tazeydiler."

İnanamayarak baktı ona. "Senin için üzülmemi mi bekliyorsun? İstediğin her şeye sahip oldun. Bebek de yoktu.

BELONGS TO SOYUS TEAM

Hayalinin peşinden Chicago'ya kadar gittin. Hiçbir şeyi kalmayan bendim."

Şiddetli ses tonuyla ürküp geri çekildi. "Ne yazdığımı oku, Jake. O zaman tekrar konuşuruz."

Konunun sonsuza dek kapandığını söyleyemeden Bree arkasını döndü ve Kelly yemeklerle yaklaşırken oradan uzaklaştı. Bree'nin geri kaçmasına öfkelendi.

"Gidiyor mu?"

Jake başıyla onayladı. "Elbette gidiyor. Her zaman yaptığı şey," dedi acı bir şekilde. Ayağa kalkıp Kelly'ye bir avuç dolusu banknot uzattı. "Bu yemeği karşılar. Çok üzgünüm."

Yaşlı kadın ona şefkatle baktı. "Ah, Jake, ben de. Sizi beraber gördüğümde, düşündüm ki..." Sesi kısıldı.

Jake omuz silkti. "Bazı şeyler her zaman göründüğü gibi değildir."

Ve ne kadar isterseniz isteyin, bazı insanlar onlardan beklediğiniz gibi davranmazlardı.

Jake, yarıda kesilen o yemekten sonra Bree'yle herhangi bir temasa girmekten tekrar kaçındı. Öğle vakitlerinde Sally'nin yerine bile uğramamaya başladı ama bunun üzerine Will ile Mack'in onu araması uzun sürmedi.

Bir akşam lise sahasında basketbol oynarken Mack sıradan bir şekilde sordu. "Bree'yle yeniden çıkıyor musunuz?"

"Hayır," dedi kısaca.

"Görünüşe göre Mack'in bu kurnaz girişimi sadece zaman kaybı," dedi Will. "Geçen hafta seni Brady'nin restoranında bırakıp gittiği doğru mu?"

"Fazlasıyla," dedi Jake, mükemmel bir turnike yapmak için sahanın aşağısına doğru koşarak. Ne Mack, ne de Will onu

BELONGS TO KAVOS TEAM

engellemeye kalkıştığı için kolay olmuştu. Belli ki onları hiç de ilgilendirmeyen işleri araştırmakla çok daha alakalıydılar.

"Demek bu yüzden son bir haftadır yemek zamanlarında bizi atlatıyorsun," diye sonuca vardı Will. "Sadece Bree'den ve kafeden mi, yoksa ana caddenin sınırlarının dışında kalan bütün yerlerden mi kaçıyorsun?"

Jake, onun bu alaycılığı karşısında kaşlarını çattı. "Aramıza biraz mesafe koysak iyi olacak, hepsi bu."

"Pekâlâ, biz de Brady'nin yerine ya da pizza dükkânına gideriz," diye öneride bulundu Mack. "Nereye istersen oraya gideriz."

"Bree'yle benim aramda olanlar yüzünden rahatınızı bozmak zorunda değilsiniz."

"Hey, biz bir takımız," dedi Will. "Sen nereye biz oraya." Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ne olduğundan bahsetmek ister misin?"

Jake onu itip isabetli bir atış daha yaptı. Bundan keyif almaya başlıyordu. Genelde daha fazla rekabet ederlerdi. Bu oyalanma yöntemi tamamen işe yarıyordu. Oyun oynadıkları zamanlarda onlara zihinlerini meşgul edecek ve tercihen aşk hayatıyla ilgili olmayan konular vermeliydi.

Will, sessizliğe aldanmadı. "Jake? Seni dinleyeceğimizi biliyorsun. Yargılamayacağız da."

"Kendi adına konuş," dedi Mack. "Gidip Bree'yi azarlayasım var."

Jake olduğu yerde kaldı ve ona sert bir şekilde baktı. "Bu meseleden uzak dur. Ciddiyim, Mack."

"Kaçıp giderek seni başından savması yeterince kötü değil miydi? Lütfen, sana yeniden acı çektirmesine göz yumacağını söyleme bana."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Acı çekmiyorum," diye yalan söyledi Jake. "Hatta siz ikiniz Doktor Phil gibi davranmadan birkaç dakika kadar önce, arkadaşlarımla basketbol oynayarak hoşça vakit geçiriyordum."

Will, televizyonların en meşhur ruh doktorunun adı geçince abartılı bir şekilde ürperdi. "Peki, oynayalım," dedi, Jake'in sıradaki atışını engellemek için saldırgan bir pozisyon aldı. Omurgalarındaki dirseği onu neredeyse soluksuz bıraktı.

"Ben ve benim boşboğazlığım," diye homurdandı, nefesini tutup ağrıyan tarafını ovuşturarak. "Beni dilediğinizce analiz etmenize izin vermeliydim."

Will içten içe güldü. "Bunu sen istedin. Ben ruhunu çözümlemeye her zaman hazırım çünkü çok ilginç bir iş."

"Bence bu konuları kapatalım ve benim mekânıma gidip biralarımızı içelim," dedi Mack. "Yoruldum."

"Sahada yarım saat geçirdikten sonra mı?" diye sordu Jake şaşkınlıkla.

"Dün gece geç vakitlere kadar dışarıdaydı," diye açıkladı Will. "Susie O'Brien, bir konser için kendisini Washington'a götürmesini istemiş."

Jake'in dudakları aniden kıpırdadı. "Şimdi de onun için şoförcülük mü oynuyorsun? İşe yarıyor mu? Aynı zamanda flört de ettiniz mi? Belki de arka koltukta oturup seviştiniz?"

"Canın cehenneme," diye söylendi Mack. "Hayır, flört etmedik."

"Konser boyunca dışarıda beklemek zorunda mı kaldın, yoksa sana ta balkonda bir koltuk mu ayırtmıştı?" diye alay etti Jake.

"Birlikte oturduk, tamam mı? Tatmin oldun mu?"

Jake kahkaha attı. "Hayır, ama belli ki siz de olmamışsınız."

"Susie'yle ben arkadaşız," dedi Mack.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Doğru, Bree'yle ben de son zamanlarda kendimize bu hikâyeyi anlatıyoruz," diye karşılık verdi Jake. "Sizi bilmem ama benim açımdan pek de işe yaramıyor."

Will bu itirafa sevinmiş gibiydi. "Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi hevesle. "Birkaç biradan sonra ikinizi de bülbül gibi konuşturacağım."

"Ben yokum," dedi Jake. "Eve gidiyorum."

"Ben de," dedi Mack. "Will, bu gece kafasını şişirebileceğin başka birilerini bulman gerekecek."

"Oyunbozanlar."

"Hey, sana ücret ödeyen bir defter dolusu hastan var. Onların sorunlarıyla ilgilen," diye tavsiyede bulundu Mack.

Will sırıttı. "Ama sizinkiler çok daha ilgi çekici."

"İyi geceler, Will," dedi Jake. Onu sahanın ortasında bırakarak uzaklaştı.

"Yarın görüşürüz," diye bağırdı Mack. "Pizzacıda buluşalım. Herkese uyar mı?"

"Bana uyar," dedi Jake.

Will ağır ağır iç çekti. "O halde, görüşürüz." Yüz ifadesi birden canlandı ve gözünde tehlikeli bir ışıltı belirdi. "Belki Bree ile Susie'ye de bu yemekten bahsederim."

Mack ve Jake ona doğru döndü. "Hiç komik değil," dedi Mack.

"Kesinlikle," diye ekledi Jake, desteklemek adına.

Will etkilenmiş görünmüyordu. "Bence hayatımızdaki sorunlarla yüzleşmek, onlar yokmuş gibi davranmaktan daha sağlıklıdır."

"Sen her dakika onları gündeme getirirken nasıl yokmuş gibi davranabiliriz?" diye sordu Jake.

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Bree ve Susie'den bahsedince canınızın bu kadar sıkılması oldukça manidar," dedi Will.

"Eğer bu konuda çeneni kapatmazsan yemin ederim yanıma fıstık ezmeli ve reçelli sandviç alıp onları ofisimde yemeğe başlarım," diye ilan etti Jake.

"Kaçmak," dedi Will, başını imalı bir şekilde sallayarak. "Çok açıklayıcı."

Jake, fikrini alıp ne yapması gerektiğini ona söylerdi ama yan sahada oynamakta olan bir grup liseli çocuk vardı. Gelecek nesillere iyi örnek olmak gerektiğine yürekten inanıyordu.

Bunu yapmak yerine, hemen arkasındaki Mack'le birlikte uzaklaştı.

"Bree ile Susie'yi gerçekten yemeğe davet edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Mack.

"Eğer bunu yaparsa onu öldürürüm. O kadar basit," dedi Jake şiddetle. Ama bu konuda çok ciddi olmadığını da kesin bir dille söyleyemiyordu.

Bree öğle vakti dükkânını kapattıktan sonra, sipariş ettiği pizza dilimiyle salatasını almak üzere koşturarak köşeyi döndüğünde Jake, Will ve Mack'i içeride otururken bulmayı beklemiyordu. Onu ilk fark eden Will oldu ve Bree kendisine el salladığında beti benzi attı. Selam vermek için onlara doğru yöneldi fakat Will telaş içinde ona uzakta kalmasını işaret ediyordu. Bree umursamayıp kasaya doğru gitti. Vardığında on sekiz yaşındaki Gary Gentry siparişini çoktan hazırlamıştı. Çocuk onunla konuşurken başak sarısı saçlarına kadar kıpkırmızı kesildi.

"Merhaba, Bayan O'Brien," dedi.

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Merhaba, Gary," diye karşılık verdi, son haftalarda görünüşe göre kendisine karşı geliştirdiği dil tutukluğundan ne kadar keyif aldığını göstermemeye çalışarak. Nasılsın?"

Bu soru onu daha çok heyecanlandırdı. "İyi, sanırım," dedi, bakışlarını kaçırarak. "Altı dolar yirmi sent tuttu, her zamanki gibi."

Tam o anda bir sandalyenin düştüğünü duydu ve arkasını döndüğünde Jake'in Will'in üzerine çullandığını gördü. "Sen yaptın, değil mi?" Bree'yi gösterdi. "Bugün buraya gelmesini ona sen söyledin, bunu yapmamanı özellikle söylediğim halde. Sen nasıl bir arkadaş oldun böyle?"

Mack yerinden kıpırdamamıştı fakat benzi neredeyse Will'inki kadar solgundu. "Sanırım birazdan Susie kapıdan içeri girecek," dedi, Jake'in gösterdiğinden daha az bir hiddetle de olsa.

Gary, Jake'in öfkesinin hedefinde Bree'nin olduğunu anladığında neredeyse onu korumak için kasanın etrafından koşarak gelecek gibiydi ama Jake'in Bree'yle ilgilendiği yoktu. Bütün öfkesi Will'e yönelmişti.

Will, Jake'in tamamen yanlış anladığını iddia etmeye kalkıştı ama itirazları boşa gitti. Jake pizzasını ve sodasını alarak hızla restoranın öte yanına geçti. Bunu yaparken Bree'nin etrafından dolanmaya özen gösterdi. Ne kadar kızgın olsa da, iki yaşlı bayana kapıyı tutacak kadar bekledi.

Mick, baştan aşağı suçluluk duygusuyla dolu bir şekilde ayağa kalktı ve restoranın karşı tarafına geçti. "Çok üzgünüm," dedi hâlâ olduğu yerde çakılı kalmış olan Bree'ye. "Dün gece, aranızı düzeltmek amacıyla seni davet edip aramıza katılmanı isteyeceğimi söyleyerek onu kızdırıyordum ve o da şimdi seni görünce bunu benim yaptığımı düşündü."

BELONGS TO SCANS TEAM

Bu açıklama Bree'yi rahatlatmadı. Derin bir of çekti. "Sanmıştım ki şimdiye kadar..." Başını iki yana salladı. "Neyse. Dükkâna geri dönmeliyim."

"Davranışı seni mahcup ettiyse gerçekten özür dilerim," dedi Will peşinden giderek. "Mack'le benim yanıma gelebilirsin. Ayrıca şunu bil ki Susie'yi de davet etmedim, yani yeterince güvendeyiz."

"Jake beni seninle görürse bu yalnızca kötü kuşkularını doğrulayacaktır. Fakat yine de teşekkür ederim. Canını sıkma, Will. Jake'le aramızdaki problemler senin hatan değil."

"Seni hâlâ seviyor, biliyorsun. Böyle aptalca davranmasının sebebi bu."

Will'in konuyu değiştirme çabası Bree'nin hoşuna gitti fakat buna inanmıyordu. Aralarındaki aşkın, en azından Jake açısından bittiğini ve toprağa gömüldüğünü çok iyi biliyordu. Ve bunun gibi birkaç olay daha yaşanırsa son zamanlarda yeniden keşfettiği duygularını anımsamakta güçlük çekebilirdi.

Jake'e verdiği taslaklardan sonra onun hâlâ nasıl bu kadar öfkeli olabildiğini anlamıyordu. O sayfalarda ruhunu açmış, onunla paylaşmak bir yana kendini bile hissetmekten alıkoyduğu bütün o üzüntüleri ortaya dökmüştü. Aklına gelen tek bir açıklama vardı, o da yazdıklarını hiç okumadığıydı.

Bu ise aralarını düzeltmeyi pek de önemsemediğinin farkına varması için gereken her şeyi anlatıyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

18

Bree, Jake'le o berbat karşılaşmadan sonra dükkâna geri dön düğünde, Jess'i içeride bir müşteriye hizmet ederken buldu. Ka dın oradan ayrılır ayrılmaz Bree kız kardeşine merakla bakt.

"Dükkânı açıp satış yaptığın için teşekkür ederim ama gün ortasında seni buraya getiren şeyi de merak ediyorum. Başında olman gereken bir işin yok mu?"

"Kevin ile Georgia'yı düşünüyordum," diye itiraf etti, Mick'in tezgâhın arkasına tutturduğu küçük buzdolabından bir soda çıkarıp kasanın yanındaki küçük tabureye oturarak. Bree'ye endişeyle baktı. "Ona karşı acımasız mı davrandık sence?"

"Haberim olmayan bir şey yapmadıysan cevabım hayır. Vicdan azabı ağır mı geliyor?"

"Tabii ki hayır." İçten içe güldü. "Pekâlâ, oteldeki hizmetliye balayı odalarındaki yatağın çarşafını düğümlettiğimden beri bir şey yapmadım. Kevin buraya evli olarak geldiğinde aklım başımdan o kadar gitmişti ki korkarım ona olması gerektiği kadar nazik davranmadık. Belki de Georgia'ya bir hediye partisi düzenlemeli ya da kız kardeşlere yakışır bir şeyler yapmalıyız. Sonuçta o artık bir O'Brien."

Bree gözlerini kıstı. "Bunu Kevin mi istedi?"

"Hayır, ama benimle zar zor iki kelime konuştuğu için Georgia'ya içimizden biri olduğunu yeterince hissettiremediğimi düşündü bence."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Ya da hiç haber vermeden hepimize bir anda duyurduğu için kendini suçlu hissediyor olabilir," diye tahminde bulundu Bree. "Ayrıca, babamla birlikte düğüne gitmemizi bile istemedi. Büyük bir tören yapmadıklarının farkındayım ama yine de çağırmaları gerekirdi. Hiçbirimizin bu durumla nasıl başa çıkılacağını tam olarak bildiğini sanmıyorum. Hediye partisi konusuna gelince, bence bu mümkün değil. Ona Irak'a götürebileceği ne verebiliriz ki?"

"Seksi iç çamaşırları?" diye öneride bulundu Jess, çok istekli olmasa da.

"Savaş bölgesi için pek kullanışlı olmaz," diye karşılık verdi. "Bence ülkeye temelli olarak dönene kadar bu parti işini ertelemeliyiz. O zaman, yerleşmelerine yardım etmek için mükemmel bir parti yapabiliriz."

Bu öneri Jess'i heyecanlandırdı. "Harika bir fikir. Fakat en azından bu arada ben, sen ve Abby onu dışarıda öğle yemeğine davet edebiliriz. Hatta partiyi onunla birlikte planlayabiliriz."

"Yarın olması gerekiyor. Georgia gidişini bir iki gün daha uzattı ama yarından sonraki gün mutlaka uçuyor."

"Otelde ona özel bir şeyler düzenleyebiliriz. Büyükannemi de davet ederim. Burada yerine bakacak birini bulabilir misin?"

Bree'nin aklına kimse gelmiyordu. Bilhassa artık yeniden yazmaya hevesli olduğuna göre, ona yarızamanlı yardımcı olacak birilerini bulmayı düşünmüştü fakat o kadar yoğundu ki bu konuda hiçbir girişimde bulunmamıştı. Fakat bu yemek, orada bulunmak için çaba harcamasını gerektirecek kadar önemliydi.

"Bir şeyler düşüneceğim," diye söz verdi. "Belki Connie fidanlıktan gelip yemek arasını burada geçirebilir."

Bu öneri karşısında Jess'in gözleri kocaman açıldı. "Jake buna ne der?"

BELONGS TO SAVAS TEAM

Şu anda Bree, Jake'in düşüncelerini zerre kadar umursamıyordu. Buna sinirlenirse ne âlâ. Yol açtığı o küçük manzara önemli olmayabilirdi ama gereksizdi. Biraz burnunu sürtmesi iyi gelecekti.

"Hemen Connie'yi arayacağım," dedi kararlılıkla. "Kardeşini idare etme konusunu ona bırakacağım."

"Pekâlâ, Abby ile büyükanneme haber vereyim. En geç yarın görüşürüz. Öğle vakti, anlaştık mı?"

"Harika."

Jess gider gitmez Bree fidanlığın numarasını ezbere çevirdi. Neyse ki Connie cevap verdi.

"Merhaba, ben Bree. Senden çok önemli bir şey isteyeceğim. Yapmak istemezsen ya da ayarlayamazsan rahatlıkla hayır diyebilirsin."

"Kulağa ilginç geliyor. Bu, kardeşimi öfkelendirecek bir şey mi?"

Bree, tek kelime bile etmemesine rağmen durumu anlamasına şaşırdı. "Büyük ihtimalle."

"Harika. Bugün sinirimi bozdu zaten. Neye ihtiyacın var?"

Bree ertesi gün Georgia için düzenlenecek olan ve son anda karar verilen öğle yemeğinden bahsetti. "Uzun bir öğle arası verip burada yerime bakabilmen mümkün mü?"

"Elbette," dedi Connie hiç tereddüt etmeden. "Fakat eğer uzun süreli bir çözüm aramaya karar verirsen, bir fikir verebilirim. Jenny okul sonrası ve hafta sonları için yarızamanlı iş arıyor. Geçen sene tatillerde Ethel'in Mağazası'nda çalışmıştı, bu yüzden yazarkasanın nasıl kullanıldığını biliyor ve gerçekten çok güvenilir biri. O gece sen gittikten sonra birini aradığın takdirde seninle çalışmak isteyeceğinden bahsetti. Sen her zaman onun en sevdiği teyzesiydin."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Benimle çalışmasına izin vermen sence iyi bir fikir mi?" diye sordu Bree. "Bu Jake'i gerçekten sinirlendirebilir."

"Yapacak bir şey yok," diye yanıtladı Connie tereddüt etmeden. "Kasabada iş bulmak zor."

"Jake'in onun için bir şeyler bulacağından eminim."

"Dayısı ve benimle çalışmanın hayalindeki meslek olduğunu sanmıyorum. İkimizden de emir almaktan hoşlanmıyor."

"Pekâlâ, o halde Jenny'ye bu hafta içinde bir gün okuldan sonra yanıma uğramasını ve konuşacağımızı söyle." Yaşça daha büyük birini bulmayı düşünmesine rağmen Jenny'nin hevesi tecrübesizliğini telafi edebilirdi. "Bu arada, yarın bana yardım edebilirsen, sana sonsuza dek minnettar kalırım."

"Ne zaman gelmem gerekiyor?"

"On bir kırk beş," diye önerdi Bree. "Yemek olayını öğlen gerçekleştireceğiz ve ben de bir buçuk ya da en geç ikide dönmüş olurum. Sana uyar mı?"

"Sorun değil. Burada belli çalışma saatlerim yok, olsaydı bile bana o kadar fazla zaman borçlular ki bir ay bile işe gelmeyebilirim."

Bree bir süre duraksadıktan sonra dayanamayıp sordu. "Kardeşine neden kızgınsın?"

"Geçen gece çıktığınız yemekten beri çok kötü bir ruh hali içinde. Ona sormayı denedim ama bana bağırıp çağırdığı için tek bildiğim kasabalılardan duyduklarım."

Bree irkildi. "Yani?"

"Yemeğiniz bile gelmeden onu bırakıp gitmişsin. Bu doğru mu?"

"Korkarım öyle. Ama bunu da tartışmak istediğini sanmıyorum."

"Peki ya bugün? Öğle yemeğinden sonraki moral bozukluğuyla bir ilgin var mı?"

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Dolaylı yollardan," diye itiraf etti Bree. Jake'in, meseleleriyle ilgili halka açık bir yüzleşme için kendilerine katılmak üzere Will'in Bree'yi davet ettiğini düşünerek yanlış bir kanıya vardığını anlattı.

"Yo, hayır," dedi Connie, kahkahasını tutamayarak. "Yemin ediyorum, günün birinde ikinizi bir odaya kapatıp kapıyı kilitleyeceğim ve aklınız başınıza gelene kadar da anahtarı uzağa atacağım."

"Büyük ihtimalle ilk iş birbirimizi öldürürüz," diye belirtti Bree. "O yüzden bunu hiç düşünme bile."

"Bu demek oluyor ki planımı iyi düşünerek yapmalıyım," dedi Connie, içten içe gülmeye devam ederek. "Yarın görüşürüz."

Bree, söylediklerini biraz olsun eğlenceli bulmayı isterdi. Connie ile ilgili en iyi hatırladığı şey, bir fikri benimsediği zaman ondan kolayca vazgeçmediğiydi. Jake'le yolları her taraftan kesişiyordu.

Jake, akşam yemeği için ablasının rulo köfte ve patates püresi teklifini neredeyse reddedecekti ama yeğeniyle vakit geçirmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Jenny'nin, kendisine ihtiyacı olduğu zamanlarda yanında olduğunu bilmesini istiyordu ve aynı zamanda o ve hâlâ flört ettiği genç çapkına göz kulak olmaya kesin karar vermişti. Ne yazık ki, bu geceki yemeğin yanında istenmeyen tavsiyelerden oluşan sağlıklı bir servis sunulacağı içine doğmuştu. Ablası davetten söz açınca gözlerindeki kararlı ışıltı dikkatinden kaçmamıştı.

Mutfağa gitmeyi elinden geldiğince erteledi fakat görünüşe göre Jenny kendisini Dillon'la yalnız bırakmasını istiyordu.

BELONGS TO SAVAS TEAM

"Gidip annenin ne yaptığına bir bakayım," dedi sonunda, yeğeninin minnettar bakışlarını üzerinde hissederek. Arkasını dönüp çocuğa imalı bir şekilde baktı. "Yemeğe kalacak mısın?"

"Hayır, efendim, annem beni eve bekliyor," diye yanıtladı, Jake'in ofisinde yakalandıklarından beri ona karşı kullandığı, kibar olmaya özen gösteren bir ses tonuyla.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu Jake.

"Hayır, annemin arabası bende. Ehliyetimi geçen hafta aldım. Bu civarda sürmeme izin var," dedi gururla. "Şimdilerde kurallara uyduğum sürece bir gün sanırım beni serbest bırakacak."

"İyi plan," diye yorumda bulundu Jake, ardından onları yalnız bırakıp yeğeninin o arabanın yakınlarına yaklaşmadığından emin olmaya çalışarak. Jenny etrafındayken çocuk ödevine bile zar zor yoğunlaşabiliyordu. O yanındayken direksiyonun arkasına geçtiğinde neler olabileceğini düşününce tüyleri ürperdi.

"Dillon'ın ehliyetini aldığından haberin var mıydı?" diye sordu Connie'ye, onu fırına eğilmiş bir vaziyette rulo köfteleri kontrol ederken gördüğünde.

"Duydum," dedi, fırının kapağını kapatarak. "Jenny geçen hafta boyunca bundan bahsetti."

"Onunla arabaya binmesini yasaklamıştın, değil mi?"

"Henüz buna gerek duymadım," diye kabul etti. "Ailesi, onlardan biri yanında olmadan arabaya kimseyi bindiremeyeceğini söylemiş. Kuralı çiğnerse, arabanın anahtarlarına ulaşma şansını sonsuza dek kaybedecek."

"Sence kurallara uyacak mı? Ona aynı zamanda kızların etrafındayken elini kolunu tutması gerektiği de söylenmiştir ama belli ki onu göz ardı etmiş," dedi Jake soğuk bir şekilde.

BELONGS TO SCANS TEAM

"İkisini sıkı bir gözetim altında tutmalısın, Connie. Çok ciddiyim."

"İnan bana, bunun farkındayım," diye hayıflandı. "Onları ofisinde yakaladığından beri gözümün önünden uzun süreliğine ayrılmadılar, en azından beraber olduklarını bildiğim zamanlarda. Sen Jenny ile konuştun. Ben de konuştum. Dua ediyorum ki bizi anlamış olsun."

"Anlamamışsa bile o herifin ödünü patlattım," dedi korkunç bir şekilde.

Connie buzdolabından bir bira alıp ona uzattı. "Seninle başka bir mesele hakkında konuşmak istiyorum."

Jake kaskatı kesildi. Zamanı gelmişti. Ona Bree'yle ve önyargılı davrandığı için yol açtığı o tuhaf manzarayla ilgili uzun öğütler verecekti. Bu öğleden sonra nihayet Will onu köşeye sıkıştırmış ve Bree'nin gelişinin tamamen tesadüf olduğunu açıkça belirtmişti. Muhtemelen arayı düzeltmesi gereken bir iş daha çıkmıştı.

Şimdi de dikkatle inceleme sırası ondaydı. "Öyle mi? Neymiş o konuşmamız gereken?"

"Yarın bir süre izinli olacağım," diye bildirdi. "Öğle vakti, yalnızca bir iki saat."

"Tamam," dedi yavaşça. "Böyle şeyleri sorun etmediğimi bilirsin. Neden bana söylüyorsun ki?" Birden telaşlandı. "Hasta falan değilsin, değil mi? Doktorla randevun mu var? Seninle gelmemi ister misin?"

Koluna dolundu. "Sakin ol. İyiyim. Sadece bir arkadaşa yardım edeceğim."

Bakışlarını kıstı. "Hangi arkadaş?" diye sordu kuşkuyla.

"Bree."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Bree'ye, benimle çalıştığın işinden ayrılmanı gerektirecek bir yardımda bulunacaksın," dedi, soğuk bir hal alan ses tonuyla. "Doğru mu anladım?"

"İlk denemede," dedi keyifle. "Ve bağırıp çağırmaya başlamadan, hatırlarsan iki saniye önce bu tür şeyleri sorun etmediğini söylemiştin."

"Durum farklı," diye söylendi. "Bundan hoşlanmayacağımı bilmesi gerekirdi. Aynı sebepten senin de tabii."

"İtiraz ettiğin şeyi netleştirelim. Canını sıkan işten ayrıldığım süre değil, Bree'ye yardım ediyor olmam."

"Kesinlikle."

"Bunun komik bir şekilde kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?"

Jake, inkâr edemezdi. "Nankör," diye mırıldandı.

Ona şaşkınlıkla baktı. "Az önce beni sadakatsizlikle mi suçladın?"

"Evet, öyle," dedi küstahça.

"O halde Bree'yle yeniden mi savaşıyorsunuz? Bir taraf tutmam gerekiyor mu?"

"Aramızda olanları gayet iyi biliyorsun. Onunla yemek yediğimizden beri bunu sorup duruyorsun. Sana bahsettiğinden eminim."

Connie, suçlamayı reddetmedi. Onun yerine, masum rolünü oynadı. "En azından bu kez ne için kavga ettiğiniz hakkında bir ipucu alabilir miyim?"

"Her zaman aynı mevzular."

"Seni nasıl terk ettiği, sana kötü davrandığı falan filan."

Jake kaşlarını çattı. "Şimdi de benimle alay mı ediyorsun?"

"Evet, çünkü saçmalıyorsun. Seni incittiğini biliyorum. Bütün kasaba biliyor. Bu altı yıl önceydi, Jake. Unut artık. Onu

BELONGS TO SAVOS TEAM

hâlâ seviyorsun. Geçmişte debelenmeyi bırak ve onu tekrar kaybetmeden istediğin şeyin peşinden git."

"Ne istediğimi sanıyorsun, kalbimin yeni baştan paramparça edilmesini mi?"

"Bunun olacağından o kadar emin misin? Çünkü gördüğüm kadarıyla, şansını denemezsen sonunda yine mutsuz ve yalnız olacaksın. Ben olsam, bu riski alırdım."

"Sen duygusalsın," dedi suçlayarak. "Sam'in sana o şekilde davranmasından sonra bile aşkın gücüne inanıyorsun."

"Evet," diye kabul etti. "Sen de kötümsersin. Bu ne işine yarıyor?"

Tam o sırada Jenny mutfağa girdi ve gözlerini onlara dikerek sarsılmış bir ifadeyle olduğu yerde durdu. "Siz ikiniz neden tartışıyorsunuz?"

"Tartışmıyoruz," diye iddia etti Jake.

"Yalnızca konuşuyoruz," diye doğruladı Connie.

"Pekâlâ, bana tartışma gibi geldi. Dillon'ı da korkuttunuz. Bu dramatik gösterinize dahil olması gerekmiyor."

"Gösteri değil," dedi Connie. "Dayınla aramızdaki bir fikir alışverişi sadece. Kardeşler arasında her zaman böyle şeyler olur."

"Hiç kardeşim olmadığından ve muhtemelen sonsuza kadar da olmayacağından bunu bilmiyorum," dedi Jenny öfkeyle.

Jake, Connie'nin gözleri yaşlarla dolmadan yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Buna rağmen, kız kardeşinin daha fazla çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini Jenny'nin muhtemelen fark etmediğini biliyordu. Boşanmasının temelinde de bu sebep vardı. O, büyük bir aile istiyordu. Sam, Jenny Louise'e hamile kalmasına sevinmemişti. Neredeyse bebeği olacağını söylediği andan itibaren kavga etmeye başlamışlardı. Jenny'nin doğumunun üzerinden çok geçmeden çekip gitmişti.

BELONGS TO SAVOS TEAM

Connie, yüzü kül rengine dönmüş bir şekilde koşarak odadan çıktı. Jenny arkasından dehşetle bakakaldı.

"Ne dedim ben?" diye sordu, şaşkın ve biraz da suçlu görünerek.

"Annenin seni ne kadar çok sevdiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu, o anda ona ne kadar öfkeli olsa da ses tonunu yumuşak tutarak.

"Evet, sanırım."

"Ve o mükemmel bir anne."

Jenny başıyla onayladı.

"O halde onun daha fazla çocuğa sahip olmak istediğini görebilmen gerekir. Sadece bazı şeyler istediği gibi sonuçlanmadı."

Başka söz söylemeyecekti. Yeğenine babasının nasıl bir budala olduğundan seve seve bahsederdi ama Connie Sam'e karşı tek bir kötü söz söylemeye izin vermemişti. Babasının hayatlarından çıkmasının kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığına inanmasını istiyordu. Sam ise sadece ödemelerini zamanında göndermekle ve ara sıra doğum günü kartları postalamakla yetinmişti ancak Jenny'nin gözlerini açmak Jake'e düşmezdi.

Tam o anda Jenny'nin yüzünden düşen bin parçaydı. "Aman Tanrım, onu asla üzmek istemezdim. Bilirsin işte, düşünmeden öylece söyleyiverdim."

Bir kolunu omuzlarına attı ve onu kendine doğru çekti. "Biliyorum. Gidip özür dileyebilirsin belki."

"Peki ya sen? Özür dileyecek misin? Ne hakkında tartıştığınızı duyamadım ama sen de biraz kaba davrandın."

Jake iç geçirdi. "Evet, özür dileyeceğim," dedi. Bazen iyi bir örnek olmak tam bir ıstıraptı.

BELONGS TO SOUTH TEAM

"Bütün bunları benim için yaptığınıza inanamıyorum," dedi Georgia, yemek için otelde toplandıklarında. "Masa şahane gözüküyor."

Bree, masa için taze çiçekler göndermiş, Jess de otelin en iyi kristallerini ve porselenlerini kullanmıştı. Hatta her biri için sofradaki yerlerini bildiren, altın kenarlı isimlikler koymuştu.

"Ailenizin bir parçası olmayı gerçekten istiyorum çünkü Kevin için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorum," dedi Georgia. "Hepinizi birer kız kardeş gibi tanımak isterim. Burada birkaç gün fazla kalmak bile büyük bir lütuftu."

"Biz de seni tanımak isteriz," dedi Bree. "Kardeşimiz için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."

"Burada daha fazla zaman geçirebilseydim keşke," diye yakındı Georgia. "Belki görev sürelerimiz dolduktan sonra yakında bir yerlere yerleşiriz. Kevin'in bunu istediğini biliyorum. Konuştuğu tek konu bu."

"Senin için uygun mu?" diye sordu Abby. "Ailen Texas'ta. Onlara yakın olmayı tercih etmeyeceğinden emin misin?"

"Kevin neredeyse benim evim orası," diye yanıtladı Georgia, gözleri büyük bir hevesle parıldarken. "Umarım hepiniz onu bütün kalbimle sevdiğimin farkındasınızdır. Onunla tanışmak, şimdiye dek başıma gelen en güzel şey."

"O çok özel biri," dedi Jess, ardından sırıtarak. "Elbette birkaç küçük kusuru olabilir."

"Hiç yok," dedi Georgia sadakatle. "En azından henüz keşfetmedim."

"Kızlar, onu yanıltmayı bırakın," diye azarladı büyükanne.

"Aklımızdan bile geçirmeyiz," dedi Bree, Jess'e doğru uyaran bir bakış atarak.

"Göreviniz sona erip de ülkeye temelli dönüş yaptığınızda ikiniz için büyük bir parti vermek istiyoruz," dedi Abby. "Daha

BELONGS TO SOVOS TEAM

ne kadar hizmet etmen gerekiyor? Senin görevin de Kevin'inkiyle birlikte bitmiyor mu?"

"Benimki -bu arada ikinci görevim olduğunu biliyor muydunuz?- altı ay içinde sona erecek, bu yüzden bir süreliğine buraya döneceğimden eminim. Sonra orada devam edeceksek eğer, başka bir göreve yazılırım," dedi Georgia.

Büyükanne afallamış görünüyordu. Aynı şekilde Bree de bundan rahatsız oldu.

"Kevin'in orada kalacağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Bree, yüreği ağzında.

"Bunu konuşmadık ama sanırım kalacak," dedi Georgia kaygısızca. "Bize orada ihtiyaçları var."

Bree kız kardeşleriyle bakıştı ve ardından büyükannesinin eline uzanarak hafifçe dürttü. "Eminim son kararı vermeden bir kez daha etraflıca düşünürsünüz," dedi Bree, kardeşi kasabadan ayrılmadan onunla baş başa konuşmaya karar vererek. Onun işine ve ülkesine olan bağlılığına hayranlık duymuyor değildi ama buna mecbur olmadığı halde başka bir görevi kabul etmesi büsbütün aptallık olurdu, özellikle de yeni bir aile kurmaya adım atarken. Sonra tekrar, ona belki de yeterince güvenmediğini düşündü. Belki Georgia'nın fikrini değiştirir, onu buraya yerleşmeye ve hayatlarının geri kalanına burada başlamaya ikna ederdi.

Bree'nin her şeyin yoluna gireceğine dair iyimser düşüncelerine rağmen Georgia'nın söyledikleri, yemeğe gölge düşürmüştü. Herkes neşesini korumaya çalışsa da hiçbirinin aklı yemekte değildi. En sonunda Abby ayağa kalktı.

"Büyükanne, seninle Georgia'yı eve bırakmama ne dersin? Kızları almam gerekiyor."

Büyükanne derhal ona katıldı. "Sanırım içtiğim son şampanya başımı döndürdü. Uzanmam gerekebilir."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Georgia, Bree ve Jess'e sarılmak üzere masanın etrafından dolaşarak geldi. "Çok teşekkür ederim. Sizinle vakit geçirmekten çok keyif aldım."

"Biz de buna memnun olduk," dedi Bree, Jess inatla sessiz kalırken.

Onlar ayrılır ayrılmaz Jess hızla Bree'ye döndü. "Buna inanabiliyor musun? Kevin'in orada kalmasını istiyor!"

"Kevin yetişkin bir adam. Onun için doğru olan şeye kendisi karar verecektir," dedi Bree.

"Yeniden göreve yazılmasını mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Bree şiddetle. "Ve yakaladığım ilk fırsatta bunu ona söylemeyi düşünüyorum ama sanırım yarın Georgia gidene kadar bunu erteleyeceğim. İkisini de üzebilecek bir şeye sebep olmak istemem kesinlikle."

Jess, açıkça rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Bir an senin de aklını kaçırdığını düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Bree öfkeyle ve kız kardeşi gözlerine bakana dek bekledi. "Fakat onu bizim istediğimiz şekilde karar vermeye zorlayamayız, değil mi?"

"Belki öyle ama görevi bittikten sonra en ufak bir geri dönme belirtisi gösterirse kıyameti koparabiliriz," dedi Jess şiddetle. "İkimizin, hatta dördümüzün onu sıkıştırmasından bahsediyorum. Mick bizim tarafımızda olacaktır. Büyükannem de."

Bree tek kaşını havaya kaldırdı. "Kevin'e karşı cephe oluşturursak ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Jess iç geçirdi. "İstediğimizin tam tersini," diye kabul etti.

"O halde akıllıca davranalım," diye öneride bulundu Bree. "Onunla yalnız konuşup ne düşündüğünü anlayacağım. Sonra nasıl bir adım atacağımıza karar veririz." Kız kardeşine hüzünlü bir bakış attı. "Belki de boş yere endişeleniyoruz."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Sanırım haklısın," dedi Jess, besbelli gönülsüzce. "Kevin'in o kadınla evlenmesinin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Görünüşe göre o böyle düşünmüyor," dedi Bree. "Bunu da aklımızda bulunduralım."

"Orada kalmayla ilgili fikirlerini söylediğinde, çığlık atmak istedim," diye itiraf etti Jess. "Yemin ederim ki olay çıkarmamak için bütün irademi kullanmam gerekti."

"Bunu yapmamana çok sevindim," dedi Bree, umursamaz bir alaycılıkla.

"Düşünüyorum da keşke yapsaydım."

Bree onu kucakladı. "Belki de Georgia'dan uzak durmalısın, ne dersin? Ailemizin huzuru için."

"Fakat bu gece onu uğurlamak için büyük bir aile yemeği olacak," diye karşı çıktı Jess. "Gelmezsem Kevin'in tepesi atar."

"Georgia'yla birbirinize girerseniz tepesi daha çok atar."

Jess içten içe güldü. "Haklısın."

"Seni seviyorum, bebeğim. İşe dönmem gerekiyor."

"Bir saniye bekle," diye emretti Jess. "Connie, senin yerine bakacağını duyduğunda Jake'in nasıl tepki verdiğinden bahsetti mi?"

"Bunu konuşacak zamanımız olmadı. Gelmesini iyiye işaret olarak algıladım."

Jake, günün sonunda gelip onu ablasını kullanmakla suçlamasa ve çalışanlarından uzak durmasını söylemeseydi, daha iyi bir işaret olabilirdi.

Mick, kızlar arasında bir şeyler olduğunun farkındaydı. Abby ile Bree yemekte her zamankinden daha sessizlerdi. Jess hiç gelmemişti bile. Annesi de bütün gece Georgia'yla ancak iki kelime etmişti. Kevin, yeni eşiyle o kadar meşguldü ki, görünüşe

BELONGS TO SOVOS TEAM

göre eksik bir şeyler olduğunun farkında değildi fakat bu durum Mick'in sinirlerine dokunuyordu.

Buna bir dakika daha tahammül edemeyince Bree'yi yalnız yakalamayı başardı. "Öğle yemeğinde aranızda ne geçti? Sakın iyi gittiğini söyleme bana çünkü arkada gözlerim var benim. Neredeyse kimse Georgia'yla konuşmuyor, hatta aynı sebepten diğerleriyle de."

"Üzgünüm, baba."

"Üzgün olma. Sadece neler olduğunu anlat."

"Georgia, Irak'ta kendilerine ihtiyaç olduğu takdirde başka bir görev için oraya dönebileceğini ve Kevin'inden de aynı şeyi beklediğini söyledi."

Mick, söylenenleri sindirmeye çalışarak gözlerini ona dikti. Kevin'in mesleği Georgia'nınki gibi askerlik değildi. Irak'ta devam eden savaşa yazılmak için kendini zorunlu hisseden bir sağlık uzmanıydı. İki yıllık asıl görevi çoktan uzatılmıştı. Mick'e göre bu, ülkesine bağlılığını kanıtlaması için yeterince uzun bir süreydi.

"Kevin bu fikre sıcak bakmayacaktır," dedi kendinden emin bir şekilde. "O, başına buyruk biridir. Hem ne kadar ikna edici olabildiğini biliyorsun. Georgia'yı, bu ülkeye ait oldukları konusunda ikna edecektir."

"Umarım öyledir fakat karısını seviyor. Eğer o geri dönmeye kararlıysa, büyük ihtimalle Kevin de dönecektir. Onun orada yalnız kalmasını kesinlikle istemez."

"O zaman vazgeçmesi için onu ikna ederiz Yaptığı şeyi takdir ediyorum. Erkeklerimizin ve kadınlarımızın hayatını kurtarmak için orada bulunuyor, fakat burada da bir hayatı var. Onu yaşama şansına sahip olmasını isterim. Aynı şey Georgia için de geçerli."

BELONGS TO SOVOS TEAM

"Bunu hepimiz istiyoruz. Sanırım Georgia'nın planları büyükannemi bir hayli üzdü. Jess ise o kadar öfkeliydi ki bu gece buraya gelmemesi konusunda onu ikna ettim. Neler yapabileceğini kestiremedim."

Mick başını salladı. "Gerçeği söylemek gerekirse oraya döndüğümde ben ne yaparım, bilemiyorum. Bu yüzden, yürüyüş yapıp biraz daha düşüneceğim. Kardeşin keçi gibi inatçı olduğu için yanlış bir kelime kullanıp sırf bana inat olsun diye ters bir şey yapmasına sebep olmak istemem."

"Umarım öyle olur. Ayrıca," dedi gözlerine bakarak, "Georgia buradayken bu konuyu gündeme getirme, olur mu? Kevin'in ne düşündüğünü tam olarak bilmiyoruz. Georgia gittikten sonra onunla konuşup planlarını öğrenmeme izin ver."

Mick isteksizce başını salladı. "Kulağa mantıklı geliyor. Daha fazlasını öğrenene kadar fikrimi kendime saklamak için elimden geleni yapacağım." Kızını dikkatle inceledi. "Bu gece seni üzen sadece bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda Jake'le bazı olaylar yaşadığını duydum. Biri Brady'nin restoranında, diğeri de pizza dükkânında. Her şey yolunda mı?"

Hüzün dolu gözlerle baktı. "Dedikodular dolaşıyor, değil mi? Olaylardan birine benim sebep olduğumu da söylediler mi? Diğerinden ise Jake sorumluydu. Sanırım bu, eşitliği sağlıyor."

"Ama görünüşe bakılırsa seni mutsuz ediyor," diye belirtti Mick, gözlerindeki hüznü görünce.

Bree umursamadı. "Nasıl etmesin ki? Ben onu seviyorum, baba."

Her ne kadar Jake'le o, davranışlarıyla bunu belli etseler de, Mick bu itirafa şaşırmış görünüyordu. "Bundan emin misin?" diye sordu.

BELONGS TO KAVUS TEAM

Bree kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Sadece bunu bir süreliğine unutmuş ve bazı aptalca hatalar yapmıştım. Şimdi ise çok geç olabilir."

"İkiniz de hazır olduğunuz sürece asla geç değildir. Annenle bana bir bak. Henüz bütün engelleri aşamamış olabiliriz ama ikimiz de aynı yoldayız ve ilerleme kaydediyoruz. Bu bana umut veriyor." Çenesinden tutarak ona göz kırptı. "Bu seni cesaretlendirsin, tamam mı?"

Bree, göğsündeki ağrının yatıştığını hissetti. Belki de Mick haklıydı. Belki de, ne olursa olsun Jake'le sahip oldukları her şeyi kaybetmemişlerdi.

BELONGS TO KAYOS TEAM

19

Jake, Bree konusunda sınıra ulaşmıştı. Ne zaman arkasını dönse burnunun dibindeydi. Dükkânından dolayı onunla anlaşmak zorundaydı. Görünüşe göre, kız kardeşiyle bir anda yeniden yakın arkadaş olmalarını da kabul etmeliydi. Üstelik bütün gün aklından çıkmıyordu. Artık bir şeyler değişmeliydi.

Cesaretini toplayıp günün sonunda onu yalnız yakalayacağını ümit ederek çiçekçi dükkânına gitti. Kapıdan içeri girdiğinde tam tersine tezgâhın arkasında Jenny'yi buldu. Bree görünürlerde yoktu. Bu onu daha çok öfkelendirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Yeğeni gülümseyerek baktı. "Çalışıyorum," dedi heyecanla. "Her gün okuldan sonra ve her cumartesi. Harika, değil mi? Bree gördüğüm en iyi patron. Hem annemle neredeyse kendimi bildim bileli arkadaşlar. O nedenle burada olmak hiç de çalışmak gibi değil. Bana ailesinden biri gibi davranıyor. Ehliyetimi alır almaz araba satın alabilmek için para biriktiriyorum."

"Bunu unut. Araba falan almıyorsun," diye karşı çıktı. "Henüz on yedi bile değilsin. Arabaya ihtiyacın yok. Bu kasabada gitmen gereken her yere yürüyebilirsin."

"Senin on sekiz yaşındayken araban varmış. Büyükannem söyledi."

"Yazın çalıştığım iş, çim biçme makinesi ve her türlü ıvır zıvırla bütün kasabayı gezmemi gerektiriyordu. Bir kamyonete

BELONGS TO KAOS TEAM

ihtiyacım vardı. Senin de böyle bir işin olduğu zaman tekrar konuşuruz."

"Annemin bu konuda senin kadar acımasız olacağını zannetmiyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

Jake kaşlarını çattı. "Bahse var mısın? Asıl mesele, şu anda araba almak için para biriktirmeye ihtiyacın olmadığı. Akıllı olur notlarını yüksek tutarsan, zamanı geldiğinde ben sana araba alırım." Onu Bree'den uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. Bu, onları birbirlerine bağlayan iplerden bir tanesiydi sadece. İpler tek başına zayıf olabilirdi ama bir araya geldiklerinde güçlülerdi. Ve ona en çok kızdığı anlarda bile onun hâlâ sevdiği kadın olduğunu inkâr edemiyordu. Bu, onu en çok öfkelendiren şeydi.

"Arabamı kendi kazandığım parayla almak istiyorum," dedi Jenny, gösterdiği olgunlukla Jake'i şaşırtarak. "Bunu yaparsam benim için daha anlamlı olur."

Yetersiz korkutma çabaları ve düpedüz rüşvet teklifi de dahil hiçbir şey işe yaramayınca, "Annenin bunu yaptığından haberi var mı?" diye sordu.

Bu şiddetli ses tonu karşısında Jenny'nin gözlerindeki küçük ışık da söndü. "Elbette var. Bree'yle görüşmemi o ayarladı çünkü ona burada çalışmayı çok istediğimden bahsetmiştim."

Tabii ki haberi vardı, diye düşündü Jake. Bu sadece öfkesinin daha da artmasına sebep oldu.

"Bree nerede?"

"Birkaç kruvasan almak için bir koşu Sally'nin yerine gitti. Her öğlen beraber çay içiyoruz. Çok güzel, değil mi? Şu anda çayı demliyorum. Bugün Earl Grey içeceğiz. Sen de biraz ister misin? Kruvasanımı da seninle paylaşırım."

Yeğeni ve eski kız arkadaşıyla, nişanlısıyla ya da her neyse onunla lanet olası bir çay partisi yapmak Jake'in istediği en

BELONGS TO SOLVIS TEAM

son şeydi. "Ben almayayım," dedi katı bir şekilde. "Ona sadece uğradığımı söyle."

"Beklemelisin. Her an gelebilir."

"Bekleyecek zamanım yok."

Jenny ona imalı gözlerle baktı. "Annemin bana söyledikleri doğru, değil mi?"

"Annenin sana ne söylediğinden haberim yok."

"Bree'ye karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olduğunu söylemişti. Onun için çıldırdığın günleri hatırlıyorum. O odadayken kelimenin tam anlamıyla eriyordun. Şimdi de öylesin. O etrafta yokken, hatta ondan bahsederken bile. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Tanrı kız kardeşimi korusun, diye düşündü yüzünü ekşiterek. "Bu ne seni ilgilendirir, ne de Connie'yi."

"Ama doğru," dedi Jenny kesin bir şekilde. "Yüzünden okunuyor."

"Bree'ye karşı kesinlikle bir şey hissetmiyorum," diye ısrar etti. "Sinir bozucu biri. Başıma bir sürü dert açtı. Birçok kez ikimizi dedikodu konusu haline getirdi. Buraya buna bir son vermek için geldim."

Jenny, bu açıklamaya biraz bile inanmış gibi durmuyordu. Hatta aynı hikâyeyi Connie'ye anlatırken onun takındığı neşeli yüz ifadesine bürünmüştü.

"Mesajımı ona ilet, tamam mı?" dedikten sonra kapıya doğru döndü ve tam o sırada söz konusu kadınla yüz yüze geldi.

Bree, elinde kruvasan poşetleri ve yüzünde manidar bir bakışla dışarıda duruyordu. Jake yeğeninin önünde karşı karşıya gelmelerinden rahatsız olurken, Bree de onu burada bulduğu için bir o kadar huzursuz hissetti kendini. Hemen, kapıyı açıp içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Yanından geçtiği anda hafif, baş döndürücü kokusunun bütünüyle farkına vardı.

"Ben de tam gidiyordum," diye mırıldandı, ona bakmadan.

"Seninle konuşmak için gelmiş," diye yalanladı onu Jenny. "Ne hakkında olduğunu söylemedi."

"İş," dedi aceleyle, "ama bekleyebilir. Başka bir randevuma geç kaldım."

Bree kuşkulu görünüyordu. "Mesele işse ve seni buraya getirtecek kadar önemliyse şimdi konuşalım. Çayımız bekleyebilir ve buluşacağın kişi her kimse seni beş dakika daha beklemekte bir sakınca görmeyecektir."

Jake, şu an çıkıp gitmesinin buraya tamamen farklı bir amaçla geldiğini belli edeceğini düşündü. Hiç yoktan bir konu attı ortaya. "Ödemelerle ilgili. Benzin fiyatları arttığı için artık dağıtımlar için de ücret almaya başlayacağız. Ya da fidanlığa gelip siparişlerinizi kendiniz alabilirsiniz." Bu fikri sevdi. Büyük ihtimalle ofiste olmadığı zamanlarda gelecek, böylelikle karşılaşma yolları kesilecekti.

"Ne kadar?" diye sordu Bree.

Gözlerine bakınca bir an için ne söylediğini unuttu. "Ne?"

"Dağıtım ücreti. Ne kadar alacaksınız?"

Bu artışı az önce uydurduğu için hiçbir fikri yoktu. Sadece onu korkutmak için abartılı bir rakam söylese diğer müşterileri de haberi alıp telaşlanabilirdi. "Ticari müşterilere on dolar," dedi sonunda.

"On dolar mı?" diye tekrarladı, gözleri keyifle ışıldayarak. "O kadar yolu, dağıtım için faturaya on dolar ekleyeceğinizi söylemek için mi geldin?"

"Evet."

BELONGS TO SAVAS TEAM

Ona apaçık bir şüpheyle baktı, ardından başını salladı. "Peki o zaman. Bana oldukça mantıklı geldi. Hatta daha önce yapmamana şaşırıyorum."

"Evet, aslında müşteri hizmetlerinin bir parçası olarak ücretsiz dağıtım yapıyorduk. Benzin fiyatlarının düşmesini ümit etmiştim."

Kruvasan poşetlerini tezgâhın üzerine koydu ve şüpheli bakışlarını üzerinden ayırmadı. "Buraya dağıtım ücretiyle ilgili olarak geldiğini hiç sanmıyorum."

"Ben de," diye araya girdi Jenny. "Sanırım ben biraz yürüsem iyi olur." Bree'ye baktı. "Bir sakıncası var mı?"

Bree başını salladı.

Jenny sıçrayarak Jake'in yanağına bir öpücük kondurdu. Dışarı çıkmadan, "Berbat bir yalancısın," diye fısıldadı kulağına.

Bree ona dikkatle baktı. "Ne söyledi de yüzünde böyle mahcup bir ifadenin belirmesine neden oldu?"

"Benim berbat bir yalancı olduğumu," diye itiraf etti, buraya tartışmak amacıyla geldiği konuyu konuşmaya karar vererek. İyi ki de öyle oldu. Sonraki birkaç dakikada ona ne kadar kızgın olduğunu tümüyle unutmuş olabilirdi.

"Sen berbat bir yalancısın,"diye katıldı Bree. "Gerçekten de burada ne yapıyorsun?"

Jake, yanından geçip arka odaya gitti. Bree hemen arkasından gitmeyince, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Burada konuşabiliriz." Birdenbire, onunla bir yerde yalnız başına tıkılıp kalmaktan korkuyormuş gibi sesinde bir gerginlik oluştu.

"Evet, ama bütün kasabaya bizi görme fırsatı vermeyi istediğini sanmıyorum."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Kemer altından geçip çalışma odasına girdi fakat çalışma masasının genişliğini de katarak elinden geldiğince mesafesini korumaya çalışıyordu. "İki insanı, hem de ikimizi konuşurken görmelerinin dedikodu malzemesi olacağını sanmıyorum."

Jake onun gözlerine baktı. "Konuşmayacağız ki."

Bu belli ki onu şaşırttı. Doğruyu söylemek gerekirse, olayların bu şekilde yön değiştirmesine kendisi de şaşırmıştı.

"O halde aklındaki neydi?"

"Buraya geldiğimde söyleyecek çok şeyim vardı," diye kabul etti. "Şimdi ise sadece şunu yapmak istiyorum." Yavaşça ve kasten ona doğru hareket etti. Bree'nin geri çekilmemesi takdire şayandı.

Jake ona yeterince yaklaştığında parmağıyla yanağının kıvrımlarını keşfetti. Dokunuşlarının altında titrediğini hissediyordu.

"Jake..." Bu biraz karşı çıkma, biraz da yalvarmaydı.

Dudaklarını büzdü. "Evet, Bree."

"Neler oluyor?"

"Bilmeyi o kadar isterdim ki," dedi kabaca. "Tek bildiğim, bazı şeylerin eskisi gibi yürüyemeyeceği. Ben karmakarışığım. Geçen gün Bayan Finch beni bininci kez arayıp değerli leylaklarını kontrol etmek için gelmek istediğinde ona bile bağırdım."

"Bayan Finch'e mi bağırdın? Bu sevimli, masum bir köpek yavrusunu tekmelemekle aynı şey."

"Biliyorum. Korkunç hissettim. Telafi etmek amacıyla onun için üç yeni leylak diktim."

Bree, ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı ve sonra tekrar salıverdi. "Kararlı ol Jake," diye rica etti. "Harekete geçmeye hazır değilsen, az önce yapmayı planladığın şey her neyse yapma. Bu kararsızlık gerçekten katlanılmaz."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Şu anda ötesini düşünemiyorum," dedi dürüstçe. "Şu anda istediğim ise bu. Seni tekrar kollarımda, yatağımda istiyorum."

"Peki ya hayatında?" diye sordu, yüzüne dikkatle bakarak.

Jake evet demek üzereydi çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Sanırım," dedi, bu anı başlamadan bitirmeye yetecek kadar şüpheye yer bırakarak.

Bree'nin geri çekilmesi onu şaşırtmasa da üzdü. "Gitmelisin. Beni affetmenin bir yolunu bul, Jake. Yoksa bir daha asla bir araya gelemeyiz."

Jake, bunun bir affetme meselesi olduğundan bile emin değildi artık. Korkuyla ilgiliydi. Ona ulaşıp sonunda yine terk edilirse bir daha yaşayamayacağını bilmenin korkusu. Böyle bir hassasiyeti onunla paylaşmaktan kaçınıyordu.

Bree, onun sessizliğinden kendince bir sonuç çıkarmışa benziyordu. "Jake, sana verdiğim sayfaları okudun mu?"

Başını iki yana salladı. Onları, gönülden uzak olmasa da gözden uzak bir yere, çekmecesine bırakmıştı. O sayfaların açığa çıkaracağı şeylerden korkuyordu.

Gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek mümkün değildi. "Keşke okusaydın."

"Neden? Onlar yalnızca kelimelerden ibaret Bree," dedi, çalışmasını bile bile aşağılayarak. "Hiçbir şeyi düzeltmeyecekler."

"*Yalnızca* kelimelerden ibaret değil," dedi öfkeyle. "O sayfalarda saf, acı veren duygular var. *Benim* duygularım!"

Bunu tahmin etmişti. Hatta onu en çok korkutan da buydu. Çünkü o kelimeleri okuyup da aralarında olanları Bree'nin tarafından görürse bunca yıldır tutunduğu öfkeyi serbest bırakmak zorunda kalabilirdi.

Ve o zaman, tamamen savunmasız kalırdı.

BELONGS TO SAVOS TEAM

Jake gittiğinde Bree kendini toparlamaya çalıştı fakat duygularını sıkıca kontrol altına alamadan Jenny geri geldi.

"Jake dayım budala biri olabiliyor," dedi kenarları kızaran gözlerine iyice baktıktan sonra. "Ne yaptı? Buraya bir şeyleri onarmak için geldiğini umuyordum. Sizin birlikte olmanız çok hoşuma gidiyordu çünkü aile gibiydiniz."

Bree, onun dayısına karşı bile hemen savunmaya geçme isteğine gülümsedi. "Hâlâ ailem gibisiniz," dedi Bree. "Dayınla aramızda geçen hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Neden bir şeyleri düzeltemiyorsunuz? Senin için hâlâ çıldırdığı ortada."

"Henüz çözülememiş bazı meselelerimiz var."

Jenny haklı olarak şaşırmış görünüyordu. "Meseleleriniz varsa oturup onları konuşmanız gerekmez mi? Yetişkinler böyle yapmaz mı? Ben anneme kızdığım zaman, meseleyi konuşarak çözene kadar beni yalnız bırakmaz."

"Her şeyden önce, o bir anne. Bir şeyleri çözüme kavuşturmanız, anneliğin tanımında var. İkincisi, Jake bir erkek. Onlar hiçbir meseleyi konuşmak istemezler. Yalnızca unutulup gitmesini isterler."

"Fakat buraya gelerek konuşmak isteyen oydu," diye karşı çıktı Jenny.

"Konuşmak için geldiğini düşünüyordu. Sonra başka fikirlere kapıldı."

Jenny'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne yani, seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?"

Bree, dilini tutamadığı için pişmanlık duyup kızardı. "Öyle demek istemedim."

"Ama öyle oldu, değil mi?" Heyecanı arttı. "Aferin dayı!" diye ağzından kaçırıp sonra kendini suçlu hissetti. "Buna çok kızmadın, değil mi? Yani, demek istediğim, tamamen ileri

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

gitmedi, değil mi? Siz ikiniz her zaman öpüşüyordunuz. Sizi görüyordum."

"Çalışanlarımdan biriyle özel hayatımı konuşmanın uygun olduğunu sanmıyorum," dedi Bree, ortamı yumuşatmak için gülümseyerek. "Ailem gibi gördüğüm biri de olsa."

"Ama o benim dayım. Yardım edebilirim."

"İçimden bir ses, zaten başa çıkabileceğinden çok daha fazla tavsiye aldığını söylüyor. Sen de bu konuyu gündeme getirmesen iyi edersin."

Jenny, tezgâhtaki taburelerden birine oturup çikolatalı kruvasanından bir parça kopardı ve düşünceli bir ifadeyle ağzına tıkıştırdı. "Aşk hakikaten çok karmaşık, değil mi?"

"Hem de nasıl," diye yanıtladı Bree.

"Sence, bir erkekle yalnızca onu sevdiğini kanıtlamak için yatağa girmek gerekir mi?" diye sorunca, Bree neredeyse sıcak çayı bütün vücuduna döküyordu.

"Kesinlikle hayır," dedi hemen. "Bir adam, daha doğrusu çocuk, senden böyle bir şey istiyorsa, o zaman seni hiç düşünmüyordur. Tek düşündüğü kendi zevkleridir."

"Annemle dayım da aynen böyle söylediler."

Bree, Jenny'nin bu konuşmayı önem arz eden iki yetişkinle de yapmış olmasına sevindi. Bir ergene öğüt vermek için doğru kişi olmayabilirdi. Fakat konu açıldığına göre kendini sormak zorunda hissetti. "Erkek arkadaşın seks yapmanız için baskı mı kuruyor?"

Jenny önce duraksayıp ardından başını salladı. "Birazcık. Bunu neden istediğini anlıyorum. Yani, bir bakıma ben de istiyorum ama hiç hazır değilim. Ya hamile kalırsam? Hiçbir şey yüzde yüz etkili değil. Bunu bize okulda öğrettiler. Bir bebeğe sahip olmak, geri kalan hayatımı tamamen altüst edebilir. Benim planlarım var, biliyorsun değil mi?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Biliyorum," dedi Bree sessizce, beklenmedik bir hamileliğin hayatını nasıl sona erdirdiğini düşünerek. Tuhaftır ki, düşük yapması bazı yönlerden her şeyi daha da kötüleştirmişti. Bunun üstesinden gelme biçimi, Jake'le ilişkilerini bozmuştu. Hayalindeki meslekte iyi bir fırsat yakalamıştı ama en iyi anlarında bile bir şeylerin eksikliğini hissetmişti.

"İyi misin?" diye sordu Jenny, endişeyle bakarak. "Yanlış bir şey mi söyledim? Bunu çok yaparım. Annem hep düşünmeden konuştuğumu söyler."

Bree onun elini sıktı. "Yanlış bir şey söylemedin. Hatta söylediğin çok akıllıcaydı. Getireceği muhtemel sorunlara hazır değilken seks yapmak gerçekten de berbat bir fikir."

Jenny iç geçirdi. "Biliyorum."

"Bu çocuğun, üzerinde oluşturduğu baskıyla başa çıkabileceğinden emin misin? Belki de bir süre araya biraz mesafe koymak iyi gelir."

"Bunu ben de düşünüyordum," diye kabul etti. "Hatta ona bu şekilde hissettiğimi söylemeye bile çalıştım ama o beni gerçekten sevdiğini söyledi."

"Bunlar çok etkileyici sözler," dedi Bree, kullandığı kelimeleri titizlikle seçerek. "Ne anlama geldiklerini ya da gelebileceklerini anlamayacak kadar küçük."

Jenny'nin içten içe gülümsemesi, bilinçli olmasının verdiği bir olgunlukla kaplıydı. "Beni kandırdığını anladım. Telaşlanmanıza gerek yok. Ne annemin, ne de dayımın. Dillon'ın niyetini biliyorum. Onunla başa çıkabilirim."

Meşhur son sözler. Bree korktu. Bu özel bir konuşma olarak kalmalı, Connie'ye ya da Jake'e bahsetmemeliydi ama bu çifti birer atmaca gibi izlemeye devam ettiklerinden emin olmayı onlara ve hatta Jenny'ye borçluydu.

BELONGS TO SOYUS TEAM

Jake, hamburger almak için Sally'nin restoranına girdiğinde saat neredeyse yediydi. Arabasını durdurduğunda Bree'nin dükkânının kapalı olduğunu görmesi ona yeniden güven vermişti. Aynı gün içinde ona ikinci kez rastlama olasılığının olmadığını düşündü. İlk karşılaşma zaten yeterince kafa karıştırıcıydı.

Ne yazık ki güven duygusu onu yanılttı. Kafenin içine girmesinden iki saniye geçmeden, masanın üzerinde yarısı yenmiş salatasının yanında duran açık bir kitapla arka sıradaki masalardan birinde tek başına oturduğunu gördü. Aklı bes-belli başka yerlerdeydi, gözleri ise dalmıştı.

Bree onu henüz görmediğinden iki seçeneği vardı. Ya orada olduğu fark edilmeden gidecek ya da ona katılacaktı. Başka bir masada oturup daha sonra onu görmediğini iddia etmeye kalkışmak seçenekler arasında yoktu. O daha yerine bile oturmadan Sally hiç kuşkusuz varlığından haberdar ederdi.

Bu şekilde canını sıkmaya devam etmesine izin verdiği için kendine hâlâ kızgın, bir başka mücadele için hazırlanarak oturduğu masaya yöneldi. Bree henüz başını kaldıramadan, dizlerini onunkilere değdirerek karşısına oturdu. Yüzünün birden canlanması onu şaşırttı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Beni gördüğüne neredeyse sevindin. Öğlen olanlardan sonra bu tepkiyi beklemiyordum."

"Evet, doğru. Bunu pek de üstüne alma. Seninle sadece Jenny hakkında konuşmam gerekiyor. Sen gittikten sonra onunla son derece ciddi bir konuşma yaptık."

Bunun üzerine durgunlaştı. "Benim hakkımda mı?"

"Hayır, o ve Dillon hakkında."

Bu Jake'i daha da sinirlendirdi. "Ne?"

BELONGS TO SAVOS TEAM

Sally her zamanki çayından bir bardak getirene kadar beklemesi gerekti. Ardından, Bree henüz cevap vermeden domuz pirzolası, patates püresi ve salata siparişini aldı.

"Özel konuları konuşmayacağım," dedi, "ama Connie'yle senin, erkek arkadaşını daha yakından izlemeniz gerektiğini düşünüyorum."

Jake nereye varmak istediğini hemen anladı. Kaşığı kâğıdından çıkarıp çay dolu bardağına o kadar sert tıkadı ki plastik derhal büküldü.

"Seks konusu, değil mi? Lanet olsun, bu çocuğun niyetinin iyi olmadığını biliyordum! Onu görmesini yasaklayacağım, o kadar."

Bree ona keyifli bir şekilde baktı. "Ve böylece onun kollarına atacaksın, öyle mi? Çok zekice."

Derin bir nefes alıp çayıyla ezilmiş kaşığını unutarak geriye yaslandı. "Galiba daha iyi bir fikrin var."

"Aslına bakarsan, evet."

"Paylaşmak ister misin?"

"Sen ve Connie onlarla mümkün olduğunca fazla zaman geçirin. Aynı evde takılmaktan bahsetmiyorum. Mesela bir futbol oyununa, hatta ikisinin de hoşuna gideceğini bildiğiniz bir konsere hep beraber gitmenizden bahsediyorum. Böyle bir davette bulunduğunuz için mükemmel olduğunuzu düşünecek ve gözünüzün önünden ayrılmayacaklardır. Onları ilgiye boğun."

"Jenny bundan nefret edecektir."

Bree başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Söylenebilir ama doğruyu istersen ustaca davrandığınız sürece desteğiniz için size minnettar kalacaktır bence." Gözlerine baktı. "Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

BELONGS TO SOYOS TEAM

"Ben? Ustaca davranmak? Bu tamamen iki zıt şeyin bir arada bulunması değil mi? Yapma, Bree. O tür şeylerde hiç iyi değilim."

"Connie iyi ama," diye hatırlattı.

"Ama yalnız başına bunun üstesinden gelemez. Jenny'yi etkilemek konusunda genellikle ondan daha iyiyim. Sanırım bu anne-kız olma meselesi."

Konuşurken bile yıllar önce Bree'nin Megan'la oldukça sakin bir ilişkisinin olduğunu hatırladı. Fakat Megan gittiğinde o Jenny'nin şu anki halinden daha küçüktü. Ve asla asi biri de olmamıştı. Ne var ki Abby ile Megan sorunlardan paylarına düşeni almış olsalar da en şaşırtıcı olanı Abby'nin boşanmadan sonra Megan'ı ilk affeden ve yeniden hayatına alan kişi olmasıydı.

"Yani bunun üstesinden tek başına gelmek istiyorsun?" dedi Bree.

"Elimden geldiği kadarıyla," diye onayladı. "Sam'in hiç yardımı olmuyor. Kızıyla aralarında hemen hemen hiçbir bağlantı yok. Hayatında en çok baba gibi hissettiği kişi benim. Bu sorumluluğu da ciddi bir şekilde üstleniyorum."

Bree başını salladı. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Elini cüzdanına atarak yakın zamanda Washington, D.C.'de gerçekleşecek bir konser için kopardığı gazete parçasını ona uzattı. "Bilet ayırtırsam onları buna götürebiliriz. Jenny'nin bu grubu sevdiğini biliyorum çünkü bütün hafta bu konserden bahsedip durdu."

Jake, Sally'nin az önce önüne koyduğu yemek tabağını kenara itti. Konser reklamına neredeyse hiç bakmadı. Bree'nin sözlerine son derece şaşırmıştı. "*Biz mi*? Seninle ben mi?"

"Neden olmasın? Eğlenceli olabilir. Hem ikimiz de orada olursak daha az ürkütücü olur. Bekçilik yaptığın da daha az belli olur."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Onları bununla kandıracağımızı mı zannediyorsun?"

"Muhtemelen hayır ama Jenny, ikimizi bir gece için beraber görünce yaşayacağı mutluluk bir yana, bize minnettar kalacaktır. Onu geleceğin çöpçatanı olarak görüyorum. Hatta sana benimle ilgili güzel şeylerden bahsetmeyi bile önerdi."

Jake sızlandı. "Connie'nin işidir. Kim bilir o kızın kafasını daha ne hikâyelerle doldurmuştur."

"İstersen sana özetleyebilirim," diye alay etti Bree. "Ayrıca, görünüşe göre o zamanlar bizi birkaç kere öpüşürken yakalamış."

Bir elini kaldırdı. "Lütfen bağışla beni."

"Peki, ama konserle ilgili ne düşünüyorsun? Yarın biletleri alayım mı?"

"Yeğenimle ve suratını yumruklamak istediğim o çocukla çıkmak istediğine emin misin?"

"Elbette. Bunu bir yardım vazifesi gibi göreceğim."

Bıçağını domuz pirzolasının üzerinde bırakarak duraksadı. "O serseriyi korumak mı istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır, ama yeğeninle ilişkini berbat etmene ve bu arada hapsi boylamana engel olmak istiyorum."

Bu sözlerin arkasındaki bilgeliği görebiliyordu. "Biletleri al," dedi sonunda. Jenny'yi korumak, Bree'yle ilişkisi konusunda kendi huzurunu korumasından daha önemliydi. "Yarın bana ne kadar tuttuklarını söylersin. Parasını veririm."

"Gerek yok," dedi. "Nasıl olsa fikir benden çıktı. Benim ısmarlamam gerekiyor."

"Ücreti neyse söyle," diye ısrar etti.

"Bu seni mutlu edecekse pekâlâ."

Bu mutluluk sayılmazdı. *Jenny'nin hatırı için*, diye düşündü. Bunu yapmaya mecburdu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Anlaşılan o ki Bree, onda belki de hissetmemesi gereken bir beklenti işareti gördüğünden, teslim olmasını mutsuzluk olarak yanlış yorumlayıp eline hafifçe vurdu. "Sorunsuz geçecek, söz veriyorum."

Jake yemeğinden vazgeçti. Bu konuşma, büyük ölçüde iştahını kaybetmesine sebep olmuştu. Sandalyesine yaslanıp Bree'yi meraklı gözlerle inceledi. "Birkaç saat önce, geçmişi unutmadığım sürece beni bir daha görmek istemiyordun. Ne değişti?"

Hüzünlü bir ifadeye bürünüp elini geri çekti. "Mesele bizimle ilgili değil, Jake. Bunu açıkça belirtmek isterim."

"Bir akşam boyunca beraber olacak olan ikimiziz. Bizimle ilgili olmamasına imkân var mı?"

"Öyle dediğime göre."

Onun bu mantığını algılayamasa da bunu kendine saklayacak kadar akıllıydı. Görünüşe göre Bree bu konuyu tartışacak halde değildi. Onun yerine hayatta olup bitenlere hayret ederek başını iki yana salladı.

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi. "Seninle ben yeğenimin flörtüyle birlikte çıkacağız diye."

"Biz çıkıyor olmayacağız," diye hatırlattı. "Sadece bekçilik yapacağız, unuttun mu?"

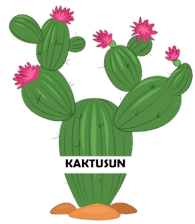
"Ne fark eder," diye karşılık verdi, yanaklarına yayılan parlak pembe rengin keyfini sürerek.

"Çıkmıyoruz," diye tekrar etti.

"Ne dersen de," dedi işbirliği içinde.

Bunu nasıl isterse öyle adlandırabilirdi. Gecenin sonunda, öğleden sonra dükkânında yaptığı gibi, onu neredeyse kendinden geçirecek şekilde baştan çıkarmaya çalışıyordu hâlâ. İçindeki his, mehtaplı bir gecede, öndeki verandanın gölgelerinde böyle çabuk karşı koyamayacağını söylüyordu.

BELONGS TO SAVOS TEAM

20

Megan, iki hafta önce Kevin'in eve dönüşü için gittiği Chesapeake Kıyıları'ndan döndüğünden beri Mick'ten haber almamıştı. Hesaplamalarına göre bu Kevin'in, henüz gitmemişse bile, her an Irak'a geri döneceği anlamına geliyordu. Mick'in muhtemelen boş zamanlarının her bir dakikasını oğullarıyla geçirdiğini bilse de sessizlik ona ıstırap veriyordu. Çocukları hakkında konuştukları ve birbirlerinin hayatlarında olup bitenleri yakalamaya çalıştıkları gece telefonlarını beklemeye başlamıştı. Tam da korktuğu gibiydi. Mick, on beş yıl önce onu uzaklara sürükleyen o dengesiz, ihmalkâr davranışlarına geri dönüyordu.

İşine gömülmüş olması durumu kolaylaştıracağı yerde, gün boyunca biriktirdiği hayal kırıklıklarını anlatabileceği birine özlem duymasına neden olmuştu. Son zamanlarda, geçmişte fikirlerine çok güvendiği Abby'den bile ses yoktu. O artık Trace ve kızlarıyla kendi hayatına dalmış olduğundan kendisiyle eskiden olduğu gibi ilgilenmeyeceğini sezinliyordu. Tuhaftır ki onu Chesapeake Kıyıları'ndan kaçırıp New York'un yoğun, heyecan verici atmosferine getiren yalnızlığı, bu büyük şehrin dosdoğru kalbine kadar onu takip etmişti.

Geç bir vakitte akşam yemeğini, onca şeyin arasında bir bardak şarap ve yağda yumurta yerken telefonu çaldığında bir ses duyduğuna sevinerek onu hevesle kaldırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bütün akşam neredeydin?" diye gürledi Mick, nihayet geldiğini bildirmeye karar verdiğinde o telefonun başında aramasını beklemek zorundaymış gibi.

"Dışarıda," diye yanıtladı, sesindeki öfkeye karşılık veren bir tonla. Bu konuda ne düşünürse düşünsün, umurunda değildi.

"On dakika içinde oradayım," dedi onu hayrete düşürerek.

"On dakika mı? Neredesin?"

"Çok sevdiğini söylediğin o salata dükkânında," diye cevap verdi. "Buraya uğramanı bekleyip durdum. Gelmeyince de aramaya karar verdim."

Megan afallamıştı. "Ne zamandan beri oradasın?"

"Saat altı gibi buraya vardım. Senin genellikle en geç yedi gibi uğradığını söylediler. Sanırım artık benim için üzülmeye başlıyorlar. Elimde çiçeklerle ve şampanyayla bekliyorum ama sürpriz partime gelen kimse olmadı."

"Ah, Mick," dedi öfkesi yatışarak. "Bilmiyordum."

"Bütün mesele de bu. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Pekâlâ, bu seni rahatlatacaksa, başardın. On dakika içinde görüşürüz. " Bu kadar zamanda ancak fakir yemeğini toplayıp rujunu tazeleyebilirdi.

"İki dakika," diye düzeltti. "Sen telefonu kaldırdığın anda yürümeye başladım."

"Aman Tanrım," dedi, hoşça kal bile demeden aramayı sonlandırarak.

Soğuk yumurtaları çöp öğütücüsüne henüz atmıştı ki kapıcı aradı. "Kocanız burada, Bayan O'Brien," dedi Don, haklı olarak kafası karışmış bir vaziyette.

"O artık benim kocam değil," dedi vurgulayarak. "Fakat yukarı gönderebilirsin." Mick'in adamın üzerinde bırakmaya çalıştığı izlenimi düzeltmezse her türlü konuda hak iddia edeceğini düşündü. Don, yetmiş yaşlarında, on iki tane

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

torunu olan bir büyükbaba olduğundan, Megan'ın salata dükkânındaki arkadaşları gibi sosyal hayatını yakından takip etmekten keyif alıyordu. Onun pek kimseyle görüşmemesini can sıkıcı buluyordu.

Cumartesi geceleri yalnız başına gezindiğinde, "Senin gibi güzel bir bayana eşlik eden bir adam olmalı," derdi hep. Mick'in meydana çıkması şüphelerini giderecekti ve sonrasında bildiği tek şey, hiç beklemediği anlarda Mick'i dairesinde bulacağıydı. Mick asansörle yukarı çıkıp New York'un sonbaharının, soğuk havanın ve kavrulmuş kestanelerin kokusunu beraberinde getirdiğinde kapıda onu bekliyordu. Elindeki parlak sarı krizantemleri ona uzattıktan sonra içeri dalarak serin bir kasım akşamı rüzgârlı havada yürümekten soğuyan cildine rağmen ateşli bir hal alan sağlam, ağır bir öpücük verdi.

"Geleceğini haber vermeliydin," diye söylendi, yeniden nefes aldığında.

"Sürprizlerden hoşlandığını sanıyordum."

"Öyle ama gördüğün gibi ters gidebiliyorlar."

Gözlerinin derinliklerine baktı. "Bu gece başka bir adamla mı çıkmıştın, Meggie?" Ses tonunu sakin tutmayı başarsa da içinde apaçık kıskançlık belirtisi vardı.

"Evet," dedi, gözlerini karartan kısa bir anlık sahiplenme isteğinden keyif duyarak. Fakat yine de, evliliklerinin bitmesinde etkili olan o hatayı göz önünde bulundurunca en azından uzun süre yanlış bir fikre kapılmaması için açıklama yaptı. "Müdürümle galerideki gelecek gösteriye hazırlanıyorduk."

"İş yerinde miydin?" dedi, belli ki rahatlayarak. Gözlerindeki şeytani ışıltıyla onu inceledi. "O halde, söyle bakalım. Az önce beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?"

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Megan sırıttı. "Yalnızca başarılı olup olmayacağımı görmek için," diye itiraf etti. "Başarılı olduğumu görmek oldukça tatmin ediciydi."

Paltosunu alıp dolaba astı, sonra da emin ellerle şampanya şişesini açmasını izledi.

"Bardaklar?" diye sordu.

"Getiriyorum." Mutfak dolabında mecburen işlerini görecek olan iki adet şarap bardağı vardı. Mick'in nafaka ödemelerini birkaç yıl önce durdurduğu için bütçesi nadiren şampanya almaya yetiyor ve bu sebeple evinde şampanya kadehi bulunmuyordu.

Mick içkileri doldurduktan sonra kadehini onunkine kaldırdı.

"Neye içiyoruz?" diye sordu Megan.

"Oğlumuzun sağ salim dönmesine," dedi bir çırpıda.

Keskin bakışlarla şampanyasını yudumladı. "Kevin Irak'a döndü mü çoktan?" Zamanın akıp gittiğinin farkında olsa da vedalaşmadan ayrılmayacağını umut ediyordu. Mick de aynı şekilde tedirgin bakışlarla başını salladı. "Onun için korktuğumu itiraf etmeliyim."

Megan, kollarına doğru yöneldi ve orada durdu. "Ben de."

"Seni aradı mı?" diye sordu Mick, onu koltuğa doğru çekip birlikte yanına oturtarak. "Aramasını söyledim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Orada olduğum hafta sonundan beri onunla konuşmadım. Üstelik Nell ve Bree'ye onun için mesaj da bıraktım ama bana geri dönmedi."

Mick'in canı sıkılmış gibiydi. "Üzgünüm. İkinizin o hafta sonu arayı düzeltmek için biraz gelişme kaydetmiş olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Keşke. O ilk şaşkın selamlamasından sonra benimle yalnız kalmaktan kaçınmaya oldukça özen gösteriyordu."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Etrafta olup bitenlerden," dedi Mick.

Yanağına dokundu. "Onu savunmana gerek yok."

"Sen onun annesisin. Hiç değilse saygısını hak ediyorsun."

"Eminim ona göre iyi bir anne değildim, özellikle de son yaptığımla."

"Bir dahaki sefere daha iyi olacak," diye söz verdi Mick. "Eve temelli döndüğü zaman."

"Ne zaman geleceği hakkında bir fikrin var mı?"

Mick, birdenbire bakışlarını uzaklaştırarak başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Üzgün görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Sebebini anlat."

Bir an duraksadıktan sonra sesinde gerçek bir öfkeyle konuştu. "Georgia aklına eseni yaparsa orada kalacaklar. Hakikaten de bağlılığını takdir ediyorum ama oğlumuzun eve dönmesini istiyorum."

Megan kendi kaygılarını gizlemeye çalıştı. "Bütün sorumluluğu Georgia'ya yükleme," diye uyardı onu. "Zamanı gelince Kevin kendisi için doğru kararı verecektir. Bu konuda ona güvenmek zorundayız."

"Gözlerinde yıldızlar olup doğru düzgün düşünen bir adam gördün mü hiç?" diye karşı çıktı Mick.

"Kevin yapar," dedi kendinden emin bir şekilde. "O, çocuklarımız arasında en olgun, hatta bazı yönlerden Abby'den bile daha dikkatli ve mantıklı olanıydı. Her şeyi enine boyuna düşünürdü."

"Peki, sence aceleyle verdiği bu evlilik kararı artık öyle olmadığını kanıtlamıyor mu?" diye sordu Mick kuşkuyla.

BELONGS TO KAYOS TEAM

"Bilakis evliliğinin daha dikkatli ve düşünceli davranmasına sebep olacağını umuyorum," dedi, hem Mick hem de kendisi için inançlı olduğunu sesine yansıtmaya çalışarak. Oğluna bir şey olursa ve asla aralarını düzeltemezse nasıl yaşardı?

Görünüşe göre Mick onun ne düşündüğünü tahmin ediyordu ki etrafına doladığı kolunu daha da sıktı. "Buraya seni üzmek için gelmedim."

Gözlerinin için baktı. "Neden geldin?"

"Bunun için," diye mırıldanıp dudaklarını dudaklarına değdirdi. Öpüşmeleri sona erdiğinde ikisi de biraz nefessiz kalmışlardı. "Yüz yaşına da gelsek, sana hiç doymayacağım Meggie."

Megan bunun doğru olmasını istedi. Gerçekten istiyordu. Çünkü ne kadar korkutucu olursa olsun, bunun aksini hiç kuşkusuz yeterince benimsemişti.

Bree'nin konserle ilgili söyleyebileceği en iyi şey gürültülü oluşuydu. Doğrusu Jake, grubun konser alanı olarak hizmet veren basketbol sahasının çatısının sesle birlikte neredeyse yerinden oynamasına biraz şaşırmış görünüyordu.

Fakat Jenny, bir Noel sabahında kendisine yavru bir köpekle üstü açılır araba verilse ancak bu kadar heyecanlanabilirdi. "Bu, hayatım boyunca yaptığım en mükemmel şeydi," dedi arabalarına doğru yürürken. "Gittiğim ilk canlı konser. Teşekkürler, Bree."

Jake, öfkelenmiş gibi yaparak kaşlarını çattı. "Hey, biletleri alan bendim."

"Evet, ama fikrin Bree'den çıktığını biliyorum. Sen asla böyle harika şeyler yapmayı düşünmezsin, özellikle de ertesi gün okul varsa."

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Hey, dayına haksızlık etme," dedi Bree. "En son on yıl önce bir konsere gitmiştik, o da amatör bir mahalle grubuydu. Bu gece sınırlarını aştı."

"Şey, beni de davet etmeniz gerçekten mükemmel oldu," dedi Dillon. "Bizimkiler asla böyle bir şeye gitmezlerdi. Onlar sanki ortaçağda yaşıyor gibiler. Garth Brooks'un hâlâ sahnelerde olduğu zamanlarda takılıp kalmışlar."

Jake buna şaşırdı. "Garth Brooks'un sahnelerde olduğu zamanlar ortaçağ mıydı?" diye fısıltıyla sordu Bree'ye, ona yolcu kapısını tutarken.

"Bir delikanlıyla müzikten konuşuyorsan, sanırım doğrudur."

"Biz yaşlı mıyız?"

Bree koluna girdi. "Evet, Jake. Yaşlıyız."

"Otuz yaşında bile değiliz. Bu yaşlı sayılmaz."

"İçindeyken öyle ama bir çocuğa göre korkarım yaşlıyız."

"Hadi ya."

"Bir yerde durup bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye yalvardı Jenny araya girerek.

"Gelmeden önce yemiştik," diye hatırlattı Jake. "Ve siz gençler konserde de yediniz."

"Ergenler," diye anımsattı Bree. "Onların yaşındayken nasıl olduğumuzu unuttun mu? Özellikle de sen dipsiz bir kuyuydun."

Jake kıkır kıkır güldü. "Anlaşıldı. Peki, duralım. Hamburger mi? Meksika yemeği mi? Hangisi?"

"Gözleme," dedi Jenny hemen. "Anayoldan eve giden kavşağı dönmeden hemen öndeki gözleme yerine varana kadar gece yarısını geçer. Hemen hemen bütün gece dışarıda kalmamız gerekecek gibi."

BELONGS TO SOVOS TEAM

"Şu anda kafama kazımak istediğim bir görüntü var," diye mırıldandı Jake. Yüksek sesle, "Peki o zaman, gözleme yiyoruz," dedi.

Bree ona doğru uzanıp elini sıktı. "Sen iyi bir dayısın."

"İyi bir partner olarak düşünülmeyi tercih ederdim."

Ona küstahça baktı. "O halde birine çıkma teklif etmen gerekecek, değil mi?"

Kahkahayı bastırdı. "Hâlâ bunun bir flört olmadığını düşünerek kendini mi kandırıyorsun hayatım?"

"Ne istersen söyleyebilirsin. Sadece iş olsun diye konuşuyorum."

Gözlerine baktı. "Keşke öyle olsaydı."

"O inişli çıkışlı zamanlar olmasın, Jake. Sen ve ben olalım. Bu şekilde beni geri kazanmanın tek bir yolu var ve sen bunu biliyorsun."

"Yazdıklarının ilk yüz sayfasını okumam gerekiyor," dedi teslim olma edasıyla.

"Bunu istediğini söylemiştin," diye hatırlattı. "Şimdi ise ben istiyorum. Tabii okumaktan korkmuyorsan şayet."

"Neden korkacakmışım?" diye sordu kendini savunarak.

"Çünkü muhtemelen her hikâyenin çift taraflı olduğunu göreceksin."

"Hangi hikâyenin?" diye lafa karıştı Jenny arka koltuktan, başından beri onları gizlice dinlediğini belli ederek. Bu, Dillon'la arkada yapıyor olabilecekleri diğer şeylerden az daha iyiydi ancak Bree korkuyla çekildi.

"Bir şey yok," dedi Jake kısaca.

"Kitap mı yazdın, Bree?" diye üsteledi Jenny.

"Yazmaya başladım," diye kabul etti Bree.

"Okuyabilir miyim?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hayır," dedi bir solukta. Jake de aynısını tekrarladı.

"Neden? İkinizle ilgili, değil mi?"

"O bir roman," dedi Bree.

"Fakat yine de sizinle ilgili olabilir," dedi Jenny. "Lütfen görmeme izin ver. Yayımlandığı zaman herkes okuyor olacak. Ben ilk olmak istiyorum ya da ilklerden biri, her neyse."

"Yayımlanacağını hiç sanmıyorum," dedi Bree, Jake'in keskin bakışları altında. "Bunu yapmak zor iş."

"Ama senin sahnelettiğin oyunlar var, bu nedenle yazın da güzel olmalı," diye karşı çıktı Jenny, besbelli pes etmeyerek. "Onu bir yayınevine gönderirsen, eminim havada kaparlar."

"Göndermeyebilirim," diye itirafta bulundu Bree.

Bu kez Jake ona doğru baktığında yüz ifadesi kuşkuluydu. "Neden?" diye sordu.

"Sadece biraz fazla vurucu olduğunu düşünüyordum. Sanırım bütün yazılanları kendim için kaleme döktüm. Ve de senin için."

Jenny bir şeyler söylemeye çalıştı fakat görünüşe göre, öfkeli bir şekilde somurttuğu için Dillon onu hafifçe dürtünce ona sordu. "Bu da ne içindi?"

"Belli ki Bree yazdıklarını kimsenin okumasını istemiyor. Bırak gitsin. Bazı şeyler paylaşılamayacak kadar özeldir, değil mi? Sen yazdığın şarkıları kimseye gösteriyor musun?"

Jenny, gözle görünür bir dehşetle soluk aldı. "Bunu kimse bilmemeliydi."

Dillon ona sakin bir şekilde baktı. "Tam da bundan bahsediyorum. Hadi, şimdi vazgeç ve Bree'yle dayını rahat bırak."

"Bir dakika," dedi Jake. "Sen şarkı mı yazıyorsun Jenny? Annen bunu biliyor mu?"

BELONGS TO SOLVES TEAM

"Bu boşboğaz ağzından kaçırmadan önce kimse bilmiyordu," diye söylendi.

"Dillon, şarkılarını dinledin mi hiç?" diye üsteledi Jake.

"Başarılı, bayım. Bu gece dinlediğimiz o saçmalıktan çok daha iyi."

Her ne kadar onu hafifçe dürtse de Jenny'nin yüzü zevkten kızardı. "Hadi ama. Önyargılısın. O adamların yarısı kadar bile iyi değilim. Onlar profesyonel."

"Yalnızca bizim gibi bir grup budalanın onları görmek için para ödemesi yetenekli olduklarını göstermez," diye diretti Dillon. "Şarkı sözlerini tam anlamıyla dinledin mi hiç? Onların yarısının bir anlamı bile yok. Gidip görmemize sevindim ama o adamlar mecbur kalmasalar kesinlikle gerçek bir şarkının nasıl olduğunu bilmezler."

"Orası kesin," dedi Jake, bir an için Dillon'la fikir birliği yaparak. "Yani, Jenny'nin şarkı sözlerinin anlamlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Harika," diye doğruladı Dillon.

Jake ile Bree birbirlerine baktılar.

"Kim derdi ki?" dedi sessizce.

Bree onun yüz ifadesine içten içe güldü. "Biriyle öylece vakit geçirirken bir şeyler keşfetmek şahane, değil mi?"

Jake ona alaycı bir şekilde baktı. "Ben de bir süredir sana tam olarak aynı şeyi söylemeye çalışmıyor muydum? Kapılarını kapatan sendin."

Bree, onun bu küstahça iğnelemesi karşısında yılmadı. "Ve sen de onu açacak anahtara sahipsin," diye karşılık verdi. "Onu nerede saklıyorsun, Jake? Yoksa imha mı ettin?"

"Taslaklarının nerede olduğunu çok iyi biliyorum."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"O zaman top sende, öyle değil mi?" Arabanın camından dışarı baktı. "Ve işte gözleme yeri de ileride. Yetmez mi? Bu gecelik tartışmayı sonlandırabiliriz."

"O kadar emin olma," dedi Jake, arabasını parlak ışıklarla aydınlatılmış restoranın ön kapısındaki park yerine çekerken. Yeğeniyle Dillon'ın arka koltuktan güçlükle çıkmalarını bekledikten sonra ekledi. "Eve sağ salim varıp ayrı ayrı yataklarımıza girmeden önce birkaç saatimiz var, Bree. Konuşmanın gidişatının nereye varacağını kim bilebilir."

"Senin düşündüğün yere değil," dedi şiddetle.

Jake sırıtmakla yetindi. "Göreceğiz."

Arabadan inerken kaşlarını çatıp kapıyı hızla kapattı. Mecbur kalırsa durumu tersine çevirecek, gecesinin devamında Jenny'nin onlara bekçilik yapmasını sağlayacaktı. Kesin olarak bildiği bir şey varsa o da yeğeninin önünde Jake'in geçmişle ilgili tek kelime etmeyeceğiydi. Eğer Jenny altı yıl önce Bree'yi hamile bıraktığını öğrenirse bu, aşırı hassas yeğenine nasıl bir örnek teşkil ederdi?

Bir planı olmasından memnun bir şekilde restoranın kapısına doğru yolu yarılamıştı ki Jake onu dirseğinden yakaladı. "Sakın Jenny'den önce seni eve bırakmam için bir dolap çevirmeye kalkma. Bu işe yaramaz."

Bree onun kararlı gözlerine bakarak iç çekti. Şimdi başka bir şeyler bulmak zorundaydı. Acaba Jess'i telaşlı bir şekilde arayıp onu kurtarmaya gelmesini istese Jake'le yalnız kalmaktan kaçacak kadar çaresiz görünür müydü diye merak etti. Muhtemelen öyle olurdu.

Gece yarısından sonraki gözlemeli kahvaltıları boyunca işler istediği gibi gitmezse yine de bunu yapmayı deneyebilirdi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jake, Bree'nin ödünü patlattığını anladı fakat işler bu noktaya gelince devamını getirip gecenin ortasında onu sorguya çekmeye kalkışamadı. Bir kere çok yorgundu ve o da çok tedbirliydi. Bunu ikisinin de gayet formunda olduğu bir güne ertelemek zorunda kaldı.

Önce Dillon'ı, ardından Bree'nin evine sürmeden önce Jenny'yi bıraktı.

Bree, "İyi geceler," dedi, arabanın kapısını çoktan açmış, eve doğru koşmaya hazırlanırken. "Bu harika akşam için teşekkür ederim."

Jake onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu ama yine de arabadan inip onunla eve kadar yürüdü. Her ne kadar Chesapeake Kıyıları güvenli ve O'Brien'ların ön verandası iyi aydınlatılmış olsa da risk almayacak kadar centilmen biriydi. Ayrıca, hiç değilse onu bütün gece uyanık tutacak tatmin edici bir öpücük koparma şansı vardı hâlâ.

Bree ön kapıda ona dikkatlice baktı. "Kahve içmeye gelmek ister misin?" diye sordu pek de gönüllü olmayan bir şekilde. Bu, soylu genç kadınların istem dışı yaptıkları bir tekliften ibaretti.

"Hayır, teşekkürler."

"O halde, iyi geceler. Güzel bir akşamdı. Jenny harika biri ve Dillon'ı da tahmin ettiğimden daha çok sevdim."

"O çocuğun seni aldatmasına izin verme. Sinsi biri o."

"Hormonlarıyla hareket eden bir delikanlı işte. Hepsi sinsi olur."

Jake yanağına dokundu. "Ben de hormonları yüksek biriyim ama sinsi değilim." Bir an duraksadıktan sonra itiraf etti. "Seni öpmek istiyorum, Bree."

Nefesini tuttuğunu duydu.

"Seni durduran ne?" diye sordu, tutuk bir sesle.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Aramızda o kadar karmaşık sinyaller var ki, bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Belki de kötüleştirmez. Bir şeyleri netleştirmeye yardımcı olur."

"Kastettiğim tam da bu," dedi öfkeyle. "Yazdıklarını okuduktan sonra seni affedip konuşarak bir şeyleri çözmeyene kadar sınırlarının olduğunu söylüyorsun açıkça. Şimdi de seni öpmemi istiyorsun. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Onu şaşırtarak kollarını boynuna doladı. "Belki de her şeyin mantıklı olmasından yorulmuşumdur. Belki yabanmersinli sos başımı döndürmüştür. Ya da sadece bunu istiyorumdur."

Jake geri çekildi. "İşte görüyorsun, bu *belkiler* beni endişelendiriyor. Birçok adam belkilere göre hareket ederek aptal yerine konmuştur."

Bree kahkahayı bastırdı. "Bu ikilemi anlıyorum. Peki, buna ne dersin?" Varsayımları ortadan kaldırarak dudaklarını onunkilere mühürledi.

Jake, duygularına yenik düşmeden önce kısa bir süre bekledi. İkisinin bu birlikteliği bir zamanlar hayatındaki her şeyden daha anlamlı geliyordu. Geleceklerini son derece net bir şekilde görmüştü. Bir gün şimdiki peyzaj şirketine sahip olacağını, kendisinin inşa ettiği konforlu küçük odasında Bree'nin yazı yazacağını ve kırmızı saçlı çocuklarının arka bahçede kurulan salıncakta sallanacaklarını. Ona göre, böyle yakın olmaktan hiçbir zaman bıkmayacaklardı.

Bir eli yanağında, gözlerinin içine bakıp o eski anıların en azından bir kısmını orada gördüğünü düşündü. Elbette o zamanlar tam anlamıyla yanılmış olamazdı. Elbette o ne istiyorsa Bree de onu istemiş, Chicago'ya gitmek üzere her şeyi geride bıraktığına az da olsa üzülmüştü.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Onu kollarına alarak kayığın olduğu yere doğru gidip dizlerine oturttu. Bu durum tam bir eziyetti ama burada, Mick ile Nell'in görüş alanında merdivenleri dolanmaya kalksalar işi bu denli ileri götürecek kadar kendinden geçmezdi. Teninin dokusunu anımsayarak dudaklarındaki yabanmersinini tatmaya devam ederdi ama tedbirlilik, hareketlerini kontrol altında tutardı. Şüphesiz Bree bunun için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Aslına bakılırsa öpücükleri oldukça istekli, elleri o kadar ustaydı ki bir an aklı başına geldiğinde onları birbirine iliştirmek zorunda kaldı. "Yeter, seni şeytan kadın. Biliyorsun ki etrafta başka insanlar da var."

"Evine gidersek olmazlar."

Ona kuşkuyla baktı. "Ciddi misin?" diye sordu, sesindeki umut dolu ifadeyi gizleyemeyerek.

"Daha önce de söyledim, değil mi?"

"Evet, ama hatırladığım kadarıyla bunun bir flört olmadığını ve sen böyle boynumu ısırmaya çalışırken belli ki anımsayamadığım bir sürü şey yapana kadar da bir araya gelmeyeceğimizi çok net bir şekilde ifade etmiştin."

Kahkahayı bastırdı. "Seni baştan çıkararak canını mı sıkıyorum, Jake?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Üstelik ikimiz de, aramızdaki sorunların birbirimize hissettiğimiz çekimle ilgisi olmadığını biliyoruz."

Jake, sonunda düşünceli bir hal aldı fakat kısmen umduğu Bree gibi kucağından kalkmadı. "Keşke her şey bu kadar karmaşık olmasaydı," dedi özlem dolu bir halde.

"Keşke. Fakat kabul etmek gerekir ki ikimiz de burada haklı olarak ürkek davranıyoruz. Seni evime götürüp bütün bir hafta orada, yatağımda saklamayı her şeyden çok istiyorum."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Yalnızca bir hafta mı?"

Şimdi de kahkaha sırası ondaydı. "Dayanma gücümü abartma istersen. Mesele şu ki yeniden bir araya gelirsek bu ikimiz için de uygun bir şekilde olmalı. Ne istediğimizi açıkça belirtmeli ve beraber olmanın gerektirebileceği fedakârlıkları yapmaya istekli olmalıyız."

Bree kaşlarını çattı. "Sanki geleceği görebilmemiz gerekiyor gibi konuşuyorsun."

"Hayır, elbette değil. Bunu hiç kimse yapamaz. Ama ne istediğimi biliyorsun. Bu konuda daima dürüst davrandım. Seni istiyorum. Aile olmamızı istiyorum. Seksen yaşına geldiğimizde birbirimize hâlâ deliler gibi âşık olmamızı istiyorum. Ön verandada yan yana otururken ikimizi görebiliyorum."

"Bunu ben de görebiliyorum," diye diretti, Jake'in kısa süre için bile olsa aynı fikirde oldukları görüşünü doğrulayarak.

"Peki ya gerisi? Kariyerini bu fotoğrafın neresinde görüyorsun? Geçen sefer bunun üstesinden gelemedik ve sonuca bir bak."

"Artık dükkânım var. Benim kariyerim o."

"Eğer bunun seni tatmin edeceğini bilsem, şu anda evlenme teklif ederdim," dedi gözlerine bakarak. Orada, aslında kendini kandırdığını gösteren gölgeler vardı. "Yazı yazmayı özlüyorsun."

"Ama zaten yazıyorum. Kitap orada duruyor."

"Ve sen onu yayımlatmak bile istemiyorsun. Bir yazarın okunmaya ihtiyacı vardır," diye görüşünü belirtip sonra imalı bir şekilde ekledi. "Ya da eserlerinin sahnede sergilendiğini görmeye. Sadece onları kâğıda dökmek yeterli değil. Sen de böyle söylemiyor muydun? Chicago'ya gitmenin en büyük nedeni sırf Marty gibi bir ustadan ders almak değil, aynı zamanda oyunlarının sahnelendiğini görme fırsatına sahip olmaktı."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Ve onu da yapmış oldum."

"Üç oyundan sonra her şey bitti mi? Sen Jess gibi değilsin. Bir şeylerin peşini bırakmazsın." Ona azarlayan bir bakış attı. "Seni asla birkaç kötü eleştiriden korkabilecek biri gibi düşünmedim."

O anda çekildi ve ancak iki kişilik koltuk genişliğindeki kayığın üzerine, araya mümkün olduğunca mesafe koyarak yanına oturdu.

"Onları gördün mü?" diye sordu donuk bir şekilde.

Başını salladı. "Tepkimin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Ne olmuş ki, dedim. Sonraki daha iyi olur çünkü Bree hatalarından, tanıdığım herkesten daha çok şey öğreniyor. Problemler varsa onları çözecektir."

"Ama o oyun, yazdıklarım arasında en iyisiydi," diye karşı çıktı. "Buna gerçekten inandım, en azından benden daha iyi oyun yazarlarını değerlendiren eleştirmenlerin yorumlarını okuyana kadar. Ve yeterince iyi değilse, ne diye deneyecektim?"

Söylediklerine inanamayarak baktı ona. "Ne diye mi? Çünkü sen bir oyun yazarısın! Yaptığın iş bu. Eğer insafsızca eleştirilen oyununun iyi olduğuna gerçekten inanıyorsan, o halde yanlış giden başka şeyler olmalı."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Annem bunu yönetmene bağladı."

"Yani, Marty."

Başıyla onu onayladı.

"Haklı olabilir mi?"

"O zaman böyle bir şeyi asla söyleyemezdim ama şimdi, belki de biraz uzak kaldığım için, geçmişe dönüp daha tarafsız bir şekilde bakabiliyorum. Oyunu yönetmeye son anda sürüklenmişti. Daha önce de yönetmenlik yapmıştı ama benim

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

oyunlarımda değil. Oyuncu seçimini ve senaryoyu ele alışında bir farklılık vardı."

"Nasıl yani?" dedi Jake.

Bree bir an duraksadı. "Diğer yönetmenlerin onun kadar eli ağır olmadığını düşünüyorum. Senaryoda gerekli olmayan bazı değişiklikler yaparak onu daha çok meydana çıkarıp daha acemice bir şekle soktu. Oyuncularla ilgili de aynı şeyi yaparak hikâyeyi anlatması için kelimelere güvenmek yerine onların performanslarını neredeyse melodram haline getirdi. Eleştirmenler de tamamen bu noktalar üzerinde durdular. Benim ne şekilde yazmış olduğumu anlama şansları yoktu."

"Sence Marty bunu kasten mi yaptı? Belki de oyunlarının yakaladığı başarıyı ve senin üzerindeki ilgiyi kıskandı."

"Mümkün değil. Böyle bir şey yapmaz," diye karşı çıktı. "Bu şekilde kötü niyetli biri değildi."

"Kesinlikle emin misin?" diye üsteledi Jake. "Erkeklerin egoları çok hassastır ve sanatla ilgili kişiler hakkında okuduklarım, onların egolarının tahmin edilemez olduğunu gösteriyor."

Bree başını iki yana salladı. "Bunu gerçekten anlamıyorum. Aksine, onun havasında olmadığını düşünüyordum. Yönetmenlikte, oyun yazarlığında olduğu kadar başarılı değil sadece. Onun gerçek yeteneği de burada saklı."

"Peki, o zaman, eğer hatanın büyük ihtimalle senden kaynaklanmadığını görebiliyorsan, Marty'nin niyeti ya da yetenekleri ne olursa olsun, neden sıradaki oyununa yoğunlaşmıyorsun?" diye sordu Jake, meseleyi üsteleyerek her şeyi riske attığının farkında olarak.

Ona şaşkınlıkla, belki biraz da korkuyla baktı. "Yani, ne yapmamı öneriyorsun? Chicago'ya geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Benim açımdan, kesinlikle hayır," dedi hemen. "Senin açından ise belki de dönmek zorundasın. Chicago olmasa bile,

BELONGS TO SOLVIS TEAM

birçok başarılı bölge tiyatrosu var." Birden aklına bir fikir geldi. "Ya da burada, Chesapeake Kıyıları'nda sen bir tane açabilirsin. Baban onu senin için inşa edebilir. Bundan hoşlanacaktır."

Jake, meseleyi konuştukça bunun hem onun için hem de kisi için işe yarayabileceğine daha çok ikna oluyordu.

"Sadece düşün, Bree. Washington'la Baltimore arasında çok yetenekli ekipler var. Bölgede çekilen filmlere ve televizyon programlarına bir bak. Misafir yönetmenler getirir ya da orayı işletmesi için bir tane kiralarsın. Her ne gerekiyorsa işte. Bu benim işim değil ama sen nasıl yapman gerektiğini biliyorsun."

Bree, sanki az önce başkanlığa adaylığını koymasını önerniş gibi gözlerini ona dikmişti. "Ben böyle bir şey yapamam," liye itiraz etti.

"Neden olmasın?"

"Sen ciddi olamazsın. Çünkü ben bir tiyatronun nasıl kulduğunu ve yönetildiğini bilmiyorum. Bu konuda bir tecübem yok."

"Gerçekten mi? Chicago'da çalışırken hiçbir şey öğrenmelin mi? Dükkânında da mı iş tecrübesi kazanmadın?"

"İkisi aynı şey değil."

Jake omuz silkti. "Haklı olabilirsin," diye kabul ettikten onra ekledi."Ama ben de haklı olabilirim ve kafana koyduun herhangi bir şeyi yapmak için bütün gerekenlere sahip lduğunu söylüyorum."

Gözleri uzaklara daldı. "Kendi bölge tiyatrom ha? Oldukça aşırtıcı olurdu."

"Bence şahane olur. Hadi ama Bree. Uzun vadeli planlar ap. Eğer bu seni rahatlatacaksa küçük şeylerle başla. Hemen ir tiyatro inşa etmek istemezsen okulun konferans salonunu ullan. Her yaz, kasabanın hıncahınç dolu olduğu zamanarda bir şeyler yap ve o zaman bir parça kültüre özlem duyan

azır bir izleyici kitlen olacaktır. Gidişata bakarsın. Dükkânda enny'nin sana verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacın lur ya da tiyatro başarılı olursa dükkânı satar, sadece ona yo-unlaşırsın. Ne istiyorsan onu yap."

"Dükkânı işletmesi için birini kiralayabilirim, sanırım. Onu tamamen bırakmaya hazır değilim. Aslına bakarsan ke-if alıyorum."

"O halde ikisini dengelemek için ne gerekiyorsa onu ya-arsın."

Jake'in bakışlarıyla yüzleştiğinde gözlerindeki heyecanı örmemek elde değildi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana inandığın için."

"Her zaman," dedi tereddüt etmeden. "Fakat bu önerimde iraz bencil davrandığımı da hesaba kat. Zaman zaman aksi ibi davransam da yeniden burada olman hoşuma gidiyor. ayet kalacaksan mutlu olman gerekir ve bunu söylemekten efret etsem de, çiçeklerin uzun vadede bunu başaracağını anmıyorum. Hatırlarsan, yazı yazmaya daldığın zamanlar en buralardaydım. Çalışmaya o kadar kaptırmıştın ki ken-lini, etrafında biri olduğu zaman onu fark etmiyordun bile. Üzerinde çalıştığın her neyse ondan bahsederken sesindeki eyecanı duydum."

Görünüşe göre sözleri onu etkilemişti çünkü karşılık ver-nek yerine sıçrayarak kalktı. "Babam uyanık mı acaba?"

"Sabahın üçünde mi?" dedi Jake umursamaz bir alaycılıkla.

"Aman Tanrım, o kadar geç oldu mu? Sabaha ikimiz de ürüyen birer zombi olacağız."

"Sanırım bu gitmem için bir uyarı," dedi, onunla tekrar n kapıya yürürken. Eğilip son bir öpücük daha çaldı. "İyi ykular."

BELONGS TO SAVOS TEAM

Ona bakarak sırıttı. "Sanırım gözümü bile kırpamayacağım."

"O halde, sabah seni alıp işe bırakmalıyım belki de. Direksiyon başına geçmemen daha iyi olur."

"Yürürüm."

"Öyleyse dükkânı açmadan kahve ve kruvasan alıp uğrarım. Bu konuyu detaylıca konuşabiliriz."

"İyi olur," diye mırıldandı telaşla kapıyı kapatarak.

Jake, az önce ona Chesapeake Kıyıları'nda kalmak için bir sebep mi, yoksa ona hiç yer bırakmadan hayatının her köşesini işle doldurması için ihtiyacı olan bahaneyi mi sunduğunu merak ederek arkasından bakakaldı.

BELONGS TO KAOS TEAM

21

Bree, haftalardır ilk kez eskisi gibi, hayal kuran ve sahip olduğu her şeyle onun peşinden giden bir kadın olduğunu hissederek uyanmıştı. Kötü bir yenilgi olduğunu düşündüğü duygularla eve döndüğünden beri acı bir şekilde eksikliğini hissettiği bütün duygulara sahipti artık. Enerjik, coşkulu ve güven doluydu. Artık, ailesinden de bir hayli cesaret aldığına göre, Chicago'da olup bitenlere daha tarafsız bir şekilde bakabiliyordu.

Bree, kendine bir fincan kahve alırken büyükannesi, "Bu sabah oldukça neşeli görünüyorsun," dedi. "Gece yarısından sonra eve gelen bir kadın için hiç fena sayılmaz. Bunu Jake'e mi borçluyuz?"

Mick, tam o anda mutfağa girip büyükannenin sözlerini duydu. "Neyi borçluyuz?"

"Büyükannem, moralimin iyi olmasının Jake'le ilgili olup olmadığını merak ediyor," dedi, babasının yanaklarının ağır ağır kızarmasından keyif duyarak. Bilmek istemediği şeyler öğrenebileceği korkusuyla her zaman onun özel hayatıyla ilgili sohbetlerden kaçınmıştı. Ahlak dersleri ve ilişki tavsiyeleri verme işini annesine bırakmıştı.

"Benim bu bilgiye ihtiyacım yok, genç bayan," dedi, kendini haklı çıkarıp ardından hemen burnunun dibinde duran kahvesini alarak. Masaya kurulup yavaş yavaş, uzun bir yudum aldı.

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Pekâlâ, sorumlusu Jake olsa da ikinizin de düşündüğü gibi bir şey olmadığına sevinebilirsiniz," dedi, kendine bir fincan kahve daha alıp masada onlara katılarak. Jake'in vermiş olduğu, kendi bölge tiyatrosunu açma fikrinden bahsettikten sonra sabırsızlıkla arkasına yaslandı. "Evet, ne düşünüyorsunuz? Bu tamamen çılgınca mı, yoksa yapılabilir mi?"

Büyükannenin gözleri aniden heyecanla parıldadı. "Bu kasabanın tam da ihtiyacı olan şey bir tiyatro. Burada kültürden tamamen yoksunuz. Öğretmenler ne kadar çabalarsa çabalasın, lise oyunları kesinlikle yeterli değil. Üstelik turistlerin ve hafta sonu tatilcilerinin festivallerimize katılmaktan ya da dışarıda yiyip içip alışveriş yapmaktan başka aktivitelerde bulunmak hoşlarına gidecek."

Mick'in de tereddüdü yoktu. "Kıyı Yolu'nda bunun için çok uygun bir yer biliyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Neresi?" diye sordu Bree hevesle.

"Orada pek kullanılmayan küçük bir park var. Sahilin karşısındaki oyun alanı ekipmanını yine orada tutabilir, alanın arkasında da bir halk tiyatrosu inşa edebiliriz. Arkada arabaların park etmesi için de fazlaca yer var."

"Fakat baba, orası kasabaya ait. Kimse park alanını vermeye razı olmayacaktır, öncelikle de ben."

"Söylediğim gibi, pek kullanılmıyor çünkü sahil yolun tam karşısında kalıyor. Bugünlerde konseydeki bazı aptallar bunu dikkate alıp daha fazla apartman dikmek için her şeyi satmayı teklif edecekler."

"Elbette kimse bunu onaylamayacaktır," dedi Bree, bu fikre çok şaşırarak.

"Suyun kenarı birinci kalite bir arazidir," diye hatırlattı Mick. "Her ne kadar kasabanın imar planı böyle bir şeyi yasaklayacak olsa da bu öngörüsüz insanlara yeterince makul

BELONGS TO SAKIZ TEAM

gelirse eğer, değiştirilebilir. Başını iki yana salladı. "Bu teklif, o seçeneği doğrudan ortadan kaldırıyor."

"Kasabanın bunu destekleyeceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Bree.

"Yaşlı babanın hâlâ buralarda nüfuz sahibi olduğunu hatırlatmak isterim."

"Ayrıca, önce de söylediğim gibi, eğer o binayı sadece senin değil, herkesin kullanabileceği bir halk tiyatrosu yaparsak, insanların ilgisini çekeceğini düşünüyorum."

Cebinden bir tutam kâğıt çıkararak notlar almaya başladı. "Senin bu tiyatronun ne büyüklükte olması gerekiyor?"

Babasının hemen uygulamalı konulara geçmiş olması onu şaşırtmadı. "En fazla üç yüz koltuk olabilir. Chicago'daki tiyatrodan çok daha küçük, konforlu bir yer. Başarılı olursa, oyunları daha uzun süre gösterimde tutarız."

"Senin kullanmadığın zamanlarda halkın kullanması konusunda da hemfikir miyiz?"

"Elbette. Kuşkusuz yılın her haftasında ayrı bir oyun sergileyemiyoruz. Hatta bazen bir ay boyunca. Sahnenin kullanılması gerekir. Fakat orada bir iki kalıcı ofisimiz, belki küçük bir de prova odamız olsa fena olmaz."

Mick ona okuma gözlüklerinin üstünden baktı. "Bu konuda ciddi misin? Belediye sarayına, yarın fikrini değiştireceğin bir mesele için gitmiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Sanırım eminim. En azından imkânları görmek istiyorum." Babasına sert bir şekilde baktı. "Bu demek oluyor ki henüz temeli atmak için kazmaya başlamana gerek yok, tamam mı? Kasabalılar da dahil, hepimizin bunu araştırmaya ihtiyacı var. O arazi için insanların söz hakkını kullanması gerekiyor. Belki de Chesapeake Kıyıları'nda bir halk tiyatrosunun olmasını bir tek ben istiyorumdur."

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Anlaşıldı. O halde imkânları görüp bir inşaat bütçesi belirleyelim. Müdür, daimi yönetmen ve diğer şeylerin maliyetini de sen araştır. Sonra tekrar konuşuruz." Bakışlarını kıstı. "Araziyi bağışlamanın yanında inşaat giderlerinin bir kısmını da karşılamaları için kasabalıları ikna edebilecek miyim bakalım. Güven fonundan geriye bu iş için yatıracağın paran kaldı mı hiç?"

"Biraz, çok değil. Fakat çiçekçi dükkânının borçları çoktan bittiği için üzerine kredi çekebilirim sanırım."

Büyükannesi ona uzun uzun baktı. "O yeni sahnede görmeyi istediğim ilk şey ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Seni buraya döndüren o oyun."

Bree duraksadı. "Bilmiyorum, büyükanne. Belki de emin olduğumuz bir şeyle başlamalıyız."

"Hayır, nasıl devam etmek istiyorsan o şekilde başlamalısın. Yeni, yetenekli yazarlardan yeni oyunlar sunarak."

"Sadece, bu kez ne yaptığını iyi bilen bir yönetmen bul," diye ekledi Mick.

Bree, babasından böyle hararetli bir yorum gelmesine şaşırarak gözlerini ona dikti. O oyunu izlemek için Chicago'ya bile gitmemişti. "Annemle bu konuyu konuştunuz, değil mi?"

"Tabii ki konuştuk," diye yanıtladı Mick. "Bütün çocuklarımız hakkında konuşuyoruz. İki gece önce Kevin'in Irak'a döneceğinden ve Georgia'nın orada başka bir görev daha almayı planladığından bahsettik. Sana gelince, Chicago'daki o adamın yapmak istediğin şeyleri engellemesine izin vereceğinden oldukça endişelendik. Ve eğer bu yanlışı görmeni sağlayan kişi Jake Collins ise ona borçluyum demektir."

Bree, resmi bir şekilde başını salladı. "Sanırım ben de öyle."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Geç kaldın," diye gürledi Jake, kamyonetinden inip Bree'yi dükkânına kadar takip ederken.

"Bu sabah O'Brien'ların evinden büyük haberler var," dedi sırıtarak. "Görünen o ki bir tiyatro şirketi kuracağım."

Jake, olduğu yerde kaldı. Gece yarısı aklına gelen fikrin işe yaramış olması haberine şaşırmış, dahası bunun dualarının karşılığı olup Bree'yi burada tutmayı sağlayacağını fark etmesiyle şoka uğramıştı. "Ciddi misin? Bundan emin misin?"

"Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum. Çok korkuyorum ama büyükannem bunun şahane bir fikir olduğunu söyledi. Babam da taslaklar oluşturmaya, maliyet hesaplamalarına ve kasabadan büyük bir arsa istemek için bir strateji çizmeye başladı bile. Bu arada sana borçlu olduğunu söylüyor."

"Ne için?"

"Kendime olan güvenimi yeniden kazandırdığın ve beni doğru yola yönlendirdiğin için."

"Bunların hepsini ben mi yapmışım? İyi biri olmalıyım," dedi kahkaha atarak. "Bu kadar yardımsever ve anlayışlı olacağımı kim bilebilirdi?"

Bree, elindeki poşete doğru baktı. "İçinde kahve mi var?"

Başıyla doğruladı. "Bir de kruvasan. Bugünküler çikolatalı."

"Ah, ne güzel. Onları bana ver."

Jake poşeti ona uzattı ve kendi kahve bardağının kapağını kaldırıp uzun bir yudum aldı. Bu sabah uyanık kalmak için alabileceği her damla kafeine ihtiyacı vardı. Yalnızca iş için değil, aynı zamanda Bree'ye yetişebilmek için. Görünüşe göre hayatındaki değişiklikler oldukça hızlı ilerliyordu.

"Pekâlâ, sırada ne var?"

"Bir dizi görüşme yapıp başlangıç ve işletme giderlerinin ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Babam, Kıyı Yolu'ndaki bir arazi ve büyük olasılıkla yapıma ortak olmaları için belediye

BELONGS TO SOVOS TEAM

başkanıyla konuşacak. Ardından da inşaat giderlerini hesaplayacak. Umarım bu işleri tamamladığımız zaman girdiğimiz zararı görünce kalbimiz durmaz."

"Benim biraz param var," diye öneride bulundu Jake. "Emin olduğum bir şeye yatırabilirim."

"Hayır," dedi, rüzgârını hissettirecek kadar hızlı bir şekilde.

"Neden olmasın? Ben istiyorum."

"Senin paranı riske atamam. Bu iş başarısızlığa uğrayıp da paranı kaybedersen kendimi çok kötü hissederim."

"Bütün rakamları bir araya getirdiğinde tekrar konuşuruz," diye ısrar etti inatçı bir şekilde. "Bunun bir parçası olmak istiyorum, Bree. Senin için önemli olan her şey benim için de önemli. Birbirlerini seven insanlar böyle hisseder."

Bir an için duraksayarak belli ki sözlerini idrak etmeye çalıştı. Sonra başını yavaşça sallayıp, "Tamam, hiç olmazsa konuşuruz," dedi.

"Bilgi almak için ihtiyacın olan bütün irtibat numaraları var mı sende?"

"Galiba. Ülkedeki bazı bölge tiyatrosu yöneticileriyle tanışmıştım. Onları arayacağım. Ve tabii ki Chicago'daki müdürüm var."

Kalbi duracak gibi oldu. "Marty'yi mi arayacaksın?"

"Hayır. Tiyatroyu o işletmiyordu. Sadece birkaç oyuna yönetmenlik yapmıştı ve daimi oyun yazarıydı. Rebecca'yla görüşeceğim. Kendisi şirketin yöneticisi."

Jake, abartılı bir tepki vermemeye çalıştı. "Bunu Marty'ye duyuracağını düşünmüyor musun?"

Bree umursamadı. "Duyursa ne olur? O benim hayatımdan çıktı, Jake. Bunu ona açıkça söyledim. Herhalde onu misafir yönetmen olarak davet etmeyeceğim. Ve büyük bir başarı

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

yakalayana kadar da bizim bu ıssız, küçük sahnemizde oyunlarını sergilemeyi aklından bile geçirmez."

Jake ikna olmamıştı. Öncelikle erkeklerin zihninin nasıl çalıştığını biliyordu. Ayrıca, hiçbir erkeğin en azından bir kere daha denemeden Bree'den vazgeçeceğini düşünemiyordu.

"Orayı bir kez ararsan, kapılarını yeniden açtığına inanabilir," diye uyardı onu.

"Fakat ben *onu* aramıyorum," dedi, kendisine inanmayı reddetmesine besbelli öfkelenerek.

"Fark etmez," dedi inatla. "Onu çok iyi tanımıyor olabilirim ama erkekleri tanıyorum. Arayacağın Rebecca olsa bile o telefonu edersen anında kapında bitecektir."

"Bence yanlış düşünüyorsun ama ona özellikle ağzından kaçırmamasını söyleyeceğim."

Jake, aşırı tepki verdiğinin az çok farkındaydı fakat erkeklere güvenmiyordu. Yine de, Bree'nin bilgi almak için Rebecca kadar iyi tanıdığı birine gitmeyi mantıklı bulduğunu biliyordu. Ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, istediğin gibi yap."

"Öyle planlıyorum."

"Az önce bu fikri gündeme getirerek kazandığım bütün saygınlığı yitirmiş mi oldum?"

Bree içten içe güldü. "Hepsini değil," dedi onu öperek.

"Çikolata gibi lezzetlisin," diye mırıldandı, yalnızca memnuniyetle değil, aynı zamanda tartışmanın fazla büyümemesinden duyduğu huzurla. "Bütün gün bunu düşünüp durdum."

"Ben de," dedi yavaşça. "Şimdi işine dön. Bugün muhtemelen yapılacak bir milyon tane işin vardır. Mesela benim var."

Jake gitmek istemiyordu. "Öğle yemeğinde buluşalım," diye teklifte bulundu.

"Buradan uzaklaşamam," dedi apaçık hayal kırıklığıyla. "Hem Will ile Mack'e ne oldu?"

BELONGS TO SOLVIS TEAM

"Onlar senin kadar güzel değiller ve senin çeyreğin kadar iyi öpüşmüyorlar."

Bree, tuhaf bir şekilde baktı ona. "Peki, bunu nereden biliyorsun?"

"Dedikodulardan tabii ki," dedi kahkahayı basarak. "Bu kasabada hiçbir şey gizli kalmaz." Onu tekrar görme planları yapmadan gitmeye ikna edemiyordu kendini. Kaybettikleri her şeyi geri kazanmaya çok yakın olduklarını hissediyordu. "O halde, akşam yemeğine ne dersin? Evimde atıştırmalık bir şeyler yeriz."

Bunun üzerine gözlerinde bir kıvılcım belirdi. "Bu olabilir."

"Saat yedi uygun mu?"

"Orada olacağım."

"Şu an nerede yaşadığımı biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Connie söylemişti. Jenny de özellikle belirtmişti. Oraya nasıl gidileceğini birilerinin kâğıda yazıp kapımın önüne bırakmamasına şaşırıyorum."

"Sanırım o işi de bana bıraktılar."

"Gerek yok. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Sonunda seni geri kazanmanın yolunu bulacağımı."

Jake olduğu yere çakılıp kaldı. Onun haklı olduğuna inanmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı çünkü haksız olduğuna dair en düşük bir ihtimal bile onu ölesiye korkutuyordu, özellikle de şimdi her şeyi elde etmeye bu kadar yaklaşmış görünürken.

Rebecca Moore, yirmi yıl önce Lake Shore Tiyatrosu'nun açılışından beri orada çalışmıştı. O ve eşi, beş kurucunun arasındaydı. O gün öğleden sonra nihayet bağlantı kurduklarında Bree'ye bir sürü yararlı öneride bulundu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Telefonu kapatır kapatmaz son birkaç yılın mali raporlarını sana faksla göndereceğim. Aldığımız şehir ve devlet yardımından dolayı bu bilgiler halka açık olduğundan onları seninle paylaşmamın bir sakıncası yok."

"Çok teşekkür ederim. Büyük yardımda bulundun," dedi Bree. "Gerçekten çok işime yaradı. Bu işten bir şey çıkar mı henüz bilmiyorum ama heyecanlıyım."

"Senin bir çiçekçi açtığını sanıyordum. Marty herkese böyle söylemişti. Senin eleştiriyle başa çıkmak için gerekli niteliklere sahip olmadığını söyledi."

"Onun böyle bir şey söylediğini duymak ne kadar sinir bozucu olsa da muhtemelen haklıydı," diye itiraf etti Bree. "Ama artık değil. Bunlara kulak asmıyorum ve bakış açım önemli ölçüde değişti."

"Umarım, Marty'nin düşündüğün gibi iyi bir adam olmadığı da buna dahildir."

Bree, hüzünlü bir şekilde baktı. "Evet, o da dahil. Ona bundan bahsetme, tamam mı? İhtiyacım olan en son şey, beni arayıp kafamı küçük şüphelerle doldurmaya başlaması."

"Bununla ilgili benden tek kelime duymayacak," diye rahatlattı onu Rebecca. "Onunla yalnızca gerek duyduğumuz zaman iletişim kuruyoruz. Sana öyle davranması hoşuma gitmedi. Buraya çoğunlukla yararı dokunmasa, diğer ortakları da ikna edip onu buradan sepetlerdim."

"Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum."

"Hayranlık duymak böyle bir şey," diye yorumda bulundu Rebecca. "Ara sıra en iyilerimizin bile başına gelir. Fakat er ya da geç gizli kusurları keşfederiz. Eyvah, Kara Bela yaklaşıyor, telefonu kapatmalıyım. O gittiği gibi evrakları fakslarım."

Bree, Marty'nin takma adına içten içe güldü. Diğerlerinin de, yanında değilken onu her zaman böyle çağırıp çağırmadığını

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

merak etti. Kara Bela ismi ona yakışıyordu. Artık at gözlüklerini de çıkardığına göre bunu görebiliyordu.

"Tekrar teşekkür ederim, Rebecca. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattığında dükkândaki iki müşteriyi fark etti. Telefon görüşmesine ve planlarına o kadar kaptırmıştı ki kendini, içeri girdiklerini bile görmemişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ikisine de hitap ederek.

Siparişlerini aldığı ve dağıtım için birkaç süsleme daha yaptığı sonraki birkaç saat boyunca faks makinesinin sayfaları püskürtmesini bekledi ama o inatla sessiz kalmaya devam etti. Nihayet hat sesi gelip makine çalışmaya başlayınca saat neredeyse altıyı buluyordu. İlk sayfada Rebecca şunları karalayıvermişti:

Bir uyarım var. Marty'nin konuşmamın sonunu duyduğunu ve parçaları bir araya getirdiğini düşünüyorum. Bunu fakslamak için şimdiye kadar beklememin sebebi etrafta gizli gizli dolaşmasıydı. Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni cep telefonumdan ara. Rebecca.

Bu uyarı karşısında Bree irkildi. Neyse ki Marty, Rebecca'nın onunla konuştuğunu fark etse bile bu umurunda olmazdı. Aksi halde, ararsa veya gelirse bu Jake'in endişelenmekte haklı olduğunu kanıtlardı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, ikisinden birinden kaynaklanacak olası bir tatsızlığı kaldıramazdı.

Jake, Bree'nin dükkânından çıkıp ilk işine gitti. Ya yorgun olduğundan ya da sadece yıldızlar düzgün sıralanmadığından olacak, işle ilgili her şey beklediğinden uzun sürdü. Ev sahibi, otların ve küçük ağaçların düzeniyle ilgili fikrini değiştirmişti. Yerler, eski çitlerden kalan taş ve ağaç kökleriyle kaplıydı. Günün çoğunu sadece onları ekime hazır hale getirmek için uğraşarak geçirdi. Ertesi gün tamamlamak için tekrar gelmesi

BELONGS TO SAVOS TEAM

gerekiyordu. Bu da haftanın geri kalanı için programını ertelemesine neden olacaktı.

Fidanlığa vardığında üstü başı kirliydi ve Connie'nin sorgularından birine maruz kalacak halde değildi. Hem buna zamanı da yoktu, çünkü Bree, masasında yemek bulmayı umarak bir saat içinde evine gelecekti.

Kız kardeşine uyaran gözlerle attığı bakışa rağmen onu ofisine doğru takip etti.

"İki, ha? Okul öncesi bir günde kızımı eve sabahın ikisinde getirdin."

"Jenny'ye henüz konserden bile bahsetmeden seninle bu konuşmayı yapmıştık," diye hatırlattı. "Uzun bir gece olacağını biliyordun."

"Hafta içi, gece yarısı geç bir saattir. Sorumluluk sahibi dayısıyla olacağı için bu seferlik göz yumduğumu söyledim."

"Konser ancak saat on bir gibi sona erdi," dedi sabırla. "Eve gelmek neredeyse iki saat sürüyor."

"Yine de durup kahvaltı yapacak zamanı bulmuşsunuz. Ne düşünüyordunuz?"

"Jenny'yle Dillon'ın aç olduğunu. Ayrıca onların, bilhassa sorumluluk sahibi iki yetişkinle birlikteyken uzun bir geceyi atlatabilecek kadar genç olduklarını düşünüyordum."

"Benim geceyi nasıl geçirdiğimi bilmek ister misin? Dillon'ın ailesiyle telefonda konuşarak, çünkü henüz eve gitmediği için küplere binmişlerdi."

"Bunun sebebini anlamıyorum. Gitmeden önce onlarla da aynı konuşmayı yaptım. Geç kalacağımızı biliyorlardı."

"Aynı sebepten. Geç kalınca, kaza geçirmiş olmalılar diye düşünmüşlerdir."

Sonunda, gözlerinin yaşlarla parıldadığını fark etti. Gerçekten korkmuştu. Öfkesini aşarak onu kucakladı. "Seni

BELONGS TO SAVAS TEAM

aramalıydım," dedi. "Neden cep telefonumu aramayı denemedin?"

"Denedim, hem de bir milyon kez."

Jake irkildi. "Konserden önce kapatmıştım. Tekrar açmayı unutmuş olmalıyım. Çok özür dilerim."

Koluna bir yumruk attı. "Dilemelisin. Üstelik Dillon'ın ailesini arayıp onlardan da özür dilemelisin. Onu, Jenny'yle görüşmesine izin vermemekle tehdit ediyorlar."

Jake sırıtarak baktı ona. "Bu korkunç olur, çünkü?"

"Çünkü yeğenin senden nefret eder. Ve onu görmek için gizlice evden kaçar."

"Pekâlâ, Johnson'ların gönlünü alacağım. Başka bir şey var mı?"

Şimdi daha sakin olan Connie, masasının kenarına ilişti. "Bana Bree'yle geceni anlat. Nasıl geçti?"

"İlginçti." Daha iyi bir kelime düşündü. "Beklenmedik bir geceydi."

Merakı uyanmış gibiydi. "Sahi mi? Nasıl yani?"

"Şu anda bu konuya girecek zamanım yok. Yemeğe gelmesine bir saatten az kaldı. Duş almam ve manava gitmem gerekiyor."

"Eğer iki saniyeni ayırıp bana gecenizin neden ilginç olduğunu anlatırsan manava kendim gider, aldıklarımı evine bırakırım."

"Galiba burada bir bölge tiyatrosu kuracak," dedi, ardından alnına bir öpücük kondurup eline kırk dolar sıkıştırdı. "Biftek, şarap ve tatlı için biraz çikolata, tamam mı? Ve o saat yedide gelmeden bunları evime götürüp ortadan kaybolmalısın."

"Fakat daha fazla detay istiyorum," diye bağırdı arkasından.

"Yarın," diye söz verdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Belli ki bu söz Connie'yi ikna etmeye yetmemişti çünkü duşunu alıp giyindiğinde onu mutfakta Bree'yle aslında flört olmayan o buluşma hakkında muhabbet ederken buldu. Bree onu fark ettiği gibi sustular.

"Bütün sırlarımızı ablama mı anlatıyorsun?" diye sordu.

Bree ona cüretkâr bir şekilde baktı. "Hiç sırrımız yok ki, en azından ağız sulandıran türden."

"Ne yazık ki," diye yorumda bulundu Jake, ardından bir bira açarak. Tezgâha karşı yaslanıp Connie'ye imalı bir bakış attı. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

İçten içe güldü. "Bree kalmamı istedi."

Jake kaşlarını çatarak baktı. "Peki, şu an?" Bree'nin mahcup bakışlarını yakaladı. "Sebebini merak ediyorum. Tereddüt, belki de."

"Neyle ilgili bir tereddüt?" diye sordu Connie, ardından nefesini tutarak. "Ha, doğru. Harika. Davetin için teşekkürler Bree ama eve gitmeliyim. Jenny yemek için bekliyor olmalı."

Jake ona memnuniyetle baktı. "İyi akşamlar. Johnson'ları da kısa süre içinde arayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Connie, Bree'ye resmi bir öpücük verip ona da imalı bir şekilde göz kırparak.

Mutfak kapısı kapanır kapanmaz Bree ona baktı. "Beni buraya herhangi bir art niyetle davet etmedin, değil mi?"

Gözünü bile kırpmadan baktı ona. "Evet, öyle."

Bakışlarına karşılık verip yavaşça başını salladı. "O halde, öncelikle beni doyurman gerekecek."

Çok güzel, diye düşündü Jake. Akşam için planları kesinlikle iyi gidiyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Neredeyse Jake ablasını kapıdan gönderdiği andan beri Bree'nin duyuları yüksek bir beklenti içindeydi. Yemekleri masaya götürmek için ona isteksizce yardım etti. Jake dışarıdaki ızgarada biftekleri pişirirken o da birkaç patates yıkayıp mikrodalga fırına attı, salatanın malzemelerini karıştırıp masayı kurdu. Tekrar içeri geldiğinde karşılıklı oturdular. Şarabı doldurduktan sonra gözlerine baktı.

"Kadehimi ikimize kaldırmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Jake.

Bakışlarının yoğunluğundan gözlerini ayıramadan sadece başını iki yana salladı.

"Geleceğin bize getireceklerine," dedi, ardından kadehini onunkiyle tokuşturarak.

"Geleceğe," diye mırıldandı Bree, haftalar, hatta aylar süren belirsizlikten sonra bunun neden birdenbire böyle umut verici göründüğünü merak ederek.

Yaklaşık on beş dakika boyunca yemeklerini yerken az bir sohbet etmeyi başardılar fakat sonra Jake tabağını kenara itti. "Yemek, aklımdaki en son şey," diye itiraf etti ona.

Bree başını salladı. "Aslında ben de yemeğime yoğunlaşmakta biraz zorluk çekiyorum."

Işıldayan gözlerle onu uyardı. "Bu masadan kalkarsak neler olacağını biliyorsun, değil mi, Bree? Hâlâ bana hayır deme şansın var."

"Hayır demeyeceğim." Sandalyesini itip bunu ispat edercesine ayağa kalktı.

Görünüşe göre bu onu davet etmeye yetti. Jake derhal masanın etrafından dolandı. Gerçek bir adamın ellerine benzeyen, çalışmaktan sertleşmiş elleriyle yüzünü öyle şefkatle sardı ki, o anda ağlamak istedi.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Jake, "Seni seviyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Her zaman sevdim, sevmeye de devam edeceğim."

"Yeniden seninim," dedi arzuyla titrerken. "Eğer beni hemen öpmezsen sanırım dizlerimin bağı çözülecek."

İçten içe güldü. "O işi şimdi yapamayız, değil mi?" dedi, onu kollarına alıp göğsüne bastırarak. "Sanırım yatak odasına gidene kadar öpüşmeyi ertelemeliyiz. Yoksa mutfak masasının üzerinde bize yer açabilmek için bütün bu tabakları kırmak zorunda kalacağım."

"Acele et," diye fısıldadı, bir eli yanağında. Duş alıp saçını yıkamış olmasına rağmen yanaklarında hâlâ hafif bir sakalı vardı. Onlara dokunurken yarattığı hissi seviyordu. Jake, sabahları temiz tıraşlı halindense günün sonunda çok daha seksi görünen erkeklerdendi. Onun erkeklere özgü yapısını seviyordu: yanaklarını, ellerini, bronzlaşmış göğüslerinin üzerindeki siyah tüyleri.

Jake kendisini koridordan aşağı götürürken o, içinde uyandırdığı tanıdık fakat heyecan veren yeni duygulara o kadar kapılmıştı ki eviyle ya da odasıyla ilgili neredeyse hiçbir şey fark etmedi. Onu, hâlâ güneş kokan yeni yıkanmış çarşaflarla örtülü büyük boy yatağına yatırdı.

Saşkın ve keyifli bir şekilde, "Bu çarşafları dışarıya mı asıyorsun?" diye sordu.

"Tam bir eziyet ama daha iyi kokuyorlar," diye itiraf etti. "Annem de her zaman öyle yapardı." Gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Sahiden de benim çamaşır asma tekniklerimden mi bahsedeceğiz?"

"Sadece sen daha etkileyici bir seçenek bulana kadar."

"Hiç konuşmasak ne olur?" diye öneride bulundu, ağzıyla dudaklarını kapatarak.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Bree'nin istediği buydu. Kendini öpüşmeye, tenini yakan sihirli dokunuşlarına ve içinde yükselip zirveye ulaşan gelgitlere bıraktı.

Jake, diğer şeyleri nasıl yapıyorsa öyle sevişiyordu, tamamen odaklanarak ve kendinden emin bir şekilde. Yanındayken kendini ne kadar değerli hissettiğini unutmuştu. Sanki onu tepeden tırnağa şaşırtan bir şeyler varmış da sırlarını öğrenmekten asla yorulmayacakmış gibiydi.

Yatak odasına gitmek için acele etmelerine karşın şimdi görünüşe göre yavaş davranmaya daha çok istekliydi. Öpmekle uzun zaman harcayıp teninin tadına varıyor, önce durması sonra da devam etmesi için yalvaracak hale gelene kadar onunla alay ediyordu.

Niçin birbirlerine ait olduklarını düşündüğünü şimdi çok net hatırlıyordu. Mükemmel uyumları, Jake'in ona her şeyi vermesi ve karşılığında ondan aldıklarıyla coşması. Birlikteyken göklere yükseliyorlardı.

Zirveye ulaşmalarının ardından son titreyişleri kaybolduğunda bile Bree daha fazlasını istiyordu. Bu anları, bir ömre yetecek kadar tekrar tekrar yaşamak istiyordu.

Fakat odanın diğer ucuna bakıp kitabının ilk birkaç bölümünü çekmecenin üzerine fırlatılmış, neredeyse bir yığın çamaşırın arasında dururken görünce geçmişle yüzleşmeden gerçekten başarıp başaramayacaklarını merak etti. Ve bu yarısı gömülmüş taslaklar, Jake'in henüz onlarla hiç ilgilenmediğini gözler önüne seriyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

22

Jake aniden Bree'nin yüzündeki donuk ifadeyi gördü ve bakışlarını takip ederek buna neyin yol açtığını gördü. Bree gözlerini ondan kaçırıp çarşafı etrafına daha sık doladığı anda taslakları fark etti.

"Okumadın, değil mi?" diye sordu Bree, suçlayan bir ses tonuyla.

Az önce paylaştıkları bütün o sıcaklıktan sonra üzerine buzlu su dökülmüş gibi hissediyordu. "Hayır," diye itiraf etti. Onları sakladığı çekmeceden çıkarmıştı fakat tek bir kelime okuyacak halde değildi.

"Neden? En başında okumak istediğini söyleyen sendin ve sana defalarca bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim."

"Bunu, geçmişimizi kurcaladığını fark etmeden önce istediğimi söylemiştim," dedi öfkeyle. "Onları yaşadım ben. Okumama gerek yok."

"O halde bunları yüzüme karşı söylemeye cesaret etmeliydin."

Jake iç geçirdi. "Evet, haklısın ama sen döndüğünden beri birbirimize tam olarak ayak uyduramadık."

"Birkaç dakika önce hangi cehennemdeydik?"

"Haftalar önce olmamız gereken yerde," diye itiraf etti. "Belki o zaman her şey daha anlamlı olurdu."

"Seks hiçbir şeyi çözmez, bunu biliyorsun," dedi kızgınlıkla.

"Hayır, ama mücadele etmeye değer şeyleri açıklığa kavuşturur, sence de öyle değil mi?"

"Galiba." Doğrudan gözlerinin içine baktı. "Jake, yazdıklarımı okumanın seni neden rahatsız ettiğini anlıyorum ama bunun önemli olduğunu söylüyorum. Olanları benim açımdan yaşamadın. Neler hissettiğimi biraz olsun merak etmiyor musun?"

"Elbette ediyorum. O zamanlar da ediyordum fakat duygularını benimle paylaşmaya istekli değildin. Onları içine, beni ise dışarı atıp gittin."

Bu suçlama karşısında ürkse de söylediklerini inkâr etmedi. "Doğru," diyerek kabul etti. "Bunlarla yüzleşmenin bana ne kadar acı vermiş olacağını durup da düşündün mü hiç? Olanların üstesinden gelmemin tek yolunun her şeyi içime hapsedip kaçmak olduğunu?"

Jake duraksadı. Gözlerindeki güçlü duygu o kadar aşikârdı ki ona inanmaktan kendini alamadı fakat yine de çekip gitmişti. Bunu bir daha unutup unutmayacağını kestiremiyordu. Kayıplarıyla, birlikte başa çıkmalıydılar. İlişkileri hakkında Jake'le birlikte yüzleşemeyeceği ne vardı ki? Görünüşe göre çocukluğunda keşfetmiş olduğu gibi yalnız başına gitmişti. Bu ona, karşısında hiçbir değeri olmadığını hissettirmişti. Ona göre Bree, diğer bütün duygularla birlikte bir rahatlama hissettiği için kendisini yargılayacağını düşünüp ona güvenmemişti.

Uzanıp kolundaki gergin kaslara dokundu. "Lütfen, Jake. Onu oku. Hemen şimdi. Benim neler hissettiğimi anlamak zorundasın. Anlamazsan bu durumu nasıl aşabiliriz, bilmiyorum."

"Daha beş dakika önce çok da güzel aşıyorduk."

"Problemimizle alakası yoktu," dedi kısaca.

Jake ona öfkeli bir şekilde baktı. "Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

BELONGS TO SOUVS TEAM

Gözlerine baktı. "Geleceğimiz buna bağlı olduğu sürece, hayır."

"İyi o zaman," dedi gönülsüzce. Odanın karşı tarafına geçip kendisine verdiği yüz kadar sayfayı eline aldı. "Hepsi bu kadar mı yoksa şimdiye dek biraz daha yazdın mı?"

"Fazlası var fakat en önemli kısım bu. Kurgu olsa da duyguların gerçek olduğunu aklında bulundur. Onlar bana ait."

Gece lambasını açtı ve çarşafı beline kadar çekip okumaya başladı. Hikâye oldukça sade bir şekilde başlıyor ve ikisiyle hiç de ilgisi olmayan yabancı karakterlere hayat vererek onu içine çekiyordu. Bree'nin bu işteki yeteneğini biliyor, ona hayranlık duyuyordu. Yazmış olduğu bu insanlarla aralarındaki fark devam etmesine izin veriyor, hatta daha fazla etkilenip merak etmesini sağlıyordu.

Yanında oturan Bree neredeyse hiç kıpırdamıyor fakat ara sıra, hikâyenin neresinde olduğunu hissediyor da tepkisini bekliyormuş gibi nefesini tuttuğunu duyabiliyordu. Yüz ifadesini sakin, dikkatini sayfadaki kelimelere odaklanmış bir şekilde tutmaya çalışıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra sona yaklaştığında durmak istedi. Bu hayali karakterlerle bile Bree ona her şeyi yeniden yaşatıyor, o ise bunlara girmek istemiyordu. Fakat haklıydı. Yapmak zorundaydı. İkisi de buna mecburdu. Okumaya devam etti:

O günün en zor kısmı, Jeremy'nin gözlerine bakmak ve kederinin derinliğini görmekti. Böyle bir özgürlük hissi taşırken, hayatımı hayal ettiğim gibi yaşayabileceğimin farkındayken buna nasıl katlanabilirdim? Her ne kadar içimde büyümeye devam etse de benim için o bebek hiç gerçek olmamıştı. Galiba duygularımı bile bile kapattım çünkü onlarla yüzleşip çocuğumuz için bir şeyler hissetmeye başlasaydım, hazır olmadığım -istemediğim değil, çünkü istiyordum- bir hayatın içinde sonsuza dek tıkılıp kalacaktım.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Ve buna rağmen, Jeremy'nin yüzünde tüm çıplaklığıyla yazılı olan acı, o ve kaybettikleri için üzülmeme neden oldu. Hem onu, hem de çocuğumuzu yüzüstü bırakmış gibi hissediyordum.

Böylece terk ettim ve istediğimi, ihtiyaç duyduğumu düşündüğüm bir hayata koşup sonunda aradığım cevapların orada olmadığını gördüm. Onlar, beni karşılıksız seven o adamla, yaşama şansı hiç olmamış o çocukla birlikte geride kalmıştı. O berbat günde fark ettiğimden daha fazlasını kaybettim. Bunu görmek için büyümem gerekti. Bir annenin çocuğunu kaybetmesinin ıstırabını çekmeye katlanmam gerekti.

Sonunda ne mi yaptım? Olabileceklere ve olması gerekenlere ağladım.

Jake, bu ilk bölümün son sayfasını keskin gözlerle okudu. Bree, olanlarla başa çıkmasının ve neler hissettiğini anlamasının aslında daha uzun sürdüğünü görmesi için onu zorlamıştı. Bu onu hatalı, Jake'i ise haklı yapmıyordu. Sadece böyle olmuştu. Bunun için onu nasıl yargılayabilirdi? Sorunları bildiği tek yolla halletmeye çalıştığı için ondan nasıl nefret edebilirdi? Gerçekten de kendisi gibi acı çekmesini istiyor muydu? Aslına bakılırsa, onun seçtiği yol uzun vadede belki de daha zorluydu çünkü bu noktaya gelmek için, her şeyle birlikte suçluluk duygusuyla da savaşarak yıllarını harcamıştı.

Sesine hâkim olur olmaz Bree'nin yüzüne baktı. "Seni yargılamamalıydım."

Başını iki yana salladı. "Çok haklıydın. Beraber üstesinden gelmeliydik. Sen istedin ve denedin ama ben seni sadece düşük yaptıktan sonra değil, öncesinde de, hamile olduğumu öğrendiğim andan beri dışarıda bıraktım. Bundan ikimizin de sorumlu olduğunu bile bile sana çok kızgındım. Seni her şeyi mahvetmekle suçladım."

"Ben de kendimi suçladım," diye itiraf etti ilk kez. "Buradan ayrılmayı ne kadar çok istediğini ve o stajın senin için

BELONGS TO SOUVS TEAM

ne ifade ettiğini biliyordum. Buna rağmen, bebeği öğrendiğimizde yalnızca burada benimle kalman gerektiğini ve seninle istediğim hayatı gerçekleştireceğimizi düşünebiliyordum. Bencildim. Bunun farkındayım ancak iyi bir hayat süreceğimizi sandım, Bree. Bunu bilmen gerekiyor."

"Farkındayım. Bu mükemmel olabilirdi Jake fakat görmüyor musun? Şimdi çok daha iyi. Büyük bir yol katettin. Başarıya ulaşmış, sevdiğin bir işin var. Bir eşle çocuğun sorumluluğunu aldığında bunlar olacak mıydı kim bilir? Üstelik şimdi, istediğim için seninle beraberim. Büsbütün bu ilişkinin içindeyim, hiçbir pişmanlık ve gelecek kaygısı olmadan."

Ona çaresizce inanmak istediğinden, uzanıp onu kollarına aldı. Ardından, Bree başını göğsüne dayadı ve birlikte uyuyakaldılar.

Megan, cuma sabahı valizini toplayıp havaalanına bir taksi çağırdı. Mick'e sürpriz yapma zamanının geldiğine karar vermişti. Çalıştığı galerideki sergi, övgü dolu eleştiriler almıştı. Baskı ortadan kalkmıştı ve sonunda zamanını Chesapeake Kıyıları'nı ziyaret ederek geçirebilecekti. Mick'le hayatlarında bazı beklenmedik değişiklikler yaparak uzun vadede daha iyiye gidecekleri hissine kapılmıştı. Mick, sürprizler konusunda başarılıydı. O ise, günlük işlerle daha mutlu olsa da beklenmedik olayların bazı şeyleri ilginç kıldığını görebiliyordu.

Eve vardığında onu karşılayacak bir tek kişi vardı, o da Nell. Megan oğlunu terk etmeden önce oldukları gibi, onu içtenlik dolu gözlerle selamladı.

"Gel, içeri gel," diye ısrar etti Nell. "Mick geleceğini biliyor muydu? Bahsetmemişti."

Megan başını iki yana salladı. "Ona sürpriz yapmaya karar verdim. Buralarda mı?"

BELONGS TO SOLVIS TEAM

"Kasabada fakat nerede olduğunu bilmiyorum. Belediye başkanını görmeye, ardından Bree'nin dükkânına gideceğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Muhtemelen yol üstünde bir yerlerde öğle yemeği yiyecektir."

"Gidip onu arasam mı acaba?" diye sesli bir şekilde düşündü Megan. "Yoksa burada mı bekleyeyim?"

"Biraz burada kalıp benimle bir çay içmeye ne dersin?" diye öneride bulundu Nell. En çok sevdiği desenli seramik çay fincanlarına çoktan uzanmıştı bile. "Ziyaret amacıyla buraya gelip gittiğinden beri doğru düzgün sohbet edemedik."

Megan, eski kayınvalidesinin söylediklerini dikkatle dinledi. Sözlerinde bariz bir düşmanlık olmasa da biraz kayıtsızlık, hatta belki bir parça da hoşnutsuzluk hissediyordu.

"Seninle çay içmeyi isterim," dedi Megan açıkça. Nell'in gündeminde bir şeyler olsa da önemli olan, bir zamanlar sahip oldukları huzurlu ilişkilerini geri kazanmalarıydı.

"Dün gece Bree, Sally'nin ahududulu kruvasanlarından getirmişti. Biraz ister misin?"

"Yememem gerekir," diye reddetti Megan. Ardından gülerek, "Ama alırım," dedi.

Nell kahkahayı bastırdı. "Dayanılması güç, değil mi? Bree'nin eve her gün getirmemesi iyi bir şey."

"O nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla, harika. Dün gece eve gelmedi. İçimden bir ses Jake'le aralarının yeniden düzeldiğini söylüyor."

Megan, ne hissetmesi gerektiğine karar veremedi. İlişkileri bittiğinde burada olmadığı için, hangisinin hatalı olduğuna dair pek bir fikri yoktu. "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Nell'e.

"Bu kez öyle olduğuna inanıyorum. O zamanlar çok gençlerdi. Jake ona ortaokul yıllarında âşık olmuştu ve başından beri onunla bir gelecek istediğini biliyordu. Bree'nin kendine

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

özgü hayalleri vardı. Olması gereken oldu. Şimdi ise Jake'in ona sunabileceklerine hazır olduğunu ve onun da Bree'yi, mutlu olmak için ihtiyaç duyduğu konularda desteklemeye hazır olduğunu düşünüyorum."

"Sence ona ne sunabilir?"

"İyi bir adamın aşkını, elbette. Jake oldukça sağlam karakterli biri." Megan'a göz kırptı. "Ayrıca göze hitap ediyor."

Megan kahkahayı bastırdı. "Öyle." Bir dakika sonra ciddi bir ifadeye büründü. "Seni kıskanıyorum, Nell. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

"Tanrı aşkına, hayır. Neden?"

"Çünkü sen buradaydın. Kaçırdığım o kadar çok şey var ki. Biliyorum, benim hatam, fakat bir sürü zaman boşluğu, çocuklarımın hayatında hiçbir fikrim olmayan birçok şey var. Sanki her biriyle sıfırdan başlıyorum. Hepsi ben yokken büyüdüler. Şimdi ise birer..." Omuzlarını yukarı kaldırdı. "Çoğu senin sayende."

"Bu doğru değil. Onları sen de etkiledin. Gelişme çağlarında, Jess dışında hepsiyle zaman geçirdin. Fakat tuhaftır ki sana en çok benzeyen Jess oldu. Kıpır kıpır biri. Yalnızca dikkat rahatsızlığından bahsetmiyorum. Yerinde bile duramıyor. Otelini çok sevdiği doğru, fakat onun ötesinde, ne istediğini bildiğinden emin değilim."

"Ben her zaman ne istediğimi biliyordum," diye karşı çıktı Megan. "Mick'i istiyordum. Ailemi istiyordum."

"Fakat daha fazlası için terk ettin."

"Hayır, terk ettim çünkü Mick'i kaybetmiştim, en azından öyle görünüyordu. Eskiden sahip olduklarımızı bir daha asla elde edemeyeceğimizi gördüm."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Başka bir adamla vakit geçirmen ne kadar masumca olursa olsun onu geri kazanmak için iyi bir yol değildi," dedi Nell, azarlayan bir ses tonuyla.

Megan, doğrudan onu hedef alan bu sözler karşısında irkildi. "Buna şüphe yok. O hayatımda yaptığım en kötü ikinci hataydı."

"Birincisi neydi?" diye sordu meraklı bir şekilde.

"Mick'i ve çocuklarımı terk etmek. Mick'in peşimden geleceğinden o kadar emindim ki." Nell'in yüzündeki kuşku dolu ifadeyi gördü. "Biliyorum. Gururunun bunu yapmasına asla izin vermeyeceğini fark etmeliydim. Her neyse, bu gerçekleşmeyince en azından çocukların New York'ta benimle kalacağına inanmıştım. Bunun için daha çok mücadele etmeliydim fakat Kevin o kadar öfkeli ve kırgındı ki. Connor sadece burada arkadaşlarıyla olmak istemişti, kızlar ise adeta Mick'e tapıyorlardı. Onları babalarından ve buradaki hayatlarından nasıl koparabilirdim, bilemiyordum. Hafta sonu ziyaretleri için sık sık gelmeye çalıştım ama bunun nasıl bir etki yaptığını bizzat gördün. Ya beni görmezden geldiler ya da öfkelerini başka şekillerde gösterdiler. Yaptığım, hatta yapmadığım her şey birer hataydı. İnan bana, bütün bunların pişmanlığını duyarak yaşadım."

Nell ona dikkatlice baktı. "Galiba öyle. Fakat hepsi, hatta Mick bile sana ikinci bir şans veriyor. Bu kez de her şeyi berbat etme."

Megan, bu sert uyarı karşısında gülümsedi. "Hiç niyetim yok," dedi ve ekledi. "Fakat Mick'in de üzerine düşeni yapması gerekiyor."

"Sonunda bunun farkına varıyor," diye güven verip eline hafifçe vurdu. "Konuşma fırsatı bulduğumuza sevindim, Megan. Tam da bu masada, seninle bu şekilde oturmayı özlemişim."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Ben de özlemiştim," diye karşılık verdi tereddüt etmeden. "Sen bana yalnızca bir kayınvalide olmadın, biliyorsun. Arkadaşımdın aynı zamanda."

Nell bu yoruma memnun olmuş görünüyordu. "Peki, o zaman arkadaşın olarak sana gidip oğlumu bulmanı öneriyorum. İşe Bree'nin dükkânından başlamalısın. İkisinin büyük planları var. Sana her şeyi anlattıklarından emin ol."

Megan meraklandı. "Bana ipucu bile vermeyecek misin?"

Nell başını iki yana salladı. "Haberler benimle ilgili değil. Acele et, Megan. Ben valizini yukarı taşırım."

"Kendim halledebilirim."

Nell inatçı bir şekilde çenesini sıktı. "Ben de yapabilirim."

"Pekâlâ, gittim ben. Sonra görüşürüz."

Kapıdan çıkmak üzereydi ki Nell arkasından bağırdı.

"Bu sürpriz ziyaretin, Megan… "

"Evet?"

"İyi oldu. Mick de böyle düşünecek."

"Umarım haklısındır," dedi. Bir an evvel öğreneceğini tahmin ediyordu.

Mick, Bobby Clark'la açık, aydınlatıcı bir konuşma yapıp halk tiyatrosu projesi için belediye başkanının desteğini almaya çalışmıştı. Başlangıçta Bobby bu fikri benimsemeyince Mick, kendi açık görüşlerini onunla paylaşan siyasi destekçileriyle konuşmuştu. Bu sabah Bobby, kasaba konseyiyle ilk görüşmenin yapılacağı toplantıdan önce bu fikre sıcak baktığını belirterek bir girişimde bulundu.

"Kısacası gözlerini korkutmuşsun," diye değerlendirmede bulundu Bree, babası toplantıyı anlattıktan sonra.

"Sonucunu aldım," diye karşılık verdi Mick.

BELONGS TO SHARE TEAM

Kızı, ona hiddetle baktı. "Bobby'yi düşüncene inandırsan daha iyi olmaz mıydı?"

"Önemli olan nasıl sonuçlandığı," diye karşı çıktı. "Bu meselede arkamızda olacak."

"Fakat sanırım pek de gönüllü olmadan."

"Sen işini kendi yollarınla hallet. Ben de kendi yollarımla halledeyim," dedi, başarısından kızının memnun olmamasına sinirlenerek. Mick, seçim kampanyalarında Bobby Clark'a en büyük desteği sağlayan o önemli adamları devreye sokmasaydı Bobby büyük bir engel yaratabilirdi.

Tam da ona ne kadar tecrübesiz olduğunu söyleyecekken dükkânın kapısı açıldı ve Megan içeri girdi. "Meggie!" dedi, Bree'yle olan tartışmayı unutarak. "Bugün geleceğinden hiç haberim yoktu."

Megan tepkisine gülümsedi. "Zaten amaç da buydu. Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Elbette sevindim," dedi ve dudaklarına sağlam bir öpücük kondurdu.

Bree'nin imalı öksürüğü aralarına girdi. "Affedersiniz, açık alandasınız ve kızınız burada," diye ayıpladı, her ne kadar gözlerinin içi gülse de. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gidip kendinize bir oda bulmanızı öneririm."

Mick, Megan'ın küçük elini avucunda tutmaya devam etti ve onu yanına doğru çekti. "Kızımızla kısa bir sohbet etmek için beş dakikan var. Sonra da seninle buradan çıkıp gideceğiz."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Megan, meydan okuyan gözlerle.

"Şahsen ben Bree'nin oda fikrini sevdim ama yemeğe gidip ardından sahilde yürüyüş yaparsak daha mutlu olacağını düşünüyorum. Bugün güzel bir sonbahar günü. Çok yakında, Şükran Günü'yle birlikte böylesine pek rastlanmayacak."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Yanında hırka var mı? Sahilde esinti olabilir."

Megan'ın gözleri umutla ışıldadı. "Bu sabah beş derece civarında olan New York'tan geldim. Tabii ki hırkam var. Ayrıca yemekle yürüyüş kulağa hoş geliyor, zamanın varsa eğer. Nell, bazı işleri halletmek için etrafa gücünü göstermeye çıktığını söyledi. Ne olduğundan bahsetmedi."

"Bunu sana Bree'nin anlatmasına müsaade edeceğim," dedi Mick. "Fakat benim tamamen yanlış yaptığımı söylerse eğer, bu kez kendi yorumumla anlatmam gerekecek."

"Evet, yanlış yaptın," diye karşı çıktı Bree.

"Kabadayı taktikleri," diye tahminde bulundu Megan.

"Hey, siz ikiniz bana cephe almayı bırakın," diye itiraz etti Mick, her ne kadar bu atışmadan keyif alsa da. Megan'ın sürpriz ziyaretinin onda yarattığı ruh halini hiçbir şeyin bozmayacağından son derece emindi.

Bree, annesine planlarıyla ilgili bilgi verdi. Konuşmasını bitirdiğinde ise Megan onu alkışladı. "Bu harika! Senin için çok heyecanlandım. Tatlım, bu gerçekten müthiş bir şey. Bir an önce ülkedeki en iyi tiyatro topluluğuna sahip olacağından şüphem yok."

"Çok fazla heveslenmeyelim," diye uyardı Bree. "Yalnızca sanatsal olarak heyecan verip zarar etmemeyi başarırsak memnun olacağım."

"Başaracaksın," dedi Megan. "Senin yeteneklerin o adamınkilerden bin kat daha iyi."

"Chicago'daki bütün sanatsal kararlardan Marty sorumlu değildi," dedi Bree.

"Evet, ama sahip oldukları en iyi oyun yazarının yaratıcılığını baltalayan oydu," dedi Megan, dokunaklı bir şekilde.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Bree gözlerini devirerek baktı. "Yanlış duymadıysam şimdi de tarafsızlıktan tamamen uzak davranıyorsun."

"Ve bunu dikkate alarak derhal yola koyulmalıyız," dedi Mick, bir gün için yeterince çene yorduklarını düşünerek. Megan diretse veya lafa karışsa Bree Marty'yi savunmaya başlayabilir ve bu durum tartışmayla son bulabilirdi.

Bree, annesine sarılmak için tezgâhın etrafından dolandı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Daha sonra evde görüşebilecek miyiz?"

"Baban beni başından savmazsa," dedi Megan.

"Bunun olmasına imkân yok," dedi Mick, yeniden eline uzanarak. Eline dokunmak ve az da olsa üzerinde yeniden hakkı olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Bir gün, eskiden sahip oldukları her şeyi yeniden elde edeceklerdi. Hayatında ilk kez acele etmemesi gerektiğini hissediyordu. Bazen umudun bile yalnız başına bir ödül olduğunu keşfetmişti.

Bree ile Jake nihayet ikisinin de doğal saydığı sakin bir düzen tutturduklarında Şükran Günü'ne üç hafta vardı. Doğrusu bu sefer gerçekten başaracaklarına inanmaya başlıyordu. Jake ona yeniden güvenmek üzereydi, Bree ise affedildiğinden neredeyse emindi.

Üstelik ona âşık olduğunu ve bu kez kendisine bir gelecek sunduğunda hiçbir endişe duymadan kabul edeceğini kesinlikle biliyordu.

Jake'le otelde yemek yerlerken başını kaldırıp Marty'nin yemek salonunun karşısından geçip gittiğini görünce bu sayede gerçekten cesaret bulmuştu. Rebecca'yla görüşmesinden hemen sonra ortaya çıkmayınca böyle bir şeyin asla olmayacağından

BELONGS TO SOLVES TEAM

son derece emindi. Sahte bir rahatlama duygusu vermek tam da ona göre bir şeydi.

Odanın karşısına geçince bakışlar ona yöneldi. Alnının ortasında bulunan V şeklindeki noktadan geriye taranmış saçları, biçimli elmacık kemikleri ve kalkık kaşlarıyla dikkat çekici bir adamdı. Jake'inkiler gibi soluk ve yıpranmış değil de, iyi ütülenmiş kıvrımlarıyla tasarım ürünü bir kot pantolon giymişti. Krem rengi gömleği pahalı bir ipekli kumaştan yapılmıştı. Bree, üzerine giydiği süveterin de kaşmir olduğunu tahmin etti.

Masalarına doğru yürüdükten sonra bir sandalye çekip davet beklemeden otururken bile her zamanki gibi, bir şekilde duruma tamamen hâkim görünmeyi başardı. Karşısında oturan Jake gerginleşti. Bree, onları ikinci kez tanıştırmak ve bu tuhaf anın fazla sürmemesi için dua etmekten başka bir şey düşünemiyordu.

"Jake Collins, Marty Demming. Daha önce, Marty'yle Chicago'da çalıştığımız zamanlar tanışmıştınız."

Marty'nin tek kaşını havaya kaldırması birçok şeyi anlatıyordu. Jake bunu gördü ve yumruğunu sıktı.

"Tamamen dürüst olmamız gerekirse ondan daha fazlasıydı," dedi Marty, gerginliği bile bile görmezden gelerek. Ses tonu neşeli olsa da, hak iddia etmeye çalıştığı bir gerçekti.

"Neden buradasın?" diye sordu Bree, sabrını yitirip daha fazla kibar davranmak istemeyerek. Eğer ikinci kez hayatını mahvetmeye geldiyse ona bu şansı vermeye hiç niyeti yoktu.

"Tiyatro, oradan ayrılmadan hemen önce yazmayı tamamladığın son oyununu sahnelemek istiyor," dedi, onu gafil avlayarak. "Senden provalar için geri dönmeni isteyeceğiz. Mümkünse haftaya."

BELONGS TO SAVVY TEAM

Bree ona hayretle baktı. Bu hiç beklemediği bir gelişmeydi. Başka koşullarda bu teklif cazip olabilecekken şu anda geri dönmekle uzaktan yakından ilgilenmiyordu.

"Mümkün değil," dedi katı bir şekilde.

"O halde sonraki hafta," diye öneride bulundu, anlamamış gibi yaparak. "Her ne kadar ocak ortasına kadar hazırlamayı umduğumuz bu oyunu ucu ucuna yetiştirecek olsak da. Geri dönmen için gönüllü olarak yaptığımız fedakârlıkları görüyorsun, değil mi?"

"Geri gelmiyorum," dedi Bree.

"Elbette geliyorsun," diye karşı çıktı Marty, cesur bir özgüvenle. "Sen Chicago'ya aitsin. Burada küçük bir tiyatro açmakla ilgili planlarını duydum fakat büyük bir şehirde başarılı olabilecekken neden yeteneğini böyle bir yerde boşa harcayasın ki? Sen büyük şeylerin insanısın, Bree. Elbette bir iki başarısızlığın oldu ama senin yeteneğin var. O yetenekten en çok yararlanabileceğin yerde olmalısın."

Marty'nin bu sakin, çekici, onu şimdiye kadar danışmanlık yaptığı en iyi yazar olduğuna inandırmak için her türlü güzel söz söyleyen hallerini Bree Chicago'daki ilk günlerinden hatırlıyordu. Artık ağzından çıkan hiçbir kelimeye güvenmediğini fark etti. Bu yüzden, hatalarından ders çıkardığını düşündü şaşkınlıkla.

Eskisi kadar kolay kandırılamadığı için kendini kutlarken diğer yandan Jake'in artan gerginliğini hissetti. İçinden bir ses bu işin çirkinleşeceğini söylüyor, durumu nasıl kontrol edeceğini bilemiyordu.

Ne yapabileceğini düşünürken Jake bir ona bir Marty'ye baktıktan sonra ayağa kalktı. "Görünüşe göre ikinizin konuşacak çok şeyi var. Sizi yalnız bırakayım," dedi kesin bir dille.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Bree derhal yerinden sıçradı. O hızla uzaklaşırken "Jake!" diye karşı çıktı fakat Jake arkasına bile bakmadı.

Peşinden giderdi ama Marty onu bileğinden yakaladı. "Bırak gitsin. Bu önemli bir konu. Son oyununun başına gelen felaketten sonra herkes ikinci bir şansa sahip olmaz."

Hızla ona doğru dönüp seçtiği kelimelere kaşlarını çatarak karşılık verdi. Onun nasıl bir zorba olduğunu, en büyük destekçisi gibi görünmeye çalışırken bile ne kadar zalim olabildiğini nasıl görmemişti?

"Haklısın," dedi. "Kimse ikinci şansa sahip olmaz. O yüzden de şimdi burayı terk ediyorum. Peşimden gelme."

Ve çok geç olmadan Jake'i bulabilmeyi dileyerek koşmaya başladı. Aklından neler geçeceğini, aralarındaki bu taze bağın hâlâ ne kadar hassas olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer derhal onu görüp durumun bu kez farklı olacağına, Chicago'nun hiçbir cazibesi kalmadığına inandırmazsa yaşadıkları her şeye kapılarını kapardı. Bunu onu cezalandırmak için değil, kalbini daha acı bir hayal kırıklığından korumak için yapardı.

BELONGS TO SAVVY TEAM

23

Jake, ikisini baş başa bıraktıktan sonra Bree'nin Marty'ye ne söylediğini merak ediyordu. Marty'nin teklifini açıkça reddetmesine rağmen Jake, başka bir oyununun Chicago'da sahnelenmesinden bahsedilince Bree'nin gözlerinde oluşan ani heyecan pırıltısını fark etmişti. Eğer istediği buysa bu kez yoluna çıkmaya hiç niyeti yoktu. Her ne kadar kendine bile itiraf etmeye hazır olmasa da Bree bunu istiyordu. Gözlerindeki o ışıltı her şeyi kanıtlıyordu.

Bu konuyu Bree'yle tartışmak istemediğinden ve Chicago'ya dönmesinin sadece geçici bir durum olduğuna ikna etme çabalarını duymaya hazır hissetmediğinden cep telefonunu kapattı. Bu sebeple doğrudan kapısına dayanma ihtimaline karşın eve gitmemeyi tercih etti. Onun yerine Brady'nin yerine gidip Will ve Mack'i somurtkan bir ifadeyle barda otururken buldu.

"Ne kadar acınası bir grubuz," dedi Jake, onlara katılıp bir bira sipariş ederek. "İkinizi bu üzgün ruh haline sokan nedir?"

"Kadınlar," dedi Will kısaca. "Ya seni?"

"Kadının biri," diye yanıtladı Jake, ardından "ve başka bir adam," diye ekledi.

Bu ilgilerini çekmişti.

"Bree başka biriyle mi görüşüyor?" diye sordu Mack kuşkuyla. "Buna inanmam."

"Tam da şimdi onunla birlikte," diye doğruladı Jake, ilk birasının hepsini içip ikinciyi sipariş ederek.

BELONGS TO KAOS TEAM

İki bira sınırını belli ki aşmış olan Will gözlerini baykuşlar gibi kırpıyordu. "Bir dakika. Bu gece beraber çıkmadınız mı?"

"Evet. Ama Chicago'daki eski erkek arkadaşı ona sürpriz bir ziyaret yapmaya karar vermiş. Masamıza tüneyip sanki davet edilmiş gibi tamamen yerleşti ve ona övgüler yağdırmaya başladı."

"Övgü mü?" diye sordu Will hayretle. "Senin önünde mi?"

"Evet."

Mack şaşırmış görünüyordu. "Pekâlâ, bu gerçekten kötü ama sen de onları baş başa mı bıraktın? Ne düşünüyordun?"

"Yapılması gereken en doğru şey gibi göründü," dedi Jake, Mack'in tepkisi içine küçük bir şüphe tohumu ekmiş olsa da.

"Hangi doğruluktan bahsediyorsun?" diye sordu Will. "Meydanı rekabete açık halde bıraktın, dostum. Bu hiç akıllıca değil."

"Katılıyorum," dedi Mack.

"Bree'nin Chicago'ya geri dönmesini istiyor."

"Tam olarak böyle mi söyledi?"

"Evet. Aynı zamanda kuvvetli çekim gücünü kullandı. Oyunlarından birini sahneletmek istiyor. Bree için bu, küçük bir çocuğa şeker teklif etmek gibi bir şey. Karşı koyamayacaktır."

"Büyük bir teklif," diye kabul etti Will, kederli bir şekilde. "Bu bir kadın için, özellikle de Bree gibi kendini yazmaya adadığını bildiğim biri için reddetmesi zor bir durum."

"Ben de tam olarak öyle düşündüm," diye karşılık verdi Jake. "Şöhreti ve çiçekçi dükkânı bir yana, Bree yazmaya hâlâ sıkı sıkıya bağlı. Orada oturup onun yeniden o budalanın yörüngesine kapılmasını izlemeyecektim. Marty'ye geri dönmek istemiyor olabilir ama oyununu saygın bir bölge tiyatrosunda sahneletme fırsatını tepmeyecektir. Nasıl tepsin? Marty'nin

BELONGS TO KAVUS TEAM

köylü gibi gördüğü ben bile bunun belki de kariyerine büyük bir darbe olacağını görebiliyorum."

"Bekle bir dakika," diye sordu Mack. "Kabul etti mi?"

Jake başını iki yana salladı. "Hayır, onu reddetti ama bunu yapmak istemediği açıktı. Sadece benim duymayı isteyeceğimi düşündüğü şeyleri söyledi."

Will, hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Dostum, Bree'nin aklını okumada pek başarılı bir geçmişin yok. Belki de haklı olduğunu kabul etmelisin."

"Edemem," dedi Jake. "Bu çok riskli."

"Nasıl yani?" diye sordu Mack.

Jake, en iyi iki arkadaşının yanındayken bile cevap vererek hassasiyetini gözler önüne sermek istemedi.

"Kalbinin tekrar kırılmasından korkuyor," dedi Will, duruma hâkim bir şekilde başını sallayarak. "Onu suçlama." Elindeki bira şişesini Jake'inkiyle tokuşturdu. "Seninki oldukça zor bir durum."

Zor bir durum mu? dedi Mack'e, ağzını kıpırdatarak. Sonra sesli bir şekilde sordu. "Siz ikiniz tam olarak ne zamandır burada oturup kederinizde boğulmaktasınız?"

"Emin değilim," dedi Will. "Saat kaç?"

"Onu geçiyor," dedi Jake.

"Altıdan beri," diye mırıldandı Will. "Yani işte... Ne kadar oluyor?"

"Dört saat ve bir sürü bira," diye tamamladı Jake. "Bizi eve bırakması için birini arasak iyi olur."

"Arayacak kimse yok," dedi Will, daha üzgün görünerek.

"Susie?" diye öneride bulundu Jake, Mack'e bakarak.

"Lanet olsun, hayır," dedi Mack sert bir şekilde. "Ne diye buradayım zannediyorsun? O kadın imkânsız."

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Anlaşıldı," dedi Jake, anlamamış olsa da. Tam olarak yani. Güya sadece arkadaşlardı fakat görünüşe göre olaylar üzücü bir şekilde yön değiştirmişti, en azından Mack için. Jake, kabul ettiğinden daha derine saplandığı konusunda onu uyarmak istemişti ama Mack sürprizlerle dolu bir başka O'Brien kadınıyla olan samimiyetini örtbas etmişti.

"Connie'yi arayacağım," dedi. "O gelir."

Aramayı Will'in cep telefonundan yaptı çünkü kendi telefonunu açıp Bree'den bir dizi mesaj görmeyi ya da hiçbir mesaj görmemeyi göze almak istemedi. Her ikisi de can sıkıcı olurdu.

Ablası telefonu açıp sesini duyduğunda, "Neredesin?" dedi. "Bree sana ulaşmak için her beş dakikada bir burayı arıyor."

"Orada değilim ki," dedi, zaten ortada olan bir şeyi vurgulayarak.

"Hadi canım! Onu ben de biliyorum ve sesinden anladığım kadarıyla bir yerlerde kafayı buluyorsun. Bunun sebebini öğrenebilir miyim? Bu gece Bree'yle randevun olduğunu zannediyordum."

"Doğrusunu istersen özel hayatımı konuşmayı sakıncalı buluyorum," dedi, sorgusuna karşı bir tutum takındığı için kendisiyle gurur duyarak. "Sorularını kendine sakla ve gelip beni al. Hiçbirimiz araba kullanacak durumda değiliz."

"Hiçbirimiz?"

"Mack ve Will ile birlikteyim. Onlar benden önde başlamış."

"Ve aklına ben geldim," diye söylendi. "Harika, çok mutlu oldum."

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Neredesiniz?"

"Brady'nin yerinde."

"On dakika içinde oradayım. Vardığımda ön tarafa çıkmış olun, yoksa sizi almadan giderim."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Bir tanesin ablacığım."

"Kapa çeneni. Yarın zam meselesini konuşurken bunu sana hatırlatacağım."

"Zam mı?" diye geveledi. "Ne zammı?" Fakat boşuna konuşuyordu çünkü ablası telefonu çoktan kapatmıştı.

"Dışarı çıkmamız gerekiyor," dedi Mack ile Will'e dönerek. "Galiba onu aradığım için biraz kızdı."

"Çok normal," dedi Mack. "O bir kadın, değil mi? Hiçbirini anlamak mümkün değil."

Şüphesiz Jake buna karşı çıkamazdı.

Bree, Jake'in izine rastlayamamıştı. Sonunda Brady'nin dükkânının yakınlarındaki kıyıda kamyonetini görmüş fakat içeri girdiğinde onu bulamamıştı. Brady'nin yerinde uzun zamandır barmenlik yapan Lou Herrera onun Mack ve Will ile birlikte ayrıldığını söylemişti. Dertli oldukları izlenimine kapıldığından bahsetmişti. Bree de o anda vazgeçip eve gitmişti. Jake bir iki bira bile içmiş olsa mantıklı düşünme ihtimali yoktu.

Bu sabah saat yediden beri Jake'i cep telefonundan arıyordu. Sekizde fidanlığı aramayı denedi. Dokuzda ise Connie cevap vermişti.

"Kardeşin nerede?" diye sordu, selam bile vermeden. "Henüz gelmedi mi?"

"İş için gitti," dedi Connie.

"Cep telefonunu almadan mı?"

Connie bir an duraksadıktan sonra, "Açmamış olmalı," dedi.

"Peki, anlat bakalım," dedi Bree. "Sesinde bir şeyler var. Dün gece seninle konuştuktan sonra onu gördün mü?"

"Aradı," diye itiraf etti Connie. "O, Mack ve Will onları Brady'nin yerinden eve götürmemi istediler."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet, Brady'nin yerinde kamyonetini görünce ve içeride kimseyi bulamayınca buna benzer bir şeyler olduğunu öğrendim. Tanrı'ya şükür ki araba kullanamayacak durumda olduklarını fark etmişler."

"Bana sorarsan bir tek bunun farkındaydılar," dedi Connie bıkkınlıkla. "Kardeşim böyle değildi."

"Biliyorum," diye katıldı Bree. "Kontrollü olmayı sever. Ara sıra bir bira ya da belki bir bardak şarap içer ama asla sarhoş olmaz."

"Dün gece olmuştu ama. Fakat dürüst olmak gerekirse Will ile Mack daha kötü durumdaydılar. Ne tür sorunları olduğu hakkında bir fikrim yok ama dün gece kardeşimle aranızda bir şeyler olduğunu tahmin ettim."

Bree, bunu inkâr etme gereği duymadı. Geceleri berbat olmuştu ve otelin yemek salonunda bu dedikoduyu yaymaya gönüllü yeterince kasabalı vardı.

"Yemeğimizin ortasında Marty çıkıp geldi," diyerek gerçeği söyledi.

"Ah, zavallı," dedi Connie. "Jake'in telaşlanması boşa değil."

"Gerçekten anlamıyorum. Tamam, Marty'yle bir geçmişimiz oldu, hem de çok karmaşık bir geçmiş fakat ona Chicago'ya dönmekle ilgilenmediğimi söylediğimde Jake de yanımızda oturuyordu. Oyunlarımdan birini sahneletme teklifini geri çevirdiğimi duydu. Yalan söylediğimi mi düşünüyordu?"

"Orada olmadığım için kesin bir şey söyleyemem ama belki de onun gözleri önündeyken bunu ne kadar istediğini söylemediğini düşünmüştür," diye tahminde bulundu Connie.

"Ama istemiyorum ki," diye karşı çıktı Bree. "Kabul, bir an cazip geldi ama o kadar. Sonra Marty'nin ne kadar çıkarcı olduğunu, istediğini elde edince ne kadar zorba olabildiğini hatırladım. Bunları yeniden yaşamak istemiyorum."

BELONGS TO SAVAS TEAM

"O zaman bunu Jake'e anlat ve sana inanana kadar da pes etme."

"Bulabilsem anlatacağım," dedi Bree öfkeyle. "Onu aradığımı biliyorsun. Dün gece otelden çıktıktan iki saniye geçmeden seni aramaya başladım."

Connie sessizleşti.

"Hadi ama," diye yalvardı Bree. "Bana yardım et. Nerede olduğunu söyle."

"Otelde Jess'e yardım ediyor," dedi sonunda.

"Ne? Nasıl yani?"

"Yılın bu zamanlarında insanlara bayram için dış dekorasyonlar yapmak gibi iyi bir iş geliştirdi. Jess de Noel için oteli hazırlama görevini ona verdi. Sana bundan bahsetmediğine şaşırdım."

"Aslına bakarsan onu yaklaşık bir haftadır görmedim. Geçen hafta bir düğün vardı ve şimdi de Şükran Günü süslemeleriyle son derece yoğunum."

"Oraya gidecek misin? Onu konuşmaya ikna etmenin tek yolu yüz yüze gelmek. Yoksa senden büsbütün kaçmaya devam edecektir. Az önce söylediğine bakılırsa doğru şeyi yaptığına inanmış olabilir."

"Üstelik beni korkak olmakla suçlayan da o," diye söylendi Bree, bezgin bir vaziyette.

"Ne?"

"Boş ver. Bütün gün orada mı olacak?"

"Muhtemelen."

"O halde Jenny okuldan döner dönmez oraya doğru yola koyulacağım."

"Ben gelebilirim," dedi Connie. "Buralar sakin. Yokluğumu hissetmezler. Kardeşimle aranızda olanların bu sefer sonuca

varmasını istiyorum. Onun kendi yoluna gitmemesi için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Sahi mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Teşekkürler, Connie. Sana gerçekten minnettarım."

"Birilerine gideceğimi haber vermem için bana birkaç dakika ver, sonra hemen orada olacağım."

Connie dükkâna gelene kadar Bree rasgele uğrayan bir müşteriye küçük bir geçmiş olsun buketiyle birlikte bir Şükran Günü süslemesi hazırlamayı başarmıştı.

"Git," dedi Connie. "Dükkâna ben bakarım. Eğer birileri elindeki süslemelerin dışında bir şey isterse çiçekçinin daha sonra ilgileneceğini söylerim."

Bree başını salladı. "Bana uyar."

Her şeye rağmen, Jake'in onunla konuşarak bir saniye bile harcamak istememesi büyük bir olasılıktı. Bu durumda, yolculukla birlikte gidip gelmesi en fazla yarım saat sürerdi.

Bree otele vardığında Jake'i upuzun bir merdivenin tepesinde çatı saçağına ışıkları dizerken gördü. Çimenliklerin öte yanına geçtiğinde Jess onu karşılamaya geldi.

"Berbat görünüyorsun," dedi kız kardeşi.

"Vay canına, sağ ol," diye ters bir şekilde karşılık verdi. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

"Jake'le aranızda bir sorun mu var? Ona senden bahsettiğimde bana neredeyse bağırıp çağıracaktı."

"Küçük bir yanlış anlaşılma oldu. O yüzden buradayım, işler tamamen çığırından çıkmadan durumu düzeltmek için."

"Martin Demming'in burada kalıyor olmasıyla bunun bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu Jess, manidar bir ifadeyle.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Marty burada mı kalıyor?"

"Ah, evet," diye doğruladı Jess. "Rezervasyonunu ben almadım, yoksa onu geri çevirirdim. Yatağına gizlice bir yılan sokmayı düşündüm ama güvenlik polisleri bunu uygun bulmayabilirdi."

"Bundan eminim," diye onayladı Bree, her ne kadar Jess'in fikrini tamamen desteklese de. "Jake'le Marty bu sabah karşılaştılar mı?"

Jess omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Bundan önce mi demek istiyorsun?"

"Eyvah, lütfen bu tarafa gelmediğini söyle," dedi Bree.

"Üzgünüm, kardeşim. Onu buradan uzaklaştırman gerekebilir. Jake'in öfkelenmesine gerek kalmadan, o merdivenin üzerinde olması zaten yeterince tehlikeli. Eğer o yükseklikten eski erkek arkadaşının icabına bakmaya karar verirse hiçbirinin hastane masraflarını ödemek istemem."

Bree, Marty'ye doğru isteksizce bakınca yüzündeki kararlılığı gördü, sonra bakışlarını olduğu yerde duran Jake'e çevirdi. Bu durum bundan daha karışık bir hale gelebilir miydi?

Dişlerini gıcırdatarak Jess'e döndü. "Marty'yle ben ilgilenirim fakat Jake'le konuşana kadar ne olursa olsun buradan gitmesine izin verme. Çok ciddiyim. Onu üzerinde Noel ışıkları olan iplerle bağlamak zorunda bile kalsan umurumda değil."

Jess sırıttı. "İlginç bir fikir. Biraz acayip olsa da sevdim."

"Bu hiç de komik değil," dedi Bree, Marty'nin yolunu kesmek üzere dönerken.

"Şu merdivenin üzerindeki senin arkadaşın değil mi?" diye sordu Marty, kibirli burnuyla tepeden bakarak. "Lütfen bana bu tür bir mesleğe sahip biriyle ciddi olmadığını söyle." Bir an duraksadı. "Yaptığı iş her neyse işte."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Oldukça başarılı bir bahçe işleri ve peyzaj şirketi işletiyor," dedi gergin bir şekilde. "Sen neden hâlâ buradasın?"

"Kararını gözden geçirmen konusunda seni ikna etmek için, elbette." Bree'nin koluna girip onu otelin ön kapısına doğru yönlendirdi. "Çay içip kız kardeşinin şahane çöreklerinden yerken teklifimi tekrar konuşalım. Seni Chicago'ya ait olduğun konusunda ikna edebileceğimden eminim."

Bree olduğu yerde kaldı ve geri adım atmadı. Hayatında ikinci kez Marty'nin cazibesine yenilmeyecekti. Ayrıca bu adamla içeri girip çay ve çörek üzerine muhabbet etmeyecekti.

"Marty, bana dünyaları teklif etsen yine de kararımı değiştirmeyi başaramazsın," dedi net bir şekilde. "Bir daha asla senin için çalışmayacağım."

"*Benimle*," diye düzeltti. "Benimle çalışacaksın, benim için değil."

"Güya," diye karşılık verdi. "Sendeki ego hiç kimseyle çalışmana izin vermez. Her zaman patron olmalısın."

"Ben daha tecrübeliyim. Bir zamanlar bunu takdir ediyordun. Hatta söylediğim her kelimeyi can kulağıyla dinliyordun."

"Ama sonra akıllandım. Sonuçta ağzından çıkan kelimeler altın değil, Marty. Keşke daha önce farkına varsaydım. Belki o zaman son oyunumun can damarlarını sökmeni yanına bırakmazdım. Biliyorsun, eleştirmenlerce yerden yere vurulan oyunumdan bahsediyorum."

Bu suçlamaya besbelli çok şaşırdı. "O başarısızlıktan beni mi sorumlu tutuyorsun?"

Bir saniye bekleyip bu soruyu iyice düşünmüş gibi yaparak başını salladı, "Evet, sanırım öyle."

"İnanılmaz derecede nankörce davranmıyor musun sence?"

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Bana sunduğun fırsatlar ve yazmama sağladığın katkıdan dolayı sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Benim için gerçek bir akıl hocasıydın ve senden çok şey öğrendim."

"Peki, o halde neden bana düşman oldun?" diye sordu son derece şaşkın görünerek.

Bunu biraz düşündü. "Çünkü sen bana düşman oldun," dedi en sonunda.

"Ben mi? Az önce sana benimle yeniden çalışman için altın bir fırsat daha sundum."

"Doğru, ben de buna teşekkür borçluyum ama ikimiz de biliyoruz ki yaptığım her şeyde bir kusur bulman ve beni yıldırman uzun sürmeyecek. Bunu kasten yaptığını da düşünmüyorum. Sen böylesin. Yapıcı eleştiri bir yana, sayfaya döktüğüm her kelimeyi sorgulayana kadar beni darmadağın ediyorsun. Ve ben senin yorumlarına karşı aşırı duyarlıyım. Yeniden güvenimi elimden almana izin vermeyeceğim. Ben gerçekte çok iyi bir oyun yazarıyım. Eleştirmenler bile böyle söyledi."

Onu geri kazanmaya çalışırken bile küçümsemekten kendini alıkoyamadı. Eğer şu anda söyledikleri mantıklı gelmeseydi, canını acıtırdı. Bu da doğru kararı verdiğini gösteriyordu.

"Marty, artık buna bir son verelim. Ben kararımı verdim."

Azmi karşısında hayrete düşmüş görünüyordu.

"Pekâlâ. Burada bir hiçliğin ortasında kalmak istiyorsan öyle yap. Bir daha asla benimle ya da tanıdığım başka biriyle çalışmayacaksın. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Bree, tehditlerinin kendisini sarsması gerektiğini fark etti. Birkaç hafta önce öyle olabilirdi ama şimdi kendine ait planları vardı. Burada bir tiyatro açmak Chicago'da yerleşik bir yerde çalışmak kadar afili olmayabilirdi ama beraberinde birçok avantaj sağlıyordu.

Çimenliklerin öte yanına baktı ve birini, Jess'in otelinin çatısında durmakta olan adamı fark etti. Jake'in somurtkan

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

ifadesi ona hâlâ geçen gece için kızgın olduğunu ve konuştuklarını duyma olasılığından çok uzak olmasına rağmen az önce şahit olduğu manzaradan hiç de mutlu olmadığını gösteriyordu. Belli ki Marty'yi iki gündür ikinci kez defetmesinin bir önemi yoktu. Jake o mesafeden söylediklerini duymuş olsa bile onlara inanacağı şüpheliydi. Geçen gece kesinlikle inanmamıştı.

Ve Bree'yi en çok üzen, onu inandırmak için ne tür bir davranışta bulunacağına dair fikrinin olmamasıydı.

Bree ile Marty'nin oteldeki karşılaşmalarından beri Jake, Bree'nin sesini kafasından atamıyordu. Sesini alçak tutmaya çalışmış olsa da belli ki körfezin yakınında seslerin ne kadar iyi yansıdığını unutmuştu. O sinsi herife söylediği her şeyi duymuştu.

Bunun onu rahatlatması gerekirdi fakat olmuyordu. Birazcık gururu olan her adamı Chesapeake Kıyıları'ndan kaçırtabilecek sözler sarf etmişti ama sonunda tereddütleri olacaktı.

Marty de bunu hissetmiş olmalıydı ki hâlâ kasabayı terk etmemişti. Görünüşe göre Şükran Günü'nde, hatta Bree'yi kendisiyle gitmeye ikna etmek için işe yarayacaksa belki Noel'de bile orada kalmayı planlıyordu. Belli ki Bree'nin son itirazını küçük bir aksilikten ibaret görüyordu.

Jake, bütün bunların olası sonuçlarını görebiliyor ve Bree'yi tekrar kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu. Ondan uzak durmak, kalbini açmamak için çok uğraşmıştı ama tuhaftır ki buna rağmen çok acıyordu.

Anlaşılan, onu geri kazanma fırsatını neden değerlendirmediğini kimse anlamıyordu. Ne Connie'nin onu suçlayan gözlerinden kaçabilmiş, ne de sürekli bir aptal gibi davrandığını fısıldayan sözlerinden kurtulabilmişti. Görünen o ki, dünyadaki en duygulu adamlar olmasa da Will ile Mack bile onun, besbelli istediği kadın için savaşması gerekirken boşa zaman harcadığını düşünüyorlardı.

BELONGS TO SAVOS TEAM

"Meydanı o yapmacık herife bırakamazsın," dedi Mack, bezgin bir şekilde.

"Fakat ya Bree'nin istediği oysa..."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Will. "Bree onu istemiyor. Bunu bir tek gökyüzüne yazmadığı kaldı ama o, mesajı almayacak kadar kalın kafalı. Belli ki sen de öylesin. Beni hayal kırıklığına uğrattın, dostum."

Jake, bunların hiçbirine inanmayı göze alamıyordu. Marty, Bree'nin peşinden buraya gelmiş ve onun bütün kırıcı sözlerinden sonra bile gideceğine dair belirtiler göstermemişti. Üstelik gitmesi için Bree'nin hiçbir şey yapmadığını düşünüyordu. Hâlâ otelde kalıyor, boş anlarını çiçekçi dükkânında geçirerek Bree'yi Chicago'ya dönme konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Jake, bugünlerde müşterileri korkutup kaçırmasın diye adamı susturmak adına bile olsa evet diyeceğinden oldukça emindi.

Connie, kasabanın yarısının Marty'nin ne kadar çekici, yakışıklı ve entelektüel olduğundan bahsettiğini, büyük ihtimalle Jake'e sadık olan diğer yarısının ise varlığını sinir bozucu olarak değerlendirdiğini haber vermişti. Bazıları, Marty'nin etrafta olmadığını bildikleri zamanlar dışında oraya gitmekten vazgeçmişti. Görünüşe göre Jenny, annesine kasabanın taraflara ayrıldığı bilgisini vermişti. O da taraf tutuyordu. Dayısına, Bree'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda onu terk ettiği için aklını oynatmış olduğunu söylediğinden beri onunla konuşmuyordu.

Jake, her sonbahar sonunda olduğu gibi fidanlıkta durgun olan işlerin yanı sıra ek iş olarak yaptığı ve rağbet görmeye başlayan bayram süslemeleri arasında bile her şeyin bir gecede nasıl bu kadar kötüye gittiğini düşünmek için bolca zaman bulmuştu. Aslına bakılırsa birçok kez de evde üzüntüsüyle baş başa kalmıştı.

Jake'in, günün sonunda Bree'nin dükkânına çiçekleri bizzat taşımasını sağlayacak şekilde bütün o son dakika ihtiyaçlarını

BELONGS TO SOLVES TEAM

kız kardeşinin birdenbire uydurduğunu öğrenmesi birkaç gününü aldı. Ancak Bree, Marty'nin ortalarda olmadığı nadir zamanlardan birinde onu bu konuda şahsen arayınca bir dolap çevrildiğini anladı.

"Bunları ben sipariş etmedim," dedi Bree, üç kutu dolusu uzun saplı sarı güle bakarak. Bu Bree'nin en sevdiği çiçekti.

"Fakat Connie dedi ki..." diye başladı ve ardından yüzü kızardı. "Peki ya bu haftaki diğer bütün son dakika siparişleri? Onları sen mi istedin?"

Başını iki yana salladı. "Sipariş ettiğim şeylerdi fakat yanlışlıkla asıl dağıtımın dışında kalmışlar. En azından Connie böyle söyledi."

"Yanlışlıkmış. Hadi oradan," diye mırıldandı Jake. "Ablamı öldüreceğim."

Bree'nin gözleri parladı. "Aramızı bulmaya çalışıyordu," diye tamamladı.

"Görünüşe göre öyle. Üzgünüm."

"Ben değilim. En azından benden tamamen uzak durmana engel oldu." Ona doğru öfkeli bir bakış attı. "O kadar da kötü olmadı, değil mi? Yani beni görmen."

Hiç de kötü olmamıştı, en azından ziyareti boyunca Marty kaşlarını çatarak karşılarında oturmuyorken. Jake burada, Bree'yle birlikte olmak istemişti. Sadece bunu kabul etmeyecek kadar inatçı ve kalın kafalıydı. Kız kardeşi de bunu biliyor ve çocukken Jake'in salıncağı olabildiğince yükseğe çıkarmaya korktuğu zamanlarda yaptığı gibi onu gitmek istediği yöne doğru itiyordu. Hızla yükselip korkularını yenmesi için ilk adımı atmış oluyordu. Dört ya da beş yaşındayken buna minnettar kalırdı fakat şimdi canı biraz sıkılmıştı.

En hırçın ruh hallerindeyken bile istediği şeyin peşinden kendi başına gitmesi gerektiğini görebiliyordu. Belki de artık az da olsa Bree'nin sözlerine inanmasının zamanı gelmişti.

BELONGS TO SAVOS TEAM

Uzun süreden beri asıl istediğinin o olduğunu defalarca dile getirmişti. Elbette, bu inancından vazgeçip söylediklerinin doğruluğunu kanıtlaması için ona bir şans verebilirdi.

"Akşam yemeği için planın var mı?" diye sordu birdenbire. "Gölgenden kurtulabilir misin?"

Marty'den bahsedilince kaşlarını çattı. "Ne istersem onu yaparım."

"O halde Brady'nin yerinde yemeğe var mısın? Yalnızca ikimiz?"

Ses tonunu onunki kadar tutmaya çalıştı. "Yemek iyi fikir."

"Bir saate kadar seni evden alırım. Uygun mudur?"

Başını salladı.

Aniden Jake, ortaokulda Bree'ye ilk kez çıkma teklif ettiği zamanlardaki gibi kendini tuhaf hissetti. Bu randevunun da aynı şekilde muazzam olacağını ve hayatını değiştireceğini hissediyordu.

"Peki, görüşürüz," dedi kapıya yönelerek. Aceleden neredeyse üzerindeki Noel bitkileriyle gösterişli bir şekilde süslenmiş olan kolona çarpacaktı.

Kamyonetine binerken, "Gerçekçi ol," diye mırıldandı kendi kendine. "O Bree. Chicago'da değil, burada. Bunun bir anlamı olmalı. Üstelik onu ezelden beri tanıyor ve neredeyse o zamandan bu yana seviyorsun. Bunu unutma."

İşte, bütün mesele de buydu. İlişkilerindeki iniş çıkışlar hemen hemen şimdiye kadarki en yüksek seviyedeydi. Önlerindeki dönemeçte ne tür tehlikelerin gizlenebileceğini bilmiyordu. Yol pürüzsüz de olabilirdi, doğrudan yokuş aşağı da inebilirdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

24

Jake ile Bree, Brady'nin yerine vardıklarında Kelly onları, restoranın dış tarafına sıra sıra dizilmiş, körfezin dalgalı sularında parıldayan ışıkların olduğu pencerenin kenarındaki bir masaya götürdü. Restoranın içi, Şükran Günü'ne bile henüz iki gün varken Noel için süslenmişti bile. Işıklandırma loş bir hale getirilmiş, mumlar ve Cadde Çiçekçilik'ten gelen çoban-püskülü ile çalı meşelerinden oluşan küçük bayram buketleri bütün masaları süslemiş, renkli ışıklarla parıldayan bir ağaç da giriş salonunu doldurmuştu. Bree, bundan daha romantik bir görüntü hayal edemiyordu.

Ayrıca diğer masaların çoğunun neden boş olduğunu merak etti. Arkalarında dolu olan tek masa ise mekânın en ucunda kalıyordu.

"Farkındayım, neredeyse aralık oldu ama burası her gece böyle durgun mu?" diye sordu Kelly'ye, endişeli bir şekilde.

Şükran Günü ve Noel siparişleri arasında Cadde Çiçekçilik hâlâ çok iyi iş yapıyordu. İnsanlar Noel süslemeleri için sipariş vermeye başlamış, artık kocaman ağaçları dikmek istemeyen ya da buna gücü yetmeyenler de küçük, dekoratif masa ağaçlarından çoktan ısmarlamışlardı bile. Pazartesi günü dağıtımı yapılacak üç sipariş vardı. Kasabanın tatilcilerinden birkaçı önceden aramış, şehirdeki evleri için bayram süslemeleri sipariş etmişlerdi. Brady'nin yerinin tatil sezonu için tamamıyla tutulmuş olmaması da inanılacak gibi değildi.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Kelly, omuzlarını silken Jake'e doğru mahcup bir bakış attı. "Aslına bakarsanız bu gece özel bir kutlama için kapalıyız," diye itiraf etti sonunda.

"Belki de başka bir yere gitmeliyiz," dedi Bree.

Kelly, imalı bakışlarla yeniden Jake'e dönünce Bree şüphelenmeye başladı. "Bununla ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen var," diye kabul etti Jake. "Bütün mekânı tuttum. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğinden emin olmak istedim."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Marty'yi uzak tutmak için bütün restoranı mı kiraladın?"

Başını salladı. "Geçmişte de bir yerde istenmediğini anlamamasından yola çıkınca bu mantıklı geldi."

Kelly ona bakarak gülümsedi. "Bana romantik geldi." Köşede oturan çifti işaret etti. "Sen bu öğlen aradıktan sonra bir tek onlara yetişemedim. Kasaba dışından geldikleri için sorun olmayacağını düşündüm. Uzun zaman önce yer ayırtmışlardı. Onları hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemezdim."

"Sorun değil," diye rahatlattı onu Jake. "Ama sadece o kadar, değil mi? Başka kimse gelmeyecek?"

"Ben nöbetteyken hayır," diye güven verdi Kelly. "Burada olduğunuza göre kapıya 'Özel Bir Kutlama İçin Kapalı' yazısını asıp sipariş ettiğiniz şarabı getireyim."

Bree sandalyesine yerleşirken başını kaldırıp Jake'e baktı. "Bu gece adeta sürprizlerle dolusun, değil mi?"

"Umarım öyledir."

"Bu, Marty'nin beni Chicago'ya dönmek için hiçbir şekilde ikna edemeyeceğine sonunda inandığın anlamına mı geliyor?

"Çabalıyorum."

BELONGS TO SAKIZ TEAM

Bree, onu inandırmak için daha ne yapabilirdi, bilmiyordu. "Jake, geri dönmeme imkân olmadığını aklıma gelebilecek her şekilde ona gösterdim, aynı şekilde sana da."

"Ve buna rağmen hâlâ kasabada."

"Kabul ediyorum, çok inatçı. Bunu bilmen gerekir."

"Yalnız şunu biliyorum ki söylediklerinde ciddi olduğuna inansaydı giderdi. Görünüşe göre, bir şekilde seni etkilediği hissine kapılıyor."

"Onu götürüp havaalanına bırakmak dışında her şeyi yaptım," diye ısrar etti.

"O halde götürüp bırak. Yoksa ben yaparım."

Bree'nin onu teselli etmesine fazlaca istekli görünüyordu. Bree onun zor kullanmak yerine ikna etme konusundaki ustalığını kullanacağını düşünmüyordu. "Sonunda gidecek. Aptal değil, yalnızca ısrarcı."

"Son zamanlarda arkadaşın Rebecca'yla konuştun mu?" diye sordu.

Ona boş gözlerle baktı. "Hayır, neden?"

"Bana öyle geliyor ki seni geri götürmesi için üzerinde büyük bir baskı olabilir. Gitmezsen kariyeri tehlikeye girebilir. Bu sana asla itiraf edemeyeceği bir şey, değil mi?"

Bree bu fikre pek de şaşırmamıştı. Bu oldukça mantıklı gelmişti. Fakat ona göre, Marty'nin ne sebeple etrafında dolandığının bir önemi yoktu. Kararını vermişti. Bu konuda yalnızca Jake'i ikna edemiyordu.

"Jake, bunun önemli olduğunu düşünmüyorum. Ben geri dönmeyeceğim ve son kararım bu," diye açıkladı bir kez daha.

Jake peşini bırakmak istemedi. "Önemli, çünkü fikrini değiştirmen için seni ikna ederek elde edeceği bir şeyler varsa asla vazgeçmeyecektir." Düşünceli bir şekilde baktı. "Ya da bunun temelinde tamamen başka bir şey olabilir."

BELONGS TO KAYOS TEAM

"Ne gibi?"

"Sen?" dedi sabırsızca, bunun açıkça görülmesi gerekiyormuş gibi. "Şahsi olarak seni hayatına geri almak istemesi kadar basit bir şey de olabilir."

Bree başını iki yana salladı. "Ona söylediklerimden sonra ilişki yaşamayı en son istediği kişi olduğumdan eminim. İnan bana, onu yeterince açık bir şekilde aşağıladım."

Jake ona dikkatle baktı. "Gerçekten böyle hissettiğine emin misin? Hatırladığım kadarıyla sen kolay kolay âşık olmazsın. Belki hâlâ kendine bile itiraf etmediğin duygular besliyorsun. Buraya gelip etrafında dolanması ve bütün dikkatini sana vermesi belki de hoşuna gitti. Onun durumunda birinin seni baştan çıkararak Chicago'ya geri götürecek kadar kararlı olduğunu bilmenin senin için etkileyici bir deneyim olduğunu zannediyorum."

Jake'in, Marty'yle ilişkilerinin akla gelebilecek her şekilde bittiğine inanmayı reddetmesiyle iyice çileden çıkan Bree masaya doğru yaslanıp gözlerinin içine baktı. "Son kez söylüyorum, Jake. Marty konusunda bir daha kendimi savunmaya niyetim yok. Aramızdaki her şey bitti, kapandı, noktalandı. Mesleki bir ilişkimiz yok. Özel bir ilişkimiz de yok. Hâlâ ayakaltında dolanıyor olması, besbelli senin için olduğu kadar benim için de sinir bozucu. "

Sonunda arkasına yaslanıp başını salladı. Omuzlarındaki gerginlik az da olsa yatıştı. "Bunu bilmek güzel."

Hâlâ dikkatli bir şekilde tepki verdiğini fark edince kaşlarını çattı. "Daha önce defalarca aynı şeyi, bazen üzerinde biraz değişiklik yaparak söylemedim mi? O kasabaya geldiğinden beri sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Biliyorum," diye kabul etti. "Hâlâ sana inanmak için çabalıyorum. Burada kalmaya devam etmesi anlamama yardımcı olmuyor."

Gitgide artan bir öfkeyle gözlerini ona dikti. "Daha ne yapmam gerekecek, Jake? İstediğim adamın sen olduğuna ve burada olmak istediğime seni nasıl inandıracağım?"

Bunun üzerine, çaresiz bir şekilde iç geçirdi. "Keşke bilseydim."

"Bana mı güvenmiyorsun, Marty'ye mi?"

Sorusunu cevaplamadan önce biraz düşünmek için zaman ayırdı. "Tamamen dürüst olmam gerekirse ikisi de değil. Geçen sefer yaptığım hatayı bir daha yapmayacağım konusunda kendime güvenmiyorum."

"Hangi hata? Beni sevmen mi? Bana inanman mı? Ya da bize?"

Başını hayır anlamında salladı. "Yapman gerektiğini bildiğim halde gitmene izin vermemem. Bu kez doğru şekilde davranmak istiyorum. Belki o zaman bir şansımız olur."

Bree, gözlerini karartan karmaşık duyguları görmeseydi, sinirinden çığlık atabilirdi. Hal böyleyken, Jake'in tek başına bu duyguların üstesinden gelmesine izin vermekten ve kendisi gibi birbirlerine ait oldukları sonucuna varması için dua etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Fakat aynı zamanda, Şükran Günü'nde onları aynı odaya kapatmak belki de Marty'ye olan duygularının ne kadar azaldığını Jake'in kendi gözleriyle görmesini sağlardı. Marty'yi ailesine katılmak üzere davet etme düşüncesi onu korkutuyordu. Babasını özellikle iyi davranması hususunda ikna etmek için olağanüstü bir ikna gücü kullanması gerekecekti ancak başka bir seçenek göremiyordu. Her şeyi göze almalıydı çünkü görünen o ki sadece kelimelerle ifade etmek Jake'i etkilemiyordu.

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

Şükran Günü'nden sonraki cumartesi sabahı Mick, Megan ve Nell, mutfak masasında oturup büyük bayram kutlamalarından sonra yaptıkları gibi sohbet ediyorlardı. Her zaman olduğu gibi çocuklarının hayatlarındaki parçaları birleştiriyorlardı çünkü daha önce hiçbirinin kafasında tamamlanmış bir resim olmamıştı.

Mick, herkese bir fincan çay daha doldurduktan sonra nihayet Bree'ye döndüler.

"Pekâlâ, Jake'le aranızda neler oluyor?" diye sordu Mick. "Bir bakıyorsun dışarı çıkıyorlar. Sonrasında ise ya buralarda amaçsız bir şekilde dolanıyor ya da Marty'den gelecek bir başka teklifi defetmekle uğraşıyor. O adam masamızdayken hindiyi mideme indirmede zorluk çektim."

"Bayramı burada geçirmesi için onu davet etmesi iyi oldu," dedi Megan. "Bree hiç kimseye büsbütün kaba davranamaz. Hem o da kasabada başka kimseyi tanımıyor. Ayrıca art niyetli olduğunu düşünmüyorum. Bu kadarını bana bile itiraf etti."

"Neymiş niyeti?" diye sordu Mick şüpheyle.

"Bree'nin önemsediği kişinin kendisi olduğunu Jake'e kanıtlamak," diye tahminde bulundu Nell.

"Kesinlikle," diye doğruladı Megan.

"Bu çok saçma," diye fikrini belirtti Mick. "Jake içeri girdi, ona bir bakış attı ve derhal aynı şekilde dışarı çıktı. Onu suçladığımı da söyleyemem. Peki, Bree hepimize hazımsızlık yaşatmaktan başka tam olarak neyi başarmış oldu?"

O ana kadar Nell sessizliğini korumuştu fakat azarlayan gözlerle baktı. "Bence hepimiz Bree'nin kalbinin kime ait olduğunu biliyoruz, yalnız o ve Jake bu sonuca kendi başlarına varmak zorundalar. Bizim araya girmemize ihtiyaçları yok."

"Katılıyorum," dedi Megan, Mick'e imalı bir şekilde bakarak.

BELONGS TO SOUTH TEAM

"Peki, tamam, ben karışmıyorum ama bu günlerde otele gidip o adama haddini bildirmeyeceğime dair söz veremem. Buralarda dolanarak şansını zorluyor."

"Belki de Megan ile sen kızınızın ilişkisine karışmak yerine kendi ilişkiniz üzerinde kafa yormalısınız," diye öneride bulundu Nell. Ayağa kalkıp ekledi. "Ve bu konuda söyleyeceklerim bundan ibaret." İyi niyetini göstermek için çayını alıp onları yalnız bıraktı.

"O haklı," dedi Megan, Nell gittikten sonra. "Bazen insanların ikimize dair beklentilerini artırdığımız için endişeleniyorum. Henüz hiçbir karara varmamışken belki de birlikte bu kadar zaman geçirmemeliyiz."

Mick öfkeyle baktı. "Ne öneriyorsun, her şeye son vermeyi mi?"

"Asla bunu söylemiyorum," dedi hızlı bir şekilde. "Yalnızca, son aylarda buraya birkaç kez geldiğimden bahsediyorum. Sanki yeniden ailenin bir parçasıymışım gibi davranıyoruz."

"*Zaten* ailenin bir parçasısın," dedi Mick vurgulayarak. "Boşanmış olmamız bunu değiştirmez."

"Yapma Mick," diye çıkıştı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bu gidişle çocuklarımız yeniden bir araya geldiğimizi zannedecekler."

"Bunun neresi kötü?"

"Kesin olarak böyle bir şey yok."

Mick irkildi. "Bütün bunlar sana bir oyun gibi mi geliyor?"

Bunun üzerine yanakları kızardı. *Utanma belirtisi*, diye düşündü Mick.

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun," dedi öfkeyle hafif somurtarak. "Demek istediğim, gelecekle ilgili hiç konuşmadık. Hiçbir planımız yok. Olması gerektiği gibi, günübirlik yaşayarak sürükleniyoruz. Belki gizli gizli sürüklenirsek daha iyi

BELONGS TO SOYOS TEAM

olabilir. İstediğin buysa, burada insanları umutlandırmak yerine New York'ta görüşmeye devam edebiliriz."

Mick sabrını yitirdi. "Meggie, saçmalıyorsun. Küçük çocuklardan bahsetmiyoruz. Onlar yetişkin. Neyin ne olduğunu biliyorlar. Bu işi doğru yaptığımızdan emin olmak için yavaş hareket ediyoruz. Bunu takdirle karşılayacaklarından eminim."

"Mantıklı düşününce kesinlikle haklısın. Ama duygusal yönden büsbütün başka."

Onu dikkatle inceledi. "Umutlanmak konusunda asıl endişe duyanın sen olmadığından emin misin? Belki de bu çılgınlığın çocuklarımızla hiç ilgisi yoktur."

Bu iddiaya şaşırmış bir vaziyette iç geçirdi. "Haklı olabilirsin. Belki de korkuyorum. Beni suçlayabilir misin? Evliliğimizin bir ömür boyu süreceğini sanıyordum. Olmadı. Bu kez sonsuza dek birlikte olacağımıza neden inanayım?"

"Çünkü ikimiz de olgunlaştık," dedi Mick birden. "Sık sık uzak kalarak sana ne hissettirdiğimin farkındayım. Ne kadar masum olursa olsun, senin başka bir adama yönelmen konusunda bile payıma düşen suçu kabulleniyorum. Üstelik dikkatimi çekmek adına yanlış bir yol seçtiğinin farkına vardığını sanıyorum. Bir daha böyle hatalar yapmayacağız. En azından ben yapmayacağım."

"Ben de," dedi sessizce.

"O zaman bu kez bu işi kesinlikle başaracağız."

"Bunu gerçekten istiyor musun, Mick? Yeniden başlamayı?"

Ona şaşkınlıkla baktı. "Yeni bir başlangıç yapmak, yeni şeyler denemek, nasıl adlandırırsan işte, zaten yaptığımız bu değil mi? Hemen evlenmek için acelen mi var yoksa?"

Gözlerine baktı. "Olabilir," diye itiraf etti, onu savunmasız yakalayıp aklını başından alarak. "Bunu geri istiyorum, Mick.

BELONGS TO SOLVES TEAM

Seni, çocukları, bunun gibi sabahları, hepsini. Bazen bu kadar istekli olmak beni korkutuyor."

Mick de aynı şeyi istiyor, aylardır bunun için mücadele ediyordu fakat garip bir şekilde, bunu hemen elde etme konusunda daha az istekliydi. Sahip oldukları hislere güvenmek, kendisini yüzüstü bıraktığı için onu affetmek zaman alacaktı. Megan, bunları çoktan yaptığına inanıyor olabilirdi ama durum öyle değildi.

Masanın öte yanına uzanıp elini avcuna aldı. Tıpkı ilk kez tuttuğunda olduğu gibi yumuşak ve pürüzsüzdü.

Mick, "Bütün bunlar..." dedi gözlerine bakarak. "Hepsini geri istiyorum."

"O halde neden bekleyelim?"

"Değiştiğime tam anlamıyla inanmanı istiyorum," diye başladı fakat Megan tamamlamasına izin vermedi.

"Mesele bu değil," dedi yorgun bir şekilde, elini çekerek. "Bana hâlâ güvenmiyorsun, değil mi, Mick? Bizimle ilgili hayal kırıklığına uğradığımda başka bir adamın arkadaşlığına sığınmamı unutamazsın. Yeminlerimize asla ihanet etmemiş ve onunla hiçbir şey yaşamamış olsam da birkaç kez bana eşlik etmesinden hoşlandığımı göz ardı edemezsin."

"Bu, kabullenmem gereken bir gerçek," diye katıldı ona. "Affettim, fakat unutmadım."

Bu sözler karşısında irkildi. "Unutacağından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum. Senin bana bir şey kanıtlamana gerek yok. Aksine ben, hayatında bir daha başka bir adama ihtiyaç duymana sebebiyet vermeyeceğimi, her zaman yanında olacağımı kanıtlayacağım. İnan bana, geçmişi olduğu yerde bırakmayı her şeyden çok istiyorum. O noktaya ulaşmanın tek yolu ise biraz zaman vermek."

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

"Ya o kadar zamanımız yoksa, Mick?" diye sordu, gözlerinde yaşlar birikerek.

Masanın etrafından dolandı ve onu kollarına aldı. "Yapma, Meggie, zamanımız var. O kadarından eminim."

Yüzünü göğsüne kapadı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Sonunda çekildiğinde Mick'in gömleği sırılsıklam olmuştu. "Seni seviyorum, Mick O'Brien."

"Ben de seni seviyorum, benim değerli kadınım."

Tanrı ikisinin de yardımcısı olsun ve aşkın yalnız başına yeterli olacağına inansınlar.

O'Brien'larla Şükran Günü'nü geçirmek, kısa bir kâbus gibiydi. Jake içeri girdiğinde Marty'yi oturma odasına kurulmuş bir vaziyette, tiyatrodaki başarı öyküleriyle insanları gözyaşlarına boğarken görmüştü. Mick, Connor ve Trace'in aynı duyguları hisseden bakışlarını görmezden gelerek doğrudan mutfağa yönelmiş ve Bree'yi annesi, büyükannesi, Abby ve Jess'le birlikte orada bulmuştu.

Bree'yi kenara çekerek, "Onun burada ne işi var?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. "Sen mi davet ettin?"

"Onu otelde yapayalnız bırakamazdım."

"Pekâlâ bırakabilirdin," diye sertçe karşılık verdi. "Size iyi eğlenceler. Ne de olsa ben Connie ve Jenny ile yemek yiyeceğim."

"Jake, gitme," diye yalvardı, garip bir şekilde sarsılmış görünerek. "Hadi ama. Bu bayramda cömertlik ve paylaşım esastır."

"Doğru, istersen bana bencil de ama senin bütün özgüvenini yerle bir etmek için elinden geleni yapan ve buna rağmen hâlâ seni geri isteyen o adamla aynı masada oturmaya niyetim yok." Dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdu. "Seni sonra arayacağım."

BELONGS TO SOLVES TEAM

Ancak aramadı. Connie, Jenny'nin Şükran Günü için Dillon'lara gitmesine izin vermediğinden daha o varmadan önce tansiyonun yükseldiği ablasının evinde, zor bir yemeği acı çekerek atlattıktan sonra Bree'yle, Marty'nin hayatlarındaki devamlı varlığıyla ilgili anlamsız bir tartışma daha yapacak halde değildi. İkisinin aynı masada oturup birlikte yemek yiyeceklerini düşündüğüne hâlâ inanamıyordu.

Bree'nin kendisine kızgın olduğunun farkındaydı ama o adamın Chesapeake Kıyıları'ndan gitmesini istediği için özür dilemeye niyeti yoktu. En sonunda, buna bir son vermek için Marty'nin karşısına çıkıp etrafta dolanarak tam olarak neyi elde etmeye çalıştığını öğrenmesi gerektiğini düşündü. Kadınları anlamıyor olabilirdi ama bir erkeğin göz boyamaya kalkıştığı zamanlara daima oldukça iyi bir fikri vardı.

Jess onu arayıp Noel ışıklarından bazılarının söndüğünü haber verdiğinde, bunun o arabozucuyla küçük bir konuşma yapmak için iyi bir fırsat olacağını düşündü. Onu otelin konuk odasındaki şöminenin başında, otelde adeta krallar gibi zaman geçirdiğini gösterircesine uzun bedenini rahatlamış bir vaziyette gererek uzanmış buldu. Dizindeki kalın, deri ciltli kitap, bu resmi tamamlıyordu.

"Görüyorum da kendi evindeymiş gibi davranıyorsun," dedi Jake, başında durarak.

Marty onu tanımıyormuşçasına görmezden geldi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ah, bırak artık şunu, Demming. Beni yıldırmana izin vermeyeceğim. Kim olduğumu ve burada ne yaptığımı çok iyi biliyorsun."

Marty'nin gözleri ani bir sezgiyle parıldadı. Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle zarif bir şekilde ayağa kalktı. "O halde dışarı çıkacağız, değil mi? Kızın kalbini kazanmak için dövüşeceğiz. Üçüncü sahne için mükemmel bir son."

BELONGS TO SAVAS TEAM

Jake, bu dramatik imaları önemsemedi. "Dövüş yok. Yalnızca birkaç şeyi netleştireceğiz."

"Sahi mi?"dedi Marty, besbelli eğlenerek. "Ne hoş."

"Bakış açına bağlı," dedi Jake sabırsızca. "Kasabayı terk etmen için ne gerekecek? Bree seninle veya Chicago'daki tiyatro şirketiyle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça ortaya koymak için elinden geleni yaptı. Neden anlamak istemedin? Artık yoluna gitmenin vakti geldi."

"Ben öyle düşünmüyorum. Onun hayallerini gerçekleştiren kişinin ben olduğumu unutuyor gibisin. Çoğu oyun yazarının imrendiği fırsatlara sahip oldu. Bunu ona tekrar verebilir, meşhur olmasını sağlarım. Sen ona ne sunabilirsin?"

"Kendi kararlarını verme, burada hayallerini gerçekleştirme şansını. Bir aile kurma şansını. Şöhretin Bree için bu kadar önemli olduğunu sanmıyorum. Onun için önemli olan yazmak."

"Bu da senin yaratıcı zekâdan pek de anlamadığını gösteriyor," dedi alaycı bir şekilde. "Kelimeler tabii ki önemli ama bizi ayakta tutan seyircinin tepkisi, özlem duyduğumuz o alkışlardır."

"Bree'nin burada seyircisi de olacak. Eserleri alkışlanacak."

"Kim tarafından? Onun eserlerini sadece lise müzikalleriyle karşılaştırabilecek sıradan bir halk mı?"

Jake, bu duyarsızlık karşısında hayrete düşerek gözlerini ona dikti. "Onun dünyasını, ailesini ve arkadaşlarını ne kadar küçük gördüğünü biliyor mu? Bu kasabayı var eden babasının dünyaca ünlü bir mimar olduğundan, annesinin New York'ta saygın bir sanat galerisinde çalıştığından, kız kardeşinin Wall Street'te ün yaptığından haberin var mı? Bu kasaba her hafta sonu buradaki sessizliği ve huzuru seven avukatlarla, doktorlarla, ulusal politikacılarla ve Baltimore ile Washington'dan

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

gelen diğer insanlarla dolup taşıyor. Belki de senin kültür anlayışın benimkinden farklıdır fakat onun burada son derece değer bilen, zevkine düşkün bir izleyici kitlesinin olacağını düşünüyorum." Jake, karşısındaki adamın gözlerine doğru sert bir bakış attı. "Evine git, Demming. Bree seni burada istemiyor. Hiç kimse istemiyor."

Görünüşe göre, sözleri Marty'nin kendine olan güvenini zerre kadar sarsmamıştı. Hatta söylemek istediğini netleştirmek için Jake'e bir adım daha yaklaştı. "Bundan o kadar eminsen neden buradasın? Bree'yle benim yeniden birbirimize döneceğimizi, biraz zaman geçince onu yeniden yatağımda bulacağımı bildiğin için mi?"

Jake'in sinirleri tavana sıçradı. Bu konuşmayı medeni bir şekilde sürdüreceğine söz vermesine rağmen Marty'nin Bree'yi baştan çıkarabileceği varsayımı gözünü döndürdü. Sonuçlarını düşünemeden yönünü değiştirdi ve ona sertçe vurarak önce ayaklarını yerden kesip sonra sandalyeye geri düşmesine neden oldu. Bu kez duruşu o kadar da sahte değildi.

"Bree'yi baştan çıkarma fikrini unutabilirsin çünkü bu asla olmayacak," dedi Jake öfkeyle.

Fakat Marty aklına sinsi bir şüphe tohumu ekmeyi başardığından arkasını dönüp uzaklaştı. Odayı terk ederken duyduğu en son şey Marty'nin alaycı kahkahasıydı.

Jake, Marty'nin sözlerini ve Bree'yle tekrar yatağa girdiği o görüntüyü aklından atamıyordu. Konuşan belki de sadece o adamın kibri olsa da içini kuşkuyla doldurmaya yetmişti. Onu yeniden kaybedecekti. Büsbütün budala değildi. Bu, kötüye işaretti.

Aklındaki düşüncelerle evde yapayalnız kalmaya tahammül edemeyeceğine karar verdiğinde fidanlığa gidip tatil sezonu için yetiştirdiği Noel yıldızlarını kontrol etmek için seraya

BELONGS TO SAVAŞ TEAM

girdi. Aslında Noel sabahı Bree'ye evlenme teklif etmek gibi çılgınca bir fikri vardı. Daha da çılgın olanı, kabul edeceğinden emin olmasıydı. Belki de onun yerine birkaç haftalığına buralardan giderdi.

Öfke, hayal kırıklığı, aptallığından ötürü kendinden nefret etme duygularıyla boğuşurken saksılardan birini kaldırıp seranın öte yanına fırlattı. Toprak, bitkiler ve plastik parçaları yere saçıldı. Başka bir taneyi kaldırdı fakat hafif bir dokunuş iç geçirip onu yere bırakmasına neden oldu. Connie olduğunu zannetti ama dönüp baktığında Bree gözlerini ona dikmişti.

"Daha fazla Noel yıldızını öldürmene izin veremem. Buradaki bayramlara zarar verir. O bitkileri satarak bir sürü para kazanmayı hedefliyorum."

Ona doğru uzanmamak için ellerini ceplerine sokuşturdu. "O zamana kadar gitmiş olacağını düşünmüştüm."

Hayretle ona baktı. "Nasıl böyle bir şey düşünürsün?"

"Bugün Marty'yle bilgilendirici bir konuşma yaptım da. Kendisiyle Chicago'ya döneceğinden oldukça emin. Performansı bir hayli ikna ediciydi."

"Belli ki seninki de öyleymiş. Sinirlendiğin zaman ne kadar iyi bir yumruk atabildiğin dedikoduları yayılmış bile." Keyifli görünmesine rağmen bir anda durgunlaştı. "Bir fikri kabul ettirmek için şiddet kullanmayı onaylamıyorum."

"Mesaj alındı. Fakat hak etmişti."

"Bundan eminim." Ona dikkatlice baktı. "Bunu son kez söylüyorum, Jake. Marty'yle hiçbir yere gitmiyorum. Seni bir daha terk etmeyeceğim, özellikle de Martin Demming gibileri için asla."

"Fakat oyunun?"

"Onu bensiz de sahnelerler ya da sahnelemezler," dedi umursamadan.

BELONGS TO KAYOS TEAM

"Yapma, Bree. Büyük bir şehirde başka bir oyununu sahneletmek çok önemli bir şey."

"Öyle," diye kabul etti. "Ayrıca heyecan verici, ama burada kendi tiyatromu açmanın ve seninle bir yaşam kurmanın çok daha heyecan verici olacağını düşünüyorum. İstersen beni dışlayıp bütün o koruyucu kalkanlarını giy ama ben gitmiyorum, Jake. Gidemem. İstediğim ve ihtiyaç duyduğum her şey burada. İstediğim ve ihtiyacım olan sensin."

Jake çaresizce ona inanmayı istiyordu, bu kez öncelikli olduğuna inanmayı. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü seni seviyorum, budala. Her zaman sevdim."

"Bir kez terk ettin," diye hatırlattı.

"Yalnızca kim olduğumdan kesinlikle emin olmam gerekiyordu. Bunu öğrenmek için de Chicago'ya gitmek zorunda kaldım."

İçi huzurla doldu fakat bunu sürdürmek için karar verilmesi gereken daha çok şey olduğunu biliyordu. "Hayalinden vazgeçmeni isteyemem. Eğer o Chicago'da ya da New York'ta bir yerdeyse bunun üstesinden gelebiliriz."

"Sen istemedin. Ben kalma kararını haftalar önce vermiştim. Sana bunu söyledim. Şimdi de hayalimin *sen* olduğunu söylüyorum. Diğer şeyler beni ilgilendirir. Tiyatro, oyunlar, dükkân, bunlardan biri benim için önem arz ederse onu seninle birlikte sahip olduğum hayatın içine almanın bir yolunu bulurum. Bir daha asla işimi sana tercih etmem."

Emin olmak istercesine onu dikkatle inceledi fakat sesinde hiçbir tereddüt belirtisi, berrak gözlerinde biraz olsun şüphe yoktu.

"Seni seviyorum," dedi Bree, bunu yeniden duymaya ihtiyacı olabilirmiş gibi.

BELONGS TO SOLVIS TEAM

Jake derin bir nefes aldı ve o kocaman, son adımı attı. Bu anın Noel sabahı kadar iyi bir zaman olduğuna inandı. "O halde tek bir sorum kaldı."

"Neymiş?"

"Benimle evlenir misin?"

Bree'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kollarına doğru hareket etti. "Bilirsin, benim sevebileceğim kadar akıllı bir adama göre bu konuda kesinlikle yavaş davrandın. Hiç sormayacağını zannetmiştim."

"Uzun bir süre bunu yapmaktan o kadar da emin değildim. Şimdi ise neden boşa zaman harcadığımı anlayamıyorum."

Ve ardından dudakları dudaklarında, en uygun yer bu mekân ve en uygun zaman bu andı.

BELONGS TO KAOS TEAM

BELONGS TO
ATLAS TEAM